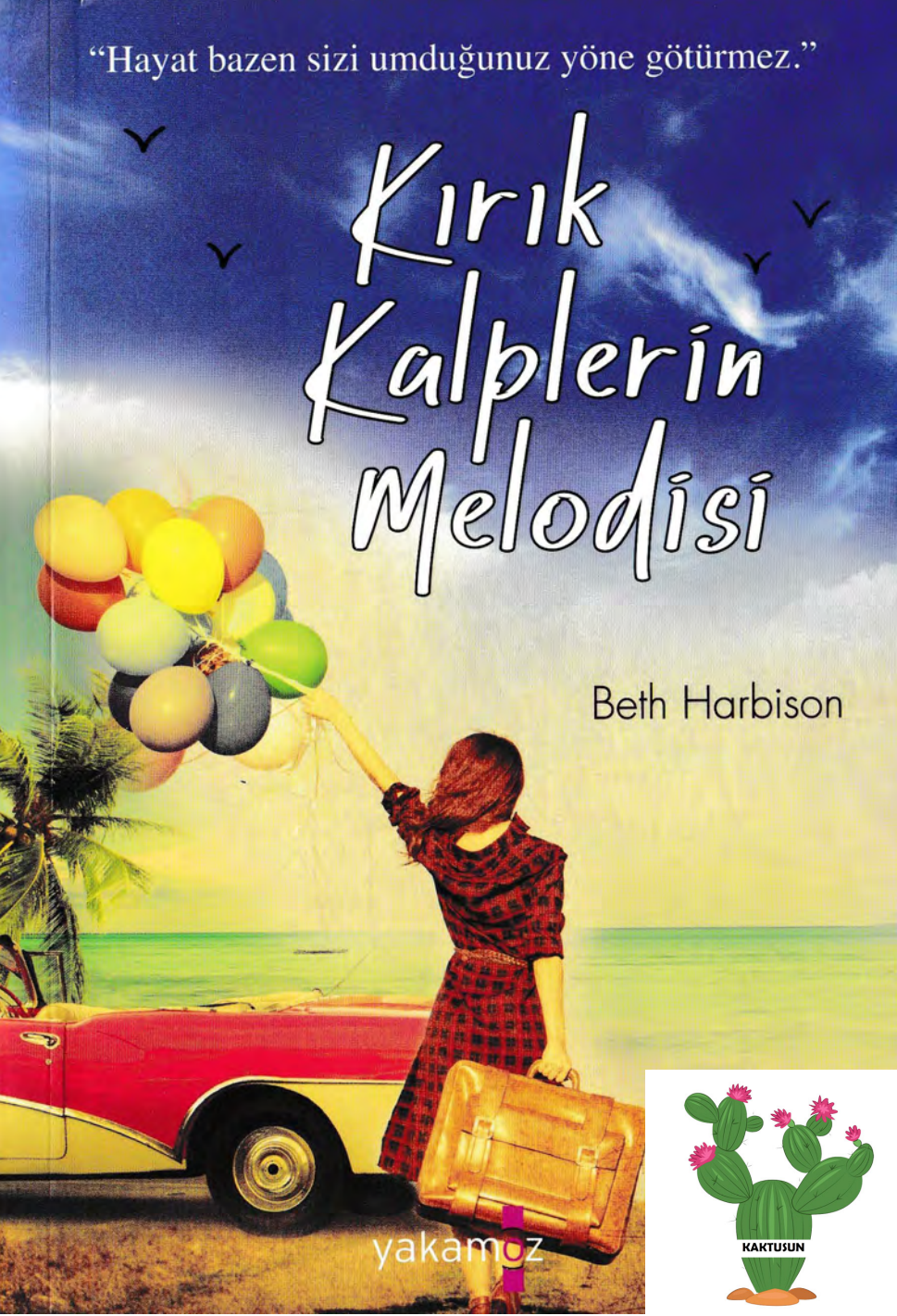
"Hayat bazen sizi umduğunuz yöne götürmez."

Kırık Kalplerin Melodisi

Beth Harbison

yakamoz

KAKTUSUN

Kırık Kalplerin Melodisi

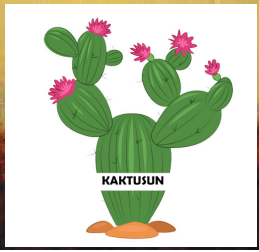
Colleen, Tamara ve Bitty... Üçünün de her küçük kız çocuğunun uyumadan önce hayalini kurduğu, masal gibi hayatları vardı. Hayallerine kavuşmuşlardı ve sonsuza dek mutlu mesut yaşayacaklardı. Ne yazık ki hiçbirinin peri masalı sonsuza kadar sürmedi.

Hayat böyledir işte. Bazen ufukta ufak bir parıltı görür ve büyük umutlarla o parıltının peşinden gidersiniz. Yaklaştığınızda ise her şeyin yalnızca bir serap olduğunu fark edersiniz.

Eşinin aslında kendisini hiçbir zaman gerçekten sevmediğini düşünen Colleen, babasıyla ve erkek arkadaşıyla başı dertte olan Tamara ve hiç beklemediği bir ihanetten sonra her şeyden vazgeçen Bitty'nin tüm kadınlara ilham ve güç verecek yolculuğuna hazır mısınız?

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap
www.yakamozsatis.com

35₺
KDV'den muaftır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

“Hayat bazen sizi umduğunuz yöne götürmez.”

Kırık Kalplerin Melodisi

Beth Harbison

Çeviri: Aslı Arzu Şensoy

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yakamoz Edebiyat: 284
ISBN: 978-605-297-404-9
Yayıncı Sertifika No: 49073

Kırık Kalplerin Melodisi

Yazar: Beth Harbison
Çeviri: Aslı Arzu Şensoy
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Editör: Begüm Konya

Baskı
EZGİ MATB.TEKS.VE PORSELEN İNŞ.SAN.TİC.LTD.ŞTİ.
SANAYİ CAD.ALTAY SOK. NO:10
ÇOBANÇEŞME YENİBOSNA
Sertifika Numarası: 45029

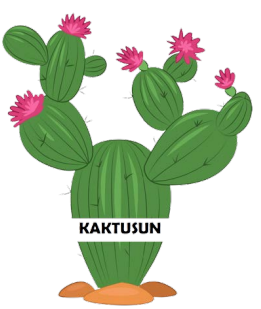
YAKAMOZ KİTAP © 2021, Beth Harbison
Copyright © 2014 by Beth Harbison
Orijinal Adı: Driving with the Top Down
All rights reserved.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Literary Agency aracılığı ile alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap /www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kırık Kalplerin Melodisi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İTHAF

Bu kitapta sınırsız yardımı dokunan ve bu süre boyunca beni teşvik eden Paige Harbison'a,

Zorluklar karşısında büyük bir nezaket ve olgunluk gösteren Jack Harbison'a,

Her zaman her şeyde bize yardım ettiği için annem Connie Atkins'e... Sen benim hayatımda tanıdığım en cömert ruha sahipsin.

Ve son olarak, bu kitap harika Matthew Shear'ın hatırasına adanmıştır. Her zaman özleneceksin ama gülüşün yaşamaya devam ediyor.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Hayatıma sakin, serinkanlı, temkinli kişiliğiyle geri döndüğü ve benimle New York yoluna düştüğü için Mary Rast'e teşekkürler. Biz bu kitapta yer alabilirdik!

Arkadaşlığı ve cömertliği ve ihtiyaç olduğunda duruma özel dozda muhakeme sağladığı için Cinda O'Brien'a çok teşekkürler.

Connie Jo Brown Gernhofer, tam bir hayat kurtarıcısıydın. TJ Maxx adlı, hakkında bir şeyler duyduğum şu mağazaya gitmek zorunda olduğumuz günlerden birinde...

Chandler, ne eğlenceli zamanlar geçirdik! Gettysburg'daki şarap festivalimiz en iyisiydi!

Kim Nash Amori ve Dana Carmel, en kötü zamanlarda bile biz hâlâ eski biziz, değil mi? Sizin için Tanrı'ya (ve Col. Kieffer'e) şükür.

Marianne Williams, bu muhtemelen seni şaşırtacak ama sen ve hayat şevkin bana çok ilham veriyor.

Jordan Lyon, evimize ve hayatlarımıza parlak ışığını getirdiğin için teşekkürler.

Brian Hazel, hep böyle harika ve yorulmak bilmez bir dost olduğun için teşekkür ederim, sen inanılmaz ötesisin!

Jennifer Enderlin, sabrın ve parlak katkın için teşekkürler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Annelise Robey, temsilci ve arkadaş olarak sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

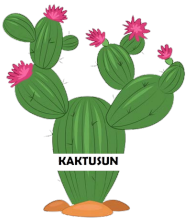
Meg Ruley, Tina Isaak'in sana çalışma taslağıma bakmanı önermesinin üzerinden 24 yıl geçtiğini biliyor musun? Beni üstlendiğin için teşekkürler!

Jen Lancaster, çıtayı yükseltiyorsun, sadece yazmakta değil, mobilya yenilemede de. Tanrı Annie Sloan'ı korusun.

Denise Whitaker, sen en harika, uzun-zamandır-kayıp kuzensin, aynı zamanda harika bir danışmansın.

Ve Devynn Grubby, sen tam bir kayaydın. Çok zarif bir kaya. Zor bir seneye harika bir şey getirdiğin için teşekkür ederim: Ve dünyaya hoş geldin Bayan Sadie Rose!

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GİRİŞ

Evvel zaman içinde, hepsi de güneşin ışıltısını getiren şampuan reklamlarındaki büyülü hayatların içine doğmuş üç mutlu kız varmış. Eğer her birinin hayatında biraz yağmur yağması gerekiyorsa, tıpkı Camelot şarkısındaki gibi gece yarısından sonra yağar, sis de sabaha kalkmış olurmuş*. Hayatları birbirinden farklı olsa ve başka şehirlerde yaşasalar da hepsi kendi klişelerinin sunduğu keyfi en iyi şekilde çıkarıyormuş. Her biri rolleri için biçilmiş kaftan olabilirmiş.

Mükemmel bir ev hanımı ve anne olan otuz dört yaşındaki sarışın ve güzel Colleen, bir eli hâlâ 36 beden olan belinde, pırıl pırıl, beyaz mutfağının Carrara mermerinden yapılmış tezgâhına yaslanmış, diğer eliyle de en yeni, en ince iPhone'u kulağında tutuyordu.

"Evet, en kısa zamanda toplanalım haydi!" Bir parmağını tembel tembel yeni dolaplarının, büyükannesinin Spode Stafford Flower** porselen takımını -bütün bir set!- sergilemek için mükemmel olan baloncuklu camdan yapılmış önyüzünde gezdiri-

* İlk kez 1960'ta sahnelenen, başrollerinde Julie Andrews ile Richard Burton'ın yer aldığı ve Kral Arthur efsanesine dayanan "Camelot" adlı müzikalin şarkısına atıfta bulunuluyor.
Camelot! Camelot!
I know it sounds a bit bizarre,
But in Camelot, Camelot
That's how conditions are
The rain may never fall till after sundown
By eight, the morning fog must disappear.

** Ünlü bir porselen firmasının yemek takımı modellerinden biri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. "Hatta belki biraz eskitme bile yapabiliriz!" Bir kahkaha. Bu özel bir espriydi. Kocaları bu eskitme yolculukları hakkında onlara hep neşeyle takılırlardı. Colleen'in dükkânını *-Ivır Zıvır ve Karmakarışık-* doldurmaları gerekirdi ama sonunda Colleen'in onardığı şeyler arasından sakladıkları, sattıklarından hep çok daha fazla oluyordu. "Tamam Stephanie, salı görüşürüz!"

Colleen telefonu kapattı ve daha kapanış tonu duyulurken fırın da bir *ding* sesiyle onun bütün mahallede ünlü olan etli güvecinin hazır olduğunu bildirdi.

Genç kadın merdivenlerden yukarı doğru, "Piper!" diye şakıdı.

Bir an sonra bir odanın kapısı açıldı ve Colleen'in kızı Piper odadan dışarı süzülerek, ayaklarına dolanan golden retriever cinsi köpekleri Zuzu ile birlikte merdivenlerden aşağı uçarcasına indi. "Zamanı geldi mi?"

"Evet hanımefendi!"

Piper on altı yaşındaydı. Hâlâ biraz fazla zayıftı ve tam dolgunlaşmamıştı. Ama Colleen'in gözleri önünde bariz bir şekilde burnu incelmeye, tam sıkmalık sincap yanakları kaybolmaya ve onların arkalarında kalan elmacıkkemikleri de belirginleşmeye başlamıştı. Genç kız geçen hafta Amerikan Apparel'de* para saçtığı, dizine kadar uzanan spor çoraplarıyla mutfağa daldı. Colleen *eskiden* bunların yirmi beş dolar olmadıklarını, spor salonundaki kıyafetlerle giyildiklerini ve gerçekten aptalca bir moda eşyası sayıldıklarını söylemeye kıyamadı.

Etli güveci çıkardı, fırının derecesini artırdı ve karıştırma kabını kızına götürdü. "Malzemeleri kaba at, midene değil. Kurabiye yaparken hastalanıp yarın okula gitmemezlik edemezsin."

* American Apparel: ABD'deki ünlü bir genç giyim markası.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Piper masum bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Yapmayacaktım!"

Colleen, Piper'a bilmiş bir bakış attı. Bunlar girmemesi gerektiğini bildiği mücadelelerdi. Hayatın vereceği derslerdi bunlar, onun verecekleri değil. Piper ya iyi olacak ya da zor yoldan öğrenecekti. Colleen saate göz attı. Altı kırk beş. Kevin her an eve gelebilirdi.

Buz gibi kupasını buzluktan çıkardı ve bir bira açtı. Ön kapı açılıp da eve gelen kocasının çıkardığı tanıdık sesleri duyduğunda daha birayı koymayı -fazla köpürmesini önlemek için kupanın içine doğru özenle- bitirmemişti bile.

O, Hugh Beaumont* bile olabilirdi. Ward Cleaver.**

Bir an sonra Kevin ortaya çıktı ve "İşte buradalar, en sevdiğim iki kızım nasıllar bakalım?" dedi.

"N'aber, Koca B?" dedi Piper ellerini iki çete işaretini taklit ederek havaya kaldırırken. Bu aralar işaret dilinde bu, "Seni seviyorum," anlamına geliyordu.

"Ne var ne yok, Küçük P?" Kevin da ona başını yukarı kaldırarak karşılık verdi. Bu, kendi aralarında bir şakaydı ve Colleen'in bunun nasıl başladığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Colleen kocasına baktı. Bunca yıl geçmişti ve ona hâlâ her zamanki kadar âşıktı. Kalbi hızla çarptı.

Bir dakika sonra oğulları Jay arka kapıdan girdi. On iki yaşındaydı. Baş döndürücü demek için hâlâ fazla genç, bu durumdan nefret etmek için ise yeterince büyüktü.

---

* 1950'lerin sonunda ABD televizyonlarından yayınlanmış *Leave it to Beaver* adlı sitcom'da Ward Cleaver rolünü canlandırmış Amerikalı aktör ve yönetmen.

** *Leave it to Beaver* adlı sitcom'daki baba karakteri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jay kolunun altındaki basket topunu bıraktı ve mutfağa geldi, yolun aşağısında, gittikçe zayıflayan güneşin altında arkadaşlarıyla basketbol oynayarak geçirdiği son birkaç saatten dolayı hâlâ etrafa sıcaklık yayıyordu.

"Yemek hazır mı?" diye sordu. "Açlıktan ölüyorum ama önce bir duş almam gerek."

"Evet, tıpkı spor çoraplar gibi kokuyorsun," diye onayladı Piper.

"Ben de şu takım elbiseyi çıkarmaya ve Jay'in beş dakika sonra aşağıda olduğundan emin olmaya gidiyorum." Kevin, oğlunun peşinden merdivenlere yöneldi. Colleen onların yukarıdaki koridorda, alınacak olan bir futbolcu hakkında -buna inanabilirler miydi?- konuştuklarını duydu.

Genç kadın parmağıyla bir parça hamur aldı, Piper da aynısını yaptı ve ikisi de bunları ağızlarına atarak çiğ kurabiye hamurunun lezzetinin ve mutlu bir çocukluğun keyfini çıkardılar.

Colleen dünyadaki en iyi aileye sahipti.

***

Bir kilometre kadar güneydeki bir evde Tamara -ergen kız/balo kraliçesi tipi- elinde henüz her zamanki şekilde ağzına sokuşturmayı başaramadığı patlamış mısırlarla bir kanepede oturuyordu çünkü o ve en iyi arkadaşı nefes bile alamayacak kadar çok gülüyorlardı.

Öyle ki tam olarak neye güldüklerinin bir önemi yoktu. Tamara ve Lily sözkonusu olduklarında bu böyleydi. Hep gülerlerdi. Hep şakalaşırlardı.

"Ah Tanrım," dedi Lily. "Bu... Çok... Komikti." Soluklandı ve bir an için bir ateşböceği gibi aydınlanan telefonuna göz attı. Ekrandakini okumak için bir tuşa bastı. Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne var?" diye sordu Tamara nihayet patlamış mısırını yiyerek.

"Mike ve Ben buraya doğru yoldalarmış."

Tamara, neredeyse ağzındaki patlamış mısırı püskürtüyordu. "O-la-maz! Ne?" Makyaj yapması gerekiyordu! Kedili pijamalarını değiştirmesi! Saçını bu gevşek atkuyruğundan çıkarıp daha Victoria's Secretvari yapması!

Lily'nin gözleri daha da irileşti. "Sanırım Ben sana mezuniyet balosuna gitmeyi teklif edecek!"

Şimdi gözlerini fal taşı gibi açma sırası Tam'deydi. Kalbi tıpkı bir havalı matkap gibi çarpıyordu. "Olamaz! Güzelleşmemiz gerek. Hemen!"

İkisi birden, sadece deli divane âşık oldukları çocukların gecenin bir yarısında uğrayacaklarını ve hazırlanmak için otuz saniyeleri olduğunu öğrenen ergenlik çağındaki iki kızda toplanabilecek bir hızla kanepeden fırladılar.

Tam'in kat kat saçları atkuyruğundan dışarı saçılan saçları, Tam tokayı çıkardığında koyu bal rengi dalgalar halinde gelişigüzel döküldüler. Fena değildi. Aslında, oldukça güzeldi. Kendi gibi görünüyordu. Kendi gibi hissediyordu. Eğer Ben, ondan bu yüzden hoşlanmıyorsa o zaman Tam'in hoşlanacağı erkek tipi de değildi zaten. Annesi Tam'i böyle yetiştirmişti.

Lily biraz daha uğraşarak hafif bir rimel ve allık sürdü.

"Fazla uğraşıyormuşsun gibi görünme," diye uyardı Tam.

"Senin için söylemesi kolay, sen hep mükemmel görünüyorsun."

"Bu doğru değil." Ama Tam'in yanakları bu düşüncenin guruyla kızarmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah lütfen, bu sene seni baloya götürmek istemeyen tek bir çocuğun adını söyle bana."

Tam gözlerini devirdi. "Burada oturup onurumun zedelenmesi için altı yüz neden saymayacağım."

Lily ona bir *işte bu* bakışı attı. "Çünkü yapamazsın!"

"Kes sesini." Ama içten içe Tam göklere çıkmıştı. Lily onun karşı cinsi cezbedişini abartıyordu ama eğer Ben için Lily'nin olduğunu inandığının onda biri kadar bile çekiciyse o zaman hayallerindeki erkeği kazanabilirdi.

Lily'nin telefonu yine alevlendiğinde ikisi birden ciyakladılar ama sonra seslerinin duyulmaması ve uyuyan ebeveynleri uyandırmamak için ağızlarını kapattılar.

"Geldiler!" diye bildirdi Lily. "Onlarla futbol sahasının bitişiğinde buluşmamızı söylüyorlar."

İkisi "dışarı sıvıştıklarında" gittikleri yer orasıydı. İlkokulun hemen bitişiğindeki bir tepeydi sadece. Yalnızca kendi korumacı ebeveynlerinin değil, aynı derecede dikkatli ve ilgili yaklaşık on iki diğer banliyö anne ve babasının da bağırma mesafesindeydi. Yani pek de doğru düzgün bir kaçış değildi. Bazen küçük çocuklar gibi tepeden aşağı yuvarlanırlar ya da bir battaniyenin üzerine sırtüstü uzanıp gökyüzüne bakarlardı. Her zaman eğlenirlerdi. Bir keresinde yağmur bile yağmaya başlamıştı ve hiçbir şeyi umursamadan etrafta koşturup gülüşmüş, sırılsıklam olmuşlardı.

Oğlanlarla tepede buluştular. Ben okulun halojen dış lambalarının uzak sarı ışığında gergin görünüyordu. Tam, onun sık nefesini ve sesindeki hafif titremeyi karnında uçuşan kelebeklerle fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki," dedi Tam ona, ellerini arkasında kavuşturarak, "n'aber?"

"Pek bir şey yok..." Ben bir elini sadece yeterince karıştırarak mükemmel kahverengi saçlarında gezdirdi. "Ee... Şey, ben sana bir şey sormak istiyordum da..."

Balo. Lily haklıydı. Ben, ona baloya gitmeyi teklif edecekti! Tam hayatının geri kalanında bu anıya sahip olacaktı, başka harika anılara da. İşte buydu, hayatı rengârenk bir çiçek gibi açıyordu, tıpkı *Oz Büyücüsü*'ndeki evin Kansas'tan Oz'a uçtuğu o sahne gibi.

Ama bu kez cadılar yoktu.

Yalnızca elbiseler, fotoğraflar, limuzinler, akşam yemeği ve kendilerine ait olarak hep, hep, hep hatırlayacakları bir şarkıda dans...

Annesi Tam'i elbise alışverişine götürecekti. Makyajını yapmasına yardım ederek yapmakta çok iyi olduğu o havalı, iki renkli göz şeyini yapacaktı. Tam'e yeni ayakkabılar alacaktı!

Tam dudaklarını ısırarak sırıtmamaya çalıştı ve başıyla devam et işareti yaparak karşılık verdi.

"Senin okulun en güzel kızı olduğunu düşünüyorum, gerçekten zeki ve eğlenceli olduğunu düşünüyorum ve... Baloya gitmeyi daha fazla isteyebileceğim başka birini hayal edemiyorum. Sen... Sen benimle gitmek ister miydin?"

Sonunda gülümsemesini tutmayı başaramayan ya da buna ihtiyaç duymayan Tam başını salladı ve "Evet!" dedi, sonra kollarını Ben'e doladı, o da kendi kollarıyla karşılık verdi ve ikisi de geri çekilip birbirlerini öptüler. Birbirlerinin kollarında yıldızlı

gökyüzünün altında durdular ve Tam o an her şeyin mükemmel olduğunu düşündü. Her şey mükemmeldi.

O, dünyanın en mutlu kızıydı.

***

Bu sırada Kuzey Carolina Winnington'ın derinliklerinde, Wilhelmina Nolan Camalier (eskiden "Bitty"*- düzgün fiziği nedeniyle takılmış ad) bir DAR** toplantısında bir yükseltinin üzerinde kocasının büyük-büyük-büyük-büyük… büyükannesi Rose Hampton ve onun Bağımsızlık Savaşı sırasındaki cesur davranışlarından bahsediyordu. Kadının hayatı ve çalışmaları hakkında bir çalışma yapmış ve onun sayesinde küçük, güzel Winnington şehrindeki bir ilkokula kadının adı verilmişti.

Konuşmasını bitirdi ve "Sorusu olan var mı?" diye sordu. Bol kahkaha ve eğlence saçan ve canlı bir sohbete dönüşen soru kısmının konuşmadan daha uzun sürmesine herkes şaşırdı.

Wilhelmina Camalier hakkında herkesin söylediği buydu: cazip bir konuşmacı ve konu insanlarla etkileşime geçmeye geldiğinde kabiliyetli biri olduğu. Aslında DAR çevresinde ve Kuzey ve Güney Carolina (ve bazen de sınır eyaletlerinde) bulunan tarih topluluklarında çok talep görüyordu ki bunlara artık sıklıkla "evet"ten başka bir karşılık vermiyordu. Mecburdu, bakması gereken bir ailesi vardı.

Aile önce gelirdi.

Her zaman.

Sahneden aşağı indi ve bir film yıldızı kadar yakışıklı kocası Lew'un onu beklediği masaya doğru ilerledi.

---

* Bitty: İng. küçük, ufak.

** Daughters of the American Revolution: ABD'de kadınlara yönelik kâr amacı gütmeyen bir kuruluş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sen harikasın," diye fısıldadı Lew onun kulağına, o otururken yanağını öptükten sonra. Elini onun omzuna koydu ve böylesine samimi bir hareketin uygunsuzluğundan çekinmeksizin bir an için onu kendine çekti. "Seni eve ve yatağa götürmek için sabırsızlanıyorum. Harika bir gece geçireceğiz bebeğim."

Bitty yüzünün kızardığını hissetti ve kızarmasının da bir şekilde hoş olduğunu biliyordu çünkü kocasının yıllar boyunca ona ettiği birçok iltifattan biri de öyle olmaya çabalasın ya da çabalamasın, her zaman ne kadar hoş olduğuydu.

Bir keresinde, Şahane Hayat'ı izlerlerken onun ağlarken bile hoş göründüğünü söylemişti.

"Lew!" diye fısıldadı sahte bir azarla. "Çocukların orada olduklarını biliyorsun, dikkatli olmalıyız."

"Off..." Lew elini sallayarak bu fikri uzaklaştırdı ve fısıldamasına devam etti. "Şehirdeki en iyi oteldeyiz ve bir bebek bakıcımız var. Biz yeniden tanışırken çocuklarla kalması için onu tutalım haydi."

Bitty hafifçe kıkırdadı. Bu teklifin birebir aynısını daha önce de duymuştu. Aslında sık sık. "Birkaç hafta önce Raleigh'teki Hilton'da yeniden tanışmamış mıydık biz?"

"Hatırlayamıyorum." Lew onu tekrar yanağından öptü, sonra masanın altından hafifçe okşamak için elini kalçasına götürdü. "Sanırım bunu tekrar yapmamız gerekecek. Ve tekrar."

Bitty gülmesine engel olamadı. "Ah, Lew..."

"Haydi bebeğim." Lew telefonunu çıkardı ve hızlı aramaya bastı, sonra da onu Bitty'ye uzattı. "Bakıcı gece kalabilir mi bak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona sahte bir tavırla surat asan Bitty telefonu alıp kulağına götürerek ayağa kalktı ve koridorda konuşmak için salondan dışarı çıktı. Küçük bir ses yanıtladı. Lew Junior. Yani Lewie. "Merhaba tatlım!" dedi Bitty içi sıcak, tanıdık bir gururla dolarak.

"Merhaba annecim!" Lewie sekiz yaşındaydı. Bitty onun daha ne kadar onun sesini duyduğunda böyle mutlu olmaya devam edeceğini düşündü.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu ağırdan alarak.

"Lara ve ben, Bayan Wendy'yle Monopoly oynuyoruz. İkimiz de kazanıyoruz!"

Bitty bir süre Lewie'yle, sonra akşamki etkinliklerden her açıdan Lewie kadar mutlu olan Lara'yla konuştu, sonunda da Bayan Wendy'yle konuşmak istedi. Bayan Wendy gece kalmayı memnuniyetle kabul etti. Atalarından kalan büyük Camalier mülkünün geniş misafir odası çok rahattı, böylece Bayan Wendy karşılık olarak bir güzellik yapma şansını memnuniyetle kabul edeceğini söyledi.

Bitty ona teşekkür etti ve yüzüne sahte bir hayal kırıklığı ifadesi vermeye çalışarak yemeğe geri döndü.

Lew onun içini görürdü. Onu öyle iyi tanırdı ki Bitty onu hiç kandıramazdı, Noel hediyelerini bile saklayamazdı ondan ve kendisi bile nerede olduklarını bilmesin diye bunu hep hizmetçiye yaptırırdı.

"Devam ediyoruz," dedi Lew. Bu bir soru değil, bildiriydi. Bitty'nin elini tuttu. "Haydi, buradan sıvışalım. Tapacak bir karım var benim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bitty dünyanın en şanslı kadınıydı.

***

Kadın cinsinin en parlak üç örneği... Üç mükemmel hayat... Kendileri için hep kafalarında canlandırdıkları, çocukluk umutları ve hayallerinden sihir gibi çıkıvermiş hayatlar...

Kesinlikle sonsuza dek mutlu üç kişi...

Ne yazık ki hiçbirinin peri masalı sonsuza kadar sürmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİRİNCİ BÖLÜM

Colleen

Colleen Bradley telefonu kapattı -eski, güzel plastik telefonları çarpmanın verdiği tatmine karşılık ekranın üzerindeki yalandan bir tuşa basmakla çıkan incecik bir bip sesi duyuldu- ve çileden çıkmış bir halde gözlerini ovuşturdu.

Bir buçuk saat…

Şu aptal bekleme müziğini dinleyerek tam bir buçuk saat harcamıştı ve karşısına bir robot değil de gerçek bir insan çıktığı anda başka birine bağlanmış, telefonun umut verici çalışının yarısını duymuş ve hat kesilmişti.

Önünde kâğıtlar ve faturalardan oluşan bir yığın duruyordu. Uydu televizyon sözleşmesinin süresi bitmişti ve bunu yenilemesi gerekiyordu ama önce uygun bir teklif var mı diye bakması lazımdı. Önceki ay telefon faturaları olması gerekenden daha yüksekti ve onları arayıp bu konuyu konuşması gerekiyordu. Kurutma makinesi güç bela çalışıyordu ve birinin gelip ona bakması için bir randevu ayarlaması gerekecekti. Ve bunlar yetmiyormuş gibi, oğlu yatmadan önce köpeği dışarı bırakmadığı için bodrum katındaki halı berbat durumdaydı. Hem de Colleen, hayvanı dışarı çıkarması için onu uyarmış olmasına rağmen. Çünkü onu dışarı çıkarmazsa köpek halıyı mahvedecekti. Colleen'in hayatı ona bir ileri, iki geri adım atıyormuş gibi hissettiriyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Oğlunu sevmiyor ya da istemiyor değildi -tabii ki öyle değildi!- ama belki de onu şımartmış ve kendi kendine sorun yaratmıştı. "Canavarları insanlar yaratır," derdi annesi hep. Belki de Colleen oğlunun, köpeği dışarı bırakmak gibi üzerine düşenleri yapmaması için her şeyi fazla kolaylaştırmıştı ve şimdi de sürekli, "Boş ver, ben yaparım," demesinin bedelini ödüyordu.

Yine de sahip olduğu hayatın nedeni oğluydu. Bunu asla ama asla unutmayacaktı.

Derin bir nefes aldı ve -gelen kutusunu temizlemeye ve *yapılacak işler* listesinden en azından bir maddeyi silmeye kararlı bir şekilde- e-postasını açtı.

Gereksiz.

Gereksiz.

Pottery Barn* kuponları. Sanki kuponla bile olsa Colleen bunu karşılayabilecekmiş gibi.

Restoration Hardware?**

Güzellikleriyle onu hep cezbetmişlerdi ama bir kanepeye o kadar parayı kim verebilirdi ki?

Babasından gelen bir e-posta... Bunu daha sonra okuyacaktı.

Bir e-posta da... Jay'in müdür yardımcısından mı?

Colleen bunun bir grup e-postası, toplu okul mesajı olduğunu umdu ama tıpkı korktuğu gibi yalnızca ona gönderilmişti, özellikle Jay hakkındaydı. Onun motivasyon eksikliği, sınıftaki sıkkın tavrı, çok daha iyisini yapabilecek ve AP derslerinde*** çok

---

* ABD'de büyük bir mobilya ve dekorasyon mağazası.

** ABD'de bir başka büyük mobilya ve dekorasyon mağazası.

*** AP (Advanced Placement) ABD ve Kanada'da lise öğrencilerine uygulanan ve belirli derslerden açılan bu sınavlardan alınan yüksek notların üniversitede ekstra kredi olarak kullanılmasını ya da ders atlanmasını sağlayan program.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iyi derecelere ulaşabilecek zekâya sahip olsa da -ki bunu hepsi biliyorlardı- düşmekte olan notlar...

Colleen içini çekti.

Bu konuşmayı daha önce kaç kez yapmışlardı? Yüz? İki yüz? Velilerin ev ödevlerine müdahil olması konusunda okulun gittikçe artan beklentisi karşısında zaten kendisi de hayal kırıklıkları yaşıyordu -kendisi de ortaokul ve lisedeyken ödevlerini yatakta, genellikle de telefonda konuşurken yaparak hep yan çizmiştiyine de gerekeni yapmak için hâlâ istekliydi. Ama Jay'e ödevi olup olmadığını her sorduğunda bitirmiş olduğunu söylüyordu ve Colleen de ona inanıyordu.

Belki de ona inanmak daha kolaydı sadece.

Aslında Colleen bu kendi hatasıymış gibi hissediyordu. Jay kendi tembelliğinden sorumluydu ama eğer Colleen bunu bir başkasının çocuğu hakkında duymuş olsaydı annenin ne olursa olsun duruma hâkim olması gerektiğini söylerdi. Başarısız olan çocuk mu? Artık bilgisayar yok. Xbox yok. Notları yükselene kadar artık hiçbir ayrıcalık yok. Bu çok açıktı.

Ama Jay şimdi ne yapıyordu? Skype üzerinden arkadaşlarıyla bilgisayar oyunu oynuyordu. Colleen onu duyabiliyordu. Bundan nefret ediyordu ama fark etmemiş gibi davranmak, bu konuda savaşmaktan daha kolaydı.

Colleen'in düşürdüğü bir başka toptu bu. O ana kadar öyle çok top düşürmüştü ki aklında hayatı on tane birinci sınıf öğrencisine verilmiş grup tenis dersinden sonraki bir tenis kortu gibi görünüyordu.

Kendini toplaması ve yapılması gerekeni yapmaya başlaması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi Müdür Yardımcısı Richards onunla ve Kevin'la (Colleen onun işyerinde, gelemeyecek kadar meşgul olacağını şimdiden biliyordu) ve dönemin sonundan önce -ki bu iki hafta sonraydı- Jay'in *tüm* öğretmenleriyle görüşmek istiyordu.

"Jay!" diye bağırdı bilgisayarın karşısından ve sadece bekledi, ayağa kalkıp onu bir başka *Sevimsiz Konuşma* yapmaya çağırmak için fazla yorgundu.

Sonunda cevap geldi: "Evet?"

"Buraya gel!"

Gerekenden daha uzun bir bekleyişten sonra sırık gibi ve incecik on üç yaşındaki çocuk, sallana sallana geldi. "Ne oldu?"

"Müdür Yardımcısı Richards'tan bir e-posta aldım." Colleen sanki bu oğlanın içine Tanrı korkusu sokacakmış gibi eliyle bilgisayar ekranını gösterdi.

Jay'in ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Müdür yardımcısı nasılmış?"

"Hiç komik değil. İki dersten D, bir dersten de F almışsın."

"Diğer üçünden de A."

"Bunun diğerlerini telafi ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Ortalamaları bir C-orta yapıyor."

"Jay." Colleen bir an için başını ellerinin arasına aldı, sonra ılımlı bir tavırla yeniden oğluna baktı. "Şimdi oraya gitmem ve öğretmenlerinin her biriyle, rehberlik öğretmeninle ve Bay Richards'la konuşmam gerekecek."

"Gitme olsun bitsin."

"*Gitmeyeyim olsun bitsin* yapamam. Senin başını belaya sokan da işte bu tavır. İşini yap Jay. İşini. Yap. Neredeyse yaz tatili

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldi, bu durumu düzeltmek için üç günün var. Senin *tek* işin öğrenci olmak, sadece bunu yapamaz mısın?"

"Tamam, tamam. Deneyeceğim."

"Hayır. *Denemek* yok, sadece *yap*. Yoksa babanla Cooperstown'a gitmeyeceksin." Bu boş bir tehditti, bunu ikisi de bunu biliyordu. Colleen'in bu geziyi şimdi iptal etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Yine de ikisi de buna inanıyor gibi göründüler.

"Bu e-postayı sana iletiyorum, kaçırdığın ödevler var içinde. Hâlâ yaz okuluna gitmek zorunda kalmadan sınıfını geçebilirsin. Git de şimdiye kadar bitmemiş ne varsa üzerinde çalış."

"Peki."

Jay tekrar alt kata döndü ve Colleen birkaç dakika gergin bir halde bekledi, sonra tam da tahmin ettiği şeyi duydu: yeniden çalışmaya başlayan bilgisayarın sesi.

Bu yüzden, mutfağa gidip de dağınıklığı gördüğünde yaşlı Felix Unger* gibi bir titiz olduğundan değil de, kendini tam bir adım ileri giderken on beş adım geri itiliyormuş gibi hissetti.

"Jay!" diye haykırdı eviyeye, her an devrilecekmiş gibi duran ve zamanında parasının yettiği kadarıyla eBay ve antika ile ikinci el dükkânlarından parça parça topladığı Fiestaware** yığınına bakarak. Bazı tabaklardan küçük parçalar kırılmıştı, kâselerden birinde bir zamanlar kahvaltılık mısır gevreği olan, kalıplaşmış yeşil kalıntılar vardı ve bu en üsttekiydi, yani altta kalanların neye benzediğini yalnızca Tanrı bilirdi.

---

* Felix Unger 1968 tarihli ABD yapımı *The Odd Couple* adlı filmin titiz, düzenli başkarakteridir.

** Canlı renkli, seramik sırlı sofra takımı, set olarak değil teker teker satılarak farklı renklerle yemek takımları oluşturmaya izin verir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen bilmek istemiyordu.

"Jay!" diye bağırdı tekrar ve sonra bodruma inen merdivenlerin kapısına giderek ekledi: "Buraya gel. Tekrar."

Oğlu alt kattan, dinlenme odasının kapısının ardından anlaşılmaz ve boğuk bir şeyler söyleyerek karşılık verdi.

"Seni duyamıyorum, buraya gel!" Onları, Jay'i ve hatta Kevin'ı, duyamadığı zaman genellikle Colleen'in onların yanına gitmesi gerekirdi. Sorumluluk, duymak için gitmek üzere ona düşerdi; seslerini duyurmak için gelmek üzere onlara değil.

Otuz saniye kadar bekledi ve tam da hızla aşağı inmeye hazırken kapının gıcırdayarak açıldığını duyup Jay'in mutfağa girdiğini gördü.

"Ne oldu?" Jay daha paranoyak bir ebeveynin uyuşturucu kullanımını gösterdiğinden, şüpheleneceği bir tavırla gözlerini kırpıştırdı ama Colleen onun ışıklar kapalıyken bilgisayarın karşısında oturduğunu biliyordu.

"Bulaşıklar."

"Onları yukarı getirdim."

Ne kadar da küçük bir şeymiş gibi görünüyordu. Colleen bunun küçük bir şey gibi göründüğünü biliyordu. Belki bir başkası için öyleydi. Belki onun için de öyle olmalıydı. Ama o usanmıştı. Jay okul ödevlerini yapamıyordu, bulaşıkları ya da çamaşırlarını yıkayamıyordu, takım sporu yapmakla ya da düzenli başka hiçbir şeyin içinde olmakla ilgilenmiyordu. Ve Colleen bunların hepsinin kendi tembelliğinin bir yansıması olduğundan korkuyordu.

Ya da tembellik değil de *usanmışlık*.

"Tamam, birincisi, bana bir haftadır aşağıda hiç bulaşığın olmadığına yemin ediyordun, o yüzden onları bilim projeleri olarak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geri getirdiğin için tören düzenlemeyeceğim. Ve ikincisi sana alt katta hiçbir şey yememeni söylemiştim. Aşağıya böcekler ya da belki başka yaratıklar gelecek!"

Jay bir kahkaha attı ve Colleen bile kulağa çizgi filmlerdeki anneler gibi geldiğini anladı. "Aşağıda bir şey yok."

"Nereden bilebilirsin? Bunu," Colleen eviyeyi işaret etti, "bu iğrençliği günlerdir görmezden gelirken hiç sorun etmiyordun!"

"Sakinleş biraz."

Bu arada bu, kızgın biri için hiç de iyi bir tavsiye değildir. Çileden çıkmış hiç kimse öfkelenmesine sebep olan kişi sakinleşmesini söyledi diye sakinleşmez. "Sakinleşmeye ihtiyacım yok, senin ilk seferde söylediğimi dinlemen ve yapman gerekiyor. Sana bir şeyleri yirmi kere söylememeliyim." Bunun hakkında konuşmak bile onu açık havaya çıkmış gibi hissettirmeye başlamıştı. "Üstüme böyle fazladan yük bindirmen hiç adil değil."

"Peki. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bulaşıkları yıkamanı ve aslında senden istediğim çok az şeyi görmezden gelmeyi bırakmanı istiyorum."

"Olur." Jay bunu fazlaca vurgulu söylemişti. "Tanrım, her küçük şeyde patlamak zorunda değilsin. Bağırmak yerine sakin kalarak da aynı noktaya varabilirsin, bunu biliyorsun."

Bu onun daha önce de söylediği bir şeydi ve her seferinde de Colleen'in canını sıkıyordu. Tam olarak doğru olduğu için değil de bu ifade tipik bir on üç yaş düşünce tarzına uygun olmadığı için. Colleen bunun doğru olmasını dilerdi. Sakince konuştuğu zaman oğlunun onu gerçekten dinlemesini dilerdi ama dinlemiyordu.

"Görünüşe göre öyle değil." Aslında kendisinin yapmasının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok daha kolay olacağı bir şeyi yapması için oğlunu çağırdığı ilk seferin üzerinden epey zaman geçmiş ve bu sürede hiçbir şey değişmemişti. Ama eğer kararlı olsaydı Jay'in hep geri gelip yapmadığı şeyi yapmak zorunda kalmaktan bıkacağını ve bunu en başta yapacağını düşünüp duruyordu.

Şu ana kadar hiç işe yaramamıştı.

Jay eviyeye döndü ve kâseyi içindeki hiçbir şeyi çıkarmadan -bu fiziksel bir gayret de gerektirecekti- zayıf bir şekilde çalkalayıp sonra da bulaşık makinesine koydu.

"Ah Tanrım, Jay, bu resimdeki yanlışı görüyor musun?"

Jay kafası karışmış bir şekilde duvarlara baktı. "Hı?"

Colleen kâseyi işaret etti, kelimeler sabrı tükenmiş nefesiyle birlikte ağzından çıkıyordu. "Bu. Bulaşık makinesinin içinde buna ne olacağını düşünüyorsun? İçeride, kâse dışarı pırıl pırıl çıksın diye ellerinde çöp torbalarıyla bu şeyi kâseden sökecek ve çöpe atacak ufacık Elf'lerin olduğunu mu sanıyorsun yoksa?"

"Bu harika olurdu."

Colleen içini çekti.

Tabii ki harika olurdu. Ama muhtemelen sonunda onlar da oturur, kurabiye yer ve her tarafa kırıntıları dökerler ve onlarla ilgilenmek de Colleen'e kalırdı.

Eğer bir çocuğu daha olsaydı -artık başka çocuğu olamayacağı gerçeğiyle sonunda yüzleşene kadar Jay'den sonra sahip olmayı umduğu kız çocuğu belki de- evde daha fazla desteği olur muydu? O çok istenen çocuk Colleen'in kendini, kimsenin takdir etmediği, çalışan, yavan bir makinedense kendisi gibi hissetmesini sağlayacak farkı yaratabilir miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Makineden temiz tabaklar çıkmasını istiyorum," dedi. "Temiz yiyecekler değil."

"Tamam, tamam." Jay içecek bardaklarından birinde bıraktığı bir pipetle (bu da Colleen'in sinirini bozan bir başka şeydi, babasının yemek sonrası sigaralarını tabağa koyup bunu halletmeyi evdeki kadınlara bırakması gibiydi) çekinerek yapışmış yığını dürttü. Pipet Jay'in yerinden söküp atmayı denediği katılaşmış mısır gevreği karşısında zayıf kalarak büküldü.

Colleen'e aniden bu sahne asla bitmeyecekmiş gibi geldi. Ona dakika dakika nasıl medeni bir insan olunacağını göstererek bütün gece orada durmaya dayanamazdı.

Biraz didikle, biraz yol, biraz didikle, biraz yol, derdi Kevin. Bu hiç adil değildi.

Çünkü sonunda olan şey herkesin onu bir dırdırcı gibi görmesiydi. Karşı çıktığı şeyin onların kendisine fazladan iş yaratmaları olduğunu anlamaları neden bu kadar zordu? Sırf bu işi yolundan çekip kendi işine devam edebilmek amacıyla mutfağı temizlemek için çalışacak, sonra geri dönecek ve öylece orada bırakılamayacak bu sağlıksız dağınıklığı bulacaktı. Vücudunda medeni bir kemik bulunan herhangi biri onu öylece orada bırakamazdı (diye düşünülürdü). Yani o ya da bu şekilde Colleen'in bunu ihtar etmesi gerekliydi.

Jay kirece dönmüş yiyeceği hiçbir şey sökemeden gevşek gevşek çalkalayıp tabakları teker teker bulaşık makinesine yerleştirirken birkaç dakika onu izledi. Sonunda buna daha fazla dayanamadı, onu kenara itip, "Boş ver, kendim yaparım!" deme dürtüsü öyle büyüktü ki... Bunun yerine döndü ve odadan dışarı, serin haziran havasına çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nefes al.

Nefes al.

O kadar da önemli değil.

Yüz yıl sonra bunların hiçbirinin bir önemi kalmayacak.

Nefes al.

Eğer tabakları temizleyemez ve okulu geçemezse oğlu ne olacaktı? Fareler mutfakta dolaşıp yırtık Doritos paketleri ile kenar ve köşeleri sertleşmiş ve kararmış açık peynirlerin her tarafına hıyarcıklı veba mikropları yayarken, *Dr. Who*'nun kim olduğu teorileri üzerine ölümüne tartışmaya istekli, tepesi kelleşmiş, atkuyruğu şeklindeki saçı incecik bir yılan gibi sırtına uzanan, tüyler ürpertici, sürekli kaybeden adamlardan biri mi olacaktı?

Annesi yüzünden, diyecekti insanlar. *Ona en temel şeyleri bile öğretmemiş*.

Colleen mutfaktan dışarı adımını atarak arka verandaya çıktı. Bu eskiden günün en sevdiği kısımlarından biriydi. Erken yazın soluk mavi alacakaranlığı... Neredeyse ılık bir hava ama uzun süren serin bir meltemle birlikte. Günün bu kısmıyla ilgili Colleen'in birçok anısı vardı.

Gökyüzü aynı böyle görünürken küçük olduğu zamanları ve akşam yemeğine kadar dışarıda oynadığını, ebeveynleriyle arkadaşlarının ön verandalarında oturup kahve içtiklerini -şimdi bu kahvelerin *oldukça* alkollü olduklarından şüpheleniyordu- hatırladı. Böyle gecelerde o ve mahalledeki arkadaşlarına yatma vakitlerini geçirmelerine izin verilirdi çünkü ebeveynleri çok eğleniyor olurdu.

On yedi yaşında, Ocean City'ye bir anda planlanmış gezinin heyecanıyla plajda futbol oynarken... Hava, kot şort ve kapüşon-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lu giyebileceği kadar serin... Ve güneş tamamen gözden kaybolduğunda mükemmel ama nihayetinde önemsiz erkek arkadaşının kendisini saran terli kolları... Bu, üniversiteden önceki yazdı.

Sonra neredeyse on beş yıl önceden bir anı... Kevin'ın önünde durup ona Büyük Haber'i verirken... Hamileydi. Bir anlık sersemletici şoktan sonra Kevin ona her şeyi yoluna gireceğini söylemişti ama sesi gergindi ve Colleen gerçeği biliyordu. İkisi de biliyordu, kısa bir an için gözleri buluştu ve Colleen bilmesi gereken her şeyi anladı.

Kevin bunu istemiyordu.

Bu onun için bir *felaketti.*

Eğer geri dönebilseydi Colleen her şeyi yine aynı şekilde yapar mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İKİNCİ BÖLÜM

Colleen

"Colleen?"

Ses tıpkı bir hayalet gibi karanlıktan çıkıp geldi.

Kevin... Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda bir sihir gibi ortaya çıkması... Bu neredeyse can sıkıcıydı, Colleen *onun* için hiç yeterli olmuş muydu? Nedense hedefine hiç ulaşamamış, hep geride kalmıştı. İkinci sırada.

Her zaman ikinci sırada…

"Hey," dedi Colleen sahte bir neşeyle, "seni en azından gece yarısına kadar beklemiyordum. Burada olduğuna sevindim."

"Gelecek hafta Jay'le Cooperstown'a gitmeden önce tüm bu işleri bitirmek için kendimi yırtıyordum. Bu gece çoğunu bitirdim ama kalanını eve getirmeye karar verdim."

"Cooperstown'la ilgili olarak…"

"Erkek gezisi," dedi Kevin Colleen'in sorusundan önce davranarak. Bu, erkek erkeğe bir şeydi ve Colleen davetli değildi. Hoş karşılanmıyordu. Dışarıda bırakılmıştı.

Colleen başıyla onayladı. "Bundan bahsetmiştin." Kendine acıma tonunu sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Benim soracağım şey," diye bir anda uydurdu, "hava durumunu kontrol edip etmediğindi. Bazen orası biraz daha soğuk oluyor ve Jay için uygun eşyalar hazırladığımdan emin olmak istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Fazla endişeleniyorsun. O iyi olacak. Bırak da kendi toplansın, o artık koca adam."

Fiziksel olarak evet ama o hâlâ Colleen'in bebeğiydi ve Colleen'in hâlâ ona, uzun boyunu görüp onun neredeyse yetişkin olduğunu düşünen birinin tamin edemeyeceği şeyler söylemesi gerekiyordu. *Onu iki gün üst üste giydin, artık çamaşır sepetine at. Yüce Tanrım, tırnaklarını kes, ayakkabılarının küçük gelmesine şaşmamak gerek! Sifonu çek.*

Bu konuda tartışmanın bir anlamı yoktu, zaten sahte bir soruydu. "Peki, sen aç mısın? Belki şu anda çalışmaya kısa bir ara verebilirsin ve pizza ısmarlayıp Jay'le birlikte bir şeyler izleyebiliriz." Şu anda Colleen'in sesi gerçekten de umutsuz çıkıyordu.

Kevin başını Colleen'in onun planı reddedeceğini bildiği tarzda havaya kaldırdı. "Bunu yapabilmeyi çok isterdim ama gerçekten işe koyulmalıyım. Yine de sen bir pizza söylersen birkaç dilim alırım."

"Tamam."

Kevin onun yanına geldi ve dudaklarının kenarına karşılık vermeye fırsat bulamadığı hızlı bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm bebeğim. Bu seyahatten sonra daha fazla zamanım olacak."

Colleen ona karşı çıkamayacağını, yalnızca *her şeye lanet olsun* deyip onlarla biraz zaman geçirmek için yarım saat ara vermesini söyleyemeyeceğini biliyordu. Ailenin tek ekmek getireniyle tartışırken bunu yapamazdınız.

"Hayır, hayır, sorun değil, anlıyorum. Tamam, gerçekten."

"Kablolu televizyon şirketini aradın mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu teşebbüsünden dolayı yaşadığı sıkıntıdan dolayı Colleen'in midesine iğneler batıyor gibi oldu. "Denedim ama sonsuza kadar telefonda bekledikten sonra bağlantımı kestiler. Ve hâlâ yarın, kurutma makinesi için adamları ve halı temizleyicileri aramam gerek. Jay'in Müdür Yardımcısı'ndan gelen e-postayı gördün mü?"

"Evet, alıcı kısmına ikimizi de koymuş. Onunla konuştun mu?"

"Evet denedim..." Colleen artık bu kelimenin ağzından çıktığını duymaktan öyle bıkmıştı ki. "O... O beni ciddiye almıyor."

Bunun neden olduğunu bilmiyordu. Kevin iyi olan taraf olmasına rağmen Jay onu ciddiye alıyordu. Genelde ebeveynlerden birinin harika olan taraf, "iyi polis" olması; diğerinin de zorlayıcı taraf yani "kötü polis" olması gerekmez miydi? Genelde kötü polisin sözü dinlenirdi. Jay neden Kevin'ı *hem* zorlayıcı *hem de* iyi olan gibi görüyordu ki?

"Ben onunla konuşurum."

Colleen bunun kendi konuşmasından yüz kat daha etkili olacağını bilerek başıyla onayladı. Kevin'ın aklındaki sorunun "Tüm gün ne yapıyorsun?" olmasından korkarak biraz ürktü.

"Dinle, seninle konuşmam gereken bir şey var, o yüzden burada işin bitince..."

Colleen'in boğazıyla midesi düğümlendi. Ah şu kelimeler... "Konuşmamız gerek" derken ortaya çıkan o hafif ton farkı... Hep bunun yalnızca işle ilgili bir şey ya da bodrumdaki halıyı söküp yerine parke yaptırma önerisi olmamasından korkardı. Bunun başka bir anlama geleceğinden hep korkmuştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yıllardır tam bir dehşetle neredeyse beklediği şey...

"Birazdan gelirim." Bir anlam çıkarmaya çalışarak gözlerine baktığında Kevin başıyla onayladı. Arkasını döndü ve Colleen onun ahenksiz bir şekilde ıslık çalarak evin içine yönelmesini izledi.

Ve koyu karanlıkta, belirli bir yöne gitmeye hevesli olmadan öylece durdu. Lisedeki en yakın arkadaşıyla böyle gecelerde dışarıda oturup yıldızları izledikleri ve ay gökyüzünde ilerlerken muhteşem geleceklerini planladıkları bir zamanı hatırladı. O zaman bu gecelerin ne kadar değerli olduğunun ya da bittiklerinde bunun ne kadar üzücü olacağının farkında bile değildi.

Yolda bir yerlerde, çok uzun zaman önce bitmişlerdi işte. Tamamıyla.

Şimdi ne yöne gideceğinden emin olmadan banliyödeki garaj yolunda duruyordu; artık girmenin neredeyse acı verdiği atölyesine mi gitse yoksa gecenin rahatlatıcı örtüsünü bırakıp banliyönün göz alıcı ışıkları ile hiç şüphesiz sesi fazla açık bir televizyona mı dalsa? Ya da daha da kötüsü tam bir sessizliğin içine... İçinde hayat olmayan bir eve mi girse?..

Colleen yerinden kıpırdayamıyordu.

Sonra birden kafasına dank etti. Öyle hiç beklenmedik bir şey değil de, daha çok sanki omuzlarında bir ağırlık varmış da dizleri sonunda bükülüvermiş gibi.

Bir şeyler değişmeliydi. İşte buydu. Hayatında bir şey, bir yer değişmeliydi.

Garajın yan kapısına gitti, ön tarafındaki gevşek bir arduvaz taşına uzandı ve anahtarı aldı. Garaj yıllardır bir arabaya ev sa-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hipliği yapmamıştı. Evi satın almalarından kısa bir süre sonra buranın Colleen'in satın aldığı, yeniden tasarladığı ve dükkânı *Ivır Zıvır ve Karmakarışık*'ta sattığı antikalar üzerinde çalışacağı atölyesi olmasına karar vermişlerdi.

Işığı yaktı ve elindekilere baktı. Stoku azalıyordu. Çiftlik müzayedesi sezonunun en iyi kısmı geçmişti ve Colleen bu sene neredeyse hiç iyi bir şey elde edememişti. Son zamanlarda gördüklerinin çoğu bacağı eksik sandalyeler, kanatları eksik panjurlar ve 98 yılında marketten alınmış çöp kovaları gibi şeylerdi. Yılın en iyi zamanında bulduğu tozlu ama şahane yatak başlıkları ya da hafifçe eğilmiş ama hâlâ çok güzel olan kollu şamdanlar gibi bir şey yoktu. Bu hızla küçük dükkânı satışta neredeyse yavan kalacaktı ve Colleen takipçilerini kaybedecekti. Geçen sene de sayıları oldukça sınırlıydı ve şimdi onları tamamen kaybetmekten korkuyordu. Bir zamanlar o bölgede bir tür rock yıldızıydı. Adı insanlara yerel bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Ama sonra, geçen sene ilhamı, zamanı ve elindekiler azalmıştı ve istediğinin ya da genelde yaptığının yarısını bile yapamamıştı.

Her sene, müzayedelere gitmek için sahil şeridinden aşağı bir araba yolculuğunun ve bir zincire dahil olmayan, küçük ve basit oda kahvaltı otellerde kalmanın hayalini kurardı. Kendini otoyolda üstü açılır kırmızı arabasında, arkasına bağlanmış, içi hazinelerle dolu bir Shasta römork çekerek ve ufak ve sevimli güney kasabalarından geçerek uçarcasına giderken gördü.

Ne yazık ki hiçbir zaman ayağa kalkıp kendi başına kalma cesaretini bulamamıştı. Büyürken çekingendi, hep "ya şu olursa, ya bu olursa"larla doluydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ya yolun ortasında araba bozulursa ve cep telefonu çekmezse?

Ya tuhaf biri onun motel odasına girdiğini gözler, sonra da gecenin bir yarısı pencereden odaya girerse?

Ya hastalanırsa ve etrafta ona yardım edecek kimse olmazsa?

Hayatını bir şeyleri tamir ederek -antikaları onararak, "bir başkasının çöpü"nü yeniden tasarlayarak, ufları öperek ve ateşli alınları silerek- geçirmiş bir kadının kendine bakmakta bu kadar zorlanması ironikti. Ya da en azından bu kadar çok şeyle ilgilenebilen ve ilgilenmiş olan birinin güvenini ve özgürlüğünü hissetmekte.

Yani böyle bir yolculuk, başka biri için tam bir çılgınca eğlence olabilecekken onu itiraf etmekten hoşlanacağından daha fazla geriyordu.

Gerçi şimdi... Şimdi fazladan bir görevi vardı. Evet, stoka ihtiyacı vardı, stoka hep ihtiyacı vardı ve eşyaları biraz eşleştirmek için dekor değişikliğine de ihtiyacı da vardı. Ama gerçekten ihtiyacı olana, on beş yıldır ihtiyacı vardı ve nihayet bunun peşinden gitmenin zamanı gelmişti.

Colleen'in kafasını rahatlatmaya ihtiyacı vardı.

Hayatının en büyük hatasıyla yüzleşmeye ve bununla bir şekilde uzlaşmaya ihtiyacı vardı.

Jay daha küçükken onun için fazladan beslenme malzemelerini tutmuş olduğu buzdolabına doğru gitti. Şimdi Jay öğle yemeği zamanında arkadaşlarıyla bir yerlere gidiyordu. Garajdaki buzdolabı artık yalnızca şişe su, bir koli şarap -orada o kadar uzun zamandır duruyordu ki cam rafa zamk gibi yapışmıştı- ve arkadaşları geldiği zamanlar -ki bu çok ender olurdu- hariç neredeyse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiç içmedikleri biralara ev sahipliği yapıyordu. Colleen şarabı düşündü ama en kıvamındayken bile çok adiydi, böylece onun yerine bir bira çıkardı ve avcunun sert kısmıyla vurup açmak için aletlerin durduğu sıraya götürdü. Bu üniversite yıllarından kalan bir numaraydı.

Şimdi eline yayılan acı karşısında bir çeşit tatmin edici küfür savurdu. Şişeye baktı. En azından kapak açılmıştı, bunu hâlâ yapabiliyordu.

Üst kısmına doğru parlak yaldız olan cilalanmış eflatun bir sallanan sandalyeye -kendisi yerine yenilediği bir diğer şey- oturdu ve -bir zamanlar "zavallı işi" olarak adlandırabileceği ama şimdi sadece "şu andaki kurtarıcım" olarak düşündüğü- biranın boğazından akıp gitmesine izin verdi.

İçini çekti. Ya bütün yaşamını bununla yüzleşmeden geçirseydi? Onu düzeltmeden, bu ne anlama geliyorsa.

Tanrım, tek bir yudum bira ile hemen tepeden tırnağa *sarhoş-felsefeci-kız* olmuştu.

Eski Colleen, ondan nefret ederdi.

Aklı yeniden yolculuğun avantajlarına, keyif alacağı olumlu yanlarına -uçsuz bucaksız yollar, yeni insanlar, yeni yerler, yeni eski şeyler, bunlar en sevdiği şeylerdi- ve bunları onarırken alacağı zevke kaydı.

Şu anda rafının üzerinde duran yuvarlak pencere gibi. Bu birkaç sene önce doğu kıyısındaki bir müzayededen gelmişti. Colleen şimdiye kadar onunla hiçbir şey yapmamıştı çünkü ne yapacağına karar verememişti. Rehoboth Plajı yakınlarındaki, Victoria Dönemi'nden kalmış eski bir evden kurtarılmıştı ve camlar ori-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

jinaldi. Colleen onları ve parçanın sahip olabileceği herhangi bir geçmişi mahvetmeyi kaldıramazdı.

Yalnız bir eş kocasının denizden dönüşünü beklerken bu pencereden mi bakmıştı? Adam hiç geri dönmüş müydü?

Yoksa bu, birisi evin değerini arttırmaya karar verip yerine daha modern bir şey koymak için pencereyi atmaya karar vermeden önce onlarca yıl havasız bir tavan arası ile gökyüzü arasında durmuş, toz kaplı bir çerçeve mi olmuştu sadece?

Belki de, evdeki bir ailenin hayatındaki birçok gündoğumu ve günbatımında bahçeye tepeden bakarak eviyenin üstünde durmuştu.

Colleen'in yaptığı işle ilgili sevdiği şey buydu işte: Her şeyin bir hikâyesi vardı.

Bunu onun uydurması gerekse bile.

Böylece, bununla ilgili romantik fikirlerle dolu olarak Noel'de lombozu camın arkasına bir tea light mum koyarak kendi evine, aksi takdirde boş kalan bir duvara asmış, sonra da Jay ile Kevin'ın ona çarpmalarına sinirlenerek onunla yapılabilecek başka bir şey düşünmek için yeniden atölyeye getirmişti.

Şimdi yaşamaya başlamaya ihtiyacı vardı, tamamen ve dürüstçe.

Biradan bir yudum aldı, cebinden telefonuyla artık evden çıkarken yanından ayıramadığı okuma gözlüklerini çıkardı ve oturup eyaletlere göre müzayedelere bakmaya başladı. Beklediğinden daha çok vardı.

Bir saat ve dört boş bira şişesinden sonra bir müzayede listesine, bir oda-kahvaltı oteller listesine ve yola çıkmak için sağlam bir kararlılığa sahipti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

"Ne yapacaksın sen?"

Genelde Kevin, ne olursa olsun Colleen'i desteklerdi. İş, retro robot heykeller yapma fikriyle eski Erector Set'lere* ve muhtelif aletlere alışılmadık büyüklükte paralar harcadığı zamanki gibi, yetmişlerin onun "kuşbeyinli projeleri" olarak tanımlayabileceği şeylere gelse bile. Satın aldığı malların çoğu hâlâ yırtılıp açılmış, sonra da bir kenara atılmış nakliye kutularındaydı. Genelde Kevin boyun eğmiş bir gülümsemeyle derin bir iç çeker ve bir sonraki ne olacaksa o zamana kadar ne yapacaksa yapması için onu cesaretlendirirdi. Bu gönülsüzlüğü tamamen yeni bir şeydi.

İçinde bir yerlerde Colleen'in gerçek görevini hissetmiş miydi acaba? Bu, Colleen'in bunu yapmaması için bir işaret miydi?

"Kevin." Colleen sakindi. O her zaman sakindi. "Sizin zaten güneye gideceğiniz haftayı almama ve on kat daha büyüleyici hale getireceğim büyüleyici şeyler toplamama itirazın ne?"

Kevin küçük bir kahkaha attı. "Ya o küçük ve şirin oda-kahvaltı otellerden birinin sahibi olan kadının kabarık eteğinin altında saklanmış bir baltası varsa?"

Colleen'in aklında beliren bu görüntü karşısında gülmesi gerekti. Bu tam da kendi kendine ele alacağı tipte bir senaryoydu. Kevin'ın onu tanıyarak ona böyle takılması hoşuna gitti. "O zaman, bilirsin işte, oradan *ayrılacağımdan* oldukça eminim. Ama endişelenme, kesinlikle The Bates Motel'de** yer ayırtmadım."

"Hım."

---

* Erector Set: 1910'larda ABD'de kurulmuş metal konstrüksiyon oyuncak markası.

** Alfred Hitchcock'un 1960 tarihli gerilim filmi *Sapık*'taki karakter Norma Bates ile oğlunun bir motel satın almasıyla başlayan, 2013 yılı, ABD yapımı *The Bates Motel* dizisine gönderme yapılıyor.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ayrıca bir keresinde, I-95 üzerinde yol boyunca durulacak yerlerin listesini içeren o harika kitabı gömüştüm. Hepsi yasal ve vergimizden düşebilirim."

"Ne yapmak istiyorsan onu yapmanı istiyorum, sadece sonunda seni durdurmuş olmamı dilediğini düşünerek bir yerlerde sıkışıp kalmadığından emin olmak istiyorum."

Colleen başını iki yana salladı. Bu doğru karardı ve bunu biliyordu. "Kev... Hiçbir katkıda bulunmamaktan öyle bıktım ki... İyi bir ev hanımı olmayı denemekten ve bunda başarısız olmaktan çok yoruldum."

"Öyle değilsin..."

"Öyleyim. İşleri 'halletmekte' çok iyi değilim. Mali konular ve onun gibi şeylerde. Bunları üstüme almayı kendim istediğimi biliyorum çünkü senin her şeyi yapmak zorunda kalmanı istemedim ama... Eve gerçekten *para* getirdiğim ve günlerimi geçireceğim bir şey olan zamanlarda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Hayatım sadece bir yetişkin olmaktan, bir anne olmakta başarısız olmaktan ve üstünde çalışabileceğim herhangi bir şey olmasını dileyerek tüm gün hasretle Pinterest'e bakmaktan ibaret olamaz."

"Colleen," Kevin başını biraz ondan yana yatırdı, "bunların hiçbiri doğru değil. Sen harika bir annesin ve bir yetişkin olmakta *başarısız* da değilsin."

"Sadece ben bunun için yaratılmadım..." Az önce telefonda bekletilmekten duyduğu rahatsızlığı işaret etti. "Ben bu tarz şeyler için uygun değilim. Ben yaratıcı biriyim. Bir sanat diplomam var. Ve onu kullanmıyorum ve bunun beni deli ettiğini düşünüyorum." Son zamanlarda kafasını fazlasıyla kurcalayan şeyin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne olduğunu -kendisinin Kevin'ın ilk seçeneği olmadığını- söyleyemedi, bunun *neden* aniden bu kadar etkileyici ve berbat bir düşünce haline geldiğini bile söyleyemedi. Belki Jay birdenbire çocukluktan çıktığı ve büyük bir hızla yetişkin bir erkek olmaya başladığı içindi. *Anneciğim* olduğu, vazgeçilmez olduğu bu mutlu mesut günler inkâr edilemez bir şekilde geçip gidiyordu.

Kevin'a çocuğuna ebeveynlik yapmaktan başka sunabileceği ne vardı? Onun belki de başka bir yerde elde edemeyeceği, ona sadece kendisinin sunabileceği *nesi* vardı?

Kevin derin bir iç çekti. "Bak. Normalde bunu kesinlikle destekleyeceğimi biliyorsun, tereddüdüm uygulamaya yönelik birkaç endişeden öteye geçmez. Ama bir şey daha var."

Onunla konuşmak istediği şey.

Colleen yine gerildi. "Kevin, ne var?"

Kevin ona, sanki bilmediği bir hastalığı varmış da sonraki dört hafta boyunca kanuni olarak karantinaya alınması gerektiğini ima eden, acı bir bakış attı. Ya da belki Colleen bir uyku ilacının puslu etkisindeyken korkunç bir suç itiraf etmiş de şimdi de avukatını ve polisi bekliyorlarmış gibi.

Ama hayır. Kevin'ın söylediği bu ikisinden de beterdi. Tek bir kelimeyle başladı ve bitti.

"Tamara."

"Ah Tanrım..." Tamara, Kevin'ın yeğeniydi. Şey, teknik olarak ikisinin de yeğeniydi ama daha on altısında yasal sisteme öyle çok girip çıkmıştı ki Frederick'teki polislerin hepsi onu en az Colleen kadar iyi tanıyorlardı. Adını, geçmişini, doğum gününü, adresini, her şeyini biliyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu aslında yalnızca üç yıldır tanıyorlardı, annesi öldüğünden ve Chris -Kevin'ın ağabeyi- hiç kimsenin sahip olduğunu bile bilmediği bir çocuğun velayetini kazandığından beri.

Bu yüzden Colleen sormaya korkuyordu ama Tamara'ya bu kez ne olmuştu?

"Chris iş için batıya çağrılmış," dedi Kevin. "Umutsuz durumda. Onu hiçbir şekilde evde tek başına bırakamayacağı besbelli. Eğer gerçekten istemiyorsan ona bakmak zorunda değilsin. Chris'e sana soracağımı söyledim tabii."

"Ama... Normalde onunla ne yapıyor ki? Islahevinde olmadığı zamanlarda demek istiyorum. Chris iş için hep şehir dışında çıkıyor."

"Her zaman tuttuğu kadın istifa etmiş."

"Harika. O bile onunla başa çıkamamış."

"Durum bu."

Colleen içini çekti. Eğer hızla bir şey -mesela başka birini- düşünmezse bu meseleyle kendisinin uğraşmak zorunda kalacağını biliyordu. "Chris'in başka kimsesi yok mu?"

"Olsaydı bize asla sormuş olmazdı."

Colleen derin bir nefes verdi. "Tamara benden nefret ediyor."

"Etmiyor."

"Ah, evet. Ediyor. Instagram olayından beri." Kızın ot içerken çekilmiş fotoğraflarını herkesin görmesi için oraya neden koyduğu ve o cuma gecesi bunu tekrarlamak için McDonalds'ın arkasında arkadaşlarıyla buluşmak üzere açık açık neden plan yaptığı Colleen için hâlâ bir gizemdi ama Kevin'a bundan bahsettiğinde ve o da bunu Chris'e söylediğinde, Colleen'in ismi bir şekilde açığa çıkmış ve Tamara onu hiç affetmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen'in onun başına daha büyük felaketler gelmesini engellemiş olma ihtimali olsa bile. Otoyoldan uzaktaki bir *fast food* restoranının arkasındaki ıssız bir arazide, birtakım uyuşturucu maddelerle kafası bulanmış güzel bir kızın başına her şey gelebilirdi.

"Bak... Tamara'nın çok büyük bir sorumluluk olduğunu biliyorum," diyordu Kevin. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Belki de ben geziyi iptal edebilirim ya da..."

"Hayır, hayır, hayır. Sizin gitmenizi istiyorum. Jay öyle üzülür ki... Siz gidiyorsunuz."

Kevin omuzlarını silkti. "Belki o da bizimle gelebilir."

Colleen ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Affedersin? Çok şükür ki temiz olan on üç yaşındaki oğlumuzun, diğer asi gençlerin neler yaptığını görmesini sağlar ve sizin şu *erkek erkeğe gezinizde* bir hafta Tamara ile birlikte takılıp uyuşturucu maddeler denemesine izin verebilirsin?" Bu Colleen'in canını çok sıkmıştı, gerçekten. Çok teşekkürler Kevin. Bana yine istenmiyormuşum gibi hissettirmenin yolu işte. "Hayır, teşekkürler. Ona ben bakarım."

Kevin'ın yüzü, buna şaşırmadığını gösteriyordu. "Dürüst olmak gerekirse bunun belki de ikiniz için de iyi olması için küçük bir ihtimal vardır diye düşünüyorum."

"Bunu tam olarak nereden çıkardın?"

Kevin omuzlarını silkti. "Onun bir annesi yok. Dağılmış durumda ama akıllı bir çocuk. Sana gelince... Bilmem, bunun senin için de iyi bir şey olabileceğini düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gözlerini başka tarafa çevirmeden önce Colleen'in gözlerine kilitledi ve dudaklarını sıktı. Açıklamasına gerek yoktu. Colleen biliyordu.

"Konu asilik bile değil... Onun hâlâ bende nefret ediyor olmasından korkuyorum. Bu sayede Tamara da berbat ettiğim bir başka şey olacak."

"Bir şeyleri berbat ettiğini düşünmeyi kes! Cidden Colleen. Ona sadece..." Kevin kelime arıyordu, "kirli, kasvetli bir taç ya da bunun gibi bir şey olarak bak. Ve onu cilalayıp parlatacak ve tıpkı diğer eşyaların gibi onaracaksın."

Colleen hafif bir kahkaha attı. "Bu hoştu. Bir taç..."

Kevin güldü ve onun omzunu sıktı. "Bunu gerçekten yapmak istemiyorsan başka bir çözüm bulması için Chris'e yardım edeceğim. Ama sırf korkudan dolayı hayır demeni istemiyorum. Sen harika bir annesin. Harika bir rol modelsin. Ve onun, bu iki şeye de ihtiyacı var. Chris'le birlikteyken onun yanında biraz zaman geçirdiğimi biliyorsun ve sana söylüyorum bak: O, bu dünyadaki en kötü insan değil. O oldukça zeki biri."

Colleen başıyla onayladı. "Kesinlikle. Hem ne kadar kötü olabilir ki?"

Birbirlerine baktılar, sonra başka taraflara döndüler. Tamara'nın ne kadar kötü olabileceğiyle ilgili ikisinin de bir fikri vardı. İki dövme, günde bir paket sigara, en az üç kere saldırıdan tutuklanmış, sabıkalı (en az) bir erkek arkadaş ve birkaç kez ıslahevinde kalış... İşte o bu kadar kötü olabilirdi. Ya da bu kadar kötü olurken yakalanabilirdi.

Colleen, Tamara gibi bir kızla baş etmek hakkında hiçbir şey

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bilmiyordu. Evet, o da bir zamanlar ergen bir kız olmuştu ama o tamamen sıradan bir ergen olmuştu. Bir iki tane utanç verici hikâye, hep hız sınırının altında araba kullanan, oldukça hoş liseli bir erkek arkadaş ve evden yürütülmüş birkaç biradan sonra birkaç pişman olunmuş birkaç gece ve ceza alınmış birkaç sabah... Danslarda hep kavalyesi olmuştu ama hiç kraliçe unvanı almamıştı, kız lakrosu* oynamış ama hiç bunu ciddiye alacak kadar da iyi olmamıştı.

Kendi asiliğinin vardığı noktaya gelince, öyle bir şey yoktu. Lisedeyken üç kere okuldan sonra cezaya kalmıştı: Bir keresinde geciktiği için, birinde altından sutyen askılarını gösteren ince askılı giysisi yüzünden (on dört yaşındayken seksilik anlayışı buydu ya da sonuç olarak onlar bir şekilde öyle olduğuna inanıyorlardı) ve bir keresinde de son sınıfların okul kırma gününde** okula gitmediği için. Bunu yapmak konusunda senenin başından beri gergindi ama arkadaşları onu bu konuda ikna etmişlerdi. En son kabul eden o olmuştu ama ilk yakalanan da oydu.

İşte okul hayatının özeti.

Lisedeki belalılardan değildi.

Şimdi ise bunlardan biriyle bir araba yolculuğu yapacaktı.

---

* Lakros her oyuncunun ufak ve sert plastikten yapılmış topu taşıdığı, ucunda bir ağ olan sopalarla oynanan, amacı topu karşı takımın kalesine sokmak olan bir takım sporudur.

** ABD ve Kanada'daki çoğu okulda bir sınıfın öğrencilerinin çoğunun anlaşarak belirledikleri bir günde okula gitmemeleri geleneği.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tamara

Tamara Bradley sardığı "özel" sigarasından derin bir nefes çekti. Duman her zaman yaptığı gibi boğazının arka tarafına binlerce bıçak gibi çarptı. Tamara onu artık asileşene, ciğerlerini aynı anda hem yakıp hem gıdıklayana kadar içinde tuttu, sonra nefes verdi.

Uzun ve yavaşça. Nefesin son hırıltısında öksürmemeye çalışarak.

Ardından gelen duygular hep aynı tuhaf ve kafa karıştırıcı sırayla gelirdi.

Sersemlik... Rahatlama... Her şeyi tamamen unutma umudu ve hâlâ şimdiki zamanda olmasından doğan büyük bir hayal kırıklığı hissi...

Sonra hep beklenmedik şekilde midesini sıkıştıran bir suçluluk... Bundan sonra, düşüncelerini tıpkı bir havuzdaki bir parça kâğıt havlu gibi emmeye başlayan bulanık bulutun içinde yükselmeye başlayana kadar birkaç dakika beklemesi gerekiyordu sadece.

"Uzatır mısın?" Erkek arkadaşı Vince sigarayı elinden aldı sonra da onu taklit ederek dumanı içine çekti arkasına dayandı ve küfrederek nefes verdi. "Lanet olsun adamım..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamara etrafı değişik oyun konsolları ve kumandalarla çevrili televizyona baktı. Burada, bu çirkin, ahşap kaplamalı ve küflü bodrumda geçirdiği ve Vince ile arkadaşlarının *Call of Duty* oynamalarını izlediği geceler sayılamayacak kadar çoktu. O ve diğer kız arkadaşlar orada oturur ve ünlü şarkıcıların çılgın hayranları gibi onları izlerlerdi. Arada sırada bir tur oynamak için davet edilirlerdi, bu her zaman utanç verici olurdu ve yeni bir eşek şakası gibi sunulurdu. Sanki, "Hey, bakın, şapka takan bir köpek! Tıpkı bir insan gibi!" gibisinden ama onun yerine "Hey, bakın, bir kız bir Xbox kumandası tutuyor!" olurdu. Tamara'nın ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu! Aslında zaten hiçbir eğlencesi de yoktu, o zaman neden bunu anlamaya zahmet etsindi ki?

Tamara genellikle bu noktada gerilerdi. Artık kimin umurundaydı ki? Kimi etkilemeye çalışıyordu? Sadece tüm bunlardan bıkmıştı ama diğer herkes arkasından konuşuyor ve onun hiç de eğlenceli olmadığından bahsediyormuş gibi hissediyordu. Lanet olası bir tur bile oynayamayan, bunun yerine orada kalkık kaşlarıyla oturup telefonunu karıştıran mızmız kız arkadaş…

"İki haftalığına burada olmayacağına inanamıyorum," dedi Vince cılız kolunu onun omuzlarına öylece atarak. Bir kereliğine yalnız kalmışlardı, bu Tamara'nın hep can attığı ama olduğunda da hep hayal kırıklığına uğradığı bir şeydi.

"Biliyorum." Bundan hoşlanmıyor ve endişe duyuyordu. Onu Facebook'ta gözetleyen ve koca bir okul yılını mahveden cadaloz kadınla yolda geçecek onca zaman... Bu tıpkı bir ceza gibiydi.

"Berbat olacak, dostum." Vince esnedi. "Sanırım kafamı dağıtmak için bir şeyler bakmaya başlamam gerekecek. Mesela müstehcen filmler…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Iyy, diye düşündü Tamara. *Erkeklerin ihtiyaçları vardı, neyse... Bunu biz diğerleriyle paylaşmalarına hiç gerek yok.* Tamara, *Don Jon*'u* izlemişti. Bu yüzden de erkeklerin neye takıntılı olduklarını ve nedenini biliyordu.

Vince'in sözlerinin vücuduna yaydığı tiksintinin fiziksel titremesine karşı koydu, bunun bir şekilde onun gururunu okşayacağından korkmuştu.

"Öyle sanırım..." dedi televizyona bakmaya devam ederek. Bu programın ne olduğunu bilmiyordu bile. *Family Guy* gibi kaba saba olmaya çalışan ama hiç de komik olmayan bir çizgi film...

"Bebeğim." Vince yüksek sesle geğirdi. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Muhtemelen hayır."

Vince her zamanki gibi onun gerçek kabalığını bir şaka sanarak güldü.

"Seni çok fazla özleyeceğim. Ve..." Bir avcunu Tamara'nın üst üste attığı bacaklarından birinden yukarı doğru götürdü. "Senden başka hiç kimseyi düşünmek zorunda kalmak istemiyorum."

Tamara dudak bükmemek için direndi ve sonunda ona baktı. Hoş bir burnu, güzel gözleri ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Çekici sayılırdı. Neredeyse çekici... Tamara onun hafif dar yapısının kendisine daha çok seksenlerin rock ilahlarını, biraz da çocukluğundaki Betty Spaghetti oyuncağını hatırlattığı zamanı hâlâ belli belirsiz anımsıyordu. Gözleri bir zamanlar kestane rengi gibi görünmüştü ama şimdi ona açıkça bok rengi gibi geliyorlardı. Tamara gülmeye başladı ve ilk başta bunu fark etmedi bile.

* 2013 ABD yapımı bir romantik komedi filmi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sigaranın onu çarptığını düşündü. Artık nadiren kıkırdamasına sebep oluyordu ama diğer yandan hiçbir şey bunu yapmıyordu.

"Yani düşünüyordum da," diye devam etti Vince sanki Tamara onun söylediklerini takip etmeyi bırakmamış gibi, "belki de... Bilirsin işte, seni videoya çekebilirim."

Hiç beklenmedik bir görüntü Tamara'nın zihnine doldu. Üstünde, eteği adaların mavi beyaz bir haritası şeklinde olan bir Hawai elbisesi vardı. Uzun süre önce ölen büyükanne ve büyükbabasından bir hediyeydi bu ve Tamara onlara bir teşekkür olarak e-postayla göndermek için bir video çeken annesine el sallamıştı.

Şimdi annesi de öleli uzun zaman olmuştu. Artık Tamara küçükken hep bebek pudrası gibi kokan, güler yüzlü, hoş ve sarışın Barbie gibi olmayacağı kadar uzun bir süre... Tamara'nın hatırlamayı sevdiği anne oydu. Ölmeden önce dönüştüğü umutsuz, titrek, şişko ve dayanılmaz alkolik değil. O başka biriydi. Tanınmaz biri.

Şimdi ölü olan biri.

Tamara o ölü kelimesiyle sanki canını yakmıyormuş gibi oynadı. Sanki o, mümkün olan en haşin kelime değilmiş gibi. Bir deney gibi kullandı ölü kelimesini; onu hâlâ içten içe ürkütüyor mu görmek için. Hep ürkütmüştü. Ama Tamara bunu kendine yapmayı bırakamıyordu. Bazen annesini yerin altında hayal ediyordu. Şimdi nasıl görünüyordu? Sadece bir iskelet miydi? Bu ne kadar çabuk oluyordu acaba? Giysileri Disney World'deki perili köşkteki bir ev sahibi gibi yırtılmış mıydı?

Şimdi ne gibi kokuyordu?

Kes şunu, diye düşündü kendi kendini babasının kendince taklit ettiği sesiyle azarlayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamara bu düşüncelerden nefret ediyor ama onlara karşı koyamıyordu. Arada sırada onları ziyaret ediyordu, tıpkı kek neredeyse oldu mu diye kontrol etmek için fırını açan biri gibi. Sanki bir gün onu dışarı çıkarabilecek ve artık bu düşünceler zihninde pişip durmayacaktı.

"Yani," diyordu Vince Tamara'nın onun ikna edici sesi olarak tanıdığı o tonla, "şimdi, mesela?"

Tamara karışmış kafasını iki yana salladı. "Dur... Ne?"

"Belki seni videoya çekebilirim, yani, anlarsın ya..." Vince iPhone'unu yukarı kaldırdı. Ebeveynlerinin ondan nefret ettikleri ve ona hiçbir şey vermedikleri konusundaki ısrarına rağmen aletin en yeni versiyonuydu. Aslında, Catonsville'deki en güzel sokakta yaşıyordu. Şu büyük, uzun, yaşlı ağaçların, kırmızı tuğladan cephelerin ve evlere giden gerçek garaj yollarının başında gerçek posta kutularının olduğu şu sokaklardan birinde. Bunlar gerçek evler gibi görünüyordu. Tamara'nın izlediğini zar zor hatırladığı eski Disney programlarındaki nazik insanların yaşadığı evler...

Gerçi yine de sıra sıra bayağı evlerin hemen yakınlarındaydılar ve Vince ile Tamara geceleri dışarı sıvıştıklarında takıldıkları yer orasıydı. Vince, Tamara'nın yaşadığı gerçek bir posta kutusu, ruhu ve ev huzuru olmayan oldukça yeni bir apartman dairesinden birkaç kilometre uzakta oturuyordu.

Tamara onun, ebeveynleri tarafından sevilmeyen, lüks bir hayatla çevrilmemiş, gerçekten trajik bir geçmişi olan oğlan olduğunu düşündüğü zamanlarda, Vince ona düzeltilebilir bir sorun gibi görünmüştü. İçine hayat üfleyebileceği, boğulmakta olan bir oğlan... Bir tatmin duygusuyla tamamlayabileceği bir proje...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslında onların hikâyesini, herkesin mümkün olamayacağını düşündüğü hikâyelerden biri yapabilecek ortak noktaları olduğunu bile düşünmüştü. Gerçeğe dönüşen gençlik aşkı...

Artık bu tür hayalleri yoktu.

Onun odasına ve bodrumuna en son versiyon elektronik ürünler saçılmış, şımarık, küçük bir baş belası olduğunu fark ettiğinde garip bir şekilde daha az ilgilenir olmuştu.

Gerçi bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Ondan ayrılmak gibi bir niyeti yoktu. Hiç yoktan iyiydi. Hayatında bunu anlayabilecek kadar fazla hiç olmuştu. Vince, Tamara'nın onu muhtemelen öldüreceğini ya da en azından ona zarar vereceğini bildiği bir uyuşturucu gibiydi ama bu henüz gerçekleşmiş olmadığından, kendini durdurmakta gerçekten bir anlam göremiyordu.

Bilirsiniz, zaman zaman kullandığı gerçek uyuşturucular gibi.

Ama onunla arasının iyi olması için böyle yollar kullanmayacaktı. Özel anlarında videoya çekilerek değil. "Hayır. Bunu yapmak istemiyorum."

"Ya, hadi ama neden olmasın? Zayıf olma." Vince sanki Tamara tanıdığı en yıpratıcı insanmış gibi tekrar sırtüstü koltuğa uzandı.

"Çünkü işte... Yapmak istemiyorum."

"Bana güvenmediğini mi söylüyorsun?"

Tamara anında savunmaya geçti. "Tabii ki hayır."

"O zaman sorun ne? Bu sadece benim için ve zaten videoya kaydetmeden de gördüğüm bir manzara." Vince, Tamara'ya baktı.

Tamara kaşlarını kaldırdı ve onun bu ifadesine itiraz edebilecek bir şey aradı. *Evet ve bunu gördüğün için ne kadar şanslısın,*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

demek istedi. Ama böyle şeyleri hiç yüksek sesle söylemediği için sadece kaşlarını çattı.

Vince kolunu geri çekti. "Tamam, neyse."

"Kızma."

Vince omuzlarını silkti ama ona bakmadı. "Kızmadım."

Tamara bu histen nefret ediyordu. Asla yapmak *zorunda olmaması* gereken bir şeyi yapmak istemediği için suçluluk... Bunu sormak için yeterince saygısız olduğundan suçluluk duyması gereken kişi Vince olmalıyken, onu yüzüstü bıraktığı için kendi hissettiği suçluluk... "Belli ki kızdın," dedi, söylüyor olması gereken şeyin *sen kim olduğunu sanıyorsun ki* olduğunu bilirken.

"Tamara. Kızmadım dedim."

Tamara dişlerini gıcırdatmaya başladı, sonra durdu ve Vince'ten sigarayı tekrar ona uzatmasını söyledi.

Family Guy olmayan çizgi filmi üç bölüm daha izledikten sonra Tamara bodrumda oturmaktan başka bir şey yapmak için ona yalvardı. Bütün gece orada oturma fikri onun yarım şişe ağrı kesici şurubu kafaya dikmek istemesine yetiyordu. Ama bunun yerine bu seferlik dışarı çıkacaklardı. Vince birkaç kişiye mesaj yazdı ve bir partiye gidebileceklerini söyledi.

Lexus marka arabasında -sahip olduğu ama sürekli şikâyet ettiği başka bir lüks alet- Vince ona istediği bir radyo istasyonunu açmasını söyledi. Tamara, aracın son model radyosunda 7. kanalı açtı, 70'ler istasyonu. Bu Vince'in tarzı değildi ama Tamara'nın ne açtığını umursamadığı zaman hep hoş oluyordu. Edmonson Caddesi'nde kenara çekip içki dükkânının hemen yanındaki benzincide durdular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vince arabadan çıktı ve Tamara'ya kapıları kilitlemesini söyledi. Belki o kadar da kötü değildi. Onun kapıları kilitlemesini ve güvende olmasını istemişti.

Tamara'nın zihninin gerilerinden bir ses, Vince'in onun kaçırılmasını -ya da belki arabasının çalınmasını- istememesinin ,onu tam olarak sevgi dolu ve ilgili erkek arkadaş yapmadığını söyledi ona.

Ama içki dükkânından Sailor Jerry, 94 proof* ve Tamara'nın en sevdiği votka ile -Three Olives Tartz, tadı bonbon gibiydi- döndüğünde Tamara, *belki de yapıyordur,* diye düşündü.

Evet, sahte kimliği ve Tamara'nın en sevdiği içkisini hayal meyal hatırlaması ile âdeta bir beyaz atlı prensti.

Eve yanaştılar ve Tamara bu evin Jenna King'in olduğunu fark etti. Jenna can sıkıcı derecede hayat dolu, gösterişli, her şeye hâkim amigo lideri tipiydi. Yalnızca amigo lideri değil, drama öğrencisiydi de ve bunu nasıl olduysa zavallı bir durumdan harika bir hale çevirmişti. Bir müzikal karakteri gibi görünmek yerine akranlarının gözünde bir Megan Fox'a dönüşmüştü. Harika, çekici bir oyuncu... Fazla dramatik, insanların ilgisini çekmek için yanıp tutuşan bir tiyatrocu değil.

Evden çıkmaları gerektiğini söyleyen kişi kendisi olmasına rağmen Tamara şimdi oldukları yerde bulunmaktan sıkıldığını hissetti ve olmak istediği yerin… Şey, aslında gerçekten neresi olduğunu bilmiyordu. Ama bodrum katı değil. Babasının evi de değil, Tanrım orası da değil. Yalnızca… Başka bir yer...

Birileri onları izlemeden ya da onlara bağırmadan gidebilecekleri hiçbir yer yoktu.

---

* Bir rom markası.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçeri girdiklerinde fazla bir olay olmadı. Herkes kendini neye kaptırdıysa ona dalıp gitmişti. İçkiler, kart oyunları... Daha da lanet video oyunları... Bu oldukça umut kırıcı bir görüntü gibiydi ama sonra Tamara gerçekten beklediğinden daha fazla bir şey düşünemez oldu.

Vince'in peşinden buraya uğramalarını söyleyen insanların yanına gitti, herkes aşağı yukarı Vince'in bodrumunda alacakları pozisyonları almıştı. Bu da Tamara'nın dudaklarını votka şişesinin arkasına yerleştirdi, bir bardak ya da hafif bir içki alma zahmetine katlanmamıştı bile.

Bir süre sonra çantasında "özel" sigaralarından bir tane olduğunu hatırladı. Sarılmış ve Washington'daki bir dükkândan aldığı hoş, eski görünümlü bir sigara kutusunda, diğer sigaralarının yanına saklanmıştı. Başı çoktan dönmeye başlamıştı ama bunu umursamadı. Korkulukları hafifçe kavrayarak üst kata çıktı ve tüttürmek için arka verandaya çıktı. Bunu Vince ve arkadaşlarıyla paylaşmak istiyor gibi hissetmiyordu. Bu, ona daha saçma ve tiksindirici olarak geri dönerdi.

Gıcırdayan, hasır bir sandalyeye oturdu. Gıcırtı kulağa neredeyse bir hayvan sesi gibi geldi. Çok gürültülü çıkmıştı. Acaba herkes bunu duymuş muydu? Şimdi yukarı gelip onu saklanmakla ya da antisosyal olmakla mı suçlayacaklardı? Bu ikincisiyle çok karşılaşıyordu. Merdivenlerde öfkeli ayak sesleri duyduğunda zangır zangır titreyen küçük bir çocuk gibi, tuhaf, gergin bir titremenin tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

Titreyen eliyle çakmağı birkaç kez denedikten sonra nihayet sigarasını yaktı. Yine yalnızdı ve merhametsiz dumanı birkaç defa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çektikten sonra arkasında bir ses duydu. "Ee, lanet bir pencerenin bu kadar yakınında içmemenin daha iyi olacağını düşünemedin mi?"

Jenna.

"Doğru. Üzgünüm."

Jenna yarım ağız gülümsedi ama pencereden daha yeterince uzaklaşmadan, "Ah şu bağımlılar... Bir grup tükenmiş tipi partime davet ettiğimi hatırlamıyorum," diye ekledi.

Tamara ne zaman gerilse yaptığı gibi dudaklarının içini kemirdi ve dikkatini dağıtmak için telefonunu çıkardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı gördüğü "Baba, Cevapsız Çağrı (7)" üzerine. Onu geri aramak için uyarıyı yana doğru kaydırdı.

"Merhaba, Tamara?"

Tamara düzgün bir nefes aldı ve sesinin normal çıkması için uğraştı. "Evet, şey, üzgünüm, telefon çekmiyordu."

"Hangi cehennemdesin sen?" O kötü *Korkutucu Baba* sesiyle konuşmuştu.

"Arkadaşımdayım..." Tamara pencereden uzaklaştı ve sesini alçalttı. "Arkadaşım Jenna'nın evinde."

"Jenna mı?"

"Evet, baba, bunu sana söylemiştim." Tabii ki söylememişti ama babası zaten onu dinliyor gibi değildi. Konuştukları nadir zamanlarda bile. "Okulda gösterilere çıkan kız." Babası bunu severdi. Gösteriler... Jenna bir rahibe gibi giyinip neşeli günlerde dağlarda şarkı söyler.

Bu Jenna tepeden tırnağa faydalı görünüyordu. *Neşeli Günler*'de* görkemle sahne almak üzere olan Carrie Underwood... Ya da belki rahibe Maria'nın ta kendisi.

---

* Orijinal adı *Sound of Music* olan 1965 ABD yapımı müzikal film.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah. Bunu bana söylediğini sanmiyorum."

Tamara gülmemek için alt dudağını oldukça sert ısırdı. "Evet, annesi beni bu gece yatıya çağırdı. Lazanya yapıyorlar ve masa oyunları oynuyorlar. Bu uygun mu?" Babasının onun gerçeği söyleyip söylemediğine karar vermeye çalıştığını duyabiliyordu bu yüzden ekledi: "Eğer istiyorsan eve gelirim ama işte, bilirsin. Eğlenceli olabilir gibi görünüyor. Neyse."

Bu gerçeğin en üzücü tarafı da kulağa eğlenceli olabilir gibi *gelmiş olmasıydı*. Tabii Jenna ile değil ama genel anlamda. Gerçekten birileri böyle şeyler yapıyor muydu? O yapmamıştı. Belki de bu sadece televizyonda oluyordu ve herkes bunun saçmalık olduğunu biliyordu ve Tamara da kendini ele vermişti.

Görünüşe göre hayır. "Sanırım... Sanırım uygun. Ama yarın öğlene kadar eve dönmüş olmalısın."

"Neden?"

"Seni Kevin'la Colleen'in evine götüreceğim ve sen gitmeden önce evi temizlememiz ve senin toplanman gerek."

"Kevin'la Colleen'in evi..." Tamara'nın umutlu, hayalperest tarafı belki de Colleen'in iptal edeceğini ve babasının onu yalnız bırakmaktan başka seçeneği olmayacağını düşündü. Eğer babası bunu yapsaydı Tamara öyle fazla parti yapacağını falan düşünmüyordu bile. Yalnızca evde kalıp müzik dinleyeceği ve hayatında ilk kez kimsenin ona bağırmayacağı birkaç hafta istiyordu. "Baba, cidden evde kalmama izin veremez misin?"

Birileri dışarı çıktı ve Tamara evden daha da uzaklaştı. Telefonda bu kadar da ergence bir konuşma yaparken duyulmak istenmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, senin evde kalmana izin veremem Tamara. Geri döndüğümde bu yer artık ayakta duruyor olmaz. Sen beni gerçekten ne sanıyorsun?"

"Hiçbir şey, ben yanlış bir şey yapmıyorum... Yapmam. On altı yaşındayım, bakıcıya ihtiyacım yok."

Babası güldü. Gerçekten güldü. "Bu konuda seninle aynı fikirde olmayacak bir iki yargıç tanıyorum."

Tamara başını salladı ve "İyi," dedi. "Neyse. Öğlene kadar evde olacağım."

İçeri girdi. Vince onu fark etmedi. Kimse fark etmedi. Tamara dışarıda olduğunu bile fark edip etmediklerini merak etti. Geri dönmesine kimse bir tepki göstermemişti, o zaman ona bunu fark etmiş olduklarını düşündüren ne vardı ki?

İçtiği onca şeyin onun adına zihnini kontrol altına almaya başlamasına sevindi. Bir de bunu buraya gelmeden önce içtiği Red Bull'la eşleştirince neredeyse iyi bir havaya benzer bir şey olmuştu. Herkes daha sarhoş oldukça, bazıları daha da uçtukça ve müzik de yükseldikçe Tamara'nı kafası da biraz boş vermeye yetecek kadar dağıldı.

Salonda ışıklar loşlaşmıştı ve biri gerçekten de iyi DJ'lik yapıyordu. Çalan şarkılar Tamara'nın sevdikleriydi ve diğer herkesle birlikte dans ediyordu. Hatta şarkıya bağıra bağıra eşlik ederken bir grup kızla bir iki eğlenceli dakika bile geçirmişti.

Onu gülümseten ve mutlu eden bu anların birinden hemen sonra arkasını döndüğünde Vince'in başka bir kızla dans ettiğini gördü. Kız ufaktı -muhtemelen kıskanılmayacak kadar ufak hatta- ve kızıl saçları vardı. Ama doğal kızıl değil, Paramore'daki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayley Williams gibi ateş topu kırmızısı. Vince'in bir eli kızın sırtındaydı, diğeri de sanki onun kulağına bir şey söylemiş gibi eğildiği için kaburgalarında.

Muhtemelen şu anda çalmakta oldukları şarkılardan ne kadar nefret ettiğiyle ilgili bir şeydi. Kız da muhtemelen onu onaylıyor ve bunu sevdiği bir grupla değiştirebilmelerini dileyeceğini söylüyordu. Sonra Vince muhtemelen ona, "Onları sever misin dostum? Tanıdığım hiçbir kız onları sevmez!" diyecekti. Ve kız da muhtemelen bir züppe tarafından "dost" olarak çağrılmayı umursamayacak tarzda bir kız olacak ve sadece başıyla onaylayıp "kesinlikle öyle" ya da eşit derecede sıkıcı bir şey söyleyecekti.

Şu kızılı salla gitsin, diye düşündü Tamara.

Oraya giderek Vince'i çekip uzaklaştırabileceğini biliyordu ama bunu yapmadı. Eğer Vince o kızla takılacaksa takılacaktı. Tamara onun kendisini aldatmasını önleyemezdi. Bunun yerine bir odaya saklanmak için kalabalığın arasından sıyrıldı. Bunun neden olduğundan bile emin değildi. Ağlamak için veya makyajını tazelemek için değildi. Yalnızca birden her şeyden kurtulmak istemişti.

Yığınla vücuttan uzaklaşarak, ara sıra dengesini kaybedip omzunu duvara sürterek bir koridord boyunca ilerledi ve kapılardan birini itip açtı. Vince tarafından izlenmek ya da partideki *Tartışan Çift* örneği olmamak için kapıyı arkasından çabucak kapattı. Yine de odanın içinden gelen sesi beklemiyordu.

"Ah."

Bu sesle yerinden sıçradı, sonra elinde bir birayla yatağın üzerinde oturan bir delikanlı gördü. Çocuk yatağın diğer tarafına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzandı ve bir program ya da film gösteren dizüstü bilgisayarını durdurdu.

"Üzgünüm," dedi Tamara, kalbi sanki çocuk bir Cadılar Bayramı maskesiyle bir ağacın arkasından fırlamış gibi güm güm atıyordu. "Odanın boş olduğunu sanmıştım."

Çocuk küçük bir kahkaha attı. "Neden bir partide tek başına boş bir oda bulmaya çalışıyorsun ki?"

Tamara omuz silkerek bu gülüşe karşılık verdi. "Ee... Sanırım bir saniyeliğine yalnız kalmak istedim sadece."

"Bir partidesin. Saklanman gerekiyorsa yanlış yerde olabilirsin."

Tamara loş ışıkta odaklanmaya çalıştı. Çocuk ona sanki tanıdık geliyordu ama bu noktada herhangi bir şeyi hayal ediyor da olabilirdi. "Sen de yalnızsın."

"Ben burada yaşıyorum."

"Ah."

"Ben Jenna'nın ağabeyiyim. Connor."

İşte buydu. "Merhaba, ben Tamara."

"Aslında senin kim olduğunu biliyorum," dedi Connor.

"Ben... Aslında ben de senin kim olduğunu biliyorum..."

Birbirlerine baktılar, sonra Connor, "Neden hepimizin sanki birbirimizi sürekli görmüyormuşuz veya birbirimiz hakkında bir şeyler duymuyormuşuz gibi davrandığımızı bilmiyorum. Aynı okula gidiyoruz. Ve bu gerçekten de çok büyük bir dünya değil," dedi.

Tamara, Connor "Neden birbirimiz hakkında bir şeyler duymuyormuşuz gibi davrandığımızı bilmiyorum," dendiğinde içinde bir sıkıntı hissetti. Evet. Bir sürü insan onun hakkında bir şeyler duymuştu. Çok iyi bir üne sahip değildi ve bunu biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiçbirimiz sapık gibi görünmek istemiyoruz sanırım?"

"Muhtemelen." Connor bir elini koyu kahverengi saçında dolaştırdı, Jenna'nınkilerle aynı renkti ama -Tamara'nın fikrine göre- son derece çirkin sarı kısımları yoktu. "Yani, ben seni tanıyorum çünkü sen hapishane kuşu Tamara'sın. Sen beni tanıyorsun çünkü..."

Tamara, Connor'ın "hapishane kuşu" diyerek kendisini gittiği her yerde takip eden geçmişini tanımlama tarzı yüzünden mahcup olmuş bir tavırla omuz silkti. Kaynayan dedikodu kazanının malzemelerinden biri olmak, hiç de hayal ettiği bir şey değildi. "Sadece... Seni etrafta gördüm." Kız kardeşinden nefret ediyorum ve kimden kaçınmam gerektiğini bilmek için de etrafındakileri de tanıyorum.

"Hepsi bu, öyle mi? Şöhretim üstünde çalışmam gerek."

"Bir hapishane kuşu olarak çağrılmaktan iyidir muhtemelen."

"Doğru."

Yaklaşan sessizliği hisseden ve odadan çıkmasının söylenmesini istemeyen Tamara, "Ne izliyorsun?" diye sordu.

"*Breaking Bad.*" Connor omuz silkti. "Dünyanın geri kalanından farklı olarak ben onu hiç izlemedim. Acayip geriden geliyorum."

Tamara içinde aniden bir coşku hissetti. "Aman Tanrım, o diziye *bayılmıştım*, bu senin ilk izleyişin mi?"

Connor kollarını iki yana savurdu. "Evet. Tecrübesizim."

"Hangi sezondasın?" Tamara saatlerdir -belki çok daha uzun süredir- hissettiği en yoğun coşkuyla ilerledi ve ekranı görmek için yatakta onun yanına oturdu. İncecik Bon Jovi tişörtü (evinin yanındaki Goodwill'den elli sente aldığı için bunu büyük bir ba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şarı olarak görüyordu) üzerinden Connor'ın bedeninden yayılan sıcak dalgayı hissedene dek bu ona yapılacak garip bir hareket gibi gelmemişti bile.

Connor onun bu yakınlığıyla ilgili bir şey düşündüyse bile bunu belli etmedi. "Dört. Bu muhtemelen seyrettiğim en iyi dizi."

"Dostum, bekle de gör." Yanlışlıkla Vince ve arkadaşının kelimesini kullandığına pişman oldu. "Dostum" dilinden hiç de doğal olarak dökülmezdi. Bunu söylediğinde kulağa çocuklarına uymaya çalışan bir anne gibi gelirdi. O zaman da topluluk dışından biriymiş gibi hissetmekten nefret ederdi ama şimdi kulağa gerçek bir kelime dağarcığı olmayan, bildik bir ergen gibi geldiği için onu biraz rahatsız etmişti. "Hım. Evet, gitgide daha da iyi oluyor. Buna bayılıyorum."

Connor'a baktı. Belki bir ya da iki bira içmişti ama tamamen ayık olduğu belliydi. Tamara birden Vince'le Kızıl Kafa arasında geçtiğini hayal ettiği tarzda bir konuşma yapabilmeyi diledi. "Bu partilerden nefret ediyorum","Ah, ben de", "Sarhoş bile değilim," gibi bir konuşma. Sonra da oradan ayrılıp bir kafeye ya da yemek yiyebilecekleri bir yere gidebilirlerdi.

Tüm bunları Connor'la, kesinlikle onu yalnızca dışarıdaki çocuklardan biri olarak gören biriyle hayal etmek aptalcaydı, Tamara bunu biliyordu. Kendi de söylediği gibi onu bir "hapishane kuşu" olarak göre biriyle. Connor son sınıftı ve Tamara ile diğerlerinin çoğu ikinci sınıftı. İki seney büyük bir farktı. Bir de Connor'ın geçmişinde saatlerce staj varken, Tamara'nın sahip olduğu tek şeyin kamu hizmetinde geçirdiği saatler olduğu gerçeği de büyük bir farktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen genelde gözlük takmıyorsun, değil mi?" diye sordu onun kalın çerçeveli siyah gözlüklerini göstererek.

"Ne... Ah, hayır, genelde lens takıyorum. Ama öylesine otururken gözlüklerimi takıyorum." Connor yüzünü buruşturdu ve gözlüklerini saçının üstüne kaldırdı. Onun yanındayken ezik gibi görünmekten mi utanmıştı?

Hayır. Bu Tamara'nın aklındakiydi.

"Harika," dedi.

"Pek değil." Connor güldü.

"Sanmıyorum." Tamara gülümsedi ve bu ifade yüzüne pek alışılmadık geldi. Garip bir şekilde bütün gece hiç gülümsemediğini fark etti. Bunu fark etmesi onu kendine getirdi ve aniden kendini Joker'i* taklit ediyormuş gibi hissetti. Dudaklarını birbirine bastırdı. Gülümsemesini durdurdu. "Ben, ee... Seni dizinle baş başa bırakayım."

Connor başını salladı. "Evet, sen de şu partinin keyfini çıkar."

"Eh, en azından müzik iyi. Bu hep olan bir şey değil."

Connor gözlerini kısarak ona baktı, sonra da, "Teşekkür ederim," dedi.

"Şarkılar senden mi?"

"Evet, benim iPod'um. Bütün gece bir duvarın arkasından müzik dinlemek zorundaysam en azından kendi müziğim olmasını istediğimi fark ettim."

"Şimdi anlaşıldı... Şey... Arkadaşlarımın hiçbiri *Breaking Bad*'den hoşlanmıyor. Yani diziyi seyrederken dizi hakkında kimseyle konuşamadım. Belki de sen... Yani, sana numaramı verebi-

* Batman çizgi roman ve filmlerindeki, bir asit havuzuna düşmesi nedeniyle yüzü sürekli güler şekilde kalmış bir karakter.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirim ve birkaç bölüm daha geçtikten sonra bana mesaj atabilirsin. Şey, istersen tabii. Bu, bir şeyler olduktan sonra üzerine konuşmak isteyeceğin türden bir dizi. En azından bana öyle geliyor."

Hayır, diye düşündü Tamara, bu son derece tuhaftı. O, bir şekilde kendini bu partide, sonra da onun odasında bulmuş garip, küçük ve bağımlı kızdı sadece. Neden bu kadar tuhaf davranıyordu ki? Connor'ın dizi üzerine konuşabileceği ve diziyi daha önce izlemiş olan bir sürü arkadaşı vardı muhtemelen. Muhtemelen bir kız arkadaş... Muhtemelen ona bunu izlemesini söylemiş olan gerçekten harika bir kız arkadaştı ve Connor da onun tavsiyesine uymuştu. "Dostum" kelimesini kullanmayacak kadar klas ve genç kız gibi bir kız...

"Tabii. Al, numaranı tuşla."

Connor telefonunu uzattı ve Tamara da sadece kendini kesinlikle utandırdığından ve onun nazik davrandığından emin bir halde ona numarasını verdi. Tanrım, kendini aptal gibi göstermeye engel olamıyordu işte. Erkek arkadaşı dışarıda, görenlerin kalakaldığı bir kız ile flört ediyordu, o da burada durmuş dışarıdaki hiçbir şeyi istemediği apaçık belli olan bir çocuğa numarasını veriyordu. Bu istenmeyenlere kendisinin de dahil olduğu kesindi.

Hem Tamara buraya davet edilmiş gibi de değildi. Birden burada takılmak, orada mutlu olmak hakkıymış gibi uyum sağlamaya çalışmak delice gözüktü.

"Hoşça kal," dedi ve aceleyle odadan çıktı. Salona geri döndüğünde Vince ona doğru koştu.

"Nerelerdeydin? Seni arıyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tanrım, Tamara onunla konuşmak bile istemiyordu. Sesini duymak istemiyordu. Sadece bu gecenin bitmesini istiyordu. "Senin evine geri dönebilir miyiz?"

"Hemen şimdi mi?"

"Ben gerçekten de..." Tamara oradan ayrılmanın bir yolunu bulmak için çabaladı. Her zamanki geri çekilme yöntemini kullandı. "Takılmak istiyorum. Bundan sıkıldım ve geri dönüp o dediğin şeyi yapmak istiyorum." Bunu söyler söylemez içindeki bir parçanın öldüğünü hissetti.

"Daha önce konuştuğumuz şeyi mi?" Vince ilgilenmiş görünüyordu ve Tamara onu yakaladığını anlamıştı.

Oradan ayrılmak için ne kadar istekli olursa olsun herkes tarafından izleneceğinden emin olduğu bir videonun başrolü olmayı kabul etmeyecekti. "E-evet. Her neyse. Tamam. Haydi gidelim." İçindeki küçük, aptal bir parça, Vince'in sesindeki tereddüdü anlayacağını ve nezaketin ağır basacağını umdu.

Ama öyle bir ihtimal yoktu. Işık hızıyla Vince'in arabasına binmiş ve yola koyulmuşlardı bile.

Eve varıp arka kapıdan usulca süzüldükten sonra koltuğa gittiler. Tamara, yeniden azarlanmamak ya da daha fazla utanmak istemediğinden, Vince'in dediklerine uydu.

Sarhoş ve utanmış olduğundan Vince'in telefonunu tepesinde tuttuğunu başta fark etmedi. O zaman da onu durdurmak için fazla geçti.

"Hey..." diye söze başlayıp kameraya yüzünün tamamını göstermiş bulundu ve bunu ancak çok geç olduğunda fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bebeğim. Tamam. Bu sadece benim için. Hiç kimseye gösterecek değilim."

Videoyu bitirmelerinin üzerinden iki dakika geçmemişti ki telefonunun ışığı yandı. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajdı.

Hey hapishane kuşu! Ben Connor, bu benim numaram.

Bu cehennemde kısılıp kalmışken, daha mutlu bir dünyada, daha mutlu bir hayat süren ve masum mesajının nasıl bir sahnenin tam peşinden geldiğinden hiç haberi olmayan birinden kartpostal almak gibiydi.

Tamara o dünyanın bir parçası olmayı öyle çok istiyordu ki neredeyse tadını alabiliyordu.

Neredeyse.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Colleen

Colleen'in hayali yola çıkacağı gün güneşin doğuşuyla uyanmak, McDonald's'ta -en sevdiği kahvaltıydı, doğruya doğru- durmak ve John Hiatt'tan *Drive South* dinleyerek yola koyulmaktı. Gerçekten de telefonuna yüklenmiş bütün bir şarkı listesi vardı. *On the Road Again, Drive South, King of the Road, 500 Miles* (teknik olarak bir tren şarkısıydı ama kilometreler kurallara galip gelirdi) ve dahası. Toplamda kırk iki yol şarkısı... Bunları Araba Yolculuğu listesine eklerken kendini çok iyi hissetmişti.

Ama hayal ettiği pırıl pırıl ve açık haziran sabahı yerine, sanki ekimden kalmış gibi hissettiren, hafif yağışlı ve soğuk bir hava vardı o gün. Gökyüzü, spor salonunda yere atılmış ıslak havlulardan oluşan bir yığın gibi görünüyordu: gri, rutubetli bir katman üzerinde bir başka gri katman ve onun üzerinde ise daha nemli ve daha koyu, başka bir gri katman vardı.

Bu kötü bir işaret miydi?

Colleen omuz silkti.

Dürüst olmak gerekirse tüm bu olayla ilgili olarak tepeden tırnağa telaş içindeydi ve her üç düşüncesinden biri belki de yolculuğu tamamıyla iptal edip sadece evde oturması ve Tamara'ya bakıcılık yapması gerektiğiydi. Böylece en azından biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yalnız vakit geçirebilir ve kolunda bir iğneyle banyonun yerinde yatmadığından emin olmak için arada sırada Tamara'yı kontrol edebilirdi.

"Treyler bağlandı," diye bildirdi Kevin, Colleen'in arkasından gelerek. Karısından neredeyse iki haftalığına ayrı kalmak üzere olduğu göz önünde bulundurulduğunda, Colleen'in onun olacağını düşündüğünden daha zindeydi.

Muhtemelen sadece Tamara'yla uğraşmak zorunda olmayacağı için sevinçliydi.

Bu hiç adil değildi. Ne de olsa Colleen bir çocuktan bahsediyordu. Sorunlu bir çocuk, orası kesin ama Tamara gencecik yaşında birçok şey yaşamıştı, bu yüzden de Colleen'in onunla birlikte geçireceği zamanı ona çok görmesi çok çirkindi. Özellikle de Tamara muhtemelen buna Colleen'den daha da az can attığı için. Bu onun için ne kadar büyük bir can sıkıntısı olacaktı kimbilir!

"Arabanın onu çekebileceğinden emin misin?" diye sordu Colleen, Kevin'a. "Tam olarak bir yük beygiri değil." Esasında Kevin'ın adlandırdığı gibi orta yaş krizi arabasının aksine tam olarak Colleen'in oyuncağıydı. Üstü açılır kırmızı bir Toyota Solara'ydı, hep bir tane istemişti ama ikinci el satın alacak kadar da tutumlu olduğundan, istediği rengi seçme şansı olmamıştı. Kevin'a ne derse desin, Colleen'in arabayı satın aldığı ilk yıl boyunca kendisiyle dalga geçmesine engel olamamıştı.

Sonra Kevin'ın Ford F-250'si artık kullanılamaz duruma gelmiş ve Toyota'yı ödünç alması gerekmişti, böylece Kevin birdenbire hayatın ince zevklerinden birinin daha değerini anlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çocuk oyuncağı," dedi Kevin. "Tamamen güvendesin. Sadece aniden durma."

"Ya önüme bir geyik çıkarsa?"

"Çarp gitsin."

"Kevin!"

Kevin güldü. "Geyik mevsimi sonbahara kadar gelmez. Gözlerini dört aç, her şey yolunda gidecek. Önüne bir palyaço fırlaması daha büyük olasılık."

Colleen dayanamayıp güldü. "Ona çarpardım işte."

"Bu bir palyaçonun senin güldürdüğünü gördüğüm ilk sefer olabilir."

"Doğru."

"Peki." Kevin gerindi. "Saat kaçta burada olmaları gerekiyordu?"

"Dokuz." Colleen saatine baktı ve sabırsız ve alaycı bir yorum yapmaktan kaçınmaya çalıştı. Dokuz buçuk. Şimdiye kadar yola çıkmış, servisi kesmelerinden önce McDonalds kahvaltısı almış olmayı (Yumurtalı McMuffin için yanıp tutuşurken sana tavuk nugget önermelerinden daha kötü bir şey yoktu) ve biri umutsuzca çiş yapması gerekene kadar yola devam etmeyi ummuştu.

"Biliyorum," dedi Kevin o bir yorum yapmamış olsa da.

"Onun fikrini değiştirmiş ve bize söylemeyi unutmuş olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Sanki buna cevap verir gibi Chris'in büyük mavi hantal Chevy'si sokağa saptı ve hızla eve doğru ilerleyip garaj yoluna girdi.

"Üzgünüm geciktim," dedi arabadan çıkarken. "Bu sabah hareketlenmekte küçük bir sorun yaşadık da." Yolcu koltuğuna doğru bir bakış attı ve "Haydi Tamara," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ses tonunda Colleen'in dikkatini çeken ince bir sertlik vardı. Kız zaten arabadan inmek için toparlanıyordu ama Colleen'in de Kevin'a defalarca açıklamış olduğu gibi on dakikadan uzun süren her yolculuğun sonunda, bir çantadan diğerine aktarılması gereken birtakım eşyalar olurdu ve bu biraz zaman alabilirdi.

Gidilecek yer ne kadar az eğlenceliyse çantaya koyulacak o kadar fazla ıvır zıvır olurdu.

Bu sanki bir doğa kanunuydu.

Chris bir dakika kızına bakarak içini çekti ve dikkatini Colleen'e çevirdi. "Bu yaptığın benim için gerçekten çok değerli. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyordum. Onu benimle Vegas'a götürebilecek gibi değildim."

"Affedersin... Vegas mı?" Daha önce *batı* kulağa *Vegas* gibi değil de daha çok iş gezisi gibi gelmişti. Aniden Chris'in yolculuğu o kadar da acil gibi görünmemişti.

Chris başıyla onayladı. "Konferans. Oradaki oteller diğer büyük şehirlerden daha ucuzlar ve bir sürü uçuş var. Ama ben orada değilken Tamara'ya güvenerek onu odada yalnız bırakabileceğimi hayal edebiliyor musun?"

Colleen'in omuzları belli belirsiz düştü.

"Bilmiyorum," dedi Colleen her ne kadar bir müzayedeye Tamara olmadan gittiğinde onu bir oda-kahvaltı otel odasında bırakmak konusunda Kevin'a tamamıyla aynı sözleri söyleyecek olsa da. Yine de Chris'in kendi kızını öylece bırakması Colleen'in içine işledi. Bu kadar hızlı ve mantıksız bir şekilde... "Bir otel odasında oturmaktan biraz sıkılmak dışında eminim ki halinden memnun olurdu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üç yıldır ona güvenebileceğimi gösteren bir hareketi olmadı," dedi Chris, görünüşe göre Tamara'nın arabadan çıkıyor olduğuna ve onu duyabileceğine aldırış etmiyordu.

Colleen, kızın gözlerinin babasına çevrildiğini, sonra başka tarafa döndüğünü fark etti.

"Tamara, yengen Colleen'i hatırlıyorsun," dedi Chris sert bir tavırla. Garip. Sanki isimden emin değilmiş gibi.

"Pek değil."

Colleen de onu zar zor hatırlamıştı ve soluk berrak teniyle, uçları kıvırcıklaştırılmış ve zarar görmüş dağınık siyah saçlarıyla önünde duran makyajsız, uzun boylu ve zayıf kızı kesinlikle tanımazdı.

"Biraz kibar ol," diye uyardı Chris.

Bir an için Colleen onun kendisiyle konuştuğunu düşündü ama sonra Tamara, "Sana katılmama izin verdiğin için teşekkürler Colleen yenge," dedi.

Tanrım, bu çok rahatsız bir durumdu. "Hoş geldin. Tabii ki."

Bir an için hepsi tuhaf bir sessizlik içinde orada durdular ve Colleen, tuhaf sessizliklerin tam saatlerden yirmi dakika önce veya sonra gerçekleştiği hakkındaki eski İrlanda inanışına dayanarak, saat ona yirmi mi var diye merak etti. Kevin'a ne kadar haklı olduğunu belirtircesine en azından beş kez işarette bulunmaya çalışmış ancak hiçbirinde onunla göz göze gelememişti. Bu yüzden Kevin'la gözleri bir an için kesişse de bu sefer bir şey söylememek için direndi.

"Peki, biz yola koyulsak iyi olur," dedi Colleen. "Açlıktan ölüyorum ve öğle yemeği servisine başlamadan önce McDonalds'a varmak istiyorum. Sen aç mısın Tamara?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız omuz silkti. "Ben iyiyim."

"Bu, onun masraflarını karşılamak için," dedi Chris, Colleen'e bir zarf uzatarak.

"Chris, buna hiç gerek yok."

"Tabii ki var. Al."

Colleen'in, Chris'in bunu söyleyerek aslında ona kibarlık edip parayı almasını söylediğini düşünmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Chris onunla konuşurken de Tamara'ya kullandığı aynı emredici ses tonunu kullanıyordu. Colleen hiç yorum yapmadan zarfı aldı ve ona sert bir bakış attı ama onun bunu fark etmediği ya da fark edecek kadar umursamadığı açıktı.

Chris arabanın arka koltuğuna gitti ve solmuş, yeşil renkli bir sırt çantası çıkardı. "Tamara, valizin nerede?"

"O işte." Tamara onun elinde tuttuğu şeyi işaret etti. "Bir valizim bile *yok*."

Chris'in canı sıkılmış gibiydi. Belki de ebeveynliğinin bu küçük ölçütünün bilincine varmıştı. "Toparladıklarının hepsi bu mu?"

"Şey... Evet. Yani... Evet?" Tamara ona sorgular bir şekilde baktı. "Sadece bir haftalığına gidiyoruz, değil mi?"

"Bir buçuk hafta kadar," dedi Colleen ona. "Ama endişelenme, başka herhangi bir şeye ihtiyacımız olursa tabii ki yoldan alabiliriz."

Tamara gözlerini babasına çevirdi. "Gördün mü?"

Chris'in ifadesi anında karardı. "Dinle..."

"Haydi gidelim!" dedi Colleen biraz fazla zorla söylemiş gibi. "Zaman geçiyor." Yüce Tanrım, Ma Kettle'a* dönüşüyordu. Ama

* Ma Kettle, ilk kez 1940'ların sonunda gösterilmiş bir seri komedi filmindeki on beş çocuklu Kettle ailesinin anne karakteri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu kız ne yapmış olursa olsun -ve Colleen bunun Chris için stresli bir durum olduğunu da biliyordu- babasının herhangi bir şeyle rahatça yüzleşebilecek ve bunun kendisini kötü etkilemesine izin vermeyecek noktayı çoktan geçmiş olduğu belliydi. Chris'in gerginlik seviyesi onunla birlikteyken ya bir ya da on olmalıydı ve Colleen burada durup onun onuncu seviyeye çıkmasını izlemek istemiyordu.

Tamara tereddütle babasına baktı, sonra ona doğru giderek gelişigüzel sarıldı. Chris eliyle hafifçe onun omzuna vurdu. Sonra Tamara tek kapılı arabaya binmek için yolcu kapısını açtı. Ön koltuğu öne çekti, sırt çantasını içeri attı ve kendisi de arkaya geçmeye yeltendi.

Colleen onu durdurdu. "Tanrı aşkına Tamara, ben senin şoförün değilim, öne bin!"

"Şey..." Kız tereddüt etti, sonra öne bindi.

Kevin, Colleen'i kendine çekip sarılarak, "Hoşça kal bebeğim," dedi. Sonra da kulağına, "Bu yaptığın iyi bir şey," diye fısıldadı.

Colleen kollarını onun beline sardı ve cevap olarak Kevın'ı hafifçe sıkıp direksiyona geçti.

Araba sorunsuz çalıştı -Colleen bir yanının kendisini bundan kurtaracak bir son dakikada gelişmesi olmasını umduğunu işte o anda fark etti- ve vitesi takarak garaj yolunda geri geri gitti.

Anayola doğru hareket eder etmez, içine bir kaygı doldu ve Tamara'ya baktı, gözleri buluşur buluşmaz kız bakışlarını başka tarafa çevirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben açlıktan ölüyorum." Oldukça anlamsız olsa da bunu zaten söylemişti. Eğer tüm yolculuk boyunca böyle kelime kıtlığı çekecekse, bu çok uzun birkaç hafta olacaktı.

Tamara başıyla onayladı. "Ya... Bunu söylemiştin."

"Sen de bir şeyler yesen iyi olacak gibi görünüyorsun." Dur bir dakika, bu kötü bir söz müydü? Herkes çok zayıf birine bir çizburgere ihtiyacı olduğunu söylemenin, şişman birine çizburgeri bırakması gerektiğini söylemek kadar kötü olduğunu söylüyordu. Yoksa daha yolculuklarının otuzuncu saniyesinde kıza hakaret mi etmişti?

"Sanırım."

Bu pek de başarılı olmayan bir başlangıç gibi görünüyordu. Colleen on altı yaşındaki bir kızla birlikteyken, kendisi on altı yaşında bir kızken on altı yaşında bir erkekle birlikte olacağı kadar gergindi. Her şey yanlış olanı değil de doğru olanı söylemeye, onu suçlamamaya ve yargılamamaya bağlıydı. Bu inanılmaz derecede rahatsız ediciydi.

Hiç şüphesiz her ikisi için de.

Arabaya Servis penceresine yaklaştı ve her zamanki siparişiyle birlikte büyük boy kahve istedi -bu muhtemelen yüz kere durup işemesi gerekeceği anlamına gelse de- sonra dönüp Tamara'ya baktı ve "Herhangi bir şey ister misin?" diye sordu.

"Bir Yumurtalı McMuffin," dedi Tamara, sonra da çabucak ekledi: "ve patates. Menüde ikili olandan."

Colleen daha siparişi yüksek sesle mikrofona henüz aktarmıştı ki Tamara ekledi: "Ve bisküvi. Bir de yabanmersinli *smoothie*." Sonra da sanki son isteği aşırıya kaçmış gibi, "Küçük boy iyidir," diye ekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen kızın yemek yiyecek olmasına gizlice sevinerek siparişi bitirdi çünkü buna gerçekten ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Chris'in onu beslemediğini düşünmüyordu ama kızın zevklerini fazla hesaba katmıyor olmalıydı. Kendi başına olmaya alışıktı ve dürüst olmak gerekirse yörüngesine kim girerse girsin, ona karşı çok misafirperver olacak gibi de değildi. Chris öyleydi işte. Chris hep öyle olmuştu.

Yola koyulduklarında Colleen'in oradan ayrılmayı umduğundan çok daha geç olmuştu ama en azından karınları doymuştu.

Ama ne yazık ki kafaları boştu. En azından sohbet açısından. Washington trafiğinin sonu yokmuş gibi görünen bir şeridinde takılıp kalmış bir halde, sessizliğin hâkim olduğu uzun, upuzun bir süre boyunca gittiler. Kilometreler geçerken her şey aynıydı, beton bariyerler ardında büyük binalar ve inşaatlar... Fren lambaları... Kornalar... Birbirine sinirle kalkan ortaparmaklar... Yolda geçen bu süre sanki sonsuzluk kadar uzun gelmişti; tarlalar arasından geçen düzgün bir kırsal yolda olsalardı sevilen bir şarkı gibi hızla gelip geçmiş gibi olabilirdi. Bunun yerine amatör bir opera gibi tatsız bir şekilde sürüp gitmiş ve yolcu koltuğundaki yolcunun sessizliğiyle daha da gürültülü olmuştu.

Ortamdaki tuhaflığı fark etmişse bile Tamara'nın ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı ama Colleen'in zihni durmadan çalışıyor ve söyleyecek bir şey -herhangi bir şey- bulmaya çalışıyordu. Başta nükteli ve eğlenceli bir şey amaçlıyordu ama şimdi ağzından çıkacak herhangi bir söze de razıydı.

Bu arada şarkı listesi de bunaltıcı ve kasvetli arabanın içinde hoparlörlerden sessizce yankılanıyordu ve silecekler de müzikle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

senkronize bir şekilde sağa sola çarpıyordu. Colleen sürekli kendini mırıldanırken yakaladı, sonra utanarak durdu. Aslında avazı çıktığı kadar şarkı söylemek istiyordu ama yanındakinin fazlasıyla farkındaydı ve Tamara'nın arada sırada göz ucuyla kendisine baktığını hissedebiliyordu.

"Peki, erkek arkadaşın var mı?" diye sordu sonunda Colleen, bu tam da kaçınmak istediği tipik acemi yetişkin tarzı soru olsa da.

"Ben..." Tamara duraksadı, sonra içini çekip pencereden dışarı baktı, vücudu gerilmişti. "Hayır, pek sayılmaz."

Bu tereddüt birçok soruyu beraberinde getiriyordu ama Colleen hiçbirini onun hayatına burnunu sokuyor gibi görünmeden sorabileceğini düşünmüyordu.

Bunun yerine başını salladı. "Ben senin yaşındayken bir sürü şeye başlayıp bırakmıştım." Bu her ne demekse. Bu nasıl yardımcı olacaktı ki? Yalnızca sohbetteki boşlukları doldurmaya çalışıyordu ve bu her ikisi için de apaçık belliydi. "Boş vakitlerinde ne yapmayı seversin?"

Tamara ona baktı ve omuz silkti. "Müzik dinlemek... Bilmem. Televizyon seyretmek... Her zamanki şeyler."

"Ya? Ne seyretmeyi seversin?"

Tamara yine omuz silkti. "Bilmem. Ne açıksa."

Doğru. İyi bir başlangıç. "Peki, ne tarz müziklerden hoşlanırsın?" Tamara'nın ilgisini kaybediyordu, bundan emindi. Hem nasıl ilgisini yitirmesindi ki? Sorularını sorarken âdeta bir yargıç edasıyla soruyordu ve kızın tam anlamıyla veremediği cevapları daha da kötüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eski şeyler çoğunlukla."

"Gerçekten mi?" Bu cevap onu şaşırtmıştı. Bu görünüşte huysuz, uyuşturucudan kafası karışmış ergen gizliden bir Sinatra sevgisi mi besliyordu? Perry Como? Nat King Cole? "Kimler gibi?"

"The Clash..."

Ah, anlaşıldı.

"Sex Pistols. Arctic Monkeys, bilmiyorum, her tür şey işte. The Beatles. Bon Jovi."

"Bon Jovi mi?"

"Evet."

"Cidden mi?"

"Neden olmasın?"

"Saydıkların o kadar eski gruplar değiller ve senin ilgi alanında olmak için de yeterince yeni değiller. Sadece *o arada bir yerde* gibiler."

Tamara bir kahkaha attı. "Otuz yıl falan kadar öncelerdi!"

"Hayır, değillerdi." Bu imkânsız gibiydi.

"Evet. Öylelerdi. Muhtemelen daha da uzun bir süre." Tamara telefonunun ekranıyla ilgilenirken yerinde duramıyordu. "Aslında, muhtemelen senin zamanından bile önceydiler."

"Hayır, ben reşit olurken epey ateşli delikanlılardı." Aniden kendini gerçekten çok yaşlı hissetti. Normalde reşit olmak gibi ifadeleri kullanmazdı bile! Birazdan 19. yüzyıldan fırlayıp gelmiş gibi kabarık eteğinin çok sert, korsesinin de çok sıkı olduğundan şikâyet etmeye başlayacaktı.

"İlk albüm, Bon Jovi, yirmi bir ocak bin dokuz yüz seksen dörtte yayımlanmış," diye okudu Tamara telefonundan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vay canına, gerçekten mi?"

Tamara sanki Colleen ufacık yazıyı okuyabilirmiş gibi telefonunu havaya kaldırdı. "Bu bir gerçek."

Bin dokuz yüz seksen dört... Tamara'dan bir milyon yıl önce. O daha bir ihtimal bile olmadan bir asır önce. Ama Colleen'in hayatı son hızdaydı. Ve bu hiç de o kadar uzun zaman önceymiş gibi hissettirmiyordu. Diğer yandansa sanki bir ömür önceymiş gibiydi. Bunun aynı anda iki yönde de bu kadar eksiksiz gibi hissettirmesi nasıl mümkün olabilirdi?

"Tamam öyleyse, bu tam olarak benim zamanımdan önce değildi ama kesinlikle gerçekten de benim zamanımın başlarındaydı."

Tamara güldü. "Neyse, o oldukça çekiciydi. Bon Jovi."

"Hâlâ öyle."

Tamara hafifçe omuz silkti.

"Ah, bu hissi hatırlıyorum," dedi Colleen.

"Ne?"

"Daha yaşlı kadınların etrafında olmayı ve onların çekicilik anlayışının ne kadar iç karartıcı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Daha yaşlı kadınlar daha yaşlı erkeklerden hoşlanır ama sen gençken bunu göremezsin."

"Dur bir dakika, sen Bon Jovi'nin bin dokuz yüz seksen dört versiyonu karşıma gelse onu reddederdim mi diyorsun?"

Tabii ki reddetmezdi. "Bu konuşmayı yapıyor olmamalıydık."

Bu Tamara için kıvılcımı çaktı. "Peki seçmek zorunda olsaydın kiminle takılırdın? O zamanki Bon Jovi'yle mi yoksa..." Tamara düşünürken burnunu kırıştırdı. "Sahnede civcivlerin üzerinde tepindiği söylenen şu herif mi?"

"Alice Cooper mı?"

"Evet, o."

"O bunu gerçekten yapmadı. Şehir efsanesi."

"Güzel. O mu Bon Jovi mi?"

Colleen alt dudağını ısırdı sonra "Bu ikimizin oynaması için uygun bir oyun değil."

"Öyleyse Alice Cooper mı?"

"Hayatta olmaz!"

"Bon Jovi! Bunu *biliyordum*!"

"Kolay tahmin. Ve onun adı Jon."

"Jon Jovi mi?"

Colleen güldü. En azından konuşacakları bir şey vardı. "Hayır, Jon Bon Jovi."

Tamara için çekti. "Bu aptal isim yüzünden puan kaybetti."

Colleen onun gerçek isminin John Bongiovi ve bunun bir tür ateşli, romantik ve çekici bir İtalyan ismi olduğunu açıklayabilirdi ama bu genel olarak eski pop star bilgisi ve özellikle de Jon Bon Jovi bilgisi üzerine çok fazla şey ortaya koymak olurdu, bu yüzden boş verdi.

Sonra o an aynı geldiği hızla kayboldu. Daha fazla keskin sessizlik...

Colleen müziğin sesi, konuşmuyor oluşlarının çok fazla bilincinde olmaksızın dinleyebilecekleri kadar yükselene dek başparmağıyla direksiyondaki ses düğmesine bastı. Bu şekilde epey bir kilometre daha gittiler ve Colleen gelecek birkaç haftayı bu şekilde nasıl geçireceğini merak etti. Her dakika bir saat gibi geçiyordu. Bu durum Tamara için muhtemelen daha da kötüydü çünkü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onun tüm yapabildiği, orada oturup telefonunu kurcalamaktı, araba kullanarak dikkatini dağıtamıyordu bile.

Yolda yaklaşık dört saat geçirdikten sonra Colleen'in işaretlediği ilk durakta durdular, bu Richmond, Virginia'nın güneyinde, kurtarılmış bir alandı. YELP* tanımına göre geçen yüzyılın sonunda muhteşem olan ama yakın zamanda yenilenmiş binalardan çıkan her çeşit karmaşık ve oymalı ahşap parçalardan bahsediliyordu. Böylece Colleen burayı bulmak için I-95 yolunun arka yollarında dolaşıp sonunda oradan defalarca geçtiğini fark edene kadar aradığı yerin bulunması gereken yolda defalarca dönüp durdu. Kitapta bahsedilen devasa, görkemli sahipsiz hazineden çok uzak, eskiden yabancı bir askeri bina olan, yerleri muşamba kaplı küçük bir yerdi. Tutkal, küf ve Colleen'in tam olarak adlandıramadığı ama içgüdülerinin oradan koşarak uzaklaşma arzusu uyandırdığı başka bir şey daha kokuyordu. Eski pencere camlarından loş bir ışık süzülüyor ve satılık eşyadan çok havadaki tozu aydınlatıyordu.

Bir sürü kapı tokmağı vardı.

İlginç kapı tokmakları da değildi bu arada, 1970'lerin bir ilkokulunda veya diğer ucuz kamu binalarında görebileceğiniz türden şeylerdi yalnızca.

"Bu yolculuğa bu tarz şeyler bulmak için mi çıktın?" diye sordu Tamara, açıkça nazik olmaya çalışarak.

"Hayır. Bu kimsenin aradığı tarzda bir şey değil. Belki sadece ucuz bir kiralık mülkü acilen tamir etmeye çalışan biri dışında." Başka kim bu ıvır zıvırdan herhangi bir şey satın alırdı ki? Bu yer nasıl bu sektörde ayakta kalabilmişti ki? Burası sahibi için yalnızca bir vergi kaybı mıydı?

* YELP: insanlarla yerel işletmeleri buluşturmayı hedefleyen bir uygulama.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamara rahatlamış göründü. "Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm."

"Hayal kırıcı." Öyleydi.

"Ben de öyle derdim."

Colleen etrafına bakındı ve içini çekti. Burada ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Bedava olsa bile alacağı hiçbir şey.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu sadece birkaç adım uzaktan gelen bir ses.

İrkilen Colleen başını sorunun geldiği yöne çevirdiğinde donuk ışıkta duran gri bir kadın -gri saç, gri ten, hatta pejmürde gri kazak- gördü. Hazin bir siyah beyaz filme adım atmak ve kendi renginin çekildiğini hissetmek gibiydi. Oz'dan geri dönen Dorothy…

"Hayır," dedi Colleen çabucak. Birinin malıyla ilgilenmemekten hep bir suçluluk hissederdi ama öyleymiş gibi yapmakla fazla zaman harcamamayı da öğrenmişti. "Hayır, teşekkürler." Tamara'ya dışarıya doğu çıkan yolu gösterdi.

Yağmur durmuştu ve camları açıp ılık gece havasının keyfini çıkarabildiler. Bu, yolculuğa yeni bir öğe katmıştı: daha fazla eğlence ve çok şükür ki daha fazla ses.

"Peki, senin aradığın ne?" diye sordu Tamara.

"Ah, bilmiyorum. İlginç herhangi bir şey. Eşsiz. Ucuz. Boyayıp cilalayarak, tamir ederek dükkânda satabileceğim şeyler."

"Ne gibi?"

"Ee, şey, geçen sene eski bir bisiklet buldum ve kollu bir şamdan yapmak için zincirlerini, tekerlek parmaklarını ve pedallarını çıkardım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu kulağa... Garip geliyor." Tamara şüpheci görünüyordu. "Bunu hayal edemiyorum."

"Kulağa geldiğinden daha hoştu. Bazı eski renkli cam şişeler de buldum ve matkapla delikler açarak içlerine ışık koyup küçük güzel gece lambaları yaptım."

"Hım."

"Aynı şekilde, kulağa geldiklerinden daha hoş oldular."

"Ve insanlar bu tip şeyleri satın mı alıyorlar?"

"Tabii ki alıyorlar."

"Kim?"

"Çoğunlukla parası olan, istedikleri neredeyse her şeyi satın alabilecek kadınlar, başka hiç kimsenin alamayacağı eşsiz bir şey istiyorlar." *Ama aklına bir tabağı ters çevirip pasta tabağı demekle ilgili fikirler gelmesin çünkü bu kulağa geldiği kadar aptalca ve kolay değil,* diye eklemek de istedi ama bu her ikisine de hakaret etmek olurdu.

"Öyleyse senin tam olarak bir ikinci el dükkânın yok."

Chris'in bunu böyle tanımladığına hiç şüphe yoktu. "Hayır," dedi. "Bu bir mağazayla bir antikacı dükkânı arasında bir geçiş ve insanlar kendi eşyalarını da satılmak üzere oraya bırakabiliyorlar."

"Bu çok hoş. Ben de bir şeyler yapıp satabilmeyi dilerdim."

"Yapabilirsin. Bu sadece biraz hayal gücü istiyor. Ve çalışma. Ve şans." Colleen gülümsedi. "Sanırım doğru yolculuktasın."

"Daha önce yaptıklarımın bazılarından daha iyi," dedi Tamara esrarengiz bir tavırla ve Colleen hoşuna gitmeyecek bir cevap alma korkusuyla bir açıklama istemedi. "Öyleyse bu, 26. Kanal'daki şu program gibi mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

26. Kanal ulusal yayındaydı ve Colleen onun ne demek istediğini tam olarak biliyordu. "*Antiques Roadshow*'a layık bir şey bulmayı çok isterdim. Samanlıktaki o iğneyi hep arıyorum ama artık insanlar eskiden olduğundan çok daha bilinçli. Artık hiç kimse akrilik bir kedi tablosunun arkasında Bağımsızlık Bildirisi'nin görülmemiş bir kopyasını bulmuyor."

"John Hancock'ın aceleden kendi adını yanlış yazdığı kopya gibi mi?" diye sordu Tamara dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken. "Bilirsin işte, acelen varken adını karalarsın ve yanlış gözükür ya, onun gibi."

Colleen bir kahkaha attı. Tamara'nın zeki olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kevin olabilirdi, yani belki bu kalıtımsal bir şeydi. Chris'in kaçırdığı bir gen... "Bu muhteşem olurdu. Ne kadar değerli olabileceğini bir hayal et."

"Bir Bağımsızlık Savaşı gafı."

"Tam üstüne bastın. Böyle bir şey için gözünü açık tut."

"Tamamdır."

Yeniden sessizliğe gömüldüler ama Colleen, Tamara'nın beklediğinden biraz daha açıkgöz olmasından cesaretlenmişti.

Yol, Washington'ın en kötü banliyösünden geçerek, sonunda iki yanı yeşilliklerle çevrili sıkıcı bir otoyola çıktı. Kayda değer bir şey yoktu ama binalardan iyiydi. Richmond'ı geçtikten sonra trafik azaldı, kalan araçlar da öncelikle büyük tırlar ile arkalarındaki taşıma alanına yük taşımak için kullanılan plastik kutular bağlanmış, ailelerle dolu minivanlardı. Kutular tabii ki Disney desenli halatlarla bağlanmıştı.

Colleen, Richmond'ı geçtikten sonra yarım saat daha sürdü, sonra bir Sheetz benzin istasyonuna girmek üzere yoldan çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İstasyona gelince kapıyı açtı ve Tamara'ya döndü. "İçerden bir şey istiyor musun?"

"Biraz Doritos fena olmazdı."

"Tamamdır."

"Mavi paket!"

Colleen ona doğru başparmağını kaldırdı, içeri girdi, mavi paketli Doritos ile büyük bir şişe Evian su buldu, sonra da daha sonra isterse diye küçük bir şey almak üzere şarap bölümüne gitti. Buzdolabının yanındaki rafta Reddi-Whip* gibi görünen ama aslında çırpılmış, alkollü krema olan bir içecek gördü. Fındık, vanilya ve karamel... Colleen daha önce böyle bir şey görmediğinden, bunu da sepetine ekledi. Bunun alkollü olup olmadığını bilse de bilmese de onu içeceğinden emin olan Tamara'dan uzak tutmayı aklına yazdı.

Yeniden otoyola çıktılar. Yalnızca tekerleklerin yoldaki sesi ve tepelerinde ıslık çalan rüzgârın uğultusuyla sessizlik içinde kilometreler geçti.

Kuzey Carolina sınırından yaklaşık yarım saat uzaklıkta bir tır onların üstlerine doğru geldi ve yanlarından sağ şeride doğru kaydı.

Colleen onun geçmesine izin vermek için frene bastı ama adam da onlarla birlikte yavaşladı. Colleen hızlandığında o da hızlandı.

Colleen'in içini bir ürperti kapladı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Tamara.

"Tanımadığımı umuyorum."

* Reddi-Whip: Bir tür krema.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bize işaret ediyor. Arabada bir sorun olduğunu ve bizi uyarmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Colleen dikiz aynasına baktı. Her şey başından beri olduğu gibi görünüyordu. Direksiyonda tuhaf bir çekme yoktu, sürüş normal hissettiriyordu. Arka koltuklarda veya bagajlarda ya da bunun gibi bir yerde pusuya yatmış katilleri gören ve kendilerine yalnızca öfkeyle bağırıp çağıran ve baş belası gibi davranan şoförleri uyarmaya çalışan kamyon ve tır şoförleri hakkındaki eski şehir efsanelerini hatırlayarak ani bir idrak edişle hissettiği endişe hariç tabii.

Kenara çekip her şeyi yolunda olup olmadığını kontrol edebilir mi diye düşündü ama adam ona yetişmekte oldukça iyiydi ve görünürde hiç çıkış da yoktu. Şu anda kenara çekmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ama üniversiteye gittiği yer olan Henley çıkışından on altı kilometre kadar uzaktaydı. Burası bir kenarda durup emniyet açısından her şeyi kontrol etmek için iyi bir yer olurdu. Ayrıca Henley Lokantası inanılmazdı ve kahvaltı için McDonalds'tan sonra hiçbir şey yemediklerinden, Colleen muhtemelen ikisinin de inanılmaz bir yemeğe balıklama atlayabileceklerini düşündü.

"Araba iyi," dedi Colleen hissettiğinden daha da fazla kendine güvenerek. "Adam kimbilir ne yapıyor?"

"Tamam." Tamara'nın sesindeki şüphe çok açıktı.

Tır şoförü onlarla mesafesini koruyarak yorulmaksızın onların hızını takip etti. Bu bir tesadüf gibi görünmekten çıkıp apaçık bilerek yapılan, tepeden tırnağa korkutan bir şeye dönüşmüştü.

Neredeyse Henley'ye varmak üzerelerken Tamara, "Ah Tanrım! *Olamaz!* Sapık herif!" diye bağırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Colleen'in sinirleri o ana kadar öyle bozulmuştu ki bu kelimeler onu yerinden sıçrattı. "Ne var?"

"Adam… Şey..."

"Adam ne?" Colleen baktı ama bir şey söyleyemedi. Adam hâlâ el kol işareti yapıyordu ve Colleen bunun ne anlama geldiğini söyleyemiyordu. Bir silah ya da ona benzer bir şey mi sallıyordu? "Ne diyor?"

"Ah. Bilmiyorum ama… Bu söyleyemeyeceğim kadar tiksinç bir şey."

"Ne?" Colleen tekrar baktı ve şoförün bir şekilde kalçasını kaldırmış olduğunu ve şey yapıyor gibi göründüğünü… Bu mümkün değildi. "Yapıyor gibi göründüğü şeyi mi yapıyor?"

Tamara bir an için onun gözlerine baktı. "Kendine dokunuyor gibi mi görünüyor?"

Colleen gözlerini yeniden yola çevirdi. "Evet, öyle."

"O zaman sanırım evet, öyle yapıyor."

"Ah, Tanrım." Peki, Chris bunu öğrendiğinde, Colleen'in Yüksek Velilik Özgeçmişi'nde harika görünecekti. Tamara'yla Mükemmel Macerası'nın birinci günüydü ve şimdiye kadar iki öğün *fast food* yemişler, bir sürü değersiz kapı tokmağı ve orta yaşlı, sapık bir adam görmüşlerdi. Buna araba çarpmış bir hayvan ve böcek ilacı kokan bir motel odası eklenirse ellerinde tam bir gerilim filmi senaryosu olacaktı.

"Iyy!" diye bağırdı Tamara ve başka tarafa baktı. "Çok iğrençççç!"

Birlikte gerçirdikleri ilk günlerinin ulaşabileceği en üst nokta bu mu olacaktı? Bu? Kendini tatmin eden ve bunu yaparak Col-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

leen'i, zaten hissettiğinden daha da itibarsızlaştıran sapık bir tır şoförü... O ana dek yeğenini eski müzikler ve beceriksizce sohbet serpintileriyle güneye doğru uzun bir araba yolculuğuna çıkaran inanılmaz sıkıcı ve tutucu yengeydi. Ve şimdi de bu... Pislik herif.

Tam o anda tıpkı sisler arasındaki Brigadoon* gibi Henley tabelası göründü. "Tamam, tutun Tam, onu kaybedeceğiz." Motoru gazlayıp arabayı tırın önüne sürdü ve adamın da aynı şeyi yapacak zamanı olmayacağını düşünerek aniden çıkış şeridine saptı.

Ne yazık ki adam bu kedi fare oyununda tecrübeli görünüyordu ve aralarındaki mesafeyi hızla kapatarak arkasından o şeride geçti.

"Bu çok tüyler ürpertici," dedi Tamara, huysuz görünüyordu. Korkunun Tamara'nın bütün gün yüzüne taktığı sert maskeyi nasıl değiştirdiği ve onun aslında olduğu savunmasız bir çocuk gibi görünmesine sebep olması hayret edilecek bir şeydi.

"Bir on sekiz tekerlekliyi bu arka yollara götürebilmesi imkânsız," diye yatıştırdı onu Colleen -yoksa değil miydi?- ve aniden sol yaparak şehre giden ana caddeye saptı.

Adam peşlerinden geldi.

O zaman, "Telefonunu çıkar ve polisi ara," dedi Colleen bunu düşünmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek. Sadece düşüncesi bile bir rahatlama hissetmesini sağladı.

Tamara ekrana baktı. "Çekmiyor."

Ani bir panik duygusu şiddetle her yanını sardı. "Öfke patlaması yaşamak üzereyim."

"Sanırım adam da başka bir patlama yaşamak üzere."

---

* Brigadoon: Türkiye'de *Eğlenceler Beldesi* adıyla gösterilen 1954 yapımı ABD filmi. İskoçya'da av gezisine çıkan ve yollarını kaybeden iki Amerikalı, haritada bulunmayan Brigadoon adlı bir şehre gelir. Bu şehirdekiler bir sır saklamakta ve iki yüz yıl öncesinde yaşıyor gibi davranmaktadır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen bir an irkilip Tamara'ya baktı ve gözleri kızınkilerle kesiştiğinde orada belli belirsiz bir gülüş gördü.

Ardından ikisi de kahkahalara boğuldular. Hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren, şiddetli, nefes kesen bir kahkaha... Colleen böyle kahkahalar atmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Bunu söylediğine inanamıyorum," dedi Colleen.

Tamara dudaklarını büzdü ve omuz silkti. "Bunu anladığına inanmıyorum."

"Ah. Hadi ya, ne kadar yaşlı olduğumu düşünüyorsun ki?"

Tamara'nın gülüşü sakinleşti. "Aslında *bilmiyorum*. Kaç yaşındasın? Kırk falan mı?"

"Otuz altı." Maalesef.

"Hım..." Tamara bu habere şaşırmış görünmüyordu, sonuçta insanların yaşını tam olarak tahmin etmek gibi bir zorunluluğu yoktu. "İnsanların yaşlarını tahmin etmekte çok iyi değilimdir."

"Fark ettim." Colleen sorun olmadığını göstermek için ona gülümsedi.

Sağdaki dağa doğru kıvrımlı, eski bir yol vardı ve Colleen o yolun bir yere gidiyorsa bile neresi olduğunu hatırlayamıyordu ama son saniyede buraya sapabileceği ve adamın onu takip edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Adam sonradan geri dönse bile orada güvenle sürebilmesinin imkânı yoktu.

Colleen sapağa saptı ve arkasındaki römork yalpaladı. O tamamen aklından çıkmıştı. Neyse ki römork kendini topladı ve Colleen küçük yolda gazlarken dikiz aynasından tırın sapağı geçişini izledi. Gururlanmanın yeri ve zamanı değildi, güvenli bir geri dönüş noktası bulabilene kadar sürmeye devam etmesi gere-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kiyordu. Böylece en azından doğruca şerifin ofisine gidebileceği bir kasabaya girebilecekti.

Etrafları yeniden sakinleşene, iyi ve gerçekten güvendelermiş gibi hissedene kadar yaklaşık on dakika daha gittiler. Colleen arabayı yavaşlattı ve manevra yaparak aksi yöne dönüp yüzünü yeniden otoyola çevirdi.

Son derece ufak bir ihtimal gibi görünüyor olsa da sapık tır şoförünün geri dönme olasılığına dikkat ederek bu kez arabayı yavaşça sürdü.

"Bir keresinde ben küçükken bir adam mahallemdeki bir köşede durmuş ve orada oynayan biz çocuklara 'Hiç bunlardan bir tane gördünüz mü?' diye sormuştu," dedi Tamara. "Ben yanına gitmedim ama Amy Williams'la kız kardeşi gitti ve adam... kendini teşhir ediyordu. Eve gidip annelerine anlattılar, o da polis çağırdı ve annem tamamen çıldırdı."

"Sen de çıldırdın mı?"

Tamara bir an için düşündü. "Hayır, ben çocuk aklımla neye benzediğini merak etmiştim." Colleen'e baktı. "Demek istediğim, ufak bir çocuk olduğum için bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu idrak edemiyordum.."

"Maalesef ben edebiliyorum." Colleen yetişkin bir adamın çocuklara bunu yapması düşüncesiyle ürperdi.

"Artık ben de... Çocuklara bunu yapmak gerçekten berbat."

"İnsanlar gerçekten hasta."

"Üstelik muhtemelen düşündüğünden daha fazla insan," diye onayladı Tamara, sonra gözlerini kapatıp başını koltuğunda arkaya yasladı. "Acayip insanlar her tarafta. Öyle ki artık acayip olmamak acayip."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haklı olabilirsin."

"Olduğuma oldukça eminim."

Colleen, Birch Sokağı'ndan sola döndü ve sadece lokantanın orada olmadığını gördüğüne değil, sanki hiç var olmamış gibi görünmesine hayret etti. Bir benzin istasyonu ve köhne bir ahşap ev vardı ve geri kalan da fazlasıyla büyümüş çalılardan ibaretti. "Burada olduğuna yemin edebilirim."

"Henley Lokantası mı demiştin?"

"Evet."

"Tam şurada." Tamara lokantayı değil ama elyazısıyla yazılmış, okunması bütünüyle zor olan küçücük bir ilan panosunu işaret etti. Ama panoda yer alan bina fotoğrafı hataya yer bırakmıyordu. "Geri dön, sonra da sağa git. Sekiz yüz metre kadar ileride."

"Tanrı'ya şükür birimiz görebildi." Colleen dikkatle manevra yaparak arabayı döndürdü ve eski, tanıdık lokantayı gördüğünden yeterince emin olana kadar Tamara'nın talimatlarını izledi. Dışında gri mavi ahşap panjurlar, dışarıya nefis kokular basan R2D2* şeklinde bir baca ve park yerinde de eski kamyonetlerden küçük bir seçki ile etrafa saçılmış birkaç pratik öğrenci arabası...

Burası doğru yerdi.

Frederick'teki evinden daha o sabah ayrıldıklarına inanmak çok zordu. Tüm o sıkıcı hiçliğiyle geride bıraktıkları bir saat yüzünden, rahatsız edici birkaç hafta yaşamışlar gibi hissediyordu Colleen. Elbette açlığı ve yalnızca abur cubur yemiş olması da hissettiği can sıkıcı duyguya katkıda bulunuyordu muhtemelen.

* *Yıldız Savaşları* serisinde yer alan bir robot.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama bir ses, ona her şeyin daha iyiye gitmek üzere olduğunu söyledi. İyi bir yemek ve harika bir tatlı yiyecekler; Kuzey Carolina sınırından içeri birkaç kilometre daha gidecek, sonra da gece için duracaklar ve sabah yeniden başlamak için erkenden ve pırıl pırıl kalkacaklardı.

Umuyordu ki bundan sonra işler özenle çizilmiş planlarına daha uygun gidecekti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bitty

Sevgili yabancı,

Herkes arkasında intihar notu bırakacağı birine sahip olmalı. İnsanlar her gün kendilerini öldürüyor ve arkalarında intihar notları bırakıyorlar. Hep çocuklarına, ebeveynlerine, arkadaşlarına, herhangi birine hitap ederek yazıyorlar. Benim kendiminkini yazacak kimsem yok. Bu yüzden buraya yazacağım ve bunu okuyan her kimse... Şey, sanırım sen benim en yakın dostumsun.

Şu anda üniversite yıllarında geldiğim öğrenci lokantasının masalarından birinde oturmuş bu mektubu yazıyorum. Bu ucuz, spiralli defter kâğıdını kullanmam da bu yüzden. İlaç dükkânında bir tek bu vardı. Bunlara hâlâ ilaç dükkânı mı diyorlar? Hep bunun nedense bir şekilde yanlış bir kullanım olup olmadığını merak etmişimdir. Neyse, eğer ileriyi daha özenle düşünmüş olsaydım daha iyi bir kâğıdım olurdu. Ve bunu içine koyacak bir şey de sanırım. Bunu nerede bırakmam gerektiğinden emin değilim.*

Sanırım drama konusunda pek iyi değilim.

Yine de bu hafta sayısız drama atlattığımı söylemeliyim. Demek istediğim, şimdi geri dönüp baktığımda binbir çeşit saçma-

* Pek çok ülkede ilaçlar dahil insanların birçok ihtiyacının satıldığı "drug store" adlı dükkânlar bulunmaktadır. "Drug" ilaç anlamına geldiği gibi uyuşturucu anlamına da geldiğinden, yazar burada "drug" kelimesinin tuhaflığına vurgu yapmıştır. Kalıbın doğrudan çevrilmesiyle Türkçede de kulağa tuhaf gelmesi amaçlanmıştır. (e.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lığa tahammül ettiğimi görüyorum. Ama ben ne yaptım? Bunu görmezden geldim, uzağa ittim ya da adı her ne ise. Sonuçta ben görevine bağlı bir eştim, değil mi?

Hatta görevime o kadar bağlıymışım ki görünüşe bakılırsa kocamın kim olduğu ya da neler yapabileceği konusunda en ufak fikrim yokmuş.

Sanırım bu benim hakkımda bilmen gereken ilk şey: Ben, on üç yıllık kocasını bile tanımayan, kör bir aptalım ve intihar planlamasında çok iyi değilim.

İyi bir başlangıca doğru gitmiyoruz, değil mi Yeni Dostum?

Ah peki... Ben herkes için bir hayal kırıklığıyım, hep öyle oldum. Ve de bir saktekâr; bunu bilmediğim zamanlarda bile. Bu yüzden sana karşı da başka herhangi birine karşı olduğumdan daha iyi olmam için bir neden yok.

Bu yüzden, yine esas konuya dönecek olursak, burada Henley Lokantası'nda, koltuk kaplaması muhtemelen yirmi yıldır yırtık olan ve burada şimdiye kadar kızartılmış her yağlı yiyeceğin kokusu üzerine sinmiş ve yapış yapış olmuş, vinil bir oturma bölümündeyim.

Bundan bir yıl önce bana burada, kızarmış yeşil domates ve pikan cevizli turta sipariş ediyor olacağımı söyleseydiniz bu bir tokat gibi gelirdi. Bana değil. Wilhelmina Nolan Camalier'a değil (hiç ikinci bir adım olmadı çünkü ebeveynlerim onların soyadını korumam konusunda öyle takıntılılardı ki en azından evlendiğimde bunun ikinci adım olarak kalmasına karar vermişlerdi) (bu arada, ilkokuldayken ikinci bir adının olmaması büyük bir can sıkıntısı sebebiydi çünkü bütün arkadaşların, anne babanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seni birden fazla isim vermeyecek kadar sevmediğini ve bu yüzden sende garip bir şey olduğunu düşünürdü.)

Neyse, planım güneye gitmekken bu kadar yer arasında neden evimden iki saat doğuda olan bu lokantaya geldiğimi tam olarak bilmiyorum. Garip bir nedenden ötürü burayı son bir kez görmek istedim. Sanırım mutlu olduğumdan emin olduğum son sefer buradaymış gibi hissettiğimden.

Hayır. Kendimle dalga geçiyorum. Burası benim için çok büyük bir neşe yeri değil, burası gerçekten iyi yemek yediğim son yer sadece. Patates püresi ve brokoli ile kızarmış tavuğumu ısmarladığım ve yeşillikler hariç her şeyi tam altı dakikada bitirdiğim o gün. Aklıma gelmişken, kızarmış tavuk yediğim son seferdi bu. Aslında yegâne seferdi ve insanların diğer insanları denememeleri konusunda uyardıkları, bağımlılık yapıcı bir madde gibi bayılmıştım buna. Ama o aynı zamanda, bugün kadar olmasa da kötü bir gündü de ve buraya teselli yemeği için gelmiştim.

Burası aradan geçen onca zamana rağmen neredeyse hiç değişmemiş. Ama ben öyle değilim. Ah, muhtemelen nazik davranacak ve bana hâlâ aynı göründüğümü söyleyecek olsan da farklı göründüğümü biliyorum. Bu yalanı ben de insanlara söyledim. Belki de buraya geri gelişimde bir çeşit intizam vardır. Tam bir tur... En azından bir turu bitirme.

Arkadaşım Colleen ve ben bir oturma bölümündeydik, tam şuradaki, onu şimdi görebiliyorum. Ben erkek arkadaşım Blake'le oturuyordum, o da Kevin'la. Mutlu bir ikili buluşmadaydık. Diğer herkesle birlikte diyet kolamın altı defa yeniden doldurulmasını istemiştim muhtemelen, aslında içtiğim altı kolaya -bir kasa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kolanın yarısı- denkmiş gibi hissetmeden. O gece, daha sonra her şey değişmişti ve bir daha buraya geri dönmeyi hiç istememiştim.

Sanırım o gece neler olduğuna girebilirim ama neden zahmet edeyim ki? Sonunda deliririm, sanki on dört yıl önce gerçekleşmiş aptal bir ayrılık yüzünden hâlâ üzgünmüşüm gibi. Ki değilim.

Kendimi öldürmek istememin nedeni bu değil.

Kendimi sonunda nasıl bu yerde, bu oturma bölümünde son yemeğimi yerken bulduğumun detaylarına girmek bile istemiyorum. Bunun önemi bile yok. Hayatım tıpkı herhangi bir başkasının acıklı hikâyesi gibi. Kısıtlayıcı bir anne ve genç -ya da daha büyük- bir kızla nasıl konuşacağını veya iletişim kuracağını bilmeyen aşırı korumacı bir baba tarafından büyütüldüm. Lisede iyiydim, başımı hiç derde sokmadım, sonra üniversiteye gittim -muhtemelen senin de öyle yapmış olduğun farz ediliyordur- sonra mezun oldum ve kapıldığım hayatı bildiğimi düşünerek ve bunun için heyecan duyarak erkek arkadaşımla evlendim.

Sonsuza kadar mutlu yaşadım.

Ama böyle olmadı. Artık buna inanmıyorum. İnandığım zamanı hatırlıyorum, Noel Baba'ya inandığımı hatırladığım kadar net bir şekilde hem de. Ve sonsuza kadar mutlu yaşamaya inanmayı tıpkı Noel Baba'ya inanmayı özlediğim kadar özlüyorum. İnsan büyüdükçe işlerin gerçekte ne kadar çirkin, haşin ve adaletsiz olabileceğini fark etmekle birlikte, hayattan birçok sihrin de yok olup gittiğini görüyor.

Sen her kimsen, muhtemelen sen de bununla biraz haşır neşir olmuşsundur. Herkes hayal kırıklığıyla az ya da çok zaman geçirmiş gibi görünüyor. Bu zamanı benden daha kötü, çok daha kötü

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geçirmiş bazı kişiler tanıyorum ama bazıları da daha iyi geçirdi. Bu aslında başka herkesin hayatta ne yaptığıyla veya işleri nasıl idare ettiğiyle ilgili değil, bu senin neyi idare ettiğinle ve neyi edemediğinle ilgili.

Ben hayatımdaki değişimi idare edemedim.

Böylece her şey dağıldı, şimdi buradayım; yenilgiye uğramış, tek başına, arayacak hiç kimsesi olmadan... Omzunda ağlayacak kimsesi olmadan... Bir intihar notu yazacak kimsesi bile olmadan... Sanırım tüm bunların arasında en acıklı olan da bu.

Arabada bir silahım var. Bunu kulağa dramatik gelmeden söylemenin bir yolu yok. Ama silahım var. Sevimli bir Smith & Weston. Çok kız işi. Bunu nerede yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Belki de köprünün yan tarafında? Belki hoş bir kilisede? Henüz bilmiyorum. Buradan ayrıldıktan, en sevdiğim yemeğim bu şartlar altında Son Akşam Yemeğim olduktan sonra sanırım herhangi bir yer doğru gibi gelene kadar arabayla etrafta dolaşacağım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ALTINCI BÖLÜM

Tamara

"Üniversitedeyken hep bu yere gelirdim. Ucuz, yağlı ve iyiydi." Colleen eşyalarını ve cüzdanını topladı ve arabanın kapısını açtı.

Tamara da koltuktan yere geçebilmek için gerekli olan küçük zıplayışla dışarı çıktı.

"Okulun buralarda mıydı?"

"Evet. Şehrin hemen dışındaki küçük üniversite. Yani, aslında, burası üniversite şehri." Derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı. Park yerinin büyük ve çirkin lambalarından gelen ışık, yüzünü aydınlattı ve Colleen... Capcanlı gözüktü. "Aradan geçen onca yıla rağmen aynı göründüğüne inanamıyorum."

Tamara etrafına baktı. Esasında etrafta hiçbir şey yoktu. Üniversite şehirlerinin olduğunu düşündüğü gibi görünmüyordu. Bir keresinde Vince orada bir bara girebileceklerinden emin olduğunda Towson Üniversitesi'ne gitmişti ve orası bir üniversite şehri gibi gelmişti. Büyük, uzun cadde, bardan bara giden üniversite öğrencileriyle doluydu. İnsanlar bir barın dışında top oynuyorlar, herkes gerçekten gürültülü bir barda dans ediyordu ve bir yerde müzik yapan yarı profesyonel bir grup bile vardı.

Girebilecekleri garanti edilmiş bar Lil's Dicky's, daracık koridor gibi bir yerdi. Korkunç bir yermiş gibi bir havası vardı ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yine de bir üniversite bölgesinden bekleyeceğiniz gibi enerji dolu hissettiriyordu. Ama burası daha çok, arka taraftaki soğuk hava deposunda hayaletlerin olacağını duyacağınız bir yer gibiydi. Yaşlı patateslerin hayaletleri... Doğranmalarından ve patates kızartması haline dönüşmelerinden hemen önce.

Tamara lokantaya girerlerken kendine biraz güldü ve kısa bir an için kötü bir Bay Patates Kafa'nın, mutfağın arka tarafında Casper gibi süzüldüğü hayalini Colleen ile paylaşmayı düşündü ama sonra bunun fazla tuhaf olduğunu ve Colleen'in, babasını arayıp onun uyuşturucu etkisinde ya da belki de sadece gerçek bir deli olduğunu söylemesine sebep olabileceğini fark ederek bunu yapmamaya karar verdi.

Hem zaten babasına bunu düşündürmek için başka herhangi birine ihtiyacı yoktu.

Hepsi aşırı heyecanlı ve birbirleriyle ciyaklayarak konuşan kızlardan oluşan bir grubun yanındaki bir masaya götürüldüler. Tamara, Colleen'in onlara sakinleşmeleri söyleyecek tipte bir yetişkin mi olduğunu yoksa sadece onlar gidene kadar gerçekten çok rahatsız olacağını ya da pasif agresif bir tavırla masa mı değiştireceğini merak etti. Eğer orada babasıyla birlikte oturuyor olsaydı, o onların bir RSA grubu olduğunu mırıldanmış olurdu. Bu "Ruj Sürmüş Ayıcıklar" anlamına geliyordu. Bu onun genel olarak ortalama görünüşlü ama "ateşli kız kostümü" giyen tipte kızlar için kullandığı çirkin bir terimdi. Aşırı makyaja bulanmış, saç rengi yapay olan, genellikle iki beden küçük ve kendi biçimlerine uygun yapılmamış bir elbise ya da giysi giymiş kızlar... Onları ateşli gösterdiğini düşündükleri ama aslında karikatür gibi gösteren aksesuarlar...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babası bu yorumu her yaptığında, Tamara'nın biraz canı yanardı. Bir adamın kızlar hakkında böyle konuşması Tamara'ya doğru gelmiyordu. Hiçbir kız hakkında, ama özellikle de ondan çok daha genç olanlar hakkında. Üstelik babası hep bu tip şeyler söyleyip durduğu için şimdi istese de istemese de bu, Tamara'nın dikkatini çektiğinden bu daha da beterdi.

Şimdi Tamara hiç tanımayacağı kızlar hakkında fazlasıyla kafa yoruyordu. Onların yan masasında onları düşünen tuhaf bir kızdı işte.

Diğer yandan Colleen onları farkındaymış gibi görünmüyordu. Gürültülü sohbeti hiç fark etmemişti ve sadece menüyü açıp, "Bu menüdeki her şeyi yiyebilirim," demişti. "Bir keresinde, kız arkadaşlarımdan biriyle birlikte sırf hepsini paylaşmak için altı farklı şey söylemiştik." Bu saf hatıra karşısında başını salladı. Öyle uzun zaman önceki günlerdi ki gerçek gibi bile görünmüyorlardı.

"Sattığımız defterlerimizden henüz gelen parayı kullanarak ödemiştik yemeği. Güzel bir geceydi. Ama sana söylemem gerek ki genç bir metabolizma ile bile olsa, krepleri soslu tavukla, bir çizburger ve tarçınlı Fransız tostuyla ve Tanrı bilir başka neyle birleştirmek... Bu kim yerse yesin, onda korkunç bir karın ağrısına neden olacaktır."

"İddiaya girerim," diye karşılık verdi Tamara. Sesinin hikâyeyle ilgilenmemiş gibi çıktığını fark etti, aslında tüm bunların kulağa ne kadar güzel geldiğini düşünüyordu. Ve birlikte böyle tıkabasa yemek yiyebileceği bir arkadaşının olmasını ne kadar çok isteyeceğini... Ne kadar zavallı ve acınası bir düşünce: Çok yakın bir arkadaşım olmasını dilerdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamara gerçekten yakın bir arkadaşa benzer hiçbir şeye sahip değildi. Eskiden annesinin evindeyken vardı ama sonra kopmuşlardı. Aptal Catonsville'de tek sahip olduğu, erkeklerin video oyunları oynamasını seyreden ve onlar ne zaman yapmalarını söylerlerse öpüşmek ya da daha fazlasını yapmak için dışarı çıkan, aklı bir karış havada olan kızlardı...

Vince'i ve elinde o videonun olduğunu düşününce ürperdi. Tanrım... Onun bunu yapmasına izin vererek ne kadar da dikkatsiz davranmıştı! Ona izin falan verdiğinden değildi; yalnızca onu durdurmak için fazla tembeldi. Hayır, tembel değil. Yorgun... Acı verecek kadar, hastalık derecesinde nazik... Her ne olursa olsun, bunun daha ileri gitmeyeceğine dair verdiği sözlere rağmen ona güvenmediğini biliyordu. Onu tanıdığı kadarıyla bu video şimdiye kadar rahatlıkla Reddit veya 4chan ya da öyle bir yerde olabilirdi. Aralarındaki o özel an, bunun Tamara için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmaksızın insanları yargıladıkları için kendilerini çok önemli zanneden ve uçarak evde oturan, dünyayla hiçbir bağı olmayan, korkunç zavallılar tarafından izleniyordu.

Yanıldığını umuyordu. Belki Vince videoyu hiç kimseye göstermeyeceğini söylerken bu kez doğruyu söylüyordu. Yalnızca Tamara bu "hiç kimse"yle onun "bunu gördüğünü Tamara'ya söyleyecek hiç kimse"yi kast ettiğinden korkuyordu.

Yanağının içini ısırdı ve Vince'in onu gözler önüne sermesindense Tarçınlı Fransız Tostu'nu düşünmenin daha kolay olduğuna karar verdi.

"Ben şu Fransız tostunu alacağım," diye belirtti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öyle mi? Hım. Ben de onu düşünüyordum. Ama ikimiz de aynı şeyi alamayız, o zaman birbirimizinkinden ısırık alma şansımızı kaybederiz." Colleen gülümsedi. "Başka ne kulağına güzel geliyor?"

Birbirlerinin yiyeceğinden ısırık almak. Bu Tamara'nın alışkın olduğu bir şey değildi. Bir şeyden fazlasını seçmesine yardımcı da olmayacaktı. İkisi de şimdilik tamam gibiydi.

Kahvaltılık yiyecekler satan bir restorana gittiği -çok sık değilher seferde onun yarım saat içinde uyumasına neden olacak tatlı bir şey ile güne devam etmesini sağlayacak proteinli bir şey seçmek arasında sıkıntı yaşadığından yanıtı hızlı olmuştu. "Ee... Patates püresi ile birlikte mini köfteler. Bu kadar akşam yemeğine uygun ama yine de bu kadar kahvaltılık bir şey almak garip mi?"

Colleen bir an için düşündü. "Hayır. Aslında ben bunun oldukça mantıklı olduğunu düşünüyorum." Eliyle garsonlarını çağırdı. "Ben mini köftelerden alacağım." Sipariş vermesi için Tamara'ya işaret etti.

"Ah... Şey... Tarçınlı Fransız Tostu." Tamara, Colleen'in ilk tercihini sipariş etmesi için ona izin verdiğini ve kendisinin de ikinciyi aldığını fark etti. Muhtemelen aslında hiçbir anlama gelmeyen küçük bir jestti ama yine de Tam bunun hoş olduğunu düşündü.

Garson kadın elindeki not defterine harf olamayacak bir şeyler karaladı. Hareketleri çok gevşekti ve kâğıdın her yerine yayılıyor gibiydi. Resim mi çiziyordu? "Sosisli sandviç" kelimeleri yerine bir sosisli sandviç resmi... Tamara gecenin sonunda çöp kutusuna yığılmış tomarla Pictionary tarzı yemek çiziminin düşüncesiyle neredeyse bir kahkaha attı. "Anladım," dedi garson ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dın, yaka kartındaki isim öylesine solmuştu ki boş görünüyordu (öyleyse neden takıyordu ki?) "Yaklaşık on dakika sonra çıkmış olur." Menüleri alıp kolunun altına sıkıştırdı ve oradan ayrıldı. İşte gitmişti ve yine yalnızca ikisi kalmışlardı.

Sessizlik...

Bezginlik... Bu tuhaf sessizlikleri sık sık yaşar olmuşty. Tamara küçük bir çocukken her sessizliği doldururdu. Her şey hakkında konuşurdu ve çok da meraklıydı. Annesinin gençken onun her sorusuna cevap vermeye hazır olduğunu, ölmeden önce de ilgisizliği ile tek kelimelik cevaplarını -bazen sorulan soruyla ilgili bile olmadıklarını- hatırlıyordu ama onun ne zaman değişip bir kişilikten diğerine geçtiğini hatırlamıyordu. Sanki iki farklı insanı hatırlıyor gibiydi.

Tamara babasının yanına taşındığında konuşması da hepten kesilmişti. Babası yalnızca oturup sohbet edecek bir tip olmamakla kalmıyor her zaman ona sessiz olmasını ya da sakinleşmesini söylüyordu. Bir keresinde, Tamara doğum gününde öğle yemeğine götürüldüğü için -o gün için yapılan tek plandı- mutluyken babası bütün bu süre boyunca futbol seyrederek gözlerini ekrandan ayırmamıştı. Tamara bir cevaba ihtiyaç duymadan ve gerçekten bir cevap alamayacağını bilerek hayatında olan bitenlerden bahsetmişti. Babası sessizliğini bozduğunda, "Konuşmayı hiç kesecek misin? Buraya girdiğimizden beri bir nefes almadın," diyerek onu terslemişti. Babası bunu yapmadığında ona kendisini birkaç dakika rahat bırakmasını söylerdi. "Birkaç dakika"lar asla bitmezdi, Tamara ona göre asla yeterince bekleyemezdi. Tamara çok kısa süre sonra artık konuşmamayı öğrenmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tüm bunlar Tamara'nın yaşanan sessizlik anlarında onu sinirlendiren bir huzursuzluk hissetmesine ama yine de bunları doldurmaya istekli olmamasına neden oluyordu.

Hatta bunu yapmamak için katı bir kararlılığa belki de.

Babasının onunla gerçekten birlikte *yaşamak* zorunda kalmayı hiç planlamadığının farkındaydı. Varlığının hoş karşılanan bir haber olmadığını ve babası için birdenbire doğan, zorunlu bir borç olduğunu da anlıyordu... Özgürlüğüne kavuşana dek on sekiz yıl boyunca ödeyeceği bir borç... Eğer işler "ideal" haliyle ilerlemiş olsaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı ama annesi ölmüş ve sonunda hiç istememiş olduğu bir kızın bakımıyla uğraşmak zorunda kalmıştı ve kızına öfkeli bir şey söylediği her seferden sonra ne kadar zoraki bir şekilde gülümserse gülümsesin, Chris Bradley'nin bir "bekâr baba" olmadığı kadar, "belirli süreli bir yükümlülüğü olan bekâr bir adam" da olmadığı apaçıktı.

Bu konuda hiç konuşmasalar da anlaşmayı her ikisi de biliyordu.

Ama bu, Tamara'nın muhtemelen biraz daha fazla konuşması gerektiği bir senaryoya benziyordu. Colleen'in ona hiçbir borcu yoktu. Doğrusu, Colleen'in babasına da hiçbir borcu yoktu. Tamara'nın gerçekten de bu yolculuğu onun açısından mümkün olduğunca rahat bir hale getirmek için elinden geleni yapması gerekiyordu.

Sorun şu ki sohbet etme konusunda berbattı.

Bunun üzerine, "Bugün bir adamın hayallerini süslediğimize inanamıyorum," dedi.

Colleen öksürür gibi oldu ve burnundan kahve fışkırtmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Tamara güldü, özellikle de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen yanlarındaki masaya bakınca. Ona dönmüş bazı yüz ifadelerine bakılırsa en azından kızlardan bazıları onun bunu söylediğini duymuştu.

"Şşş!" Colleen gülmemek için kendini zor tuttu ama kendini toplayamadan önce ağzından bir kahkaha kaçtı ve "Ama... Evet. Ne iğrençti! Gerçekten ne düşünüyordu ki?" dedi. "Yolun kenarına çekeceğimizi ve onun için soyunacağımızı mı düşündü?"

Tamara omuz silkti ve pipetini Sprite'ında çevirdi. "Çok da çirkin bir adamdı. Bunu yapan Ryan Gosling olsaydı da böyle düşünür müydük acaba?"

"Ryan Gosling bunu asla yapmazdı," dedi Colleen dalgın dalgın. "Ama yapsaydı, çok daha dikkat dağıtıcı olurdu ki bu gerçekten ikimiz için de çok daha tehlikeli olurdu. Gerçi ben bunu yaptığı için artık Ryan'dan daha az hoşlanırdım."

Tamara bunu iyice düşündü. "Öyleyse senin dikkatini dağıtamayacak kadar çirkin olduğu için gerçekten şoföre teşekkür etmeliydik."

"Sanırım haklısın."

"Hayatlarımızı bu adama borçluyuz."

"Onun bir kahraman olduğunu bile söyleyebilirsin."

Bunun üzerine ikisi de dalga geçip yüzlerini buruşturduktan sonra bir kahkaha attılar.

"Ve şimdi de, işte burada, üniversite lokantamdayız!" dedi Colleen. "Yani, tüm ciddiyetimle, ona teşekkür borçluyum diyebilirim." Suratını buruşturdu. "Ama bunu kabul etmekten hoşlanıyor da değilim."

Tamara da öyleydi ama adam hakkında daha fazla bir şey söylemedi. "En son ne zaman yemeğe çıktığımı hatırlamıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten mi? Chris'in, yani babanın pek de ev yemeği yiyen bir adam olduğunu düşünmezdim."

"Değil zaten. Evde olduğunda ya dışarıdan yemek söylüyoruz ya da o eve gelirken sandviç ya da öyle bir şeyler getiriyor. O evde değilken ben de ya birinin evinde oluyorum ya da hazır makarna veya öyle bir şey yapıyorum."

"Taze bir şey yok mu?"

"Elma ya da havuç dilimleri falan mı demek istiyorsun?"

"Ya da bir kalıp beyaz peynir, sevdiğin şekilde pişireceğin bir parça et ve evet, arada bir de bir elma?"

Tamara başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

Colleen ona sanki daha önce bundan daha üzücü bir şey duymamış gibi baktı. Eğer bu onu rahatsız ettiyse, Tamara'nın hayatındaki trajik detayların geri kalanını dinlemeye kalbi dayanmazdı.

"Demek istediğim, bu sorun değil," dedi Tamara kulağa zavallı gibi gelmemeye çalışarak. "Peynirli hazır makarnayı severim."

"Şeyi tabii, kim sevmez ki? Ama yine de... Herkesin arada bir de olsa evde pişmiş güzel bir yemeğe ihtiyacı vardır. Mavi bir kutudan çıkmamış ve iki adımlık pişirme süreci olmayan bir yemeğe. Belki bir de yeşil olması gereken yeşil bir şeye."

Tamara omuz silkti ve genellikle yaptığı gibi anlam içermeyen türden bir cümle kurdu. "Evet. Ama yani... Neyse."

Yemekleri geldi ve bu Tamara'nın beklediğinden çok daha iyi ve Colleen'in söz verdiği kadar da güzeldi. Mini köfteler yumuşacık ve lezzetli toplar halindeydi ve kesildiklerinde tabağın üstüne ve soslu patates püresinin içine erimiş peynir yayılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabakta bir çatal dolusu köfte gezdirdiğinizde muhtemelen dünyadaki tüm hastalıkları iyileştirebilecek bir şey elde ediyordunuz.

Fransız tostu da daha az kayda değer değildi. Tamara küçükken annesinin ona yaptığı gibi yumurtaya batırılmış incecik tost ekmeği dilimleri şeklinde değil, dışı altın sarısı ve kıtır kıtır, içi de gerçek akçaağaç şurubu ve pudra şekeri dolu, kalın ve yumuşacık kepek ekmeği dilimleriydi. Masada ayrıca isli jambon dilimleri ile işini bilen Colleen'in, yanında ekşi krema ve rendelenmiş peynir istediği, tereyağlı bir kuşbaşı patates ve soğan karışımı da vardı.

Böyle bir yemek savaş çıkarabilirdi.

"Bu gerçekten de muhteşem," dedi Tamara zaten tereyağlı olan tostlara fazladan tereyağı ekleyerek.

"Sana söylemiştim. Yiyecekler konusunda asla yalan söylemem. Bu konuda yalan söylemek kanunen yasak olmalı. Üzerinde dünyanın en iyi kahvesi yazılı bir işaret görürsem ve o kahve dünyanın en iyi kahvesi çıkmayacak olursa yetkilileri çağırmaya hazır olurum."

"Böyle hayal kırıklığına uğramak oldukça kötü olmalı." Tamara bir lokmayı daha silip süpürdü. "Vince, benim şey... Erkek arkadaşım gibi bir şey, o hep bir şeylerin en iyisi ya da başka şeylerden çok daha iyi olduğunu söyler ama sonra hiç öyle olmazlar."

"Gerçekten mi?"

Tamara başıyla onayladı. "Evet. Arabayla kuzeydoğuya gitmemiz gerektiğini, çünkü orada 'tüm zamanların en iyi pizzasının' olduğunu söylediği geçen günkü gibi. Ama iğrençti."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tüm zamanların en iyi pizzası Delaware'deki Grotto Pizza'dır."

"Aman Tanrım." Tamara'nın yüzü aydınlandı. "Grotto'yo bayılırım!"

"Oraya hiç gittin mi?"

"Evet! Daha küçükken giderdim." Kendini tuttu. Heyecanlanmak onda eğreti durur gibi hissediyordu. "Gerçekten iyidir."

Colleen çatalını bıraktı ve Tamara'nın arkasındaki bir şeye bakakaldı.

"Ne var?"

"Sanırım... Sanırım bu..." Colleen başını salladı. "Bu olamaz." Dikkatini yeniden Tamara'ya çevirdi. "Üzgünüm."

Tamara arkasına baktı ama dikkate değer bir şey görmedi. Sadece bir oturma bölümünde tek başına boyama ya da öyle bir şey yapan sıska bir çocuk vardı. Tamara ünlü birini ya da öyle bir şey görmedi. "Ne olamaz?"

Colleen gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı. "Sanırım bu benim üniversiteden arkadaşım." Başını iki yana salladı. "Bu garip bir zamanda bükülme falan mı?"

Tamara sandalyesinde döndü ve daha dikkatli bakındı ama kimseyi görmedi. "Kadın oturma bölümündeki şu çocukla mı birlikteydi?"

"Ne?" Colleen önce Tamara'ya, sonra onun arkasına odaklandı." Ah. Hayır. Oturma bölümündeki o zaten."

"Ne?" Tamara tekrar baktı ve evet, o kişinin başta düşündüğünden daha yaşlı olduğunu gördü. Kadın ayağa kalktı ve garsonun menülere yaptığı gibi spiralli bir defteri kolunun altına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıkıştırdı ve bir grup öğrenciyle birlikte lokantadan çıktı. Büyük, koyu tenli ve hevesli bir çocuk durup onun için kapıyı tuttu, sonra da onun peşinden dışarı çıktı. "Şimdi şu üniversiteli züppelerle çıkan mı?"

"Onlarla birlikte olmadığına eminim. Ama burada ne yapıyor olabilirdi ki?"

"Yani, sen burada okula gittin ve o zaman siz ikiniz arkadaştınız. Burada olması çok mantıklı, öyle değil mi?"

"Onun birkaç saatlik bir mesafeye taşındığını biliyorum. Geri kalanlarımız gibi." Colleen tek omzunu silkti. "Neredeyse hiç kimse burada yaşamıyor. Bu yüzden şaşırdım." Sanki bu imkânsızmış ve buna bir anlam veremiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bu ihtimal ne kadar..."

Görünüşe göre bu yüksek bir ihtimaldi. İki dakika kadar sonra, konuşmaksızın çiğnenen birkaç lokmadan sonra Colleen, "Aman Tanrım, bu o," dedi.

Tamara baktığında kadın kapıdan geri gelmiş, daha önce oturduğu bölüme doğru yöneliyordu. Colleen'den daha yaşlı gözüküyordu. Kasvetli. Okulda ikisini birlikte hayal etmek zordu.

"Emin misin?"

"Tuhaf bir şekilde evet..." Colleen sanki aklından bir matematik problemi çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Oldukça eminim."

"Adı ne?"

"Bitty. Şey, aslında..."

"Hey Bitty!" Tamara kadının adını seslendi, sonra da hiçbir şey söylememiş gibi yemeğine geri döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamara!" diye tısladı Colleen gıcırdattığı dişlerinin arasından.

Sırtı kadına dönük Tamara, "Baktı mı?" diye sordu.

"Gözünü bile kırpmadı."

"Öyleyse belki de o değildir."

"O." Colleen bakışlarını Tamara'nın arkasına kilitledi. "Şimdi ne yapıyor ki?"

Tamara dönüp bakmak için ölüyordu ama bu fazla bariz olurdu. "Ne yapıyor?"

"Sanırım... Sanırım ağlıyor. Tekrar yerine oturuyor ve az önce başını ellerinin arasına aldı ve..." Colleen dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Bir şey yapmalıyım ama onu utandırmak istemiyorum ya da... Bilmiyorum işte, küçük bir kavuşma için ters bir zaman gibi..."

Tamara, Colleen'in ondan çok kendisiyle konuştuğunu söyleyebilirdi, bu yüzden sadece onaylayan bir ses çıkardı.

"Ama ya yanlış giden bir şey varsa..." Colleen'in sesi giderek azaldı.

"Git ve konuş onunla!"

"Bu o kadar kolay değil."

"Neden değil?"

"Çünkü..."

Tamara birinin burnunu sümkürdüğünü duydu -muhtemelen kaba ve ucuz bir lokanta peçetesine- ve Colleen'in bakışlarının kadının üzerine kilitlemesini izledi.

Bu, bir annenin vereceği türden bir tepkiydi. Ya da vermesinin düşünüleceği türden. Birileriyle ilgilenmeye hazır... Yardım etmeye hazır... Yardım etmeye gönüllü...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yardım etmek isteyen...

"Bunu yapmak zorundayım." Colleen bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Sen burdan ayrılma. Bir dakikaya dönerim."

Tamara, *acele etme* anlamında omuz silkti. Bunun nasıl bir dakika sürebileceğini anlamamıştı.

Ve sürmedi de. Üç kez doldurulan Sprite ve telefondaki bir sürü uygulamadan sonra Colleen, yanında kadınla birlikte masaya döndü. Zayıf, harap görünümlü, soluk benizli ve göz altlarında koyu renkli halkalar olan kadın, bir zombi filminden fırlamışa benziyordu. Nasıl Colleen'in üniversiteden arkadaşı olabilirdi ki? Sanki aralarında yirmi yaş fark varmış gibi görünüyordu.

"Tamara, biriyle tanışmanı istiyorum."

Tamara, Colleen'i iyi tanımıyordu ama şimdiden bu sesin onun kendi sesi olmadığını söyleyebilirdi. Colleen huzursuzdu.

"Bu benim eski arkadaşım..."

"Wilhelmina Camalier," dedi kadın, Tamara'ya âdeta bir pençe uzatarak.

Cidden mi? Tamara ona el sıkışan, burnu havada bir kadın gibi mi görünmüştü?

Yine de buz gibi uzvu, Fransız tostundan yağlanmış avcuna aldı ve babasının, çok iyi tanımadığı biriyle karşılaştığında yaptığını gördüğü şekilde hafifçe sıktı. "Tanıştığıma memnun oldum," diye geveledi.

Tamara'ya şimdiden donuk bir cadaloz gibi görünen kadın, "Çok hazırlıklı değildim," dedi.

Peki, pardon hanımefendi, seni uyarmadığımız için üzgünüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen giysilerini işaret etti. Sadece normal kıyafetlerdi ama Colleen'e kanıt gibi görünüyorlardı. "Biz de kimseyle karşılaşmayı planlamıyorduk. Sadece her şey bizi yoldan çıkarıyordu. Araba yolculuğu, bilirsin işte. Gözüne ne çarpacağını ya da seni neyin alıp götüreceğini asla bilemezsin tabii." Eliyle hevesli, sersemlemiş bir hareket yaptı.

"Yani... Buraya mı?" diye sordu Wilhelmina Camalier.

"Buraya... Hayır, araba yolculuğu yaptığımız yer burası değil ama bu çıkışın işaretini gördüğünde burayı hatırlamamak imkânsız."

"Evet." Kadın, hatırlamak kelimesini duyduğunda aklına gelen her neyse onu hatırlamak istiyormuş gibi görünmedi.

İkisi de bir sonraki fiziksel hareketin ne olacağından emin olmaksızın hâlâ duraksayarak orada dikiliyorlardı.

"Bazı antikalar almak için bir grup çiftlik müzayedesinde durmak üzere güneye doğru küçük bir tura çıkıyoruz," dedi Colleen. Bu, acayip sıkıntılı bir durumdu. "Onları cilalıyor ve satıyorum."

Wilhelmina'nın söyleyecek bir şeyi olmadığı açıktı ama görünüşte toparlayabildiği kadar destekleyici bir tavırla başını salladı.

"Ama tabii şu anda konu bu değil," diye devam etti Colleen. "Polisi aradığını mı söylemiştin?"

Tamara midesinde bir yumru ve kızaran yanaklarla anında alarma geçti. Alışkanlık işte. Polis mi?

"Şey, ben..." Kadın derin bir nefes almadan önce aşağıya ve sola doğru baktı. Yalan söylüyordu. Tam'in annesi bunu hep söylerdi. Aşağı ve sola doğru bakmak yalan söylemekti. Yukarı ve sola doğru bakmak hatırlamaktı. Diğer ikisinin ne olduğunu bilmiyordu. "Evet, aradım. Bir rapor tuttular."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu hızlı olmuş," dedi Colleen.

"Park yerinde bir polis memuru vardı." Kadın, Colleen'e baktı. "Buralarda hep nasıl takıldıklarını hatırlarsın."

"Hatırlıyorum."

Uzun ve gergin bir sessizlik daha...

"Neden oturmuyoruz?" diye sordu Colleen masadaki yerine geçerken.

Kadın ilk başta bir şey söylemedi, hareket etmedi. Oradan ayrılmadı da. Sanki yapmak istediği gibi, "Defolun," da demedi, sadece orada durdu.

Colleen eliyle yanındaki yere vurdu. "Haydi, otur. Bir taksi veya araç kiralama şirketini arayabiliriz."

Kadın oturma bölümünde Colleen'in yanına yerleşti, ikisi de bu yakınlıktan rahatsız gibi görünüyorlardı. Tamara'nın yanındaki boşluğu Colleen'in çantası ve Tamara'nın kapüşonlusu işgal etmişti. Tanrı'ya şükür.

Garson kadın geri geldi ve Wilhelmina Camalier bir baş sallama ve avcunu göstermeyle hiçbir sipariş vermeyeceğini söyledi.

Colleen bir nedenden ötürü buna sıkılmış göründü.

Aralarında ne geçti de ikisi de bu kadar sıkıntılı? diye merak etti Tamara.

"Polisleri araman gerekecek ne oldu?" diye sordu Tam. "Ya da neyse, park yerindeki birinden yardım isteyecek kadar ne oldu?"

"Arabası çalınmış," diye cevap verdi Colleen.

Diğer kadının gözleri yaşlarla doldu ve gözlerini aşağı çevirdi. Tüm sahip olduğu, çantası ve Tamara'nın daha önce fark ettiği o defterdi. "Ve param," dedi kadın. "Neredeyse tüm param oradaydı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Paranı arabanda mı saklıyorsun?" diye sordu Tamara.

"Genellikle değil, bankaya henüz gitmiştim ve para bir zarfın içindeydi. Hızlıca bir şeyler atıştırmak için burada durmuştum."

Bu kadın hiç de bir şeyler atıştırmak için durmuş gibi görünmüyordu. Ona bakan Tamara, onun aslında *boğazımdan bir lokma geçsin diye* demek istediğine inandı.

"Birisi arabana zorla girdiyse hiç kimsenin bir şey duymadığına inanamıyorum," dedi Colleen, Tamara'nın bu hikâyeden aldığı aynı saçma titreşimleri hissetmediği barizdi.

"Sanırım aslında zorla girmediler," dedi kadın. "Anahtarları içeride bırakmıştım. Bilirsiniz işte, buraya sadece bir dakikalığına geldiğim için... Hem burada araba çalındığı duyulmuş şey miydi?"

"Ama canım, bugünlerde bir şeyi kilitlemeden bırakıyorsan onu kaybetme riskini de göze alıyorsun demektir."

"Benim geldiğim yerde öyle değil."

"Senin geldiğin yer burası."

Kadın kırılgan görünüşlü sırtını dikleştirdi ve "Hayır," diye itiraz etti. "Burası değil, ben insanların medeni olduğu ve başka insanların eşyalarını öylece alıp kendilerine mal etmedikleri Kuzey Carolina, Winnington'dan geliyorum."

Bunun üzerine Colleen neredeyse ellerini kaldırıp teslim oldu. "Tamam, tamam, anladım. Ama bu yine de sorununu çözmüyor."

Tamara, Colleen'in yüzünde beliren kızgınlığı görebiliyordu. Wilhelmina istediği her şeyde ısrar edebilirdi ama kanıtlar, Colleen'in açıkça haklı olduğu gerçeğini destekliyordu. Eğer soru *anahtarlarını arabada bırakmalı mısın* olsaydı o zaman cevap *kesinlikle hayır* olurdu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öyle olduğunu biliyorum." Wilhelmina yeniden daha az savunmacı ve daha üzgün göründü. Tanrım, her zaman böyle acınası mıydı? Resmen arabasının çalınması yalvarmıştı, bunun onu bu kadar hayrete düşürmesi inanılmazdı.

"Lew gelip seni alacak mı?" diye sordu Colleen.

Kadın dudak büktü, sonra doğruldu. "Hayır. Lew... Şehir dışında. Bu yüzden ben de... Kendi küçük tatilime çıkıyordum. Kendimle baş başa birkaç gün geçirmek için bir Spa'ya gidiyordum."

Vay canına, diye düşündü Tamara bir kaşını kaldırarak. Kadın korkunç bir yalancıydı. Gerçeğin pek ilginç olduğunu düşündüğünden değildi çünkü yalanları da kesinlikle ilgi çekici değildi. Ama bunun gibi sosyete kadınları sırf saygınlıklarını korumak için muhtemelen ne olursa olsun her şeyi söyleyebilirlerdi. Eğer eteğinde bir leke olsaydı bunun aşırı pahalı, yeni bir tasarımcının işi olduğunu bile iddia edebilirdi.

Tamara'nın yalancılara hiç tahammülü yoktu.

Neyse ki Colleen bunlara kanmış görünmüyordu. Ona bir artı puan. "Gidecek bir yerin olmadan bir tatil için öyle amaçsızca araba mı sürüyordun?"

Kadının yüzüne renk geldi. "Evet," diye ısrar etti. "Eğer o gidip... İstediğini yapabiliyorsa, ben neden yapmayayım ki? Eğer o, çocuklarla takılmak istiyorsa, bırakın onu." Gözlerini öne eğdi.

Belki de kocasının daha genç bir kadınla bir ilişkisi vardı. Bu sık sık oluyordu. Bu kesinlikle bir insanın yalan söyleyeceği türden bir konuydu.

"Yani tek başına öylesine çıkıverdin? Kız arkadaşlar veya sana eşlik edecek herhangi bir şey olmadan?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, hayır. Bu sefer değil. Kafamı toplayabilmek için gerçekten sadece biraz yalnız zaman geçirmek istedim." Kadın kuru bir kahkaha attı. "Yine de, aklım öyle başımda değilmiş ki soyulduğuma bakılırsa sanırım çok doğru bir iş yapmamışım."

Colleen'in yüzü yumuşadı. "Neyse, her şeyi kaybetmiş değilsin. Sadece birkaç saat. Gezini hâlâ kurtarabilirsin, özellikle de bu konuda esnek olduğuna göre."

"Evet." Kesin bir baş sallayış... "Başladığım şeyi bitireceğim. Sadece başka bir yol bulmam gerek."

"Hım. Belki de bir sonraki büyük şehre veya havaalanına ya da öyle bir yere kadar seni götürebiliriz, sen de bir araba kiralayabilirsin," diye önerdi Colleen. "Burada öyle bir yer olduğundan şüpheliyim ve varsa bile muhtemelen şu anda açık değildir. Hangi yoldan gidecektin? Nereye gitmek istediğinle ilgili bir fikrin olmalı, öyle değil mi?"

"Güneye," diye cevap verdi kadın, gerçi sesi Colleen ya da belli ki Tamara'dan ziyade kendisiyle konuşuyormuş gibi gelmişti. "Florida'ya. Yine de yoldaki ilginç herhangi bir şeye de açıktım." Bu yine kulağa üzerinde hiç düşünülmeden verilmiş bir başka saçma cevap gibi gelmişti ama eğer kocasına ve onun adi sarışın metresine öfkeliyse ve bu oyunun iki taraflı oynanabildiğini göstermek istiyorsa, adam merak ettiği sürece belki nereye gittiğinin onun için bir önemi yoktu. Bu aslında anlaşılabilir bir şeydi.

"Dalga geçiyor olmalısın! Biz de Florida'ya gidiyoruz!" Kelimelerin Colleen'in ağzından gerçekten bir durup düşünme şansı olmadan önce çıktığı açıktı. Sonra fazla geç olduğu besbelliydi ve kelimeler dökülmeye devam etti. "Neden bizim arabayla

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gelmiyorsun? Poliste numaran var, öyle değil mi? Bizimle gel ve eğer Florida'ya tercih edeceğin bir durak görürsen, bir araba kiralarsın olur biter."

Kadın Tamara'yı rahatlatarak anında karşı koydu. "Hayır, hayır. Teşekkürler," diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi görünse de, "ama sizi zorlamak istemem."

"Bu bir zorlama olmaz, eskiden iyi arkadaştık." Colleen'in sesi değişmişti ama yine destekleyici olmaya dönüyor gibiydi. Ne olursa olsun, samimiydi. Onun iflah olmaz bir kurtarıcı olduğu açıktı. "Tuhaf bir rastlantı ikimizi de bu gece aynı zamanda buraya getirdi. Sen en son buraya geleli ne kadar oldu bilmiyorum ama benim için yıllar oldu..."

"Benim için de."

"Öyleyse belki bu kaderdir."

"Ya da açlık," diyerek ortamdaki havayı bozmayı denedi Tamara. Tanrı bilir ne kadar süre boyunca bu kadınla o küçük arabanın içinde gitmek istemiyordu. Colleen'le bir türlü sohbet edemiyor oluşları yeterince kötüyken, pek de iyi gitmeyen bu yolculuğa bir de bu rahatsızlığı eklemek istemiyordu. Bunu hayal bile edemiyordu.

"Açlık..." Kadın Tam'in gözleriyle buluştu ve sadece bir saniye için muhtemelen aynı frekansta oldular. "Söylediğin gibi, Henley çıkışını gördüğünde burayı hatırlamamak imkânsızdı ve yola devam etmek için enerjiye ihtiyacım olduğundan durdum."

"O zaman seni yine o yola sokalım," dedi Colleen. "Zaten birkaç saat sonra geceyi geçirmek üzere bir yerde duracağız. İstersen daha büyük bir şehirde durabiliriz, böylece sen de bir Hertz ya da öyle bir şey bulabilirsin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kadın tereddüt ediyor gibi göründü ama bundan ziyade dağılmış gözüküyordu. Yıpranmış... Yara beresiz ama dayak yemiş gibi... Mücadele edecek gücü yoktu. Aslında bu güce hiç sahip olmuş gibi de görünmüyordu. Tamara'nın babasıyla yaptığı çoğu konuşmadan sonra kendini hissettiği gibi görünüyordu. Bu yüzden kadın dermansız bir tavırla omuz silkip, "Teşekkür ederim," dediğinde bu büyük bir sürpriz olmadı.

Tamara'nın kalbi ezildi ve bir an için bir şekilde en az kendisi kadar mahvolmuş olduğu bariz olan birine karşı bu kadar acımasız bir tepki verdiği için kendisi hakkında hiç de iyi şeyler düşünmedi.

"Güzel," dedi Colleen, bu kesinlikle onun mutlu ve korumacı *Anne Sesi*'ydi. "O zaman ayarlandı. Hesabı ödüyoruz ve yola çıkıyoruz. Hedefimiz için ne düşünüyorsunuz? Rocky Dağı? Eğer olabilir gibi hissedersek daha da uzağa. Ama en azından Rocky Dağı. Yalnızca küçük oda-kahvaltı motellerde kalmayı ummuştum ama günümüz berbat oldu ve bu durumda Hampton Oteli'nde bir yatak çok hoşuma gider."

"Sizin gününüze ne oldu?"

Tamara bu soruyu cevaplamaya can atıyordu. "Arabada gidiyorduk ve şu tır şoförü yanımıza çekti ve..."

"Çok saldırgan araba kullanıyordu," diye araya girdi Colleen, Tam'e keskin bir bakış fırlatarak. "Kendimi tehdit altında hissettim ve güven veren ilk çıkıştan çıktım, o da Henley'ydi."

"Ah, öyleyse buradaki tesadüf sizsiniz. Ben turta için gelmiştim ama siz sadece kaçıyordunuz."

"Gerçi ben de turta için durmuş olabilirdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın gülümsedi ve Tamara ilk kez onun ne kadar hoş olabileceğini görebildi. Ya da bir zamanlar ne kadar hoş olduğunu.

"Turta her zaman buna değerdi."

"Yol için biraz almalıyız."

Bu fikirle Tamara'nın ağzı sulandı. Şimdi iyi yiyeceği arkalarında bırakmıyorlar, onu yanlarına alıyorlardı. Gerçek şuydu ki bu, hazır makarna ya da konserve spagetti ya da onun normalde yediği her şeye fazlasıyla fark atardı.

"Hindistancevizi kreması da götürelim mi?" diye sordu Colleen ikisine de bakarak.

İkisi de onaylasa da Tam bunu daha yüksek sesle ve daha çabuk yapmıştı.

Colleen bağırarak siparişi verdi -burası bu tarz bir yerdi- ve garson kadın da bunu paket yapacağını söyledi.

Aralarında şu bir şeylere gebe duraklamalardan biri daha gerildi.

"O zaman," dedi Tamara, bu sessizlik anlarını doldurmayla ilgili eski içgüdüsünü bastırmaya engel olamadan, "üzgünüm ama size nasıl seslenmemi istediğinizden gerçekten emin değilim. Bayan Camalier ya da..."

"Bitty," diye araya girdi kadın. Konuştukları tüm o zaman boyunca en güçlü çıkan sesi buydu. "Adım Bitty Nolan."

Bir dakika önce Wilhelmina Camalier değil miydi o? Neyse. "Güzel. Bitty. Ben Tamara. Ya da Tam." Bir şekilde Colleen'den edindiği takma adı alıp kullanmıştı. Çok güzel olmasa da bir takma adının olması iyi hissettirmişti ve bunu kullanmak istemişti.

Belki de bu gece kendisi olmak istemeyen tek kişi Wilhelmina/Bitty değildi. Tam her şeyi berbat eden bir ergen olmaya bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ara verme ve yerine, belki de yalnızca normal bir kız olma fikrini sevmişti.

Bir takma adla.

Neden olmasın ki? Bu kadını bir daha hiç görecek gibi değildi. Bu gezi bittiğinde Colleen'i bile bir daha görmeyecekti muhtemelen. Tamara Bradley'nin hayatında olan buydu, insanlar hayatında kalmazdı. Gelişleri bile bilerek olmazdı ama kendilerini orada bulurlarsa mümkün olabildiğince kısa zamanda giderlerdi.

Öyleyse neden bu arada kim olmak istiyorsa o olmasındı ki?

YEDİNCİ BÖLÜM

Colleen & Bitty
On Yedi Yıl Önce

"Ben bu arabaya sığdığımızı düşünemiyorum. Hepimiz mi? Mümkün değil."

"Ah Bit," dedi Colleen bir kolunu onunkilere sarıp başını omzuna yaslayarak. "Boşuna bu kadar endişelenme, iyi olacağız. Sığacağız."

Bitty başını iki yana salladı. "Bu güvenli değil. Bir şoföre daha ihtiyacımız var."

"Başka şoför yok! Tom ayık kalmaya gönüllü olan tek kişi, o yüzden sadece rahatla."

"Ben kullanabilirdim."

"Hayır ya, aramızda bir içkiye senden daha fazla ihtiyacı olan birini bilmiyorum."

Bitty içini çekti ve Colleen şakacı bir tavırla gözlerini devirdi.

"Sorun nedir hanımlar?"

Hep ters takılmış şapka ile zavallı bir kot pantolon içindeki Blake Leon, iki kızın arasına girdi ve kollarını her ikisinin omzuna attı.

Colleen onun sol omzundan sarkan bileğine uzandı ve "Bitty arabaya sığmayacağımız için endişeleniyor," dedi. "O yüzden başka bir şoför ve araba istiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Blake kollarını onların etrafından çekerek uzaklaştı ve her iki elini de Bitty'nin omuzlarına koydu. "Size bunu söylemek zorunda kalmayı istememiştim ama... Tesadüfe bakın ki ben bir Tetris ustasıyım."

Colleen bir kahkaha patlattı ve önünde durdukları kalça yüksekliğindeki beton duvarın üstüne oturdu.

"Ve amacım böbürlenmek değil," diye devam etti Blake "ama arabaya en çok insan sığdırma çalışmam dergilerde çıktı. Bu konuda oldukça popülerim."

"Ah öyle mi, hangi dergiler?" Bitty başını kaldırarak Colleen gülmeye devam ederken oyunu sürdürdü.

"Ah Tanrım, nereden başlasam?" Blake gökyüzünde isimleri aradı. "*Palyaço Dergisi* vardı tabii. Ve *Araba Doldurucuları* ki bu beni 'göz alıcı derecede yakışıklı' diye tanımlamış ama bu oldukça öznel. Ve bilirsiniz işte, birkaç tane daha. Guinness beni dünya rekorları için istedi ama ben," duraksadı ve uzun bir nefes verdi, "şey, etrafta gazeteciler ordusu olsun istemedim."

Bitty'nin çenesi bastırdığı kahkahasıyla kasıldı. "Peki, öyleyse sanırım sana güvenmekten başka seçeneğim yok."

Blake uysal bir ifadeyle başını salladı. "Hafta sonunda çalışmak zorunda olmak istemezdim ama sizin için bunu yapacağım Bayan Bitty."

Birkaç metre ötede Tom'u bekleyen erkekler grubunun yanına geri döndü.

Colleen ayağa kaktı ve Bitty'nin yanına giderek *yani, söylediğim kadar ateşli değil mi,* diyen bir bakış attı.

"Oldukça hoş," diye onayladı Bitty Colleen'in yüzündeki ifadeyi okuduğu açıkça belli bir şekilde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oldukça mı? Ah Bitty sen tam bir aptalsın. Deli gibi yakışıklı ve iyi bir çocuk. Senin şu sürekli telaşlı hallerini anlamıyorum."

"O kadar fazla flört etmiyorum o kadar."

"Ee, evet, bunu biliyorum. Ben senin arkadaşınım, hatırladın mı? Seni her zaman etrafta flört etmeden otururken görüyorum." Colleen başını iki yana salladı. "Birisi seni kabuğundan çıkarana kadar bekleyemem. Ve Blake bunu yapacak kadar canayakın ve çekici biriymiş gibi hissediyorum."

Tom, Bitty'nin olacağından korktuğu kadar küçük olduğuna hiç şüphe olmayan iğrenç Corolla'sını kenara çekti ve yükleme başladı. Önce erkekler arka koltuğu doldurdular, sonra Colleen kucaklarda emekleyerek çocuklardan birinin kucağına oturdu. Bitty de sanki buz gibi bir suya giriyormuş gibi ağır ve temkinli hareketlerle onu takip etti.

Colleen çoktan çocuklardan biriyle konuşmaya başlamıştı. Tom da radyoda yüksek sesle bir punk-rock grubu açmıştı.

Bitty, Blake'in kucağına oturdu ve arka tarafı uyluklarına gömüldüğünde çocuk onu düzeltti "Bir deri bir kemiksin kızım."

Bitty Colleen'in *Aman Tanrım çok tatlısınız* bakışından kaçınarak camdan dışarı baktı ama Colleen onun dudaklarında kıpırdanan küçük gülümsemeyi fark etmişti.

Blake onun çekici olduğunu düşünmüştü. Colleen'e göre bu kesindi. Blake düzgün biriydi. Colleen ,Bitty'nin gevşemesini sağlamanın zor olacağını biliyordu çünkü Bitty, kendini rahat hissetmekte hep zorlanırdı. Elbette Bitty ve Colleen uzun uzun konuşurlardı ve Bitty genelde rahat olurdu ama onu bir grup insanın önüne çıkarırsanız alelacele kabuğuna sürünen bir hermit yengeci gibi geri çekilirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonunda otoyolun aşağısında, asla bir bar olmasını tahmin etmeyeceğiniz ormanın içindeki gidecekleri yere vardılar ve Woodchuck Couldchuck'a girdiler. Bir grup müzik yapıyordu ve artık yirmi bir yaşında olduklarından Colleen sonunda Bitty'yi dışarı çıkıp bir şeyler yapmaya ikna edebilmişti.

Arabadan dışarı döküldüklerinde Bitty siyah bluzu ile beyaz mini eteğini düzeltti, Colleen de mini şortunu biraz aşağı çekip kemerini düzeltti.

"Eğlenceli olacak," diye söz verdi Colleen içeri yürürlerken bir omzuyla onu hafifçe dürterek.

İçeri girdiklerinde, hepsinin yirmi bir yaşında olduklarını kanıtlayan kimliği gösterdiklerini belirten bir damga taşıyarak Colleen doğruca bara yürüdü ve iki Sea Breeze kokteyl ile iki shot viski söyledi.

Birbirinden tamamen farklı türden iki içki içmenin umursanmadığı ve sabah bunun bedelinin ödenmediği yaştı bu.

Shot'ı ve güzel pembe içeceği Bitty'ye uzattı. Bitty'den beklenmeyecek ve eğlenceli bir şeydi bu. Çok titiz biri gibiydi ama kız tek bir rimelli kirpiği bile titremeden bir shot viskiyi kafaya dikebiliyordu.

Shotları aldılar ve Colleen, Blake'in Bitty'yi izlerken yüzünde beliren şaşkın bakışı görünce sırıttı. Çocuğun gözleri Colleen'e kaydı ve Colleen de *evet, arkadaşım harikadır, sana bunu söylemiştim*, dercesine hafifçe omuz silkti.

Grup çalmaya başladı ve fazla zaman geçmeden Bitty gevşemişti bile. Gitgide daha konuşkan oluyordu ve yanakları, birkaç içki içmiş olduğunu gösterircesine kızarmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen Bitty'nin Blake'e ne söylediğini duyamıyordu ama kızın saçı bir yana atılmış, yüzünde meydan okuyan bir gülümsemeyle ve bir elinde pipetle karıştırdığı içkisiyle duruşundan edindiği fikirle onun flört ediyor olduğuna yüksek bir parayla bahse girerdi. Ve kalkmış kaşları ve Bitty'ye içten bir gülümsemeyle verdiği karşılıktan çıkardığı kadarıyla Blake de bundan keyif alıyordu.

"Ben çok iyi bir çöpçatanım," dedi yarı-sevgilisine, onun dikkatini de önlerindeki hoş sahneye çekmek için. İnsanları birbirine ayarlama konusunda neden hep bu kadar azimli olduğunu bilmiyordu. Arkadaşı erkek arkadaşıyla ilişkisine devam ederken Colleen kendi erkek arkadaşından ayrılıp kendini kalp ağrısı ve kıskançlık dolu fazla hassas bir duruma soktuğundan, çoğu kez bundan fena yanmıştı.

Ama onun ruhu romantikti ve belki de bir tür kontrol delisiydi, bu yüzden de iki zavallı yalnız ruhun birbirlerini ve gerçek aşkı bulmalarına yardım etmekten sorumlu olan kişi olmayı seviyordu.

Yine de bu... Bu onun en çetin işi olabilirdi. Bitty kolay bir alıcı ve kesinlikle kolay kandırılan bir müşteri değildi. Utangaç, seçici, çekingen ve şüpheciydi ve tüm bunlar tek bir güzel ambalajda toplanmıştı.

Ama saatler sonra, tekrar Tom'un arabasına doluştukları zaman Bitty artık tereddüt etmiyordu. Arabaya girmiş ve Blake'in kucağına oturup onun kollarını kendisine sarmasına izin vermişti.

Bitty onun sıcak, sert göğsünü sırtında hissediyordu. Onunla sonuna kadar gidecek değildi. Bu gece değil. Gelecek hafta da.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Öngörülebilen gelecekteki herhangi bir zamanda da. Bitty, kendisini tüm erkeklerden koruyordu. Onu tanıyan herkes bunu biliyordu. Bu, o zaman bile başka her şeyden daha sıkıcı, garip ve eski moda görünürdü.

Ama bu en azından bir başlangıçtı. Bitty, Blake'e açıktı. Onun fikrine açıktı. Ona dokunuyordu, dudaklarını sert ve yargılayıcı bir çizgi halinde sıkmıyor ve bundan uzaklaşıp gitmiyordu.

Öyleyse umut vardı.

Belki de Bitty âşık olacak ve her şeye rağmen sonsuza kadar mutluluğuna kavuşacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Colleen

Lokantadan alınan buzlu çay oldukça hızlı bir şekilde mideye yuvarlandıktan sonra doğruca Rocky Dağı'nı geçtiler ve otoyoldan çıkıp Raleigh, Kuzey Carolina'ya doğru güneye yöneldiler. Tamara'nın tarifleri okuyarak ve sayılara basarak yaptığı biraz marifetli Yelp çalışması sayesinde The Velvet Cloak adlı bir otele rezervasyon yaptırmışlardı. Colleen onu bir denemeleri için ısrar etmişti çünkü bu yer kulağa otoyoldaki Motel 6 ya da herhangi bir alışılmış La Quinta'dan* daha cazip geliyordu.

Colleen otele giriş yaptırıp anahtarı alırken Tamara da lobideki yüksek arkalıklı *Alice Harikalar Diyarı'nda* tarzı koltuklardan birine oturdu.

Bitty de Colleen'in yanında kendi odasını almaya çalışıyordu.

"Üzgünüm hanımefendi ama bir kimlik ya da kredi kartı garantisi olmadan size bir oda veremem," diyordu çaresiz resepsiyonist, Bitty'ye. Suratı her zaman kırmızı gibi olan çocuklardan gibi görünüyordu ama aslında kesinlikle Bitty'ye cevap verirken kızarıyordu.

"Müdürünüzle konuşmam mı gerekiyor?" diye sordu Bitty. "Çünkü sadece ehliyetli sürücü olmamayı seçtiği ve kredi kartı bataklığına düşmeme sağduyusuna sahip olduğu için birine karşı önyargılı olmaya izniniz olduğuna inanmıyorum."

* ABD, Kanada ve Meksika'da yaygın bir oteller zinciri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama odaya bir şey olursa..."

Bitty geriye doğru bir adım attı ve kollarını iki yana açtı. "Bir otel odasına ne yapacak biri gibi görünüyorum? Her yeri batıracak türden azgın bir rock yıldızı gibi mi gözüküyorum?"

"Yani, bütün gece ücretli filmlerden seyredip sonra da parasını ödemeyebilirdin," dedi Colleen gülümseyerek.

Bitty ona bir bakış fırlattı. "Bana hiç yardımcı olmuyorsun."

Genç resepsiyonistin yüzü daha da kızardı. "Ücretli film seçeneğinikapatamıyoruz."

"Ücretli film seyretmeyeceğim!" Bitty Colleen'e bir *ne yaptığımı* gördün mü bakışı attı ve Colleen bu bakışı gerçekten de tanıdı.

"Bitty neden bizimle birlikte bizim odada kalmıyorsun? İki tane çift kişilik yatağım, bir de açılır kapanır kanepem var, bir sürü de yer."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Bitty kontrollü bir sesle. "Ama bir oda alamamam için herhangi bir yasal neden yok. Bunu ödemek için yeterince param var."

Resepsiyonist, müdürle konuşmaya gitmek için izin istedi ve sorun karşısında pek rahat görünmediği için Colleen onun alnını ovuşturuyor olduğunu hayal edebiliyordu. Böyle küçük yerlerde bu hiç şaşırtıcı değildi. Büyük olasılıkla bir sürü müşterileri oluyordu ama bunların hepsi yalnızca yeniden yola koyulmadan önce birkaç saat dinlenmeye bakan yorgun yolculardı. Ya da şehirden biraz uzakta arabayla gidilebilecek ucuz bir yer arayan sarhoş çocuklar.

Onlar da yorgun yolculardı. Ve evden beş buçuk saat uzaklıktaydılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arka taraftan, ağzının kenarından tavuk kanadı yağı gibi gözüken şeyi temizleyerek iri yarı bir adam çıktı. Nispeten küçük bir çocuk gibi görünen resepsiyonist onun arkasındaydı.

"Buyurun hanımefendi. Anladığım kadarıyla bir sorun mu var?"

"Var," dedi Bitty "ama ben bunu anlamıyorum. Gece için bir odaya ihtiyacım var. Gece için bile değil, birkaç saatliğine. Ve araba kullanmadığım ya da borcum olmadığı için buna uygun olmadığım söylendi bana."

Bu gitgide saçma bir hal alıyordu. Colleen bu bakışı, bu ses tonunu tanıyordu, Bitty şu anda gerçekten önemli herhangi bir şey için tartışmıyor, bir prensip üzerinde duruyordu.

"Ehliyet veya eyalet kimliği yoksa, kazalara karşı kredi kartı yoksa, oda da yok," dedi adam ve dürüst olmak gerekirse onunla tartışacak bir şey olmadığı barizdi. Bitty'nin haklı olduğu bir nokta olsa bile -ve var gibi bir şeydi- bu adamın hiç o havada olmadığı gerçekten apaçık ortadaydı ve yasal ayrıntıların ne olduğunu umursuyor gibi de değildi, arkada her ne yapıyorsa ona geri dönmek istiyordu sadece.

"Bitty, ciddiyim, bizim odaya gel. Hepimiz yorgunuz ve bununla savaşırsan sonsuza kadar böyle sürecek ve sen yine de kazanıyor olmayacaksın."

Bitty kendini bilerek resepsiyonist ile müdüre baktı. İkisini de kaybetmek istemiyordu.

Ama Colleen umursamadı. "Bir daha hiç buraya dönmeyeceksin, şimdilik sadece vazgeç. Kayıp kartları yarın çözeriz. Haydi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bitty içini çekti. "Peki. Sizi bütün gece oyalamak istemiyorum ve ben burada durduğum sürece sizin de yatmaya gitmeyeceğinizi biliyorum."

"Bu doğru."

"Ama hiç memnun değilim. Bu yerin sahibine kesinlikle bir mektup yazacağım. Burayı da bir daha asla ziyaret etmeyeceğim."

Colleen resepsiyonistin yüzündeki rahatlamış bakışa neredeyse gülecekti. Müdürse sanki bundan daha az umurunda olamazmış gibi görünüyordu.

Tamara, odanın tasvirini okuduğunda Colleen çok daha ilgi çekici bir oda hayal etmişti. Oysa şimdi görüyordu ki oda ve kesinlikle lobinin ileri sürmüş olduğundan daha az özenliydi. İndirim mağazalarında satılan ucuz nevresim takımları gibi görünen ince çarşaflar ve yatak örtülerinin altında duran ve ortaları açıkça çökmüş iki tane çift kişilik yatak... Odanın ucunda iki sararmış lavabosu olan, lekelerden siyaha dönüşmekte olan bir aynayla güzelleştirilmiş bir banyo vardı ve tuvalet ile duş -buna "duşlet" demek daha doğru olurdu-, eften püften bir kapıyla ayrılmıştı. Yerde ise yerdeki karolarla uyumlu olmayan duş alanının önüne koyulmuş olan ve "kısa zaman önce yenilendi" dedikleri bir banyo havlusu vardı.

Belli ki tüm paraları otelin umumi alanlarını güzelleştirmeye gitmişti çünkü oda dünyadaki herhangi bir yol kenarı zincir otelinde de olabilecek kadar sıradandı. Ama temizdi ve söz verildiği gibi iki tane çift kişilik yatakla bir açılır kapanır kanepesi vardı.

Yatmak için hazırlanmaya başladılar, ayakkabılar ve kıyafet-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler çıkarıldı, dişler fırçalandı... İşte o zaman Bitty, Colleen'i kenara çekti.

"Sadece birkaç dakikalığına arabanı alabilir miyim? Birkaç şey almak için eczaneye gitmem gerek. Çıkıştan saptığımızda orada bir eczane olduğunu fark etmiştim."

"Şey..." dedi tereddüt eden Colleen, sonra da tereddüt ettiği için kendini aptal gibi hissetti. Bunun ne zararı olabilirdi ki? "Evet, tabii. Arkada treyler bağlı olarak rahat kullanabilecek misin? İstersen seni ben götürebilirim."

"Ah, hayır, sorun değil," dedi Bitty çabucak. "Arkada iki dehşete düşmüş kısrakla birlikte bir at treyleri sürmek kadar kötü olmaya yaklaşamaz bile."

"Hayır, sanırım olamaz." Treylerde fazla bir şey yoktu, yani yük taşımış da olmayacaktı. Neden olmasındı ki? Neden endişeleniyordu ki? Anahtarları çantasından çıkarıp Bitty'ye attı, kadın da onları şaşırtıcı bir çeviklikle yakaladı.

"Teşekkürler. Hemen dönerim." Arkasından da, aklına sonradan gelmiş gibi, "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Colleen olabilecek her ihtimal için düşünebildiği her şeyi yanında getirmişti. Beklenmedik bir âdet dönemine veya tsunamiye karşı da hazırlıklıydı. "Hayır, ben iyiyim. Tamara?"

"Yok."

"Tamam öyleyse. Her şey için teşekkürler." Bunun üzerine Bitty odadan çıktı.

Her şey için teşekkürler mi?

Ne Colleen ne de Tamara konuşmadan önce bütün bir dakika geçti. Sonunda Tamara sessizliği bozdu. "Yani bu kadın süper garip."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen, Bitty'yi savunması, bunu düzeltecek uygun ve yetişkinlere yakışır bir şey yapması gerektiğini düşündü ama ne diyeceğini bilmiyordu. Bitty şu anda bir yabancı da olabilirdi. Colleen artık onu tanımıyordu. Bunu yapmamasını söyleyen karnındaki tuhaf hissi görmezden gelerek az önce ona arabasıyla treylerini vermişti. İlgilenmekle sorumlu olduğu Tamara'ya baktı ve başını yavaşça öne arkaya salladı. "Hep öyle değildi." Ve tüm samimiyetiyle şu an için endişelenecek bir şey olmamasını umdu.

"Yani onun başına… Bir şey mi geldi?"

Colleen omuz silkti. "Söylemesi zor. Demek istediğim bir felaket ya da öyle bir şey yaşamadı. Bunu biliyorum." Ve hayır, Bitty'nin gerçek anlamda bir felaket yaşamadığından oldukça emindi ama nelere katlanmıştı? Böyle çelimsiz, hayalet görmüş gibi biri haline geldiğine göre hayatı şimdi nasıldı? Yoksa Colleen'in onu tanıdığı bazı içkili, tasasız üniversite günleri dışında hep böyleydi mi?

"Yine de onun senin üniversitedeki en iyi arkadaşın olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?" Tamara gerçekten de bunu çözmeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Nasıl oldu da artık arkadaş değilsiniz?"

"Bunu açıklamak biraz zor." *Gerçekten de öyle,* diye düşündü Colleen kendi kendine. Bir zamanlar sonsuza kadar süreceğini düşündüğün ama hiç fark edilmeden kopan arkadaşlıklara ne oluyordu? "Yalnızca yolda bir yerlerde teması kaybettik. Farklı yönlere gittik."

"Kocasını tanıyor muydun?"

"Onunla birkaç kez karşılaştım. Biz son dönemimizdeyken bir çeşit staj yapan bir mezundu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl biri?"

Colleen, Tamara'nın Bitty'nin kocasını nasıl hayal ettiğini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Uzun boylu, yakışıklı bir Disney Gaston'ı mı, yoksa uysal bir Walter Mitty mi? "Yeterince iyiydi. Ne olursa olsun nazik biriydi. Çok varlıklıydı. Ailesi genel anlamda doğduğu kasabanın sahibiydi. Oldukça akıllıydı. İnanılmaz derecede çekici değildi ama yakışıklı, günlük dizi oyuncuları gibiydi. Herkes onun iyi bir koca olduğunu söylerdi sanırım. İyi bir av... Ve Bitty de iyi bir aileden geliyordu, yani iyi bir çifttiler. Herkesin dediği gibi, *uygun*lardı."

"O zaman… Bitty neden kaçıyor?"

"Kaçıyor mu?"

"Evet. Demek istediğim… Öyle değil mi? Hikâyesi her yerde, kredi kartı olmayan zengin bir kadın, arabası çalınıyor ama bunun için öfkeden kudurmuyor… Demek istiyorum ki… O şu anda tamamıyla bir kaçak belli ki."

O bunu söyler söylemez Colleen bu ihtimalin neden kendi aklına gelmediğini merak etti. Bitty'nin bahanesini kesin doğru olarak kabul etmişti.

Onu düşününce, ya da onların yaşındaki herhangi bir kadını, "kaçmak" sadece delice bir hareket gibi göründü. Buna inanamadı. "O kaçıyor mu bilmiyorum. Yalnızca Lew onsuz planlar yapmış, bu yüzden o da aynı şeyi ona yapmak istemiş gibi görünüyordu. Bunu anlayabilirim. Zavallının güvenebileceği ya da son anda haber verdiğinde onunla gidebilecek çok fazla dostu yoktur belki de."

"Bunun için bir sebep olduğunu düşünüyor musun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bitty, çok az insanın içeri girmesine izin verir. Kalkanı yukarıdadır. Hep öyleydi."

Tamara bir kaşını havaya kaldırdı. "Evet, o hissi bilirim."

"O zaman neden onun üzerine fazla gitmememiz gerektiğini de anlarsın." Colleen daha fazla soru sormalı mı yoksa boş mu vermeli emin olamadan kızı izledi. Tamara telefonuna tıkladı ve o anın geçtiği belli oldu.

İkisi yatmak için hazırlandılar, sonra da televizyonu açtılar. *Saturday Night Live*'ın tekrarı yayınlanıyordu.

Colleen kendi telefonuna baktı. Bitty gideli neredeyse bir saat olmuştu. Aşağı parseldeki eczaneye. Bu uzun bir süre gibi görünüyordu.

Görünüşe göre uzun zaman olduğunu fark eden Tamara da, "Onu araman falan gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu. "Bu kadar uzun sürmesi garip, değil mi?"

"Eminim her şey yolundadır."

"Umalım da arabanı ve şu kampçı şeyini çalmış olmasın."

"Tamara! Saçmalama!"

"Sadece şaka yapıyordum."

Tabii ki Colleen de aynı türden şeyler düşünmeye başlıyordu. Ki bu aptalcaydı, çünkü Bitty'nin bugünkü aklında neler döndüğünü bilmiyor olsa da, bir zamanlar onu iyi tanıyordu ve onun sağlam ahlakının bu kadar değiştiğini düşünemiyordu. "Her şeyin yolunda olduğuna eminim. Kaybolmamış olduğunu umuyorum sadece."

Yine de Colleen onu tanıyordu ve kaybolmak Bitty'ye göre değildi. O işleri halletmekte yetenekliydi. Eğer bu kadar uzun sürüyorsa, bu bilinçliydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eğer kaybolduysa, yol sorabilir."

"Bu doğru."

Biraz daha zaman geçti. Muhtemelen fazla değil. Ama Colleen, Bitty'nin fazla uzun zamandır olmadığını fark ettiğinden beri her dakika ona sonsuz gibi geliyordu. Hep bir yere gitmek ve oradan ayrılmaya ihtiyaç duyduğu anda arabasız kalmaktan nefret etmişti ve şimdi hiçbir şeyi olmadan evden kilometrelerce uzakta; on yıldan uzun süredir görmediği birine güvenmekten başka şansı olmadan kalmıştı.

Colleen belki de bininci kez saate baktığında Tamara'nın bakışlarının kendine çevrilerek yanaklarına lazer gibi çarptığını hissetti.

"Neden onu aramıyorsun ki?" diye sordu Tamara. "Ona güvenmediğini anlamasından utanıyorsan, o zaman sadece bir şeye ihtiyacın varmış gibi yap ve ondan almasını iste."

"Yapamam."

"Neden ki?" diye zorladı Tamara. "Eminim neden arabanı merak ettiğini anlayacaktır."

"Yapamam çünkü bende numarası yok."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bitty

Şu ana dek intihar pek iyi gitmedi. Planımı yapmıştım, bir veda şekli olarak biraz eski, güzel teselli yemeği için Henley's'te durmayı seçtim çünkü kimin umurundaydı? Yediğim şeyler yüzünden şişmanlayacak kadar zamanım olmayacağını fark etmiştim. Hatta bu yalnızca, ölümümün trajik bir hata olduğu yanılgısını -şimdi daha iyi bilen tek kişi sensin- destekleyecekti çünkü otopsi midemin kızarmış tavuk, tatlı patates kızartmaları, gerçek vanilyalı kola ve hindistancevizi kremalı turtayla dolu olduğunu ortaya çıkaracaktı.

"Bunu bilerek yapmadı," diyeceklerdi. "Şuna bakın, mutlu olduğu çok açık. Hiç kimse Henley's'in hindistancevizi kremalı turtasından sonra kendini öldürmez!"

Ama en iyi tasarlanmış planlarda bile... Bilirsin işte. Belli ki planımı sürdüremedim çünkü her şeyden önce arabam çalındı. Görünüşe göre eski bir XJS'ye düz kontak yaptırmak o kadar da zor değilmiş. Eskiden insanlar birbirlerine daha fazla güvenirlerdi ve oldukça yakın bir zamana kadar güvenlik sistemleri kurulmamıştı. Telefonumda Google'larken öğrendiğim bu. Ama belirtmem gerek, onu kilitlemiştim. Ama sanırım bu geri kalmış küçük kasaba, sık sık Jaguar görmüyor olacak ki bu yüzden fazla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göze battı. Eğer herhangi biri herhangi bir şeye düz kontak yaptırabiliyorsa, bu canı sıkılmış bir kasaba çocuğudur.

Yani olan buydu. Araba gitti, onunla birlikte daha önceden evdeki kasamda sakladığım beş bin dolar da. Şimdi cüzdanımda yaklaşık iki yüz kırk dolar var ki dürüst olmak gerekirse o kadar uzun süre etrafta olmayı planlamadığımdan bu yine de yeterli olacaktır ama insanın dışarı çıkarken dilediği şeyi yapabileceği kadar parası olması güzel bir histir.

Ama ben bunun yerine kendimi umutsuz ve üniversite lokantamda kapana kısılmış buldum ta ki -mucize mi felaket mi?- Colleen Wilcox ortaya çıkana dek. Artık Colleen Bradley. Geçmişten şiddetli bir esinti... İlk başta beni tanımadığını söyleyebilirim ve beni Florida'ya götürme teklifini yaptığında bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi. Özellikle de tek ayak üstünde yalan söyleyemediğimden, Lew'ın erkeklerle dışarıda olduğuyla ilgili hikâyemden şüphelenmesi gerekiyordu.

Bu kısım açıkça doğru olsa bile.

Neyse.

Ben de bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama şu anda fikirlerin nitelikleri arasında eleme yapmaya tahammül edemem. Florida'nın inip bir tekne kiralamak için iyi bir yer olduğunu düşünüyordum, okyanusa doğru sürmek ve yalnızca... Ortadan kaybolmak. Onları sonsuza kadar merakta bırakmak... Bu orijinal plan değildi şüphesiz, bunu zaten biliyorsun. Kararsızlık içinde değilim, acı içinde olmadığıma da eminim, bu yüzden silah fikrinin en iyisi olduğunu düşünüyorum (kadınların kendilerini vurmadıklarını çünkü fazlasıyla kendilerini beğenmiş olduklarını söylerler ama en azından burada tutarsızlık yok).

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Şimdi yeniden düşünmem gerek. Florida'ya gittiğimi söyledim çünkü beni yol üstünde atıvermek için teklifte bulunamayacakları, yeterince uzak bir yer söylemek istemiştim ama Florida'ya gittiklerini söyleyince, yani, bu iyi bir işaret gibi göründü. Bir süre önce gazeteci Nancy Grace'i seyrederken bir kadının ortadan kaybolduğunu ve Florida doğa şartlarında ondan geriye kemikten başka bir şeyinin kalmamasının yalnızca gün meselesi olduğunu söylediler. Bir haftadan kısa bir sürede... Bence bu bir artı. Seni tanımıyorum, bu yüzden bu tarz şeylerden iğrenir misin bilmiyorum ama en azından şimdi benim iğrenmediğimi bileceksin. "Topraktan geldik, toprağa gideceğiz" hikâyesini, bilirsin işte, şu geleneksel definlerden daha çok severim.

O kadar da emin olmadığım tek şey, kafaca çoktan buradan çıkıp gitmişken sanki her şey normalmiş gibi davranarak ve hayatın içinde yer alarak Colleen ve yeğeniyle nasıl birkaç gün geçirebileceğim. Bu zor bir iş.

Şu anda üstüme sıcak üflerken Colleen'in bu, arkasına bağlı utanç verici eski bir treylerle tamamlanmış eski, üstü açılır fare kapanında oturuyorum ve eğer karbonmonoksitten ölürsem buna şaşırmam. Planım bu değil ama eğer olursa olur ve bu, arabanın o ikisi için zehirlenme açısından güvenli olmadığı anlamına gelir ve böylece son hareketim aslında başkalarının yararına olur. Ne yazık ki kendimi iyi hissediyorum. Etrafımdaki her şey tamamen ve son derece normal. Şu anda eczanenin park yerindeyim ve sadece birkaç metre uzaktaki bir evdeki küçük domates fidelerine su saçarak dönen bir bahçe sulayıcısını izliyorum.

Kendimi biraz kötü hissediyorum çünkü Colleen'e eczaneye gitmek için arabasını ödünç alıp alamayacağımı sordum ve şim-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di, bilmiyorum ama bir saattir falan yokum. Belki de daha fazla. Muhtemelen nerede olduğumu ve onun tanıdığı Bitty olup olmadığımı merak ediyordur. Bana güvenemeyeceğini düşünerek... Sanırım haklı da. Ve cevap hayır, ben onun tanıdığı Bitty değilim. Ben hiç kimsenin tanıdığı Bitty değilim, kendimin bile.

Sanırım ben şu anda hiç kimseyim.

Tabii sen bunu zaten biliyorsun. Kanıtı, Sevgili İsimsiz'e yazılmış bu intihar mektubunu elinde tutuyorsun. Bu ne kadar hazin, değil mi? Eğer bu hikâyeyi haberlerde duymuş olsaydım, bunun hayatımda duyduğum en üzücü şeylerden biri olduğunu düşünürdüm. Belki bunun gibi bir mektup, bir şişe ya da onun gibi bir şeyin içinde bir kıyıya vurdu ve bir çocuk plaj topunu bırakıp bir hazine haritası olduğunu düşünerek bunu açtı ve onun yerine, orta yaşlı bir kadının endişeli başıboş savrulmalarıyla karşılaştı. Belki de bir isim bile yazılıydı. "Yetkililer mektubun, geçen haziran ayından beri kayıp olan Wilhelmina Camalier tarafından yazılmış olabileceğinden şüpheleniyorlar ama suyun verdiği hasar yazısını kesin olarak tanımlamak için çok fazla."

Ya da ne söylediğini.

Şimdi bunu düşününce, sanırım bunu bir şişe içinde denize yollamayacağım.

Neyse, araba hezimetinden önce Henley's'te patlayana kadar yedim ve şunu söylemeliyim ki bu çok iyi hissettirdi! Dürüst olmak gerekirse yıllardır hissettiğim en iyi şeydi. Onların mutlu olarak öldüğümü bilmelerine izin ver, tamam mı? Tamam, belli ki mutlu değil ama kendi şartlarımda öyle olduğum düşünülebilir. Lokantadayken kafam rahattı. Sonra sana yazmaya başladım ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gerçekten bir amacım varmış gibi hissettim. Bu delice mi? Şey, şu anda söylediğim her şeyin delice olduğunu söylemen gerekirdi tabii, öyle değil mi? Demek istediğim, gerçekler ortada. Ya da olacaklar. Ama tek başına orada, evliliğimden önce bir sürü güzel zaman geçirdiğim o yerde olmak... Bana az çok kim olduğumu hatırlattı. Eskiden kim olduğumu. Bir daha o olamam, tekrar yukarı tırmanamayacak ve normal bir hayatım olamayacak kadar dibindeyim tavşan deliğinin ama şurada burada, birkaç rasgele anda, derinlerde bir yerde, uykudan uyanmaya başlayan küçücük bir çocuk gibi kıpırdandığımı hissedebiliyorum.

Bu yüzden Colleen içeri girdiğinde... Tanrım! O an ne yapacağımı bilemedim. İlk başta bir yansıma ya da hatıra gibi göründü gözüme ama hatıralar yaşlanmaz. Yaşlı göründüğünden falan değil, aslında gerçekten harika görünüyor. Çok fazla uykusuz gece geçirmemiş bir kadının yüzüne sahip. Botoksu yok, dolgusu yok, sadece birkaç çizgisi var ama çok heyecanlı şeyler olmasa da çoğunlukla mutluluk görmüş bir kadının hataya yer bırakmayan maskesini takıyordu.

Ya da belki de bu "iyi beslenmişliğin" tazeliğiydi sadece. Şişman demenin suç sayılacağı şu eski moda kum saati vücutlardan biriyle her zamanki kadar kıvrımlıydı ve tadı güzel olduğu sürece ne yediğini umursamıyormuş gibi görünüyordu. Tıpkı eski Colleen.

Kız beni battığım yerden çıkarmak için hep oradaydı, bu yüzden kendimi öldürmeye karar verdiğim gece mucize gibi gelmeyi de ancak o başarırdı.

Görünüşe bakılırsa kıyıdan aşağıya doğru çiftlik müzayedelerine gidip sahip olduğu bir iş için eski mobilyalar topluyor. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mantıklı. Colleen'i gözümün önüne getirdiğimde ki bunu çok sık yapmam çünkü "eski günleri" düşünmek biraz fazla acı veriyor, hep vücudunun her yeri boyanmış olarak hayal etmiştim onu. Talaş ve akrilik boya kaplı delik deşik, bol kotu içinde, parmak uçları boyadığı alizarin kırmızısı -her zaman kana benzer gibi görünen şu renk- ile lekelenmiş.*

O yüzden hâlâ böyle bir şey yapıyor olması bana mantıklı geldi. Hâlâ saçı atkuyruğu yapılmış bir halde, yanlışlıkla kaşına sevimli bir boya bulaştırıp gece geç saatlere kadar çalışarak...

Hâlâ resim yapıyor mu merak ediyorum. Söylediğine göre sahip olduğu bir tür antika dükkânı için "bir şeyleri tamir ediyor"muş ama bu artık yağlıboya ya da heykel yapmadığı anlamına gelmez. Bu çoğunlukla, bir eşin desteğine bağlı olan türden bir şey. Kocasıyla arasının nasıl olduğunu merak ediyorum. Düğüne davetliydim. Düğüne gitmiş olmalıydım, değil mi? En azından sonunda nasıl bir erkekle olduğunu görmek için, ama gitmedim.

Kendimi hayatıma fazlasıyla kaptırmıştım. Hayatımın yeni olması gerekiyordu. Hayatımda yeni bir bölüm değil, tamamen yeni bir kitap olmalıydı... Bitty'nin Yaşamı, 2. Cilt: Wilhelmina. Bana takılmış, hatta çoğu insanın baktığında anlayamadığı o saçma ismime geri dönmüştüm.

Wilhelmina Camalier.

Ama ne yazık ki evliliğim de, tıpkı ölümüm gibi, umduğum gibi gitmedi.

Aman Tanrım, yaşlı bir adam az önce arabanın camını tıklattı. Bekle, döneceğim.

---

* Alizarin Crimson: Kök kırmızısı ya da Türk kırmızısı olarak da bilinir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Döndüm.

Ve bu çok sevimsizdi.

Öncelikle, o yaşlı bir adam değildi, bir erkek gibi görünen pörsümüş, yaşlı bir kadındı. Aslında, tamı tamına doğru söylemek gerekirse, Munchkinland Belediye Başkanı'nın tıpkısının aynısıydı ve kendinin de o olduğunu sanıyor gibiydi çünkü aptal RV'sini park yerine çekmeye çalışıyordu ve benim gezgin evimin yolun üzerinde olduğunu söyledi. İki yanında da yaklaşık on beş metre falan vardı ki bunu biliyor olması gerekirdi çünkü arabasının etrafındaki şerit şeklinde, gülünç flamingo ışıkları, park yerini Üçüncü Türden Yakınlaşmalar'daki iniş donanımları gibi aydınlatmıştı ama hayıuır, benim çekilmeme ihtiyacı vardı.

Tartışırdım, yemin ederim bu kadınla Kathy Bates'in Kızarmış Yeşil Domatesler'de yaptığı gibi dibine kadar giderdim ama Colleen'in ne kadar iyi bir sigortası olduğunu veya aracını bir başkasının kullanmasına izin vermeyen farklı bir kapsaması olup olmadığını ya da böyle şeyleri işte gerçekten bilmiyordum.

Bu yüzden kadına onun ne kadar çok yeri ve benim manevra yapmam gereken ne kadar az yer olduğunu göstermek için arabadan çıktım ve dürüst olmak gerekirse kadın bir buçuk metre falandı. Ona tepesinden bakıyordum.

Buna rağmen bana bağırmaya başladı! Kaba saba sözler, el kol hareketleri... Sakince konuşmayı denedim, çünkü normal şartlarda eğer sen sakinsen insanlar daha hızlı karşılık verir ve daha iyi dinlerler ama bu durumda kadın beni çok zorladı. Böylece ben de sesimi yükselttim, anlarsın işte daha iyi duyulmak için, sonra o da kendininkini yükseltti (sesini daha fazla yükselt-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mesinin mümkün olduğunu düşünemiyordum bile) ve birden otuz metre uzaktaki benzin istasyonunda depolarını doldurmakta olan insanlar buraya bakıyorlar ve gürültü patırtının ne olduğunu görmek için insanlar yemek bölümünden çıkıp benzin depolarının olduğu yere geliyorlardı.

Ona kibarca bağırmayı kesmesini söylediğimde sanki ona bir silah doğrultmuşum gibi, "Beni tehdit etme!" diye çığlık attı.

(Eğer silah çalınan arabamda olmasaydı bunu yapmış olabilirdim de! Biraz daha kötü şans işte! Demek istediğim, kaybedecek neyim olurdu ki? Ve ne kadar da tatmin edici bir an olurdu!)

Neyse, tahmin edeceğin gibi, herkesin şahit olduğunu düşündüğü sahne 1.70'lik benim o küçücük insanın tepesinde, onu tehdit edip korkuttuğumdu. Bilmiyorum, belki de birileri Çocuk Hizmetleri'ni bile aramış olabilir. Bu çok aşağılayıcıydı!

Böylece, o küçük cadalos, yalnızca bu kâbusu sona erdirmek için yoluna gitti ve ben de arabayla treyleri çektim ama şu korkunç acı sesi duydum sonunda. Bunun üzerine dışarı çıkıp baktım, tampon bir zamanlar park yeri ışıklandırması olması gereken şeyin kırık temeline takılmıştı ve yerinden çıkıyordu. Treyleri biraz kenara çekip tamponu yerine ittim -şey, daha çok ite kaka soktum-.

Şimdi iyi gibi görünüyor.

Yine de eczaneye koşacağım ve uyku ilaçlarının yanı sıra biraz da Japon yapıştırıcısı alacağım.

Geri döndüm. Tamponu yerine yapıştırdım ve yapıştırıcıyla tutturduğu bareti ile havada yarı asılı duran bir adamın olduğu şu eski Krazy marka yapıştırıcı reklamı doğruysa bu tampon da yerinde kalmalıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Uyku ilaçlarına artık daha az güveniyorum. Üzgünüm, "insomnia" ile oldukça zavallı bir kelime oyunu olduğunu düşündüğüm ve kulağa ne yazık ki hâlâ "insomnia" gibi gelen "NoSomnias" adlı ilacın da işe yarayacağını sanmıyorum ama Tylenol'den iki dolar daha ucuzdu ve bunun işe yaramaması durumunda parama dikkat etmeliyim. Bu 222 doların (şu anda) bana daha ne kadar dayanması gerekeceği belli olmaz.

Şimdi bunların hepsini yutmak çok cezbedici ama arabanın benzini bitiyor ve Colleen'i bir ceset ve boş bir depoyla bırakamam. Tatsızlıklarsan bahsetmişken...

Bunu o çocuğa da yapamam. Colleen'in yanında, -huysuz- bir kız olduğundan bahsetmiş miydim? Görünüşe göre Colleen'in yeğeni ama kocasının ağabeyinin kızı olduğu için elma yanaklı, sarışın Colleen ile bir kan bağı yok. Donuk, tabii ki kurumuş, kömür gibi saçları var ve cildi o kadar soluk ki neredeyse yeşil. Hem de yılın bu zamanında! Ben onun yaşındayken istediğim kadar bronzlaşmak için elimden geleni yapıyor olurdum ama o bunun yerine kendinin iki katı yaşındaki bir kadınla bu araba yolculuğunda. İçi çekilecek kadar sıkılıyor olmalı.

Onun hikâyesini daha fazla öğrenemeyecek olmam çok yazık.

Yine de, ne kadar cezbedici bir fikir olursa olsun, kendime bunu burada, onların yeniden binip bin kilometre daha gidip dönmek zorunda oldukları bu arabada yapamam. Çocuk korkudan aklını kaçırır. Bir zamanlar onun yaşında olduğumu hatırlıyorum. Garip bir düşünce: Şu anda hayattayım ve belki ona korkutucu olmasa da tuhaf geliyorum. Tüyler ürpertici biri değilim belki ama ruhum benden ayrıldığı anda tamamen başka bir şey olacağım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bunu, onların umursamadan durabilecekleri bir yerde yapmam daha iyi.

O halde şimdi ne durumdayım? C planı mı? Düşünmeye devam etmem gerek.

Bu arada, motor çalıştığı sırada burada oturup yazdığım için biraz benzin kullanmış olmam gerektiğini göz önünde bulundurarak sanırım depoya en azından birkaç dolarlık benzin koymalıyım.

Bir insanın yapabileceği en bencilce şeyi yapmayı planlıyor olabilirim ama düşüncesiz biri olmak da istemiyorum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ONUNCU BÖLÜM

Colleen

Çiftlik müzayedeleri Colleen'in en sevdikleriydi. Elinize ne geçeceğini asla bilemezdiniz. Geleneksel antika müzayedecileri bir seferde çok ayrıntılı bir parça ortaya koyarken ve aldığınız şey konusunda kesin bir belirlilik varken -yine de harika bir anlaşma yapabilirsiniz- her zaman sızlanan çiftlik müzayedecileri biraz sıkılmış gibi görünürler ve kaçınılmaz bir şekilde üç saat içinde belirsiz ve tanımlanmamış eşyalarla dolu birçok kutu satmaya başlarlar. Bazen, sırf işi bitirip bir an önce eve gitmek ve televizyonda traktör çekme yarışması seyretmek için bütünüyle bir tezgâhı bile satarlar.

Bu müzayedeler Colleen için, Noel Baba'nın ne bıraktığını görmeye can atarak çorabını -yüzde sekseni çikolata olsa ve ayak kısmının büyük bir bölümünü hiç kimsenin yemediği ama ebeveynlerinin yine de hep koyduğu portakal kaplasa da- şöminenin önünde yere boşaltmak için heyecanla merdivenlerden aşağı koştuğu eski zamanlardaki Noel sabahları gibiydi.

Çiftlik müzayedelerindeki satışa çıkarılan şeyler de böyleydi.

Colleen bir keresinde, yalnızca iki dolara içinde diğer şeylerin yanı sıra turuncu bir açık hava uzatma kablosu, gerçek mi yoksa oyuncak mı olduğunu anlayamadığı plastik bir baret, küçük bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sandıkta paslanmış zincirler, numaraları karıştırmak için hamster topuna benzer bir tombala kafesi, torbasıyla birlikte on dört numara bir bovling topu ve hiç şüphesiz geri dönüşüm kutusuna kadar fazladan beş metre yürümek için fazla tembel olduğu için birinin oraya attığı oldukça kararmış, Tiffany marka paslanmaz çelik, ince uzun bir vazonun bulunduğu bir kutu almıştı.

Tüm istediği bovling topu torbasıydı. Bunu hoş bir çantaya dönüştürebileceğini düşünmüştü. İçinde topun da olması onu şaşırtmıştı. Bunu bir mumluğa dönüştürmüş, kendisi bunun harika olduğunu düşünse de herhangi birinin bunu cidden isteyip istemeyeceğini merak etmişti ve onu vitrine çıkardığı sabah satılan ilk şey olmuştu. Tiffany vazo o gün giden son parçaydı ama 1.200 dolara satılmıştı. Kevin'ın bu yaptığına devam etmesi için onu cesaretlendirmeye devam etmesini sağlayan bu tip kârlardı ama Colleen'in yaptığı şeye ilgisini devam ettiren şey bovling topundan mumluktu aslında.

Böylece herkes kazanıyordu.

Bugün hariç. Bitty de Tamara da, gösterişsiz atmosfer, sert kahve ve fazla kızarmış tarçınlı çöreklerin zevkini çıkarmak yerine bu kadar zavallı bir haldeyken Colleen onlara yeterince iyi zaman geçirtemediğinin bilincine vardı.

Ki bu adil değildi çünkü onlara iyi zaman geçirtmek için burada değildi, işi için malzeme toplamak için buradaydı ve kendini bir şekilde bu iki yoldan sapmış huysuzla bulmuştu ve bu, onun hatası değildi.

"İlgi çekici bir şey görüyor musun?" diye sordu Colleen, Tamara'ya, kız bir eşya tezgâhı boyunca ilerleyip kutuların içine mezardan çıkarılmış tabutlara bakar gibi göz attıktan sonra.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pembe plastik çimen ve üç ölü kurt örümceği ile dolu eski bir Paskalya sepeti vardı."

Colleen bu yeme gelmiyordu. "Buna teklif vermeyi planlıyor musun?"

"Örümcekler de onunla gelirler mi sence?"

"Müzayedeciyle bir pazarlık yapabileceğini düşünüyorum." Başıyla, bir barbekü restoranına ait tişörtüyle zar zor kapattığı büyük bir göbeği olan ve altında, Colleen'in sıklığı oldukça azalmış saçlarla kaplı bir kafa olduğunu bildiği bir Peterbilt şapka takan çok uzun boylu bir adamı işaret etti.

Normalde bu tip görüntülere bayılırdı.

Tamara adamın olduğu tarafa baktı ve yaptığını muhtemelen fark etmese de tam anlamıyla burun kıvırdı. "Hayır, teşekkürler."

"Şurada eski albümlerle dolu bir kutu gördüm," dedi Colleen. "Onları fark ettin mi?"

"Fotoğraf albümleri mi demek istiyorsun?"

"Hayır, albüm kayıtları. Plaklar. Aslında sizin yaşlarınızdaki çocukların bugünlerde bunlara geri döndüğünü düşünüyordum."

"Ah evet. Benim... Vince'in, yani tanıdığım şu çocuğun ağabeyi bunlarla çok ilgili. Ama bunu dinlemek için özel ekipmanlarının olması gerek." Tamara omuz silkti. "Spotify'dan dinlemek varken neden buna zahmet edesin ki?"

"Katılıyorum," dedi Colleen. Gençlik günlerinde, bir yerden diğerine taşıdığı uzunçalarları ve Duran Duran albümlerinde atlaya atlaya çalsın diye iğnesine bir beş sent ile iki peni bantladığı stereosunu düşünüyordu.

"O nerede?" diye sordu Tamara.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kim? Bitty mi?"

"Evet. Bir adamla silahlar hakkında konuşuyordu."

Colleen bir kahkaha attı. "Bitty silahlardan nefret eder."

"Öyle gibi görünmüyordu."

"Yalnızca kibar olmaya çalıştığına eminim."

Tamara'nın gözlerinde aniden bir ışık parladı. "Ya kocasını öldürmek istiyorsa?"

"Ne?"

Tam başını salladı. "Ya her şey bu yüzdense? Kocası erkek arkadaşlarıyla çok fazla uzağa gittiği için kızmıştır ve şimdi de, *bam,* kendini karanlık bir kasabada bulur..."

"Raleigh, Kuzey Carolina karanlık değil."

"...ve burada hiç kimsenin onunla asla ilişkilendirmeyeceği eski bir silah satın alabileceğini ve izi sürülemeyen bir silahla kocasının işini bitirebileceğini düşünür."

"Bitirdin mi?"

"Asıl soru şu: Acaba Bitty kocasının işini bitirdi mi?" Bunu söyledikten sonra *mümkün görünüyor değil mi,* der gibi bir hareketle iki kaşını da havaya kaldırdı.

Colleen gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. En azından çocuğun hayal gücü kuvvetliydi. "Sanırım Lew, Bitty karşısında güvende, en azından şimdilik. İzi sürülemeyen silah fena değil ama böyle bir durumda ilk şüpheli her zaman kin dolu mutsuz eş olur. Anında yakalanacaktır."

"Suçsuz olduğuna tanıklık edecek biri varsa yakalanmaz."

"Tamam, pes ediyorum. Kimmiş o tanık?"

"Biziz!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni kaybettin."

"Onu eve geri götürdüğümüzde, bize dışarıda beklememizi söyleyip kapının açık olduğundan falan emin olmaya gider. Sonra adamı vurur, kocasının öldürülmüş olduğunu ve hemen polis çağırmamızı falan haykırarak koşarak dışarı çıkar, silahı treylerin içine atar ki biz onunla birlikte gidelim. Polisler ondan hiç şüphelenmezler çünkü tüm bu zaman boyunca bizimledir ki biz de buna şahitlik edebiliriz ve sonra sen ve ben kanıtla birlikte uzaklaşır gideriz."

Colleen bir an için ona, heyecanlı ve gayretli yüzüne baktı ve onun bazen yansıttığı tüm o bezgin, gösterişsiz ergen alaycılığının arkasında gerçekten de bir tür yaratıcı ruh olduğunu gördü. "Mantığında birkaç kusur var."

"Ne gibi?"

"Arabayı boşaltırken silahı bulduğumuzda ne yapacağımızı düşünmesi gibi?"

"Senin onu koruyacağını varsayar." Tamara bir kaşını kaldırdı. "Yapmaz mıydın?"

"İmkânsız."

"Hayır mı? En yakın arkadaşını?"

"Üniversiteden arkadaşım," Colleen bunu düzeltmek için kendini neden bu kadar mecbur hissettiğinden emin değildi, "ve hayır, bir cinayet işleyebileceğini çoktan kanıtlamış biri için sonradan benimle ilişkilendirilebilecek olan bir cinayet silahını arabamda tutmam."

Tamara başını iki yana salladı. "Biri değil, bir arkadaş." Ama sesinde bir gülümseme vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu aile üyeleri için de yapmıyorum," diye ekledi Colleen. "O yüzden kendin için de suçsuzluğuna tanıklık edecek biri olarak bana güvenme."

Tamara'nın yüzündeki ifadeden bir şey geçip gitti.

"Senin kanunlara açıkça karşı geleceğini beklediğimden değil," diye aceleyle ekledi Colleen. Tamara'nın bu genç yaşamında, bunları yapmış olsa da olmasa da muhtemelen birçok şeyle suçlanmış olduğundan şüphelendi. Cinayet değil elbette, Tamara arabanın içinde doksan gram otla birlikte alkollü araba kullanırken yakalandığı için ıslahevine gitmişti, onun arabası değildi, belki ot da onun değildi, kimbilir? Chris'in bunların hiçbirine kesinlikle hiç tahammülü olmadığından, dördüncü bir kişinin gerçeği bilmesinin imkânı yoktu. Colleen, Tamara'nın kendisinin de bunun, babasının her zaman hemen en kötü hükme varacağının bilincinde olduğunda şüphelendi. Kızın, tamamen güvenebileceği, olamadığı kişi nedeniyle sürekli hayal kırıklığına uğrayan biri yerine, onu olduğu kişi olarak kabul edecek birine sahip olacağı bir zamandı bu.

Babasının bunun görmemesi ne yazıktı. Ya da umursamaması. Belki de Chris bunu umursamıyordu o kadar. Tamara'nın annesi umursamış mıydı? Colleen bir an durup kendisi ölse ve Jay, tüm gücüyle onun tarafını tutan biri olmaksızın kalsa nasıl olur diye hayal etti. Bu düşünce dayanılır gibi değildi. Bunu kaldıramadığı için bir kenara itti.

Biraz sonra Bitty tek kelime etmeden onlara katıldı.

"Ee, silah aldın mı?" diye sordu Tamara hemen.

Bitty telaşa kapılmış gibi göründü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dalga geçiyor," dedi Colleen çabucak, kıza bir bakış fırlatarak. "Burada satın alınacak kadar ilgi çekici ne kadar az şey olduğundan bahsediyordu az önce."

"Biraz önce biri yedi dolara bir eyer aldı," diye ekledi Tamara.

"Ne?" Colleen bir eyeri kullanabilirdi! Bundan elde edeceği kâr çok büyük olabilirdi! "Siz oylananın millet. Eğer herhangi bir şeye teklif vermek isterseniz kayıt yaptırmanız gerek, aksi takdirde bilmiyorum işte, kahve için, çörek yiyin, benden şikâyet edin, her neyse ama ben teklif vermeye gidiyorum."

İki saat sonra, canı sıkılmış yaratıkları yatıştırmak için erken kesmiş olma düşüncesinin ona verdiği suçluluk hissine karşı azimle mücadele ettikten sonra Colleen bir eyer (gerçi on iki dolardı ve Tamara'nın daha önce gösterdiği süslü, Western tarzı kadar güzel olmasa da iyi bir İngiliz işiydi); geniş bir hamur kalıbı koleksiyonu (rahatlıkla bin dolardan fazla eden bir şeyi yirmi iki dolara); içine bedavadan bazı sıhhi tesisat parçaları da ekledikleri, mükemmel durumda bir antika alet kutusu ve muhtelif mutfak aletleri ve mumlarla dolu devasa bir plastik Tupperware kutu -tıpkı eskiden büyükannesinin kurabiye kalıplarını sakladığı kutuya benziyordu- elde etmişti.

Ve belki de en önemlisi, seyahat arkadşlarına bu oyunu onun kurallarıyla oynuyor olduklarını kabul ettirmişti. Bu onun gezisiydi, onun işiydi ve buna burunlarını sokan iki asık suratlının bunu mahvetmesine izin vermeyecekti.

Tüm bu söylediklerine rağmen yine de yanında birilerinin olmasından için için mutluydu. Baştaki donuk sessizlikler; Tamara'yla tuhaf sohbet girişimleri; Bitty'nin bir kilometre uzaktaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eczaneye yaptığı, arızalı bir benzin pompası ve ufak tefek biriyle arasında geçen uydurma bir kavga hikâyesi ile örtbas edilmiş bir buçuk saatlik yolculuğunu beklemek gibi birçok gergin an yaşanmış olmasına rağmen, tek başınayken yol geceleri daha karanlık ve ıssız geliyordu. Kendini güneşli, ılık bir günde radyoda çalan şarkılara eşlik ederek ve bir şeyler yemek için arada bir durarak Kuzey ve Güney Carolina'yı geçerken hayal etmek güzeldi ama ısıyı birkaç derece düşürüp biraz soğuk gece yağmuru eklerseniz içinde bulunduğunuz film, umut dolu bir genç kız filminden çıkıp göz açıp kapayıncaya dek potansiyel bir korku filmine dönüşüyordu.

Ama bu gece yaptığı gibi, Kuzey Carolina'ya giden yolda, gecenin on birinde, adı sanı olmayan küçük bir kasabada benzin almak için bütün gece açık bir tır parkında durduğunda en azından yalnız değildi.

Biraz zencefilli bira yanında tıpkı meyve suyu kutuları gibi görünen küçük kutularda iki beyaz şarap kaptı, böylece gece için durduklarında o ve Bitty, eski okul karışımlarını yapabileceklerdi. Tamara için de bir kafeinsiz kolayla, çeşit çeşit çikolata ve şekerleme aldı. Aralarında kendisinin nefret ettiği ama Jay'in, çocukların diş sağlığını pek önemsemeyen ilkokul öğretmeninin dersteki iyi performansları karşılığında verdiği ve o zamandan beri hep tuhaf bir sevgi duyduğu; bu yüzden Colleen'in, Tamara'nın da aynı şeyden hoşlanabileceğini düşündüğü yapışkan bir şeker olan Jolly Ranchers da vardı.

Ve doğrusu haklıydı da. Tamara'nın ilk yöneldiği bu şeker oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kuzenin de bunları seviyor," dedi Colleen, arabayı ıssız otoyola çıkarıp ön farları yakarak.

"O neden gelmedi?" diye sordu Tamara ağzı şekerle dolu.

"Babasıyla birlikte beyzbol ünlülerinin binasına gitti. Erkek işi. Bununla rekabet edebilmemin hiçbir yolu yoktu."

"Kaç yaşında?" diye sordu Tamara sessizce.

"On üç. Ama onu görmelisin, yemin ederim boyu şimdiden bir sekseni geçti. Gerçek bir erkek." Sonra Jay'in on üç yaşındaki ani büyümesi, beyzboldaki yetenekleri, terbiyesi, espri anlayışı, video oyunlarına duyduğu abartılı sevgisi, baştan savma iş yapışı ve aklına gelen diğer her şeyden bahsederek konuştu da konuştu çünkü onu düşünmeye bir başladığında onunla ilgili her şeyi, evi ve Kevin'ı özlediğini fark etmişti. Aniden pek de ait olmadığı başka bir dünyadaymış gibi hissetmişti.

Astrolojiye hiçbir zaman çok inanmamıştı ama bir Yengeç'ti, kolayca ev hasreti çeken evcimenlerle bağdaştırılan bir burçtu ve bu, Colleen'i harfiyen tarif ediyordu.

"Üzgünüm," dedi dinleyicilerinin dikkatini epeydir kaybetmiş olduğunu fark ettiğinde. "Can sıkıcı biri gibi konuşmak istememiştim. Tanrım, torunum olduğunda ne kadar kötü olacağımı bir düşünsenize. İçine fotoğrafların yapıştırılıp yazıların yazıldığı şu saçma anı kitaplarından bir tanesine sahip olacağım ve hiç tanımadığım insanlara bile torunumu gösteriyor olacağım." Bir kahkaha attı ama bunu yapan tek kişi oydu.

"Ben bunun hoş olduğunu düşünüyorum," dedi Tamara, Colleen'i şaşırtan bir cevapla.

Arka koltuktaki Bitty hiçbir şey söylemedi. Colleen gerçekten de onu uyutacak kadar sıkıcı olup olmadığını merak etti. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç dakika sonra arka taraftan bir burun çekiş sesi duydu. Sonra bir tane daha. Sonra Bitty, Güney Carolina'ya alerjisi olduğuyla ilgili bir espri yaptı ve Colleen, Tamara'ya torpidodan bir paket mendil çıkarmasını ve bunu arkadaki Bitty'ye uzatmasını söyledi.

Birinin herhangi bir şeye alerjik reaksiyon gösterme durumuna karşı hep çantasında taşıdığından, alerji ilacı da teklif etti (küçük bir çocukken arılar ve anafilaktik şokla ilgili hikâyeler duyduğundan beri alerjik reaksiyonlardan çok korkardı) ama Bitty reddetti ve kısa bir süre sonra burun çekişleri kesildi, radyoyu açtılar ve Florence, Güney Carolina'daki The Bunker Oteli'ne doğru yöneldiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Tamara

Bir sonraki oda-kahvaltı otel Tamara'nın değerlendirmesine göre boktan bir yerdi. Bu sadece onun fikri olduğundan değildi. Burası sanki birinin evi gibiydi. Kapıda kilit yoktu, özel banyo yoktu, biri açıkça ana oda olan ve zaman zaman "otel sahiplerinin" uyuduğu dört odalı bir evdeki odalardan biriydi sadece. Salondaki banyoda (dolabında çocuk kilidiyle) bulunan küçük sabunlarla şampuanlar bile birbirine uymuyordu ve yolda bir yerde, belki de bir süre önce kalınan başka bir otelden getirilmiş gibi görünüyorlardı. Saç kremi şişesinin üçte biri boştu ve şampuanın da kapağının iç tarafında kurumuş artıklar vardı. Ama Tamara kimdi de şikâyet ediyordu? Neredeyse hiç otelde kalmamıştı ve bir "tatil" diyebileceği herhangi bir şeye gittiğini de hatırlayamıyordu, geceyi dışarıda geçirdiği çoğu sefer, genellikle acil bir durumda bir yerden bir yere giderken olmuştu. Bu yüzden gerçekten de bunun güzel bir yer olup olmadığını fark edecek kadar umursadığından değildi ama buraya geldiklerinden beri Bitty'nin burun kıvırdığını fark etmişti.

Komik olansa Bitty'nin açıkça bunu göstermemeye çalışmasıydı. Colleen'in notlarında "bir çay salonu ve geleneksel İngiliz kahvaltısı olan güzel bir Sömürge dönemi oda-kahvaltı oteli"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olarak tasvir edilen ama Tamara'nın bile görebildiği kadarıyla üzerinde çay fincanlarıyla çamaşır odasına kurulmuş bir masası ve üstü gül baskılı yorganla örtülmüş bir çamaşır makinesiyle kurutucusu olan, alışılmış bir banliyö evinden farksız eve vardıklarında çok daha bariz hale gelen "öylesine takılıyormuş gibi görünmeye çalışmaktaki" kararlılığı gibi komikti.

Buraya kadar yaptıkları yolculuk da çok tatmin edici değildi. Bu yüzden Colleen ve Bitty -ki Tamara onun tam bir havalı cadaloz olduğunu düşünüyordu-, bir otel görevlisinin daha girişte onları çantalarından kurtardığı spa benzeri şaşaalı bir yerde çok daha mutlu olurlardı. Artık yol kenarındaki ağaçların arasında parlayan ışıltılı otel logolarıyla, *fast food* restoranları ve benzincilerle dolu çıkış işaretleri kalmadığından, son müzayede yerinden uzakta bir yerde kaybolmuşlardı. Ve sonunda, Colleen "En azından bir yerdeyiz," diyerek, benzinleri bitecekse de bunu şarjı dolu telefonlarla ve gün ışığında yapmak istediğini söylerken buraya gelmişlerdi.

Tamara araçtaki şarjı kullanabilirler mi diye sormuştu ama görünüşe göre eski arabadaki çakmak gözü çalışmıyordu.

Mekânın ne kadar iğrenç olduğu gerçekten dank ettiğinde daha beş dakikadır odadaydılar. Tamara banyoya gitti ve Jurassic Park'a layık bir uçan böcek tarafından neredeyse öldürülüyormuş gibi tüyler ürpertici bir çığlık attı.

"Ne, ne var?" dedi Colleen, Tamara sırtüstü düşüp başını elleriyle kapattığında anne moduna geçerek.

"Bir pterodaktil olsa gerek!*" dedi Tamara boğuk bir sesle dizlerinin üstünde.

* Pterodaktil: Jura çağında yaşamış ve soyu tükenmiş olan kanatlı sürüngen.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başını kaldırdı ve devasa böceğin Colleen'e doğru uçtuğunu gördü, o da ciyaklayarak kaçıyordu.

Bitty tıpkı -bir çizgi filmde- bir kedinin fareyi izleyeceği gibi böceği izledi sonra da onu yakalamaya çalışmak için çirkin mavi koltuklardan birinin üstüne zıpladı.

Ah, hayır, sadece onu yakala. Öldürme. Üstüne bir telefon rehberi ya da öyle bir şey fırlatma. Ama iğrenç şeyi yakala.

Hem de çıplak ellerinle.

Ve Bitty onu yakalamayı başardı da. Üçüncü denemesinde. İki elini o şeyin etrafına kapatarak omzunun üstünden diğer ikisine baktı, çıtır çıtır tiksindirici kanatlarının kemikli parmaklarına çarptığını duyabiliyordu. "Siz ödleklerden biri lütfen kapıya gidebilir mi?"

Tamara hâlâ muhtemelen koca böcekten çok daha tehlikeli olan sarı döşemeli yere çakılı duruyordu, bu yüzden Colleen yataktan kalktı ve kapıyı açtı.

Bitty şu erkek çocukların, sanki böceği Colleen'in yüzüne atacakmış gibi davrandığı numarayı yaptı ve Colleen irkildiğinde de bir kahkaha patlattı.

Sonra da bir Disney prensesinin bir mavi kuşu salıvermesi gibi böceği serbest bıraktı.

"Vay canına," dedi Tamara ağır kapı kapanıp üçünü -şükür ki artık dördü değil- içeride bıraktığında. "Biraz önce o... Şeyi yakaladığına inanamıyorum."

Bitty ilerledi ve sanki o sahne hiç yaşanmamış gibi zarifçe ellerini yıkadı.

Gülerek, "Neden olmasın ki?" dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tamara bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, bu nedenle elleri belinde dikkatle odaya bakan Colleen'e döndü. "Buna inanamıyor çünkü tam bir titizlik abidesisin."

Tamara, Bitty'ye baktı, aniden büyülenmişti.

Yemek yemeyen ve gecenin bir yarısı saten bir uyku maskesine ihtiyacı olduğunu düşünerek bir anda otelden ayrılan (evet, eczaneden geri gelirken elinde buna benzer bir şey vardı), çalınan arabasını büyük bir sorun olarak görmeyen ama devasa böcekleri yakalayan ve bunu hiç umursamayan bu oldukça yaşlı kadın kimdi?

"Herkesin böyle küçük tuhaflıkları vardır. Sanırım bu da benimki."

Colleen cüzdanından birkaç birlik çıkardı ve onları Tamara'ya uzattı. "Otomattan bize bir şeyler getirmek ister misin?"

"Tabii. Özel bir şey istiyor musunuz?"

İkisi de omuz silktiler sonra Colleen "Hayır, gözüne ne iyi görünürse," dedi. "Eğer orada bir ya da iki sağlıklı şey varsa kap ama olacağından şüpheliyim."

Haklıydı da. Doritos ve gofretler vardı ama tam olarak "sağlıklı" diyebileceğiniz hiçbir şey yoktu.

Tamara gazlı içecek makinesine baktı ve aklına bir fikir geldi. Hepsinin içeceği üç farklı içecek aldı, aralarından biri Bitty'nin isteyeceğini tahmin ettiği diyet kolaydı. Ama artık bunu kim bilebilirdi ki? Ne de olsa kadının garip biri olduğu açıktı.

Yeniden kapıya doğru yürüdü ve "Bir fikrim var," dedi. Diğerleri, onun devam etmesini beklediler. "Siz hiç 'Ben Hiç, Asla' oynadınız mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen'le Bitty birbirlerine baktılar. Tamara bu bakışın sebebinin, onların bu oyuna Tamara'nın tahmin edebileceğinden daha aşina oldukları mı yoksa bunu hiç oynamadıkları ve kendilerini yaşlı ve hayattan kopmuş gibi hissettikleri mi olduğundan emin olamadı.

"Peki, ellerinizi kaldırıyorsunuz ve asla yapmadığınız bir şey söylüyorsunuz, bunu yapmış olan da bir parmağını indiriyor. Çok eğlenceli. Aslında bu içkili bir oyun ama ben gazlı içecekler getirdim."

Birkaç dakika sonra, yere dolaptan çıkardıkları bir çarşafı serip küçük çaplı bir ıvır zıvır pikniği hazırlamışlar ve içecekleri -Bitty gerçekten de diyet kolayı seçmişti- lavabonun yanındaki küçük köpük bardaklara boşaltmışlardı.

Tamara, Bitty'yle Colleen'in belki bilmeyecekleri ama muhtemelen onları rahatsız etmeyecek şeyler çalan bir Spotify radyo istasyonu açmıştı. Ed Sheerhan, Of Monsters and Men, falan filan.

"Yani, mesela," dedi Tamara ağzına acılı bir cips atarak. "Ben hiç, asla çıplak ellerimle kocaman tiksinç bir böcek yakalamadım diyebilirim."

Oyunu anlayan Bitty gülümsedi ve bir parmağını indirdi. "Tamam, o zaman şimdi benim sıram mı?"

"Evet."

"Hım... Tamam. Ben hiç, asla… Hım... Bu zormuş."

"Sıranı, savunma amaçlı da kullanabilirsin. Mesela Colleen'in yapmış olabileceği bir şey biliyorsan ve bundan emin olmak istiyorsan."

"Bu seni epey avantajlı duruma getiriyor," dedi Colleen gözlerini kısarak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tamara güldü ama fazla şevkli görünmemeye çalışıyordu. Tıpkı bir yetişkinin küfrettiğini duyan ama fazla tepki göstermemeye çalışan bir çocuk gibi.

"Ben hiç, asla kendi saçıma kusmadım," dedi Bitty, soruyu Colleen'e yönelterek.

Colleen oflayıp bir parmağını indirdi.

Tamara da öyle yaptı.

"Tamam," diye devam etti Bitty. "Ben hiç, asla... Disneyland'e ya da Disneyworld'e gitmedim."

Hiçbiri parmağını indirmedi. Bu ne kadar da üzücüydü!

"Sıra bende," dedi Tamara. "Benim hiç, asla bir lakabım olmadı."

Yok yok, bu daha üzücüydü.

Bitty bir parmağını indirdi.

"Gerçek ismin ne?" diye sordu Tamara.

"Wilhelmina."

"Wilhelmina mı?" diye sordu Tamara, ona karşı gülecek kadar rahat değildi ama bunu yapabilmeyi dilerdi. Bu çok... Çok *ciddiydi.* Çok *katı.* Çok yaşlı kadınımsı. Çok... Şey... Aslında, bunu düşününce belki de bu ona mükemmel uyuyordu.

"Evet."

"Peki, bundan Bitty'yi nasıl elde ettin?"

Cevabı Colleen verdi. "Çünkü üniversitedeyken minicikti*. Tıpkı şimdi olduğu gibi."

Tamara başını salladı. "Hah. Bitty şu anda ne anlama geliyor biliyor musunuz? Yani benim yaşımdaki insanlar için mesela?"

Bitty kederli görünüyordu ve Colleen de hasarı en aza indirgemeye hazır gibi gözüküyordu.

* İngilizce 'de *itty-bitty* minicik, çok küçük anlamına gelmektedir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kötü değil! Kötü değil. Bu ateşli ve güzel vücutlu kızlara atıfta bulunmanın bir yolu sadece. "*Dün gece şu çıtırla takıldım,*" derken olduğu gibi. Tamara kendini Vince'i taklit ederken kullandığı ses tonunu kullanırken buldu.

"Gördün mü, artık hiç de kötü değilmiş," dedi Colleen rahatlamış gözükerek. Tamara'nın ne söyleyeceğinden korktuğunu bir tek Tanrı bilirdi.

"Ben daha kötüsünü duymuştum." Bitty içini çekti ve başını iki yana salladı. Bir an için sanki bununla ilgili başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra bunun yerine, "Benim sıram," dedi. "Ben hiç, asla kuvvetli bir uyuşturucu madde denemedim."

Tamara, Colleen'e baktı, o da ona bakıyordu. "Dürüstlük en doğru yoldur Colleen," dedi "yenge"yi bilerek telaffuz etmeyerek.

İsteksiz gözüken Colleen bir parmağını indirdi ama sonra "Tamam, evet, yaptım ama bundan nefret ettim, değil mi?" Desteklesin diye Bitty'ye işaret etti.

"Ettin. Öyle ki kalp krizi geçirdiğini düşündün."

Colleen başıyla onayladı. "Sonunda Bitty'yle yatağa kıvrılmış bir şey için ağlıyordum, ne içindi ki?"

"Dinozorların soyunun tükenmesi."

Tamara kahkaha atmaya başladı. Sonra istemeye istemeye Colleen de. Hatta Bitty bile gülmeye başladı.

"O yüzden neden benim hiç denemediğimi de biliyorsundur," dedi Bitty.

Kimse Tamara'nın da bir parmağını indirdiğini fark etmişe benzemiyordu ama o, onların bunu zaten bildiklerinden ve sadece hiçbir şey demediklerinden de oldukça emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, peki," dedi Colleen gözlerinde bir meydan okuma ifadesiyle. "Ben hiç, asla birinin üstüne bir şişe süt boşaltmak için kapalı bir kahve dükkânının çatısına tırmanırken enselenmedim."

Tamara bu görüntüden bir anlam çıkarmaya çıkardı, sonra Bitty'ye baktı, o da anıyı hatırlayıp bir parmağını indirirken zaten gergin elmacıkkemikleri daha da keskinleşmişti.

"Bunu yaptın mı?" diye sordu Tamara.

"Ya!" Colleen kahkahalarla arkaya devrildi.

Bitty de sonunda güldü ve "Bir kerelikti," dedi.

"Bunun bir kereden fazla olması gereken türden bir şey olduğunu sanmıyorum Bit."

Tamara, gülmeye yetecek kadar detay bilmediğinden zorla gülümsedi. "Bunu neden yaptın? Kime yaptın?"

"Yani... Tamam. Şu erkek arkadaşım vardı, Blake. Ve biz... Şey, bir tür eşek şakası savaşına girmiştik. Üniversitede... Tanrım, birinci sınıf öğrencisiydik sanırım?"

"Evet. Birinci sınıfın ilk döneminin sonuydu. Hatırlıyorum çünkü aralık ayıydı ve dondurucu bir soğuk vardı."

"Evet ama Blake bunu hak etmişti." Tamara bunun Bitty'nin şimdiye dek sarf ettiği en kontrolsüz cümle olduğunu fark etti. "Neyse. Her şeyden önce bunu o başlattı. Gizlice daireme sızıp tüm kaşık ve çatallarımı alarak."

Tamara güldü. "Bu çok beklenmedik bir şaka."

"Kaşık veya çatal olarak kullanılabilecek her şeyi de aldı demek istiyorum. Bunu yaptı çünkü ben, bilirsin işte, küçücük bir şey için ona küsmüş gibi davranıyordum ve bu da onun beni kendisiyle yemek yemeğe götürme yoluydu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ya, yine de bu çok tatlı!"

Bitty bir an için özlem dolu göründü. "Evet, öyleydi." Gülümsedi ama konudan çok kendine gülümsüyor gibiydi. "Ama sonra ben onun araba anahtarını..." yine gülmeye başladı, "bir parça ıslak ekmeğin içine sakladım."

"Bu da onun hatasıydı," diye söze karıştı Colleen. "Islanmış ekmeğin onun için dünyanın en tiksinç şeyi olduğunu bize söylememeliydi. Söylememeliydi işte!"

Tam güldü ama bir şey söylemek istemedi. Onların devam etmelerini istiyordu.

"Ve sütten önceki son eşek şakası dolabıma kilit takması oldu."

Colleen bir kahkahayla titredi. "Ah Tanrım, bunu unutmuştum! Sen..." artık Bitty'nin de katıldığı kahkahalarla dağılıyordu, "Bu kız astronomi dersine Blake'in kotu ve askılı bir atletle gelmek zorunda kaldı."

"Çünkü o çok akıllıydı ve benim hep iç çamaşırım ve bir atletle uyuduğumu biliyordu. Bu yüzden de bana en az sevdiğim kotunu bıraktı işte, hepsi bu."

Tamara bu görüntüye güldü. "Bunu gözümde canlandıramıyorum bile."

"O sürekli etek ve elbise giyen biri olduğu için bu farklı kılığı herkesin dikkatini çekti."

Nihayet gülmeyi bırakıp sakinleştiler ve Bitty olayı sonuca bağladı. "Evet, böylece Blake süte bulandı!"

"Senin şakaların bir şekilde hep yiyeceklerle ilgiliymiş," diye belirtti Tamara.

"Yani, onları yemediğinde..." Bitty gözlerini yuvarladı ve plastik bir bardaktan bir yudum aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç hikâyeden sonra şaşırtıcı şekilde oyundan ilk çekilen Bitty oldu ve ardından Tamara da bir telefon açması gerektiğini söyledi. Ama aslında Bitty ile Colleen yeniden bağ kuruyor gibi oldukları için odadan çıkmaya karar vermişti. Tamara, odada bir çocuk olmadan onlara birkaç dakika vermesi gerektiğini düşündü.

Tamara motelin merdivenlerinden ağır ağır indi ve bir otopark stoperinin üstüne oturdu. Sigara kutusunu açtı ve içinden bir tane çıkardı. Muhtemelen üst üste iki tane içeceğini şimdiden biliyordu.

Gözlerini yere dikerek bacaklarını uzattı. Bir örümcek geçti ve ara sıra olduğu gibi kafasının içinde bir anaokulu şarkısı çınladı.

Tamara düşüncelerinin bazen ne kadar da tuhaf olduğuna güldü. Küçük bir çocukken sık sık kendi anaokulu şarkılarını uydurur veya herkesin bildiklerini değiştirirdi. Zamanla yaptığı göndermeler değişmiş ama alışkanlığı aynı kalmıştı.

Bazen gerçekten de berbat oluyorlardı. Annesinin cenaze günündeki Jack ve Jill şarkısı öyle karanlıktı ki onu tekrarlamak insana acı verebilirdi.

Tamara sigarasından büyük bir nefes çekerek telefonunu kontrol etti.

Mesaj yoktu.

Bu tamamen alışılmadık bir durum değildi. Bodrum katın dışında, okulda konuştuğu bir arkadaşı falan da yoktu. Telefonu daha çok, babasının dokuz yüz defa arayacağı ve Tamara her neredeyse eve geri dönmesini sağlayacağı bir telsizdi.

Ama saçma bir şekilde Connor'dan haber almayı ummuştu. Jenna'nın ağabeyinden. İki buçuk saniyeliğine konuştuğu, ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hapishane kuşu diyen ve belli ki onu bir daha hiç düşünmeyecek olan çocuk... Bunun tersini düşünmek salaklık olurdu ve Tamara da bunu biliyordu. Ona başlangıç olarak numarasını verirken de bunu biliyordu.

Belki yine de... Belki Tamara ona yine de mesaj atabilirdi.

Hayır, bu aptalcaydı. Ya da değil miydi?

Bak, bir kızın konuşacağı bir en yakın arkadaşa ihtiyacı olduğu anlar bunlar, diye düşündü kendi kendine. "Ah, yaz gitsin! Kaybedecek neyin var ki? Sadece yaz ve Gönder'e bas!" diyecek bir arkadaşa. Ve eğer Connor cevap vermeyince neden bu kadar uzun süredir yazmadığına dair mantıklı konuşmalar yapacak ya da hiç cevap vermezse, "Biliyor musun, aslında o kadar da yakışıklı değil zaten," diyecek bir arkadaşa.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı parmaklarının arasındaki sigara tenini yaktığında. Onu ayağıyla ezdi ve bir mesaj göndermek için tüm cesaretini toplarken yeni bir tane yaktı.

Hey Connor! Ben Tamara Bradley! Partide konuşmuşt...

Hayır. Fazla istekli.

Ben Tamara. Dördüncü sezonu bitirdin mi?

Hayır. Tuhaf.

N'aber Connor? Ben Tamara. Sadece dördüncü sezonu bitirip...

Bu da bir telesekretere bırakılan mesaj gibi gelmişti.

Hey, ben Tamara! (hapishane kuşu) Dillere destan dördüncü sezon finalini izledin mi?

Bunun oldukça iyi olduğuna karar verdi. Programa olan hayranlığını göstermek için bir soru işareti daha koydu, sonra başpar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mağının Gönder tuşunun üzerinde tereddüt etmesine izin verdi. Bir diş gıcırdatması ve çok derin bir nefes alarak bastı.

Pişman olması uzun sürmemişti. Çok tuhaf davranmıştı. Deliriyor olmalıydı. Tuhaf ve yapışkan, küçük bir ucube... *Ding! Ding!*

Bir mesaj.

Connor'dan.

Bu dizi. İnanılmaz çılgın.

Sigarasını tüttürdü ve cevap yazarken dudaklarının arasında bıraktı.

Değil mi? Tüm o bölüm boyunca ölüyor gibiydim. 5'e başladın mı? Onun bir şeyler yazdığını gördüğünde ayağı hızla yerde tempo tutuyordu.

Connor'ın cevabı yine hemen geldi. *Hayır, bende yok. Satın almayı düşünüyordum ama meteliksizim, haha. Sende var mı?*

Kalbi hızla attı. *Asl*ında var, evet. Tüm o bölümleri *bir defadan fazla izlemiş olabiliiiir ya da olmayabilirim. Ya da ikiden fazla. Haha.* Gönder. Ah hayır. Aptal aptal aptal. '*Haha*' çok fazla olmuştu. Fazla mahcup. Şimdi Connor onun tam bir zekâ özürlü olduğunu düşünecek ve ondan çabucak kurtulmak isteyecekti.

Görünüşe göre hayır. *Hah harika. Şeyyy, iyi bir kız olup onu ödünç almama izin vermen gibi bir ihtimal olabilir mi?*

Yaşasın! *Tabii, olur. Babamın evinde ama aslında ben şu anda bir araba yolculuğundayım.*

Bu onu etkilemiş gibi görünmüştü. *Olamaz! Gerçekten mi? Kiminle? Nereye gidiyorsunuz?*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yengemle birlikteyim, dükkânı için eşyalar satın alıyor. Mobilyalarla bir şeyler yapıyor ve küçük arka bahçe satışı olaylarını seviyor. Bir an için yengesinden bahsetmenin fazla mı siradan olduğunu merak etti. Sanki bakıcıya ihtiyacı olan küçük bir bebek gibi. Ki aslında olan da aşağı yukarı buydu zaten.

Neyse ki Connor bununla ilgili olarak onunla dalga geçmedi. *Bu harika. Ne zaman döneceksin?*

Bir buçuk hafta sonra falan. Şimdiden döft gündür yoldayım.

Kahretsin. *Dört* Okuma yazma biliyorum. Haha.*

Yine şu kahrolasıca 'haha'. Kimse bu kadar çok gülmez. Kimse!

Dört gün, ha? Öyleyse ÜÇ gün önce tam okulun yanında açılan yeni pho mekânını daha denemedin?*

Connor ona çıkma teklif etmek için zemin mi hazırlıyordu? *Aman Tanrım, bunun olacağını unutmuşum. Adı neydi? Pho Sho ya da öyle bir şey, değil mi?*

Tamara onun cevap verirkenki sesini neredeyse duyabiliyordu. *Haha evet. Ben de daha denemedim. Senin 5. sezonunu izlememe izin vermen karşılığında oraya gidip denememek için kendimi tutmama (ki bu çok büyük bir fedakârlık bu arada) ve sen geri döndüğünde birlikte pho'lamamıza ne dersin?*

Tamara'nın tek taraflı konuşan iç sesi bir anda sürekli akıp giden bir *Aman Tanrım Aman Tanrım Aman Tanrım* oldu. Parmakları harflerin üzerindeyken doğru karşılığı düşünmeye çalışarak duraksadı ama o daha bunu yapamadan telefonu Connor'dan gelen bir başka mesajla öttü.

* Pho: Vietnam mutfağında, pirinç eriştesi, et ve baharatlarla hazırlanan bir çeşit çorba.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu garip değilse tabii. Böyle bir durumda tek başına pho'layabilirsin.

Rahatlama... Bu sefer tamamdı, gülmekte sorun yoktu. *Haha, hayır, hayır, bu kulağa harika geliyor. Şehre döndüğümde sana haber vereceğim.*

Güzel. Hey, bana bir iyilik yap. Burada yokken gördüğün en müthiş beş şeyin fotoğraflarını gönder bana.

Tamara'nın aklına hemen tır şoförü geldi ama Connor *müthiş* demişti *korkunç* değil yani eğer bir fotoğraf çekmeyi düşünmüş olsa bile -ıyy- bunu ona yollamazdı. Yine de Connor'ınki ilginç bir meydan okumaydı. Neyin fotoğraflarını gönderecekti? Yeni gözlerle yola koyulmak için sabırsızlanıyordu. *Yapacağım. Sen de bana sen evdeyken olan en sıkıcı beş şeyin fotoğrafını yolla.*

Haha! Mükemmel.

Midesi sıkışıyordu ve yüzünde de dünyanın en salak sırıtışı vardı. Artık sigarasını içmediğinin bile farkında değildi. Sigarayı ayağıyla ezdi ve belki de, ama sadece belki de, eve döndüğünde işlerin farklı olabileceğini hissederek tekrar içeri girdi. Belki de normal bir kız olmayı deneyebilirdi. Doğal ışık ya da temiz hava olmadan ve bunlar yerine elektrik, donuk televizyon ışığı ve saksı oksijeniyle bodrum katında yaşamayan biri...

Belki gerçekten çok geç olmadan önce kendini düzeltebilirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON İKİNCİ BÖLÜM

Colleen

"E, nasıl gidiyor peki, üzerinde çalışabilecek iyi bir şeyler bulabiliyor musun bari?" diye sordu Kevin.

"Tabii, evet," dedi Colleen bir yandan omzuyla telefonu tutup bir yandan da Starbucks'a gittiğini söylediğinde Bitty'nin kendisinden istemiş olduğu çift ölçü *espresso*lu kahvesine iki paket tatlandırıcı karıştırırken. Colleen bu kahvenin içinde ne olduğundan bile emin değildi, tek bildiği kül tablası gibi koktuğu ve sıradan kahveler gibi göründüğüydü. Colleen kendisine naneli beyaz çikolatalı *mocha* almıştı. Bir arkadaşının kızı bir dönem Starbucks'ta çalışıyordu ve onun sık sık sipariş ettiği büyük boy, tam yağlı sütlü ve beyaz çikolatalı *mocha*'nın nane eklediğinde neredeyse bin kalori olduğunu belirtmişti. Colleen'in cevabı, "Senin bize bunları söylememen gerekiyor, seni beceriksiz barista,*" olmamıştı ama bunu söylemeyi gerçekten istemişti. Tamara için de çikolata parçacıklı kremalı *frappucino* seçti. O kafein istemişti ve Colleen de tamam demişti ama sonunda kafeinsiz uygun gelmişti. Tanrı aşkına, Colleen yirmi beş yaşına kadar bir fincan kahve içmemişti. Bir çocuğun, boğazından aşağı yuvarlanan kafein gibi uyarıcılara ihtiyacı yoktu. Onun yerine bol kalorili şeyler yiyip içebilirdi.

"Bu kulağa çok da coşkulu bir cevap gibi gelmiyor. Umduğun kadar çok bulamıyor musun yoksa?"

* Barista: Kahve hazırlayan ve sunan kişi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, buluyorum." Aslında dikkati dağılmıştı ve muhtemelen Frederick'teki ortalama bir garaj satışı gününde bulacağından daha azını bulmuştu. Ki bu da umduğuna yakın bile değildi. Dükkândan bu kadar uzun süre ayrılmasının gerekçesi, yeniden tasarlayıp büyük bir kârla satabileceği eşsiz parçaları düşük fiyata bulmak, böylece de harcamaları ve dükkân Lydia'nın gözetiminde kısıtlı saatlerde çalışırken meydana gelen kayıpları gider yazmaktı.

Şu ana kadar yolculuğu gerçekten Kevin'ın ilgileneceği kadar haklı çıkaracak bir şey olmamıştı ama henüz bitmemişti de. Colleen'in ana hedefi hâlâ önündeydi: Florida. Palmiye ağaçları ve mavi gökyüzü, birçok insan için mutlu bir varış noktasıydı ama Colleen kendini sanki bir idam mangasının önüne gidiyormuş gibi hissediyordu.

Yalnızca Kevin'ın onun ne yaptığını asla öğrenmemesi için dua etti.

"İyi öyleyse, bunun sana zaman kaybı gibi hissettirmediğine sevindim." Kevin derin bir nefes aldı ve Colleen onun, aslında bu yolculuğun başarısız olduğu sonucuna vardığını ve bunun nedenini de çok iyi bildiğini anladı. "Genç asi nasıl?"

"Şimdiye dek her şey şaşırtıcı derecede kolay oldu," dedi Colleen, her zamanki *ideal yedek anneye* dönüşmesin diye sesinin çok hevesli çıkmamasına dikkat ederek ama aynı zamanda iyi haberleri paylaşmak da isteyerek. "Gerçekten de ele avuca sığmayan bir genç kızdan fazlasını bekliyordum ama o kadar da kötü olmadı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslında bu yetersiz bir ifadeydi. O ana dek Tamara uslu ve hatta bazen eğlenceli biri olmuştu. Arada bir biraz kederli gibiydi ama Ben Hiç, Asla oyunlarından beri biraz hareketlenmiş gibi görünüyordu. Colleen onun arkadaşlığından keyif aldığını fark ediyordu ve hatta Tamara'nın Bitty'le arasındaki tuhaf ilişkide üstlendiği tampon görevi için minnettardı da.

"Peki, güzel. Orada seninle birlikte olamadığım için tekrar özür dilerim."

Hayır. Hayır. Bundan nefret ederdi. Ve Colleen de onun bundan nefret ettiğini bilerek sürekli gergin olurdu. Onun burada olmadığına gerçekten seviniyordu. "Ah, sorun değil. Jay nasıl? Siz eğleniyor musunuz?"

"Hem de çılgınlar gibi," dedi Kevin, sonra da azıcık daha az şevkle ekledi: "İkimiz de keşke sen de burada olsaydın deyip duruyoruz."

Colleen bunun doğru olmadığından yüzde doksan dokuz emindi. Ama bu da güzel olması için doğru olması gerekmeyen o şeylerden biriydi.

"Ah. Ben de aynı şeyi söylerdim ama sürekli spordan bahsedip duran tüm o erkeklerin arasında muhtemelen sıkılırdım." Colleen bir kahkaha attı. "Ben tam bir kızım."

"Burada ne kadar çok kadın olduğuna çok şaşırırdın diye düşünüyorum. Sam Riley'yi tanıyor musun? Geçen sezon futbolda ayak bileğini kıran çocuk?"

Colleen anında gerildiğini belli etmemeye çalıştı. "Evet, sanırım dördüncü senelerinde Jay'le aynı sınıftaydı." Çocuğun bekâr annesini de *oldukça* iyi hatırlıyordu. Çok çekici ve cilveli, bekâr

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

annesini. "Kelly gitti mi?" Zoraki kayıtsızlığı kendi kulağına komik geldi ama belli etmedi.

"Ya, görünüşe göre büyük bir spor meraklısıymış. Ona bakınca asla anlayamazsın değil mi?"

Hayır, asla. Gisele Bündchen bacaklı ve Kate Hudson saçlı, bir yetmişlik sahipsiz bir kadın öyle olamazdı. Ya da belki de sadece Colleen onu öyle hatırlıyordu. Yine de kadın kesinlikle oldukça hoştu ve hiç sporla ilgilenecek gibi görünmüyordu. Bu yanlış olsa bile Colleen kafasında sportif tipli olarak daha çok bir yumruk atabilecek gibi görünen sert bir kadın çizerdi.

"Hayır," dedi, yine sesinin kaygısız ve bu haber bu gezi hakkındaki hislerini değiştirmemiş gibi çıkmasına gayret ederek. "Evet, bana kesinlikle öyle gibi görünmemişti. Peki, siz erkekler bu gece ne yapıyorsunuz?"

"Sanırım çocuklar odalarda takılacaklar ve geri kalanımız da otelin barında maçı seyredeceğiz. Burada Old Bay baharatlı tavuk kanatları ile fıçıda Dogfish Head biraları var."

"En sevdiğin, bu çok güzel."

Yani, hep beraber sarhoş olacaklardı. Kelly'yle birlikte. Muhtemelen bir grup erkek ve aralarında tek kadın olarak da o. Onunla şakalaşacaklar, ona takılacaklar ve muhtemelen hepsi de onunla flört edeceklerdi ve o da sanki kocalardan oluşan bu kalabalığın, ona arzulu gözlerle baktığını fark etmemiş gibi bu oyunu sürdürecekti.

Kevin o erkeklerden biri değildi.

Ama bu da durumu muhtemelen daha beter hale getirecekti. Muhtemelen Kevin, Kelly'nin peşinde olmayan tek erkek olacaktı ve bu yüzden de Kelly muhtemelen en çok ondan hoşlanacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen burnunu kaşıdı. Bunu kafasından atması gerekiyordu. Bu kadar çok düşünmeyi bırakmalıydı. Bu tür konularda hayal gücünün dörtnala koşmasına izin veriyordu. Kevin'la en son ne zaman sadece *takıldıklarını* hatırlayamaması da muhtemelen buna pek yardımcı olmuyordu.

Biriyle çıkarken, erkek arkadaşınızın sevdiği şeyleri seviyormuş gibi yaptığınız bir dönem mutlaka vardır. Colleen onunla bir barda oturup takılarak bira içtiği günleri kolaylıkla hatırlayabiliyordu. Hoşuna gitmese de sırf onun için fark etmiyormuş gibi görünme çabasıyla onunla aynı birayı istediğini... Anladığı ama umursamadığı futbolu izlediğini -Tanrım bu maçlar bir asır sürüyordu- ve sonunda bu büründüğü role kendini kaptırmamaya çalışarak herkes tepki verdiğinde tepki verdiğini...

Sonra evlenirsiniz ya da rahatlarsınız ve artık bu tip şeylerde rol yapmanız gerekmez. Böylece ilgi alanlarınız ayrılır ve birdenbire bu zamanı birlikte geçirmiyor olursunuz. Sonra Kelly gibi çekici biri çıkıverir ve o "eğlenceli kız arkadaş" rolünü üstleniverir. Daha da kötüsü, yaptıkları şey her neyse onu gerçekten sever de.

Colleen bu düşünceleri kafasından attı. "Peki, bu kulağa eğlenceli geliyor bebeğim! İyi vakit geçirdiğinize gerçekten seviniyorum."

Şimdi neyi daha çok kıskandığından emin değildi. Kevin'la Jay'in baba oğul yöntemleriyle aralarında bağ kurmalarını mı yoksa Kevin'la yeniden bağ kuranın kendisi olmasını gerektiğini mi...

"Eğlenceli. Tamam tatlım, şimdi acele etmeliyim, buradaki Şöhretler Salonu'na özel bir gezimiz var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tamam, daha sonra sana mesaj atarım."

"Tamam. Seni seviyorum." Bu âdet yerini bulsun diye söylenmiş bir şeydi. Telefonu her kapattıklarında yapılan. Kevin bunu gerçekten kastederek mi söylemişti?

"Ben de seni seviyorum."

***

Glidmore, Güney Carolina'daki müzayede neyse ki Colleen'in beklediğinden daha iyiydi. Eğer odaklanmaz ve kelepir avlama yetenekleri ile hayal gücünü konuşturmazsa neredeyse eli boş döneceğini anladığından, Tamara ile Bitty sıkılıyorlarsa da bunu dert etmeyemeye ve yapmak için geldiği şeyi yapmaya karar vermişti.

İlk satın aldığı şey -bir dolara- eski ve paslanmış at nallarıyla dolu bir kutu oldu. Tamara'nın sorgulayan gözlerini üzerinde hissetmiş ve aklındaki görmezden gelinecekler listesine "yargılayıcı bakışları" da eklemişti. Biraz boya, azıcık parlatıcı, bir miktar yapıştırıcı, kuştüyü, sahte taşlar ve aklına gelen başka malzemelerle birlikte yeni bir kimlik kazanan nallar dükkânda çok iyi satılırdı. Bazen ortaya çok güzel işler çıkardı ve onları elinde tutup dükkânda sergilerdi. Süslü nallar gerçekten çok güzeldi. Eşsiz. Bir kapının üstündeki paslı bir nal çok sıradandı. Bunu bilmeyen yoktu ama sahte taşlarla, güzel bir boyayla ve kuştüyleriyle süslenmiş soluk pastel rengi bir nal bambaşka bir şeydi. O tanıdık biçim oradaydı ama üzerindeki süslemeler onu alışılmışın dışında ve kadınsı yapmıştı. Haliyle insanlar da bunun için deliye dönmüştü.

Hem kim hayatında biraz şans istemezdi ki?

Peki bunun güzel olmasını kim tercih etmezdi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslında bu boyama ve süsleme işi belki Tamara'nın da yapabileceği tarzda bir şeydi. Colleen kendini bunu düşünürken yakaladı. Tamara yanında sadece bir hafta daha kalacaktı, sanat projeleri veya dükkân işleri yapmak için etrafında olmayacak, eve dönmüş olacaktı.

Yine de Colleen onunla bu konuda konuşabilirdi, belki böylece Tamara kendi projeleriyle ortaya çıkma ve kokusu sürekli üzerinde olan şu lanet sigaraları içmek yerine bir şeyler üretebilirdi.

Colleen hiçbir şey söylememişti, bir parmağını sallayıp Tamara'ya "kötü" olduğunu söyleyen yaşlı, huysuz yenge olmak istemiyordu ama Tanrı aşkına, sigara alışkanlığı sadece zararlı olmakla, kırışıklıklara ve sapsarı dişlere sebep olmakla kalmıyordu ki... Tamara nasıl oluyor da sigara masrafını karşılayabiliyordu? Bugünlerde sigara bir servet ediyordu.

Ama müzayededen sonra fırsat kendiliğinden doğdu.

"Tüm bu nallarla ne yapacaksın ki?" diye sordu Tamara. Sesindeki şüphecilik apaçıktı.

"Onları boyayacağım. Pırıl pırıl yapacağım. Göz kamaştırıcı hale getireceğim. Esasında onları sanat eserine çevireceğim. Bununla ilgilenir misin?"

"Neyle, nalları sanata çevirmekle mi?

"Evet."

"*Ben mi?*"

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben bu işte değilim, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yani, *hiç*."

"Çocukken hiç seramik boyamadın mı?" Colleen bunun bilinen bir şey olduğunu düşündü: Her çocuk bir seramik dükkânına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gidip annesinin utansa da bir şekilde evinde sergilemek zorunda olduğu korkunç bir *anne* tabağı yapmaz mıydı?

"Hayır." Tamara boş gözlerle baktı.

"Ya eve getirdiğin sanat projeleri?"

"El izlerimizden yapılan şu hindiler falan gibi mi?"

Colleen duraksadı. Bu oldukça ilkel bir sanat tanımıydı ama işe yarardı. "Tabii ki."

"Bir kere."

"Tamam." Birden içini bir hiddet kapladı. "Eğer ilham gelir de bu nalları güzel süs eşyalarına çevirebilirsen işe alındın. Yapamazsan unut gitsin ve bir sigara daha yak."

Tamara bir an için incinmiş göründü ama bu hemen geçti. "O kadar çok içmiyorum."

Colleen'in buna sabrı yoktu. "Bir tanesi bile çok fazla. Ama seni durduramam." Omuz silkti. "Ne istersen onu yap."

Tamara'nın yüzünden bir şüphe ifadesi geçti. "Yani bu at nalları... Onların sadece süslenmelerini mi istiyorsun?"

İlgisi o kadar azdı ki Colleen bunu bir zafer olarak görmekte güçlük çekti. "Onların güzel olmalarını istiyorum. Ben bunu yapabilirim ama zaman alır. Sen bunu yapabilirsen sana parasını öderim. Ama sadece öyle üstünkörü bir iş yapmak için değil, gerçekten iyi bir iş çıkarmak için. Eğer ilgileniyorsan bana haber ver."

"Tamam," diye onayladı Tamara. "Bunu düşüneceğim."

Ve her ne kadar Colleen gizlice bunun onun yaratıcılığını beslemek ve ödeme için iyi bir teklif olduğunu düşünse de bu konuyu öylece bıraktılar.

Sonra birkaç küçük kutu daha çıktı, aralarında Colleen'in üç dolara aldığı ve içinde Noel şarkısı kitapları olan eski bir sandık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da vardı. Birazcık yapıştırıcı ve Alman malı, simli toz cam boyası ile bu sayfalar Noel zamanında deli gibi gidecek güzel süslere dönüşebilirdi.

Sandığın dibinde bir müzik kutusu olduğunu fark ettiğinde de neredeyse çıldırıyordu. Altındaki etiket *Neşeli Günler*'den çeşitli şarkılar çalacağını söylüyordu ama Colleen anahtarı çevirdiğinde vızıldadı, gıcırdadı ve *My Favorite Things*'ten birkaç ahenksiz nota çaldı. Bu üzücüydü ama Colleen müzik kâğıtlarıyla elde etmek istediğini almış olduğundan çok büyük bir kayıp da değildi. Müzik kutusu yalnızca fazladan bir hediye olacaktı.

Ama hayat böyleydi, bunu uzun zaman önce keşfetmişti. Bazen yoldaki ufak bir parıltı size bir an için umut verir ama sonra bir serap olduğu ortaya çıkardı. Ve bazen de bu serap sizin birazcık daha uzun süre devam etmenizi sağlayacak kadar güzeldir.

***

Ertesi gün başka bir müzayedeye girdiler ve bu seferki tam bir bombaydı. Gerçekten. Colleen kayıt yaptırıp müzayededeki mallara bakarken ne kadar şanslı olduğuna inanamadı.

Etrafında kendisine karşı teklif vermek için orada bulunan, sade görünüşlü taşralılara baktığında özellikle memnun oldu. Bir açıklaması yoktu *-asla* hiçbir açıklama olmazdı- ama bugünün çok kârlı bir gün olacağını iliklerine kadar hissedebiliyordu.

On yıl ya da daha önce yıkılmış tarihi bir Charleston otelinden geldiği söylenen, camı hariç her şeyiyle kurtarılmış bir pencere saçağı getirdiler.

"Ah, aman Tanrım, şunu bir de pencerenin olduğu yerde bir aynayla hayal etsene," dedi Colleen, Bitty'ye.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Açık arttırma dört yüz dolarla açılıyor," diye karşı koydu Bitty. "Buna değmesini sağlayabilmek için bunu ne kadara satman gerekecek?"

"Şey, kâr kârdır…"

"Onu eve taşımak, yenilemek?.."

"Altı yüz elliye satabilirsem düzgün bir kâr edebilirim," dedi Colleen rahatlıkla bir buçuk metre boyunda ve neredeyse aynı genişlikte olan parçayı değerlendirerek. "Ama ilk başta ona bin yüz dolar fiyat koyacağım ve bunu elde etme ihtimalim de oldukça yüksek."

Bitty dudaklarını büktü ve başıyla onayladı. "Tek bir parça için etkileyici."

"Hedefim bu."

Bitty gülümsedi. "Sen hep bir girişimciydin. Bense sadece bir alıcı. Umalım da bu işe yarasın."

Colleen ima edilen olumsuzluk ile biraz öfkelendiğini hissetti. Bu onun on yıldır yaptığı şeydi. İnternet üzerinden ikinci el eşyalar sattığı zamanı da sayarsa daha da fazla. Müşteri portföyünü oluşturmuş, saygınlık kazanmış, kendini yetiştirmiş ve kendi kendinin patronu olan bir kadın olmak için her şeyi hazırlamıştı. Yalnızca işlerin iyi gitmesini "ummayı" bekleyemezdi ve tabii ki diğer insanların, yaptığı işi sanki geçici bir hevesmiş gibi görmelerinden de hoşlanmıyordu.

Ama ne söyleyebilirdi ki? Eğer Bitty'yi tüm bunlarla vurursa yalnızca eski arkadaşına saldıran bir pislik olurdu. Hiçbir şey kanıtlamış olmazdı çünkü tıpkı dedikleri gibi bu tarz şeyleri yaşamadan bilemezdin ve Bitty muhtemelen bu işin nereye varacağını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiç göremeyecekti. Yalnızca kısa bir süre için yanlarındaydı.

"Umarım," dedi Colleen basit bir cevapla. "İşe yarayacağını umuyorum."

Ve yaradı da. Pencere çerçevesine pek ilgi gösterilmedi ve Colleen bunu iki yüz dolara aldı. Aynı zamanda 1940'lardan kalma tozlu bir şifonyer aynası, yüz yaşından daha yaşlı bir çift kişilik karyola iskeleti ve daha sonra inceleyeceği bir avuç dolusu muhtelif küçük biblo da aldı.

"Birinin çöpüyle ilgili deyişi bilirim," dedi Bitty paslı pirinç bir pudralığı eline alarak, "ama bazen birinin çöpü diğerinin de çöpüdür, değil mi?"

"Ben işimi biliyorum Bitty," diye uyardı Colleen.

"Ve kabul etmek gerekirse ben bilmiyorum. Öyleyse eğit beni." Bitty pudralığı havaya kaldırdı. "Bunu bana nasıl satarsın?"

"Peki," dedi Colleen onu nazikçe onun elinden alıp havada tutarak, "üzerindeki işareti görüyor musun?"

"Orada bir şeyin çıkıntısı olduğunu görüyorum."

"Daha yakından bak. Ne olduğunu görüyor musun?"

Bitty onu şüpheli bir şekilde inceledi. "Bir tür… Bilmiyorum. Bir çapa falan mı?"

"Amerikan Deniz Kuvvetleri için kartal, dünya ve çapa. Ama pudralık, görebileceğin gibi," onu havada tuttu, "bir kalp şeklinde. Öyleyse bu ikinci dünya savaşı eşyası," onu açarak yarı kullanılmış pudrayı ve hâlâ yerinde olan süngeri gösterdi, "muhtemelen sevgilisinin veya kocasının ön cephelerden geri dönmesini bekleyen bir kız tarafından kullanılmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bitty'nin alnı kırıştı. "Ee?.."

"Bunun kullanılmış olması ki görünüşe göre birkaç defadan daha fazla, bunun biri için bir anlam ifade ettiğini söylüyor, sence de öyle değil mi?" Colleen onu tekrar havada tuttu. "Demek istediğim, sen herhangi bir makyaj malzemeni ne zaman bu kadar dibine kadar kullanırsın ki? Biz hep yeni şeyler alırız, değil mi?"

"Bu doğru."

"Ama bu birisi için özelmiş. Ve sonra da kullanılmadan kalmış. Bir noktada kız onu son kez kullanmış ve sonra tekrar kullanmamış. Neden?"

"Bilmem." Bitty endişeli görünüyordu. "Bilemeyiz."

"Doğru," diye onayladı Colleen. "Asla bilemeyeceğiz. Ancak şu var ki bu yeri doldurulamaz ufak eşya burada ve ben onun dışını yepyeni yapacak ama içini tamamen el değmeden bırakacağım çünkü birçok kişi orijinal içeriği tercih eder. Ve dışarıda bir yerde de belki şimdiki bir denizcinin kız arkadaşı veya karısı olan ya da belki kendisi bir denizci olan bir kadın var ve bu, onun hayal gücünde ve ilhamında bir kıvılcım çaktıracak ve bu eşyaya dokunmak ve çok uzun zaman öncesindeki başka bir kadının hikâyesini hissetmek isteyecek."

Bitty'nin yüzünde sanki kendisine masaj yapıldığı için rahatlayan birinin hülyalı bakışı vardı.

Colleen ona aklına bu kadar çok böyle romantik hikâye geldiğini çünkü kendisinin asla gerçekten böyle bir hikâyesi olmadığını söyleyemezdi. Kevin'ın ikinci seçeneği olduğunu Bitty'ye bile hiç itiraf etmemişti. Koşullardaki beklenmedik değişikliğin onları evliliğe götürdüğünü ve onları hâlâ Kevin'ın kalbinde birlikte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutan tek şey olabileceğini bilmiyordu. Sormaya çok korkuyordu. Bu yüzden hayatına sorumluluk sahibi eş gibi devam etmiş, elinden gelenin en iyisini yapmış ve başarısız olduğunu her hissettiğinde, kalbinin derinliklerinde yatan ve Colleen'in aslında en baştan orada hiç olmaması gerektiği düşüncesi ile bu korkusu on kat daha büyümüştü.

Ama bunu hiç kimseye itiraf etmeyecekti.

Bu yüzden bunun yerine bir kahkaha attı. "Her gün benim için nasıl geçiyor, görüyor musunuz? Dükkânı açtım çünkü bir hikâye uydurabileceğimi gördüğüm her şeyi satın alıyordum. Bu artık kontrolden çıkmıştı. Kevin sonunda tüm birikimlerimizi antikalarla yiyip bitirmek yerine bir kâr elde etmemin benim için daha iyi olabileceğini önerdi."

"Şu Kevin finansal açıdan hep akıllıydı zaten."

"Gerçekten öyle, değil mi?"

"Peki dükkândan iyi kâr ediyor musun?"

Colleen elini şöyle böyle der gibi salladı. "Fena değil. Bazı yıllar diğerlerinden daha iyi. Geçen yıl çok ilham gelmedi, o yüzden bir kayıptı. Şu anda düzeltmeyi umduğum da bu. Bu gezide harika şeyler bulmam gerek yoksa korkarım ki," abartılı bir şekilde omuz silkti, "gerçek bir iş bulmam gerekebilir."

"Peki, şimdi ne aradığını bildiğime göre yardım edebilirim. Mesela şurada eski, harap bir klarnet gördüm." Sırasını bekleyen bazı eşyalaeı işaret etti.

"Harap mı?"

"Evet, demek istediğim, çalınabilir durumda olmadığına eminim ama bilirsin işte…" Omuz silkti, "Onunla başka bir şey yapabilirdin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Colleen bunun üzerine düşündü, sonra bir kaşını kaldırarak Bitty'ye baktı. "Ne gibi?" yeni bir eşya kutusu getirirlerken müzayedeciye doğru bir bakış attı.

"Bilmiyorum, belki... Belki ona kablo çekip bir masa lambasına falan dönüştürebilirsin?" Bitty aniden emin değilmiş gibi göründü. "Bu aptalca bir fikir mi?"

"Hayır! Bu çok iyi! Bu fikre *bayıldım*! Hangi partinin içinde bu?"

"Gidip bakayım." Bitty yüzünde gizli bir keyif ifadesiyle koşarak sıradaki eşyaların arasında sinsi sinsi dolaştı.

Colleen onu getirmelerini ve tanıtmalarını bekleyebilirdi tabii ama Bitty *nihayet* bir şey hakkında olumlu konuşuyorken bu halinin sürmesini istedi.

Tamara'yla Bitty'yi, antikalar ve tablolar ve tüm bunlar için deli divane olarak kendisinin birebir kopyalarına dönüştürmek istediğinden değildi ama bu dünyada herkes için yapılabilecek bir şey vardı ve eğer onları meşgul edip kafalarını rahatlatmak yardımcı olacaksa o zaman bunu deneyecek ve yapacaktı.

"Şuradaki," dedi Bitty o anda satılan eşya grubundan muhtemelen üç parti altta olan kırmızı bir süt sandığını işaret ederek. Orada küçük çocuklar için, itildiğinde pat pat ses çıkaran şu eski itme oyuncaklarından biri vardı. Muhtemelen onun da bir değeri vardı ama Colleen ikinci el eşya işinde değildi. Genellikle satıştaki eşya grubundan yalnızca istediğini alır ve diğerlerini de herkesin alabileceği bir yere bırakırdı. Burada onun gibi iyi bir alışverişi bitirmeye can atan bir sürü insan vardı.

Colleen, müzayedeci diğer eşyaları bitirirken birkaç dakika bekledi, Bitty'nin gitgide artan heyecanını hissedebiliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu gerçekten de çok eğlenceliydi. Sonunda sıra o partiye geldi ve muhtemelen dış mekân elektrik uzatma kablosunu isteyen bir adamla birkaç dakikalık kıyasıya bir teklif verme yarışından sonra Colleen eşyaları beş dolara aldı.

Bitty zevkten dört köşeydi. "İşte bu!" Bir beşlik çakmak için elin kaldırdı.

Colleen ona çaktı, sonra da, "Tamara nerede?" diye sordu.

"Son gördüğümde dışarı çıkıyordu. Büyük olasılıkla sigara içmeye gitmiştir." Bitty başını iki yana salladı.

"Bundan nefret ediyorum."

"Ben de."

"On yedi yaşımdayken bunu yapmadığıma seviniyorum."

"Ben de."

Colleen dışarı çıktı ve takip eden birkaç dakika panik içinde geçtikten sonra -Tamara kaçırılmış mıydı? Otostop çekerek buradan gitmeye karar verecek kadar çok mu sıkılmıştı? Colleen'in onun aldığını fark etmediği bir çeşit uyuşturucunun etkisinde bir yerlerde kendinden mi geçmişti?- Tamara'yı bir ağacın gölgesinde, uzun zaman önce bitmiş bir sigarayı söndürürken gördü, ağlıyor gibi görünüyordu.

"Tam?"

Kız irkilerek başını kaldırdı. "Ah! Üzgünüm! Ben sadece... Telefondaydım. Daha doğrusu bir telefon açmaya çalışıyordum. Cevap yok." Sessizce ekledi: "Her zamanki gibi."

"Her şey yolunda mı?"

"Sadece babama yerimi bildirmek istemiştim. Sanki..." Omuz silkti. "Yapmam gereken bir şeymiş gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin benimle güvende olduğunu biliyor. Eğer bir iş toplantısındaysa belki de ara veremiyordur."

"Evet. Sanırım." Tamara sigara izmaritini uzağa fırlattı.

Colleen önce izmarite, sonra yeniden Tamara'ya baktı. "Yengen olarak görevim dahilinde bunu sana söylemeliyim: Bunun sana kırışıklıklar, kahverengi dişler ve yüzde istenmeyen tüyler verdiğini biliyorsun değil mi?"

"İstenmeyen yüz tüyleri mi?"

Colleen yemin etti. "Yaşanmış bir hikâye."

"Tamam, peki, artık bitti."

"Keşke hayat boyu bir alışkanlığa dönüşmeden evvel sigara içmeyi bir an önce bırakmanın ne kadar önemli olduğunu bilseydin."

"Kırılma ama Colleen yenge," bu birkaç günde yenge dememişti ve o yüzden bu, bir annenin çocuğunu ilk adı, göbek adı ve soyadıyla birlikte çağırmasıyla eşdeğerdi, "ama olup biten yeterince saçmalık var, daha fazlasına ihtiyacım yok. Üzgünüm ama," gözlerini sımsıkı kapattı ve başını iki yana salladı, "üzgünüm."

Collen bir meseleyi ne zaman eşelemesi gerektiğini bilirdi ve bu da kesinlikle zamanı değildi. Sigara içmeyi *veya* saygısızlığı sevmezdi ama bunun çok farklı bir şeyle ilgili olduğu ve Tamara'nın konuşacak kimsesinin olmadığı çok açıktı. Belki de eğer Colleen buna tahammül edebilirse Tamara onunla konuşabileceğini anlardı.

"Peki, küçükhanım." Elini aşağı uzattı ve Tamara ayağa kalkmak için yardımı kabul etti. "Tüm bu saçmalığımız devam ediyor

ve treylere yüklememiz gereken bir sürü de ıvır zıvırımız var, o yüzden gel de yardım et."

"Evet, hanımefendi. Bu dili kullanmana gerek yok."

"Görünüşe göre var. Bazı insanlar tarafından duyulmanın tek yolu bu."

Tamara'nın hali rüzgârdaki bir uçurtma gibi değişti. "Kötü bir gün geçirdim, tamam mı? Bu kişisel bir şey değildi."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Ama o zaman kasırgalarını kendine sakla, anlaşıldı mı?"

Tamara gözlerini devirdi ama istemeye istemeye gülümsedi. "Deneyeceğim."

Colleen de bunu denediğini hatırladı. Bu her zaman kolay olmamıştı. "İyi bakalım. Dene," dedi ve konuyu burada kapattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Colleen & Bitty
On yedi yıl önce

"Beni sakın suya itme Blake Ryan yoksa yemin ederim..." Bitty haykırdı ve bu sesi gürültülü bir şapırtı izledi. Bitty gülümseyerek ama kızgınmış gibi yaparak sudan çıktı. "Sana ne demiştim ben?"

Blake'i ayak bileklerinden tutup göle çekti. Bitty onun direnmesi gerekmediğini biliyordu çünkü kaslarla kaplı bir vücuda sahip, bir seksen beşlik, genç bir adamdı. Ama yine de Bitty'nin onu çekmesine izin vermişti.

Birkaç metre ötede ise Colleen, Kevin'la birlikteydi. Kevin bacaklarını uzatmış, arkasında yere koyduğu avuçlarına dayanarak oturuyordu, Colleen de onun kucağında uzanıyordu, sarı ile kahverengi tonlarındaki saçları upuzun kıvrılmıştı. Gözlerini Kevin'a doğru kaldırdığında genç adam onun söylediği bir şeye güldü ve Colleen *evet,* diye düşündü, *sonunda onu buldum.*

Gelecek yıllarda tekrar tekrar anlattığını şimdiden hayal edebildiği bir şekilde tanışmışlardı. Colleen bir kış günü, havanın erkenden kararmaya başladığı bir öğleden sonra sınıflar arasında yürüyordu ve kapüşonlusunu kafasına geçirmiş genç bir adam ona yaklaşıp çantasını almaya kalkmıştı. Tabii ki Colleen çığlık atmıştı ve onunla boğuşmaya başladığında istatistik sınıfındaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hoş çocuk -Kevin Bradley- birdenbire ortaya çıkmış ve Colleen dursun diye yalvarana kadar adamı yumruklamıştı.

Colleen failin *badminton* sınıfındaki, iplik gibi kolları olan ve küçücük bir sineği bile incitemeyecek Guy Wilkins olduğunu düşündüğünü ona hiç söylememişti. Çocuğun sadece masrafını çıkarmaya çalıştığı bir ot alışkanlığı vardı ve nedense Colleen'in iyi bir hedef olduğuna karar vermişti.

Bu muhtemelen bir daha asla tekrarlamayacağı bir hataydı. Yani Kevin'ın orada olması gerçekten iyi bir şeydi.

Ve Kevin'ın orada olması iyi bir şeydi çünkü onu korumuştu ve diğeri bir muhallebi çocuğu da bir dev de olsa Kevin yine aynı şeyi yapardı ve bu, Colleen'in hayranlıktan başını döndürmüştü. Genç adam onu kurtarmak için dayak yemeye razıydı.

Bu tıpkı insanların olacağına hep yemin ettikleri gibiydi.

Bu hiç ummadığın bir anda gerçekleşen o şeydi.

Başına geldiğinde anladığın türden bir şeydi.

Sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum...

Bir hafta sonra onunla ve arkadaşlarıyla Henley's'te karşılaştığında kader ağlarını örmeyi tamamlamıştı. Kabul etmek gerekirse Kevin ve arkadaşları biraz çakırkeyiflerdi ama Colleen kendine, Kevin'ın o gece kendisine karşı gösterdiği heyecanın, uygun davranma dürtüsünü bir kenara bırakıp içinden geldiği gibi davranmasından kaynaklandığını söylemişti. Bu Colleen'in hayatında bir şeyden kesinlikle emin olduğu ilk sefer olabilirdi. Daha konuşmaya başladıkları anda onun evleneceği adam olduğunu biliyordu. Tabii ki bildiğini *bilemezdi.* Ama bildiğinden oldukça emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşte buradaydılar. Bitty ve Blake mükemmeldiler, Colleen bunu da en başından beri biliyordu. Şimdi o da iki aydır birlikte çok mutlu olduğu Kevin'a sahipti. Hayır, bu uzun bir süre değildi ama her şey öyle mükemmeldi ki... Colleen hep gülüyordu. Hep eğleniyordu. İkisi de her şey için hep hazırdı, bu yüzden dünyalar onların olmuş gibiydi.

Yakın bir geçmişteki bir eski sevgiliden bahsediliyordu ama o bir nedenden artık *eski* olmuştu, değil mi? Bunda endişelenecek bir şey yoktu.

Ve Bitty de... Ah, Bitty'yle Blake'i bir araya getirmek onun en büyük flört başarısı olabilirdi.

"Çok tatlılar, öyle değil mi?" dedi Colleen başını geriye uzatıp Bitty'yle Blake'in suda birbirlerine kur yapmalarını izleyerek. "Onları görünce daha yeni birlikte olmaya başladıklarını falan düşünürsün; bir buçuk yıldan fazla süredir birlikte olduklarını değil."

"Çok tatlı," dedi Kevin dalga geçerek. Tabii, o bir erkekti, onların tatlı olduklarını düşünmemişti.

"Gerçekten de," dedi Colleen doğrulup oturarak, "eğer evlenmezlerse aşka olan bütün inancımı kaybederim."

Kevin hiçbir şey söylemedi ama dalga geçen gülümsemesi biraz solmuştu.

"Kev? O neydi?"

"Ne? Hiçbir şey."

Colleen aşını ona doğru çevirdi. "Kevin."

"Hiçbir şey. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Colleen bir kaşını kaldırdı. "Sırf bunu söyleyerek bile kendini ele verdin zaten. Öt bakalım."

Colleen onun bir şey bildiğini belli ettiği için gerçekten ama gerçekten pişman olduğunu görebiliyordu. Özellikle de dürüstlük onların tek ve yegâne gerçek kuralları olduğu için.

"Kevin, hiçbir şey söylemem, sır saklamakta iyi olduğumu bilirsin."

Kevin bunu tartar gibi göründü, sonra kollarını kavuşturdu. "Blake gidiyor."

Colleen'in kalbi sıkıştı. "Gidiyor mu? Nereye gidiyor, ne demek istiyorsun?"

Kevin oturdu ve ellerindeki tozları silkeledi. "Annesi hasta. Wyoming'te yaşıyor. Para kazanamıyor ve tek başına. Blake ona yardım etmek için oraya gidiyor. Evi temizlemek, biraz para kazanmak, faturalarına yardım etmek vesaire..."

Colleen'in ağzından belli belirsiz bir ses çıktı.

"Bitty'ye yakında söyleyecek. Sanırım onun ne söyleyeceği konusunda çok korkuyor."

"Ne söyleyecek ki? Demek istediğim... Hayykırarak üstüne atlayacak falan değil. Ama gerçekten çok üzülecek."

"Evet. Bu çok berbat bir durum."

"Blake… Öyleyse okuldan ayrılacak mı?"

"Mecbur."

"Yalnızca bir buçuk dönem kalmışken mi? Bu… Hayır, bunu yapamaz. Yapamaz!"

"Bazen hayat işlere burnunu sokuyor sanırım."

Colleen'in gözleri Kevin'ın suçlu yüzünden Blake ve Bitty'ye doğru döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bitty'yi daha önce hiç şu anda olduğu gibi görmemişti. Bir zamanlar sürekli endişelenirdi. Çekingendi. İnsanların onu hoş görmesine alışkındı. Aşırı derecede utangaçtı. Her zaman mükemmel görünür ve mükemmel davranmaya çalışırdı. Blake'le birlikte olmaya başladığından beri ise her şey değişmişti. Blake kamyonetinin arkasında oturmuş kola -diyet değil- içerlerken ona kız arkadaşı olmak isteyip istemediğini sormuştu. "Özel bir yerde değildi," demişti Bitty. Hoş bir ufuk manzarasına bakmamışlar ya da yıldızları seyretmemişlerdi. Başka arabaların olduğu, insanların geçtiği bir park yeriydi sadece. "Ama," demişti Bitty, Colleen'e, "Eyfel Kulesi'nde şampanya kadehlerini tokuştururken de olabilirdi. Yine de on kat daha romantikti."

Colleen, Bitty'yi düşününce midesi buruldu. Bitty âşıktı. Bitty mutluydu. Bitty özgürdü. Blake'e sahipti ve bunu biliyordu. Ona sahip olduğu sürece endişeleri yoktu. Eğer biri onu aşağılarsa ne önemi vardı ki? Blake'i vardı. Bardaki bir çocuk onun bardaki en çekici kız olduğunu düşünmese ne olurdu? Bitty bunu nasıl umursayabilirdi ki? Blake'i vardı.

Ama şimdi Blake'i kaybedecek ve gardı düşmüş bir halde çırılçıplak kalacaktı. Colleen Bitty'nin etrafına öreceği kesin olan duvardan şimdiden korkuyordu. Onun bile o duvarın arkasını görmesine izin verip vermeyeceğini merak ediyordu.

Blake bir sonraki cuma gününe kadar Bitty'ye söylemedi. Hep birlikte lokantada yemek yediler, sonrasında Kevin'la Colleen oradan ayrıldılar ve Bitty daha sonra olanları Colleen'e birkaç boğuk sözcükle anlattı. O ve Blake lokantanın dışında onun arabasında oturmuşlardı ve Blake ona söylemişti. Bir yıllığına falan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gitmesi gerektiğini söylemişti. Ne zaman geri döneceğini kesin olarak söyleyemiyordu.

Geri *dönüp dönmeyeceğini* kesin olarak söyleyemiyordu.

Üzgündü.

Ve bu ilişkilerinin sonuydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bitty

İş intihara geldiğinde bunun misafir umduğunu değil bulduğunu yer tarzı bir şey olduğunu düşünürsün, değil mi? Tıpkı, bunu yapmaya karar vermişsindir ve sakinleştirici almak için eczaneye gidiyorsundur ama yolda ayağın kayar ve gelen kamyonun önüne düşüverirsin gibi... Bu hiç beklenmedik bir şeydir, öyle değil mi? Bu, her türlü ölmen gerektiği anlamına gelir.

Benim de düşüneceğim şey bu olurdu. Bugüne dek.

Bir başka müzayedeye gittik ve bundan keyif aldım. Ama da aldığım her kararın aptalca olması gibi, kendimi zor duruma soktuğum başka bir meseleydi.

Arabayı kaybetmek, paramı kaybetmek, sonra da sağlam bir planım olmadan yola koyulmak... Öncelikle ikisinin de benimle ne yapacaklarından ya da ne söyleyeceklerinden emin olamadıklarını bilerek ve kendimi bir yabancı gibi hissederek Colleen'le Tamara'nın yolculuğuna sülük gibi yapışmak yeterince kötüydü. Aralarında ne konuştuklarını sadece tahmin edebiliyorum. Tamara'dan, tam birbirlerini tanımaya ortaya çıkan ve aralarına giren bir yabancı hakkında kötü yorumlar mı geliyordu? Garip bir tipin arabaya binmesine izin verdiği için Colleen'den gelen özürler mi vardı?

Belki de yukarıdakilerin hepsi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu halletmem gerektiğini gayet açık bir şekilde farkındaydım, ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. Ama param ya da kredi kartım olmadan bunu yapmanın bir yolu yok gibi görünüyordu.

Ama bu dünyada yapabileceğim en son şey sürünerek Lew'e dönmek ve B Planı'ndan önce biraz zaman öldürmekti. Yoksa artık C Planı'nda mıyım?

Müzayede, yarı ahır, yarı ilkokul spor salonu karışımı gibi olan büyük, soğuk bir binadaydı. Çirkin ve aşınmış muşamba kaplı yerleri olan klimasız, geniş, düz, şekilsiz bir bina... Bir duvarda geniş ahşap raflar vardı, üzerlerinde birçok şeyin yanı sıra muhtemelen oyun gecelerinde kullandıkları bir çarkıfelek yer alıyordu. Diğer bir duvarda küçük bir kızın atkuyrukları gibi toplanmış geniş ve ağır perdeler ile bir sahne olması gereken alçak bir platform vardı, gerçi dürüst olmak gerekirse yerden sadece on santimetre kadar yüksekteydi.

Burada ne sıklıkta aktiviteler yaptıklarını, ne tür insanların geldiğini merak ettim. Güney Carolina'daydık ve kalın bir aksanları vardı. Benim gibi bir kuzeyli burada Tombala oynarken dezavantajlı olur muydu? Adam A mı diyordu, I mı? Ayağa kalkıp "Tombala!" diye bağırmak ne kadar utanç verici olurdu!

İşte ben hep bu tarz şeyler düşünüyorum. Toplum önünde nasıl küçük düşeceğimi düşünüp duruyorum. Neden hep böyle olduğumu, her zaman utanç verici bir şeyin olmasından korktuğumu bilmiyorum. Hem zaten genellikle utanç verici bir şey olur.

Muhtemelen olmayan şeyleri düşünerek üzerine çekmek hakkında düşünüyorsun ve muhtemelen bunda haklısın da.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen tamamen odakanmış şekilde envantere bakıp elindeki not defterine teklif vermek istediği her şeyi ve vereceği azami teklifin ne olacağını yazarken (bunu yazıyordu ki o anda rekabetçi bir ruh haline girip paslı bir kaynatma teknesini kimin kazanacağı üzerine yapılan bir yarışta sırf koca göbekli bir çiftçiyi yenmek için fazla para harcamasın) ve Tamara dışarıda, gölgelik bir ağacın altında yalnız başına oturup takıntılı bir halde telefonuna bakıyordu. Ben de çıkıp bir sosisli sandviç ile kola aldım.

Sosisli sandviçlerin ne kadar iyi olduğunu unutmuşum. Bunun bir ilgisi olduğundan değil de, cidden, eğer bunu okuyorsan git ve kendine bir sosisli al. Hayatını mahrumiyet içinde geçirme, basit şeylerin keyfini çıkar. Ketçaplı, hardallı ve yeşil salatalı bir sosisli sandviç... Ben bunu çiğ kuru soğanla da yapardım da bu modası geçmiş yerde yoktu. Yalnızca sosisin etrafını kâğıt kadar ince bir şekilde saran sandviç ekmekleri içindeki sade, genel dükkân tipi sosisliler ile ufak paketlerde çeşniler vardı. Her birinden üç tane koydum.

Gençken arkadaşım Lily Shade'in "sosislici" dediği bir şeyi vardı. Her ucuna altı sosisli takabileceğin ve bir düğmeye basınca altmış saniyede, belli belirsiz yanmış lastik gibi kokan, üzerinden yağlar damlayan ve parti için hazır, pişmiş etlerin olacağı elektrikli çubuklar konulmuş, muhtemelen tehlikeli aletlerden biriydi. Ben de bundan bir taneyi öyle çok istiyordum ki ne kadar acı çektiğimi hâlâ hatırlıyorum. Annem tabii ki mümkün değil demişti. Beni biraz daha abur cubur yemem için hiçbir şekilde cesaretlendirmek istemiyordu. Yemek yemek "sevimsiz," derdi ve düzgün bir genç hanımın sorumluluğu sevimli olmaktı. Ailesi ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ileride bir gün de kocası için. İma: Yemek yemek seni incecik görünümünden ve mutlu bir sondan uzaklaştırır.

Ben sana bunun tam bir zırvalık olduğunu söylemek için buradayım. İstediğini ye, istediğini iç, her lokmanın, her yudumun, istediğini yaparken aldığın her nefesin keyfini çıkar. Sana karşı çıkanları dinleme. Onlar sana mahvoluşlar ve keder vaat etmek için her zaman orada olacaklardır. Onları görmezden gel.

Yap bunu. Bana teşekkür edeceksin.

Sosisliden sonra (şey, aslında sosislilerden, bir tane daha almam gerekti) ambarımsı yere geri döndüm ve bu kahrolası şey başlayıp ve sonra da bitene dek daha ne kadar zaman olduğunu görmek için bir saat arıyordum ki merdivenler ve diğer aletlerle dolu bir köşe gördüm. İşin en iyi kısmı da bunu görme sebebimdi: Orada tek başına durmuş, ağlayarak "sahne" kısmındaki kirişlerin tepesindeki gri siyah renkli bir kediye bakan, siyah saçlı ve parlak pembe tişörtlü küçük bir kız vardı.

Kısa bir an için durup durumu değerlendirdikten sonra ağlamasını dindirmek için hızla yanına doğru gittim.

Diğer herkes küf kokulu deri koşum takımını, yıpranmış elektrik kabloları olan 50'lerden kalma paslı şerit testereyi ve eğer yanılmıyorsam Nancy Drew Maceraları'nın 1'den 20'ye kadarki ciltlerinden oluşan, eski mavi kapaklı ve üzerinde Nancy'nin elinde bir büyüteçle detektifvari koyu bir silueti olan bir seti alabilme ihtimaliyle kendinden geçmişti.

Kıza sorunun ne olduğunu sordum, o da bana kirişlerin üstündeki bir kediyi işaret etti. Onun düşmesinden endişe ediyordu. Kediler hakkında fazla bir şey bilmem, evcil hayvanlara izin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

verilen bir evde yaşamadım hiç ama kedi düşerse bunun pek hoş olmayacağını anlamak için Jack Hanna olmana gerek yoktu. Kıza bunun onun kedisi mi olduğunu sordum ve bana hayır dedi, aklıma gelen ve epey katı yürekli olan ilk düşünce kendisinin bile olmayan bir kedi için biraz fazla isterik davrandığı oldu.*

Ona kaç yaşında olduğunu sordum ve yedi dedi. Böylesine gözyaşı dökmek için fazla mı büyüktü? Çocuklar hakkında kedilerden de az şey bilirim. İlk anılarımdan biri birinci sınıfın sonuna ait, ki o zamanlar yedi yaşında olduğumu sanıyorum. Annem kâküllerimi 50'ler ve 60'lardaki tüm tüyler ürpertici reklamdaki tarzda, çok kısa kestirmişti. Tam da insanların alay edeceği türden bir manzaraydı. Annem bu bilinçli bir moda tercihiymiş ve ben de bunu sorgulayarak terbiyesizlik ediyormuşum gibi davranmıştı ama ondan sonra beni saçımı kestirmeye her götürdüğünde onları alnımdaki "saç gülü" hakkında uyarmakta hep çok hızlı davrandığını fark ettim.

Ben de tüm yetişkin yaşamın boyunca tasarımcıları aynı şekilde uyardım.

Neyse, benimle ilgili sır (ya da gizli süper gücüm), bir çeşit erkek Fatma gibi büyümüş olmam. Annem bunu benim içimden çıkarıp beni kıza çevirmek için çok çalıştı ama tam karşımda duran çiftlik merdivenine tırmanmaktan ve lanet kediyi indirmekten korkmuyordum, böylece Yaratıcımla karşılaşmadan ve bir rapor vermem gerekmeden önce birazcık değerli bir şey yapabilirdim. Eğer cennetin kapıları okula biraz benziyorsa, ağlayan bir çocuğa gösterilen şefkati gerçekten de çok daha önemli gibi

* Jack Hanna, ABD'li ünlü hayvanat bahçesi yöneticisi ve televizyon programcısı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gösterebilir, sonrasında da Tanrı'nın yarattıklarından birini kurtardığımı söyleyebilirdim.

Tanrı'nın şefkatten çok daha fazla etkileneceğinden oldukça emindim. Eğer onun için bu kadar çok endişelenmişse kediyi bizzat O da kurtarabilirdi.

Merdiveni muşambanın dışında ve bir çeşit halıyla kaplı olan sahnenin üzerinde tuttuğumdan emin olarak hafifçe açıp çektim. Sonra tırmıklar ile diğer aletlerin merdivenin yolunda olmadığından emin oldum ki eğer kayarsa her şeyi paldır küldür yere yıkmasın.

Sanırım müzayedeci ikna konuşmasına başladığında, duyduğum seslerden, insanları mantıktan uzaklaştıran teklif verme coşkusunun bulaşıcı olduğunu anladım. Benimse tek düşünebildiğim, o aptal kediyi kurtardığımda hissedeceğim, bu işi başarıyla tamamlamış olma duygusuydu -her ne kadar küçük bir iş olsa da-.

Böylece dikkatli bir şekilde merdivene tırmanmaya başladım. Ben ilerlerken birkaç basamak tabanlarımın altında yerinden oynadı. Şu an istediğim son şey içinde kimbilir nelerin bulunduğu bir sandığa, on metrelik bir yerden düşerek gürültülü bir iniş yapmaktı.

Yukarı çıktıkça daha kendimden emin hissetmeye başladım. Epey yükseğe çıkıyordum ve merdiven her şeye rağmen oldukça dayanıklıydı. Artık eşyaları eskiden yaptıkları gibi yapmıyorlar, değil mi?

Bir nedenden ötürü merdivenin tepesindeki basamaklar aşağıdakilerden daha sabitti, sanırım merdivenin daha önceki sahibi pısırığın tekiydi ve bunu yalnızca küçük ve alçaktaki işler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için kullanmıştı. Oldukça çabuk tepeye ulaştım, şükür ki yüksekten hiç korkmazdım. Müzayedecilere bir kez daha baktım.

Tek bir kişinin bile benim olduğum tarafa bakmadığına inanabilir misin? Yanlış anlaşılmasın, böyle olmuş olması benim için iyi olmuştu. Tüm bu lanet olası işi seyreden bir izleyici kitlesine ihtiyacım yoktu. Hatta kaydeden. Böylece bir sonraki ünlü YouTube salağı ben olabilirdim. Ama sen benim varmak istediğim noktayı anlıyorsun: Sahnenin üzerinde on metre yukarıya tırmanan biri var ve hiç kimse onu fark etmiyor.

Tozlu perdeler yüzünden bir hapşırık nöbetine tutulup durmam gerektiğinde bile! Sen de herhangi birinin bu hapşırıkların tuhaf bir yerden geldiğini fark edeceğini düşünmez misin?

Görünüşe göre Tinytown, Güney Carolina'da durum öyle değil. Böylece en tepeye vardım, derin bir nefes aldım, bir dua ettim (içimde hâlâ biraz Presbiteryenlik kaldığını sana söylemedim, değil mi?) ve bir yardımı olup olmayacağını bilmesem de herkesin yaptığı gibi pisi pisi diye seslenerek kediye doğru uzanmaya başladım.

Aşağıya baktım. Aletler onları kenara çektiğimde olduklarını düşündüğüm kadar uzakta değillerdi. Bu tam da ebeveynlerin çocuklarının etrafında aletler varken korktukları türden bir şeydi ve iyi bir sebebi vardı.

Vurdumduymaz bir şekilde beni izleyen kediye tekrar baktım. Ona küçük öpücük sesleri çıkardım ama bundan hiç etkilenmedi.

Peki, şimdi ne yapmam gerekiyordu? Öylece tekrar aşağıya inip küçük kıza kediyi kesinlikle ona ait olmayan bir isimle iki kere çağırdığımı ama onun gelmediğini, bu yüzden de pes ettiğimi söyleyemezdim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Değerli bir şey yapmalıydım ve bu küçük iş kendiliğinden belirivermişti. Bunda başarısız olamazdım. Kediye uzandım ve merdiven hafifçe kımıldadı. Refleks olarak elim yeniden basamağa çarptı ve kediye küfrettim.

Yemin ederim ki kedi sıkıntıdan esnedi.

Sonunda çaresizlik içinde, daha iyi bir pozisyon alabilmek için bir basamak indim ve kediye uzandım. Parmak uçlarımla tüyleri arasındaki mesafe iki üç santimden daha fazla olamazdı ama iki kilometre de olabilirdi.

Şimdi ne yapacaktım? Demek istediğim, tüm o yolu aşağı inip, merdiveni birkaç santimetre kaydırmak, sonra da yeniden tüm o yolu tırmanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ama zaten burada ve bu kadar yakın olduğumdan bu bana çok gereksiz göründü. Bu yüzden bu korkunç derecede, besbelli, apaçık tehlikeli durumu gerçekten, bilirsin işte, bu tehlikeye değecek bir hale getiremeyen bir aptal, kimse tarafından fark edilmeyen bir moron gibi orada öylece durdum.

Tanrı'ya şükür ki böyle bir yerde güvenlik kameraları yoktu. Haberlerde dönüp duran videoyu hayal edebiliyordum. Şu aslında özünde gerçekten çok üzücü bir hikâye olduğundan spikerlerin gülmemesi gereken türde haberlerdendi. Ama sonunda biri, muhtemelen hava durumu ya da spor sunucusu, kendini tutamayıp aptalca bir espri yapar ve herkes kıkır kıkır gülerdi.

Aşağıya doğru bir basamak daha indim ve yeniden denedim. Tüm bu izlemeyen şahitler bilmiyorlardı ama bana bakmayarak, ikinci bir şans vermişlerdi. Parmak uçlarımda durdum ve kediye uzanarak temas ettim. Kısa bir an için onu tuttum ama sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüksek sesle miyavladı ve başka bir kirişe zıpladı. İrkilerek dengede durdum ama merdiven yatmaya başladı. Arkaya doğru. Ve yatmaya devam etti.

Bu anın, nihahi amacım doğrultusunda karşıma çıkan tatlı bir tesadüf olduğunu düşünebilirsin. Kendimi öldürmek istemiştim ve her ne kadar bu şekilde gitmeyi planlamamış olsam da bu, kendini ustaca sunmuş bir fırsattı. Ölümüm de düşüşüm gibi çok sürmezdi. Hepsinden de iyisi bu gerçekten de benim hatam değildi, demek istediğim, evet, kediyi almak için buraya tırmanan aptal bendim ama bunun nedeni küçük bir kızın ağlamasıydı, yani aslında bir kahraman olarak ölürdüm. Bir nevi.

Ama hayır, içgüdülerim devreye girdi ve çığlık atıp öyle yaptığımı fark etmeksizin perdeye uzandım. Hemen ardından da yere düşen merdivenin sesi duyuldu.

İşte bu oradakilerin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Herkes merdivene baktı. Görebildiğim kadarıyla insanların tepkisi aşağı yukarı aynıydı ve her birinin kafası senkronize bir şekilde önce çarpmanın olduğu yere, sonra da perdelerin en üstünde mahsur kalmış ve deli gibi hapşıran acayip kişiye dönmüştü.

Ne yapılacağını düşünecek zaman bile yoktu.

Tüm kaslarım, ölümden sonra olduğu gibi kasılıp hareket etmeyi bırakmış, hayatta kalma içgüdüsüyle perdeye sımsıkı tutunmama sebep olmuştu.

Böylece hiç bitmeyecekmiş gibi geçen bir an için, hayatımın en utanç verici pozisyonunda donup kalarak orada durdum.

Ama birisi yardım etmek için yerinden kıpırdayamadan -ya da kıpırdamadan- perdeler yırtılmaya başladı. Yavaşça. Düzgünce.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çıkan ses bir plağın üstünün çizilmesi gibiydi ve içgüdüsel olarak perde çubuğunu yakalamak için uzandığımda kolum kancaya takıldı. Şu sörf markalarının -Roxie sanırım- bilek kısmında başparmak için bir deliği olan tişörtlerinden birini giyiyordum. Çok ince bir kumaştan yapıldığından kolunun olup olmaması önemli olmadığı için bu tamamen dekoratifti, tişört soğuğa karşı en ufak bir koruma sağlamıyordu.

O sabah bunu giydiğimde aklımda bu düşünce vardı ve sutyenimin kopçaları artık rahatça kavuşmadığından (son müzayedede yediğim çöreklere bağladığım bir durum) (bu kadar hızlı kilo almam gerçekten inanılmaz bir şey, annem haklıymış!) bunun rahat bir seçenek olabileceğini düşünmüştüm.

Böylece Cirque du Soleil'in eğitiminin ilk günündeki yeni bir üyesi gibi, perdeyi yanımda götürüp tişörtümü geride bırakarak yavaşça aşağı indim.*

Bu ne kadar sürdü? Üç saniye mi? Belki de dört? Bir saat? Bir hafta? Bir sene?

Hiçbir fikrim yok ama bana sonsuz gibi geldi. Bir restoranda, suratında donup kalmış bir gülümsemeyle oturmuş, insanların sana "Mutlu Yıllar!" şarkısını söylemeyi bitirmelerini beklerken olduğu gibi.

Sonunda yere çarptığımda ise, ayak altından çekmek için o kadar özenle çabaladığım o tırmıklardan biri merdiven düştüğünde kenara kaydığı için, sağ ayağım doğruca tırmığa basıp ayakkabımı deldi ve tırmığın kalkıp kafama çarpmasına neden oldu.

Tam bir komedyendim. Ya da Jerry Lewis.

Gülünçtüm.

* Dünyaca ünlü bir sanat topluluğu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

John Wilkes Boothe elinde makineli tüfekle içeri girse onu da fark etmeyeceklerini düşünerek, bu insanların ne kadar aptal ve kör olduklarını sanmam tamamen benim hatam.

Şimdi beni fark ediyorlardı.

Ayağa kalkıp üstümü başımı silkelediğimi zar zor hatırlıyorum. O anda hiç acı hissetmedim ama şu anda biraz ağrım var. O an adrenalinin etkisiyle hissizleşmiş olmalıyım. Çok şaşırmış olan Colleen'e doğru gittim (Tanrı'ya şükür Tamara hâlâ dışarıdaydı) ve ona arabada bekliyor olacağımı söyledim.

Doğal olarak beni orada çok fazla bırakmadı, ödeme yapar yapmaz çıktı ama bu arada düşünecek fırsatım oldu. Cidden, düşmeye başladığımda neden kendimi durdurdum ki? İnsanın hayatta kalma güdüsü fiziksel olarak bu kadar mı güçlü ki zihnin ne düşündüğünü umursamıyor? Son birkaç aydır intihar planları yapan beynim şimdi neredeydi? Birdenbire kaslarımın arkasına saklanmış, onları dayanmaya zorlamıştı.

Yolumun çok açık olduğunu sanıyordum. Bu son şeyde nasıl başarısız olabildim? İşe yaradığı sürece intiharda başarısız olmanın imkânı yoktur. İntiharda başarısız olmak, başarısız olmakta başarısız olmaktır.

Tam bu noktada, yaşama konusunda da çok kötü olduğumdan, yaşamıma son verme konusunda da aynı performansı sergileyeceğimi hissetmeye başladım. Bu ironik olmaz mıydı?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Colleen

"Bu koku da ne?" diye sordu Tamara, Georgia'ya doğru I-95'in bitmek tükenmek bilmeyen kilometrelerini katediyorlarken. Yol önlerinde upuzun, siyah bir keçeli kalem izi gibi uzanıyordu ve iki yanında çelik bariyerler vardı ve geçtikleri son sekiz kilometrede de sağ ve sol tarafta uzanan, sığ bataklık suların kenarına yerleştirilmiş beton bariyerler... Doğu yönünde ise uzaklarda bir yığın baca yükseliyordu.

Beton bariyerler Colleen'in sinirlerini bozuyordu, bu yüzden dikkatini dağıtmayı denemek için bir şey -herhangi bir şey- bulduğuna mutlu olmuştu. "Kâğıt fabrikaları," dedi bacaları işaret ederek. "Sülfür gibi kokarlar."

"Bu iğrenç."

"Evet, işte bu Georgia'nın kokusu."

"Hiç sevmedim."

Colleen ona sertçe, bu kokuyu kabullenebileceğini ya da şikâyet etmeye devam edebileceğini ama her iki şekilde de yine de iğrenç kokmaya devam edeceğini söylemek istedi. Ama ağzını kapalı tuttu. Sadece son günlerde Kevin'ı yalnızca arada sırada bir dakikalığına yakalayabildiği için huysuz olduğunu biliyordu.

"Biraz mola vermek için kötü zaman..." diye devam etti Tamara, berbat tavrı sesine yansıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kes sesini, diye düşündü Colleen. Tamara yolculuğun büyük kısmında gerçekten çok iyi, çok sevimli davranmıştı ve bu yüzden belki de bu merhametsiz bir düşünceydi ama yine de *kes sesini, kes sesini, kes sesini*, demek istiyordu.

"Savannah'ta Paula Deen'in restoranında durmalıyız," dedi Bitty. "Neydi adı? The Lady and Sons mı?"

Colleen yan gözle ona baktı. Bir insan ne kadar hızlı kilo alabilirdi? Bitty hiç durmaksızın yiyordu ve harika görünüyordu. Aslında şu anda *normal* bir insan gibi görünüyordu. Colleen onu başka şekilde görmemişti hiç. Hatta Bitty yeni giysiler alabilsin diye bir mağazada bile durmuşlardı. Gerçi sadece spor taytlarla birkaç tane kolsuz spor tişörtü almıştı. Colleen, Bitty'nin parası bittiği için mi yoksa yine kilo vermeye karar verdiği için mi böyle yaptığını merak ediyordu. Onun son benzinciden aldıkları fıstıklı gevreği yerken gördüğünde daha çok ilk seçenek gibi gözükmüştü. Tüm bu yolculuk haritası bir Candyland* oyunu gibi görünmeye başlamıştı.

O kadar çok kilo aldığından değildi tabii ama birazı bile Bitty'de kendini belli etmişti. Görünüşe göre buna ihtiyacı vardı çünkü bedeni tüm o kiloları hızla emiyordu. Bir keresinde Colleen, Şükran Günü ile ertesi günde kalanlar -tereyağında kızartılmış patates püreli krepler!- yüzünden iki buçuk kilo almıştı da sonunda "şiş" olduğunu düşünmeyi kesip bu kiloları vermek için gerçek bir diyete girene kadar üstünde kalmışlardı. Yani Bitty bir haftada kaç kilo alabilirdi ki? Colleen kilo alışından sonra araştırmış ve aslında yarım kilo almak için gereken 3500 kalori-

* Talimatlara göre ilerlenen, çocuklara yönelik bir masa oyunu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yi vücuda almanın korkunç derecede kolay olduğunu görmüştü. Yerel bir dondurma dükkânında tek başına 2000 kaloriden fazla olan, orta boy bir *milkshake* vardı.

Eskiden böyle şeylere bayılırdı.

Artık değil gerçi.

"Sizce de Paula Deen'de bir tuhaflık yok mu? Vücuduna kötü bir şey yapmış gibi, değil mi?" diye sordu Tamara, yol kenarındaki reklamı görünce.

"Paula Deen'de bir tuhaflık yok," dedi Bitty. "Artık televizyon programında o kadar çok gerçek tereyağı ile krema kullanmaması dışında."

"Sen onun programını mı seyrediyorsun?" diye sordu Colleen şaşkınlıkla.

Bitty Pepsi'sinden bir yudum aldı. Gerçek Pepsi. Diyet değil. Orada tam 250 kalori vardı ve Bitty bunlardan bir sürü almıştı.

Colleen üstüne bakıncaya kadar gerçek Pepsi'ye bayılırdı.

"Eskiden seyrederdim," dedi Bitty. "Yemek yemek yerine bunu yapıyordum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama bir nevi yemek yerine."

"Bu beni öldürürdü. Ben diyetteyken birinin okkalı bir pasta yapmasını izlemek... Senin bunu nasıl yaptığını bilmiyorum."

"Yaptım çünkü *mecburdum*. Ben her şeyi mecbur olduğum için yaptım." Bitty duraksadı ve batıya doğru baktı. Kahverengi saçları güneşte kestane tonları alıyordu ve mola verip dinlendiklerinde burnunda çiller belirmeye başlamıştı. Colleen ona güneş kremini önermişti ama Bitty onu sanki Colleen palyaço kıyafetli ölü bir sinçap öneriyormuş gibi elini sallayarak uzaklaştırmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ona ihtiyacım yok."

"Ona *ihtiyacın* var! Tanrım, en son ne zaman güneşe çıktığını bilmiyorum ama ben de orada olduğuma oldukça eminim. Bu teninle deli gibi yanacaksın."

"Ben iyiyim."

"Tamara?" Colleen şişeyi arkaya uzattı ve Tamara'nın onu aldığını hissetti. "Akıllı kız." Sonra dikiz aynasından Tamara'nın onu aldığını sonra da omuz silkip yanındaki koltuğa koyduğunu gördü.

Colleen homurdandı. "İkiniz de çok üzüleceksiniz."

Bir buçuk kilometre ileride bulunan bir dinlenme yerinin tabelasını gördü ve oraya çekip kendine yeniden güneş kremi sürmeye, rüzgârdan dağılan atkuyruğunu düzeltmeye ve tabii ki çişini yapmaya karar verdi. Çünkü yola çıktığı anda her birkaç dakikada bir çiş yapması gerekiyor gibi hissediyordu.

Biraz yalnız zaman geçirmeye de itirazı olmazdı. Bu sadece bir tuvalet bölmesinde olsa bile.

"Yine mi?" diye sordu Tamara.

"Tanrı'ya şükür," dedi Bitty, Pepsi'sinin sonunu içip geğirerek. Bu hanım hanımcık bir geğirmeydi ama yine de Wilhelmina Camalier'den gelmesi, büyük bir şaşkınlık sebebiydi.

Colleen inanamayarak ona baktı. "Dalga mı geçiyorsun sen?"

"Her zaman mükemmel ve düzgün olmaktan bıktım."

"Onu görebiliyorum."

"Yine de bu çok kabaydı. Üzgünüm."

Colleen arabayı park yerine park etti ve el frenini çekti. Bitty'yle ikisi kapılarını açtılar ve Colleen arkaya döndü. "Tam?"

"Hayır, ben iyiyim." Tamara dikkatini telefonuna çevirdi. Alnı kırışmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bir sonraki molamıza kadar biraz zaman geçecek." Tanrım, kendi kulaklarına bile tam bir dırdırcı gibi gelmişti. Çocukların size yaptığı buydu işte. Ne yapıp eder, bir şekilde sakin ve kibar olanlar onlarmış gibi görünmeyi başarıp, yalnızca onların doğru şeyi yapmalarını sağlamaya çalışan yetişkinlere dırdır ediyormuş gibi hissettirirlerdi. "Peki," dedi Colleen düz bir sesle, aklında *güneş yanığı soyulması* ile başlayan listeye, *çiş yapma ihtiyacı*nı eklerken.

"Sen devam et," dedi Bitty bozuk para çantasını karıştırarak. "Ben de satış makinelerine koşacağım. Bir Nutter Butter* için ölüyorum. Kimse bir şey istiyor mu?"

"Yok," dedi Tamara.

"Hayır, teşekkürler," dedi Colleen, Paula Deen'in restoranının kulağa gerçekten güzel geldiğini ve Nutter Butter'ların bundan oldukça farklı olduklarını düşünerek.

Colleen tuvalete gitti ve o dışarı çıkarken Bitty içeri girdi. "Ah, güzel. Şunları tutar mısın?" İki paket kurabiye ile başka bir Pepsi'yi Colleen'in ellerine bırakıp yine terk edilmiş gibi görünen tuvalete baktı. "Tanrım, bu yerler tüyler ürpertici. Birini öldürmek için mükemmel bir yer olurdu, değil mi? Üç dakika içinde dışarı çıkmazsam polisi çağır."

Kahkahasını tuhaf bir bakış takip etti ve sonra da içeri girdi.

Colleen de güldü ama Bitty'nin sesindeki o gerçek tınıyı duyabilmişti. "Seni bankta bekleyeceğim ki çığlık attığında duyabileyim, buna ne dersin?"

"Teşekkürler." Bitty minnettar görünüyordu.

Colleen birkaç metre uzaktaki banka gitti ve soğuk Pepsi ile

* İçinde yerfıstığı kreması olan, kendileri de yerfıstığı şeklindeki sandviç kurabiyeler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kurabiyeleri yanına koydu. Sağındaki tuğla duvarın üzerinde katlanmış bir Kuzey Carolina gazetesi vardı.

Yoldaki tüm bu insanlar, diye düşündü, herkes aynı şeylerden geçiyor, aynı mola alanlarında duruyor. Yalnızca bu yıl bu yerden kaç kişi geçmişti acaba? Bu ay? Colleen'in hayatında gerçekten tanıdığı kaç kişi burada durmuştu? Ünlü biri? Ava Gardner, Kuzey Carolina'da adını verdiği müzesinden aşağıya doğru, Boca Raton'a ya da Florida'daki şık bir yere seyahat etmiş miydi? O da burada durmuş muydu? Bu arada o ne zaman ölmüştü? 80'lerde mi? Knots Landing adlı dizide oynadıktan sonraydı. Colleen bunu annesiyle birlikte seyrederdi.

Bu mola yeri 80'lerde de kesinlikle buradaydı. Ava Gardner'ın da burada işemiş olması mümkündü.

Vay canına. Colleen gitgide sersemleşiyordu.

Şimdi biraz da Ava Gardner hakkında bir makale görmeyi bekleyerek gözlerini yeniden gazeteye çevirdi ama dikkatini çeken, sağ üst kısımdaki *Winningtonlı Kadın Kayıp* başlığının üstündeki küçük fotoğraf oldu.

Bu... Olabilir miydi?

İmkânsız.

Bu *Bitty* miydi?

Onu buraya kimin bıraktığını ve tuvaletlerin hemen dışına bıraktığı için ellerinin ne kadar temiz olduğunu bile düşünmeden gazeteyi eline aldı. Bunu görmek zorundaydı.

Gazetenin tarihi düne aitti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Winningtonlı Kadın Kayıp

Winningtonlı eski tanınmış kişi Wilhelmina Camalier'ın gizemli kayboluşu bugün, arabası Henley yakınlarındaki ıssız bir yolda bulunduğunda daha da gizemli bir hal aldı. Çantası ve anahtarları 2014 model Jaguar'ın içindeydi ve bir mücadele olmuş gibi görünmüyordu.

Bayan Camalier'ın ne zaman kaybolduğu tam olarak bilinmiyor ve bundan birkaç gün öncesinde onu gördüğünü hatırlayan hiçbir tanık bulunmuyor. Kocası Lew Camalier'dan yaklaşık bir yıl önce ayrılmış ve birçok kişi onun bu ayrılıktan sonra aşırı stres altında olduğunu söylüyor.

Polis cinayet ihtimalini elemedi ancak Winnington Milletvekili Marc Penskey davanın çok alışılmış olduğunu düşünüyor. "Bu büyük baskı altında olan bir kadın. Basit bir ifadeyle, altüst olmuş ve ne yapacağının büyük ölçüde öngörülemez olduğu söylenebilir."

Görünüşe bakılırsa Bayan Camalier, ehliyeti ve çoğu kredi kartı da dahil tüm şahsi eşyalarını evinde bırakmış, bu yüzden çok uzağa gidemeyeceği düşünülüyor. Bay Camalier banka hesaplarındaki parada herhangi bir eksik olmadığını söylüyor.

"Ben yalnızca Wilhelmina'nın geri dönmesini istiyorum," diyor Lewis 'Lew' Camalier. "İhtiyacı olan yardımı ala..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Karikatürlere mi bakıyorsun?"

Bitty'nin sesi Colleen'i öyle korkuttu ki nefesi kesildi. Başını kaldırıp Bitty'ye baktığında yanaklarındaki tüm kanın çekildiğini söyleyebilirdi.

Şimdi ne halt edecekti? Bitty neden ona tüm bu olan biteni anlatmamıştı? Bu devasa ihmalin anlamı neydi ve Colleen'in bu bilgiyle ne yapmalıydı? Kevin'dan fikir isteyemezdi çünkü şimdiden onun Bitty'yi gelecek ilk Acil Servis'e bırakmasını söyleyeceğini biliyordu.

"Colleen?" diye zorladı Bitty kaşlarını çatarak.

"Ah. Üzgünüm," dedi Colleen, Bitty'nin az önce aklından geçtiğini bile bilmediği düşünceleri için özür dileyerek. Titreyen ellerle gazeteyi katladı ve çantasına sokuşturdu. "Çok fazla kahve içtiğimde hep hissettiğim, buradan çok uzaklardaymışım hissine kapılıyorum."

Bitty başıyla onayladı. "Hatırlıyorum." Bir kurabiye uzattı. "Midene bir şeyler girmesi her zaman iyi gelir."

"Hayır, teşekkürler," dedi Colleen. Canı bir kurabiye bile istemiyordu. "Dikkat etmem gerek."

"Siz bunu hep söylüyorsunuz," diye belirtti Bitty Pepsi'si ile diğer kurabiyeleri alarak. "Kendimi tam bir domuz gibi hissettiriyorsunuz."

"Dünyama hoş geldin," dedi Colleen otomatik olarak. "Artık durum tersine döndü."

Bunları söyler söylemez, yanlış anlama ya da hakarete yer olmamasını umdu. Muhtemelen *Bitty'nin patlamasına sebep olacak* hiçbir şey.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu da ne demek?" diye sordu Bitty.

"Hiçbir fikrim yok. Sahiden. Sersem gibiyim."

"Garip davranıyorsun. Farkındasın değil mi?"

"İyiyim," dedi Colleen, sonra iç çeker gibi oldu. "Sadece Kevin'la konuştum ve o ve Jay bensiz öyle iyi zaman geçiriyorlar ki bu beni biraz üzdü. Sanki bana ihtiyaçları yokmuş gibi."

"Ah, Colleen bu korkunç. Tanrım, erkekler bazen tam bir pislik gibi davranabiliyorlar. Muhtemelen hepimiz onlar olmadan daha iyi olurduk."

Colleen ona keskin bir bakış attı ama Bitty devam etti:

"Ama sonra hayat oldukça sıkıcı olurdu. Yine de Kevin'ın sana böyle hissettirmemiş olmasını dilerdim."

"Bunu isteyerek yapmadı." Bu yalanı daha ne kadar uzatması gerekecekti acaba? "Yalnızca gerçekten çok iyi zaman geçirdiklerini söyleyebilirim."

"Biz de öyle!" Bitty bir kolunu onun omzuna attı ve hafifçe sıktı. "Öyle değil mi?"

"Öyle." Colleen eliyle çantasındaki gazeteye dokundu. "Hadi gidelim. Tekrar yola koyulma vakti."

***

Bu çılgıncaydı. Colleen, bir zamanlar Bitty'yi iyi tanırdı ve şimdi o birdenbire aranan bir kişi olmuş ve bundan bahsetmeyi tamamen unutmuştu. Eğer Colleen'le birlikte bulunursa bu Colleen'in bir şekilde *bir şeye* suç ortağı sayılacağı anlamına mı geliyordu?

Hayır. Bu delilikti. Bitty iyiydi. Yalnızca pislik bir kocayı terk etmişti. Nüfuzunu kullanan ve muhtemelen bu makaleyi ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di şerefini kurtarmak için hazırlatmış pislik bir kocayı. Bu aptal şey bir erkek tarafından yazılmıştı. Muhtemelen âdet öncesi sendromundan bahsetmesine şu kadarcık kalmıştı. Ve dikkat çekmek amacıyla abartılı bir dille yazılmıştı. Aksi takdirde sıkıcı bir gazetede ufak bir dedikodudan ibaret olurdu. Büyük şehirlerden bu kadar uzaktaki muhabirlerin Jennifer Lawrence ya da Halle Berry hakkında söyleyecekleri faydalı hiçbir şeyleri yoktu, bu yüzden de kendi yerlerinde drama yaratmaları gerekiyordu.

Tabii ki olan biten buydu. Öyle değilse bile Bitty'nin yasadışı herhangi bir şey yaptığından ya da herhangi bir şekilde tehlikeli olduğundan bahsedilmiyordu, sadece evden kaçmıştı. Büyük olay.

Zaman zaman bunu yapmayı kim istememiştir ki?

Güneş batarken Colleen I-95'te hızını düşürdü. Müzik listesi tam zamanında eski şarkılar kısmına gelmişti ve güneş alacalı bulacalı pembe gökyüzünün altında ufukta kaybolurken Frank Sinatra "Witchcraft"ı söylüyordu.

Colleen dikiz aynasına baktı. "Bu şarkıyı *biliyor* musun?"

"Ben aptal değilim."

"Hayır… On altı yaşındasın o kadar. Altmış yaşındaki birçok insana da Sinatra'nın eseri tanıdık gelmez."

"Ne demek istediğini anlamış değilim."

"Yalnızca bunu bilmene şaşırdım o kadar."

"Peki, genel olarak *American Horror History*'yi sevmiştim ve bunu orada duyup Shazam'la hangi şarkı olduğuna bakmıştım, o yüzden sakın sırf bu şarkı cadılar hakkında diye benim de bir tür satanik mezhepte falan olduğumu düşünüp kafayı yeme."

Colleen güldü. "Oraya varmayacaktım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Babam olsa öyle düşünürdü." Colleen dikiz aynasından Tamara'nın gözlerini devirdiğini, sonra da çenesini kasarak başını manzaraya çevirdiğini gördü. "Bazen çok sinir bozucu oluyor."

"Erkekler işte, size söylüyorum," diye cıvıldadı Bitty.

"Dur," dedi Colleen. "Bütün erkekler kötü değil. Peki," dikkatle yeni sulara daldı, "senin Lew'a bu kadar kızmana sebep oldu?"

"Lew'a kızgın olduğumu da kim söyledi?"

"Genel olarak onunla ya da erkeklerle ilgili söylediğin her şey kulağa Lew'a kızgınmışsın gibi geliyor."

"Lew kim?" diye sordu Tamara arkadan.

"Bitty'nin kocası."

"Yakında eski kocam olacak."

Colleen ona doğru döndü. Kendini açıyordu. Bu iyiye işaretti. "Gerçekten mi?"

Bitty başıyla onayladı. Belli ki etraflıca anlatacak gibi hissetmiyordu.

O rahatsız his yeniden Colleen'in midesini bulandırdı. "Ne oldu?"

"Bak, ondan hoşlanmadığını biliyorum. Bana bunu hatırlatmana ihtiyacım yok."

"Ben..."

"Boş ver. Eziyetli oldu. O aptalın teki. Onunla evlenmemeliydim. Bunu bana söylemiştin diye abartmana ihtiyacım yok."

Colleen, Bitty'yle tartışmak istemedi. Neredeyse yirmi yıl gecikmeli bir *sana söylemiştim* yüzünden onun böyle çıldırmış gibi davranması tamamen mantıksız olsa bile.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gerçi… Ona bunu kesinlikle söylemişti.

"Tam..." Colleen aynaya baktı. "Bu geceki oda-kahvaltı motele yaklaşıyoruz sanırım, haritada kontrol edebilir misin?"

"Adı ne? Ve," Tam etrafına bakındı, "neredeyiz biz?"

"Neredeyse Savannah'ta."

"Tamam."

Tamara telefonunu kurcaladı ve Bitty de dirseğini arabanın kapısının üst tarafına yaslayarak dudağını kemirdi. Colleen onu tanıdığı için öfkeden köpürdüğünü söyleyebilirdi. Daha önce yalnızca bir kere gördüğü kalbi kırık, kızgın Bitty gibi.

"Onu… Onu öldürebilirdim."

"Sen olacağına o olsun daha iyi, ha?" diye takıldı Colleen.

Bitty gülmedi. "Her halükârda ikimizden biri."

ON ALTINCI BÖLÜM

Bitty

Colleen bana garip davranıyor.

Arabada giderken bana göz ucuyla baktığını hissediyorum, sanki beni değerlendiriyormuş gibi. Etrafında bu kadar çok insana mı katlanamıyor yoksa bir tür kapalı yerde kalma fobisi ya da ona benzer bir şey mi yaşıyor diye merak ediyorum.

Çünkü ben öyle gibiyim.

Demek istediğim, beni buna dahil ettiği için minnettarım, şu ana kadar çok ilginç bir hafta oldu ama her gün, saatler boyunca bu küçük arabanın içinde üç kişiyiz ve hepimiz kadın olduğumuz için birbirimizi iğnelemeye başlamamız doğal sanırım.

Üstelik diğer ikisini bilmiyorum ama ben kesin olarak âdet öncesi dönemde olduğumu hissetmeye başlıyorum. Bir arada bulunan kadınların bu döngülerinin birbirlerininkine uyum sağladığını söylerler. Bunun olması için ne kadar zaman geçtiğini merak ediyorum. Muhtemelen birkaç günden fazladır, bu günlerden bazıları sonsuz gibi gelse de.

Bunu söylemekten nefret etsem de, bu kadar çok yediğim için beni yargılıyor mu merak ediyorum. Normal bir insandan fazla yediğimden değil ama muhtemelen ona tam bir domuz gibi görünüyorum. Özellikle de hayatım boyunca yemeğe gerçekten hiç düşkün olmadığım için.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yemeye başladım çünkü zaten yediklerim kalçalarıma gidene kadar yaşayacağımı düşünmüyordum ama işin komik tarafı sanırım bu bana kendimi biraz daha iyi hissettirmeye başladı. Yiyecekler gerçekten de antidepresan olabilir mi? Bu iddiayı savunan birçok kitap olduğunu biliyorum ama bu doğru olabilir mi?

Muhtemelen hayır. En azından yerfıstıklı gevrek değil. Sanırım bu daha çok, yalnızca Willington'ın bunaltıcı atmosferinden uzaklaşmak -onlarca yıldır ilk defa- üstümdeki kara Camalier pelerininin bir bölümünü kaldırmış gibi.

Orada sanki Lew olmadan başaramazmışım gibi hissediyordum. İyi bir eş olmak dışında bir kimliğim olmadan... Ve oradaki herkes beni bu konuda destekledi, hata yapmamam konusunda. Yalnızca Camalier adının parıltılı yansıması içinde yüzerken değerli olduğuma şüphe yoktu.

Candy Fitzgerals-Sonner -âdeta tüm sosyal rollerimi almaya açıkça göz dikmiş olan, yaşlı bir baş belasının yeni karısı- da aynı dersi alabilirdi.

Ya da tıpkı Lew'un annesi gibi, yaşlı bir kadın oluncaya dek komik olmayan nükteleriyle toplumu şereflendirir ve yerlere göklere sığdırılamayan bir ölümle öteki dünyaya göçer ve içindeyken çok büyükmüş gibi bir his veren ancak Georgia'da, Hiçbir Yer'deki bu köhne kamyon durağı lokantadan bakıldığında çok küçük, hatta gerçek değilmiş gibi görünen bu yerin hikâyesine gömülür.

Winnington insanı şaşırtan bir yer. Dış dünyadan neredeyse hiç kimse onu tesadüfen bulmaz ama bir kez içine girdiğinde başka hiçbir yere benzemediğini anlar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Benim bunun içine çekilmem elbette kolay oldu çünkü büyümek böyle bir şeydi. Annem Barlowe sosyetesinin büyük hanımefendisiydi ve bana, belli bir tip erkeği elde etmek ve açlıktan ölerek, hizmet ederek, boyun eğerek ve tutumlu olarak onu elimde tutmak için bilmem gereken her şeyi öğretmişti.

Gerçi o bunu hiç kabul etmezdi. Bana sadece "bir hanımefendi gibi davranmayı" öğrettiğini söylerdi.

Bazen, tamam itiraf ediyorum ki sık sık, Blake gitmemiş olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum. Bunun, hemen hemen çocukluk dönemindeki bir erkek arkadaşla ilgili bir ihtimali merak etmenin, aptalca olduğunu biliyorum ama onu gerçekten sevmiştim. Şimdi bile geriye baktığımda, hayat hakkında bildiğim her şeyle -ki büyük olasılıkla çok fazla şey değil- birlikte, göğüs gerdiğim her şeyle; tüm o acılar, kayıplar, aşağılanmalar ve evet, zaferlerle, hâlâ o gitmeseydi ne olurdu diye merak ediyorum.

Sanırım birlikte kalırdık. Birlikte geçirdiğimiz bir yıl ve yedi aydan sonra birbirimize ilgimizi kaybetmiyorduk. Nadiren fikir ayrılığına düşerdik, asla kavga etmemiştik ve hep onun bana değer verdiğini hissetmiştim. Sevildiğimi. Olduğum kişi olarak kabul edildiğimi.

Lew'la birlikte olduğumda arabada radyoya eşlik ederek şarkı söylemeyi bıraktığıma inanır mıydın? Küçük bir şey, biliyorum ama eskiden bunu, Mariah Carey ya da o an kimin şarkısı çalıyorsa şarkıcılarla birlikte kendimden geçmeyi severdim. Her şeyi dinlerdim ve arabaya binip onlarla birlikte kendimi yırtarcasına şarkı söylemeye bayılırdım. Blake yalnızca güler ve hoşgörüyle başını sallardı. Bu onu büyülerdi sanırım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Lew benden hep radyoyu kapatmamı ve başı ağrıdığı için şarkı söylemememi isterdi. Şu ünlü özdeyiş haline gelmiş, ilgisiz karıdan daha çok başı ağrırdı! Ve bu basit saygısızlıkla, kelimenin neredeyse tam anlamıyla sesimi benden aldı.

Lew için yemek yaptığımda, ki benim yemeklerimi sevmediğinden bu çok sık olmazdı, o içeri girdiği anda radyoyu kapatırdım. Sonra da sessizlik içinde çalışırdım. Ya da onun oturduğu yerden birkaç metre ötede, televizyondaki golf maçının garip sakinliğini izleyerek. Ya da Altın Kızlar'ın tekrar bölümlerini. Bu çok alakasızdı ama asla, "Hey, Altın Kızlar'a olan ilgin de neyin nesi? Onlara kıyasla senin için fazla mı gencim? Bu yüzden mi asla sevişmiyoruz?" demedim. Hayır. Onun duygularını incitmek ya da ona hakaret etmek istemedim.*

Aslında bir şeylerin eksikliğini yaşadığımı, ayartıcı bir baştan çıkarma olduğunu düşündüğüm şeyden başka bir şekilde asla dile getirmedim. "Seni deli gibi istiyorum," gibi şeyler söylerdim çünkü öyleydi, dokunulmaya ve şefkate çok ihtiyacım vardı ama ona neden benimle ilgilenmediğini, neden benim için heyecanlanmadığını, neden flört dönemimizde hiç heyecanlanmadığını asla sormadım. Ona sadece bir kral gibi davrandım.

Onun bir kraliçe olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aptal ben.

Üzücü olan şu ki, o benim için çok uzun bir süre bir kraldı. Blake'i kafamdan atabildiğim sürece Lew'u her şeye muktedir olarak görebiliyordum. Dışarıda etkinliklere gittiğimizde onunla gurur duyuyordum. Bayan Lew Camalier olmaktan gurur duyuyordum.

* Orijinal adı Golden Girls olan, aynı evde oturan, emekli dört kadının hayatını yansıtan, 80'lerde Türkiye'de de yayınlanmış bir ABD dizisi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bunu yaparak yıllar harcadım.

Yeni çağın insanları hep kendinle ilgilenmekten, önce kendini sevmekten ve böyle şeylerden bahsediyor. Bunun tam bir saçmalık olduğunu düşünürdüm. Aptalca. Kocamla ilgilenerek kendimle ilgilendiğimi düşünüyordum. Onu memnun etmenin bana başka her şeyden daha fazla zevk verdiğini düşünüyordum.

Ama ne öğrendim biliyor musun?

Rüzgâr esip güneş parlarken ve etrafım asla hatırlamayacağım arabaların içinde yolculuk eden hiç tanımayacağım ya da bir daha görmeyeceğim insanlarla çevirili bir şekilde, bu üstü açılabilen arabada güneye giderken, yaşanan gelip geçici gergin anlara/saatlere rağmen daha önce hayatım boyunca hissettiğimden çok daha fazla... Özgürlük hissettim.

Ve özgürlük iyi hissettiriyor.

Asla evlenmemiş olsaydım nasıl olurdum diye merak ediyorum.

Muhtemelen yalnız. Sanırım bir yoldaşa ihtiyacım olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum kendimi. İhtiyaç duyulduğumu hissetmeye ihtiyacım var. Tabii istenmek de harika olurdu ama dilencilerin seçme şansı yoktur. Ben hiç kendi başıma yaşamaya başlamak ve Çalışan Kadının Dergisi'ne üye olmak isteyen biri olmadım. Ben... şey, ben tam da şimdi olduğum kişi olmak istedim.

Ne dilediğine dikkat et.

Bir zamanlar başka bir adamı sevmiştim. Geriye baktığımda sanırım yirmi yaşındaki birini daha çok "çocuk" olarak tanımlamam gerekir ama o zamanlar onun benim "sonsuza kadar"ım

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olduğunu düşünüyordum. İyi adam, sağlam, seçkin... Zengin ya da kültürlü değildi, annem asla onaylamazdı. Ama ben bunu umursamıyordum. Bir çeşit Romeo ve Juliet saçmalığına doğru gitmiyordum, onu seviyordum ve sonsuza kadar onunla olmak istiyordum.

Beni terk etti.

Buna mecburdu, bir aile meselesiydi, şimdi seni bununla sıkmaya değmez ama durum şu ki, düşünebildiğim tüm o mümkün olan Öbür Hayat senaryoları arasında aklıma en çok takılan bu. Ne olabilirdi? Bu yol boyunca yüzlerce el falı bakan ve yıkık dökük kulübelerin dışında neon "psişik" işaretler geçtik ve bunlardan birini gördüğüm her seferde içeri girmek ve kaderimi sormak isteyeceğimi düşündüm.

Yine de bu noktada, yalnızca geçmişimin nasıl olabileceğini duymaktan korkuyor değilim, geleceğimi duymaktan da gerçekten korkuyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Colleen & Bitty
On yedi yıl önce

Bitty, Colleen'in arabasının hurda arka tamponuna oturarak bir kese kâğıdına hızla nefes alıp verdi.

Bir eli Bitty'nin omzunda, diğeri sinirli bir şekilde kendi belini kavramış olan Colleen sessizdi. Bunun geleceğini biliyordu ve Bitty'ye söylememişti. Onu buna hazırlamamıştı. Ama ne söyleyeceğini bilememişti. Ne söylemesi *gerekirdi* ki? Bu Bitty ile Blake arasındaydı, gerçekten de Colleen'i hiç ilgilendirmezdi. Üstelik sadece birkaç gündür biliyordu.

Bitty derin, ürpertici bir nefes aldı. Blake arabasına binip gittiğinden beri çektiği nefes darlığı ilk kez durmuştu. Gitmesi için ona bağırmış ve içeceğini üstüne fırlatmıştı.

Colleen'in geldiği an da buydu.

Belli ki Blake gitmek istememişti. Daha fazla açıklama yapmak istediğini söylemişti ama Bitty onu dinlemek istememişti. Colleen gizliden gizliye onun, eğer Bitty konuşmasına izin verseydi Bitty'den kendisiyle birlikte gelmesini isteyip isteyemeceğini ya da geri dönmek için bir söz vererek belki de evlilik teklifi edip etmeyeceğini merak etmişti. İnsanlar sürekli hafifletici nedenlerle ayrılıklar yaşardı, bu onların sonsuza kadar ayrı kalacakları anlamına gelmezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama bunu Bitty'ye anlatmak imkânsızdı. Tam bir kriz geçiriyordu. Fiziksel olarak sakinleşmesi mümkün olamıyor gibi görünüyordu.

Oturdu ve Colleen'e başını salladı. "Na-nasıl oluyor bu?"

"Biliyorum tatlım..."

"Hayır cidden." Colleen'in elini hızla itti ve önlerindeki çamurda dolaşmak için ayağa kalktı. Gece tatsızlaşmadan önce içtikleri yüzünden duyguları daha da kötü haldeydi. "Hayatım boyunca birisi için gerçek bir şey hissettiğim *ilk* seferde onun..." ellerini vahşice salladı, "alınıp götürülmesi nasıl mümkün olabilir? Bu nasıl adil olur?"

"Değil."

"Değil. İşte. Hiç böyle hissetmemiştim. Hiç. Onu sev..." Sesi gözyaşlarıyla birlikte boğazında yitip gitti.

"Biliyorum," dedi Colleen çünkü başka söylenecek bir şey yoktu.

"Hayatım boyunca," dedi Bitty, "sorumluluğun mutluluğun önünde olduğunu düşündüm. Gerçekten âşık olabileceğimi ve böylesine," omuz silkti, "böylesine *sonsuz bir mutluluk* içinde olabileceğimi hiç hayal etmemiştim. Ama öyleydim biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Öyle iyi geçiniyorduk ki... Her konuda anlaşıyorduk. Çilekli sütün var olup olmaması gerektiği dışında." Zayıf bir kahkaha attı. "O sadece pembe olduğu ve insanların onun bir hanım evladı olduğunu düşünmelerini istemeyeceği için bundan nefret ediyordu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hiç kimsenin Blake'i bir hanım evladı olarak düşüneceğini sanmam."

"Değil mi?" Bitty ona öyle kızarık ve bitap gözlerle baktı ki sadece onlara bakmak bile insanın içini yakıyordu. "Bu da onunla ilgili sevdiğim başka bir şey. Bana karşı öyle korumacı ki... Ve ben kendimi onunla hep güvende hissediyorum... Yani *hissediyordum*. Onun kollarının arasında oluncaya kadar bir erkeğe bu kadar değer verebileceğimi hiç fark etmemiştim." Yine ağlamaya başladı, ürperten hıçkırıklar incecik bedenini sarsıyordu. "Ve bir daha asla o kolların arasında olmayacağım. Hepsi bitti işte."

"Bunu o mu *söyledi*?"

Bitty kollarını iki yana uzattı. "Onu görüyor musun? Biz konuşurken 95'i yakıp yıkarak Bumfuck Georgia'ya doğru gidiyor, hiç şüphesiz lisedeki kız arkadaşıyla yeniden bir araya gelip evleneceği ve onlar bowling randevularına çıkmak istediklerinde bebek bakıcılığı yapabilsinler diye ailesinin yanındaki evde yaşayacakları ve beni tamamen unutacağı ufacık bir şehre doğru."

Colleen onun kolunu sıvazladı. "Burada gerçekten gereksiz yere kendine acı çektiriyorsun. Bunun olması gerekenden daha fazla canını yakmasına neden olan hikâyeler uyduruyorsun."

"Canımı daha fazla yakamazdı."

"Bitty, o geri dönebilir."

"Buraya mı?" Bitty başını iki yana salladı. "Buraya geri dönmüyor. Son sınıfında okuldan ayrılıyor. O geri dönene dek, dönmeyi denerse tabii, tanıdığı herkes gitmiş olacak. Herkesten daha yaşlı olacak. Rip Van Winkle'ın* ilkokula dönmesi gibi olacak."

* Rip van Winkle, ABD'li yazar Washington Irving'in, sihirli bir dağda gezinirken karşılaştığı hayaletlerin ikram ettiği sihirli bir içecekten içip yirmi yıl boyunca uyumasını ve uyandıktan sonra kasabasına dönüp yaşlandığını ve her şeyin değiştiğini fark etmesini konu alan 1891'de yayınlanan kısa hikâyesinin kahramanı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kafanda bunu onun için imkânsız hale getiriyorsun ve bu, kendine yapabileceğin en acı verici şey olsa bile," diye belirtti Colleen. "Bunun farkındasın değil mi? Yolda giderken bir kaza geçireceğine karar vermediğine şaşıyorum." Bunu söyler söylemez pişman oldu. Tek ihtiyacı olan Bitty'ye bu endişeyi de eklemekti.

Ama görünüşe göre bu Bitty'nin listesinde yoktu. Başını iki yana salladı. "Ah hayır. Onun başına hiçbir şey gelmeyecek. Georgia'ya gidecek ve ben ondan bir daha hiç haber alamayacak ve hayatımın geri kalanında ona ne olduğunu merak edip duracağım. O hep doğru insan olacak."

"Yapma." Colleen onu omuzlarından tuttu. "Bu çok acıklı. O zamanda geriye gitmedi, doğduğu yere geri döndü o kadar. Telefonu var. Seni arayabilir."

"Hayır." Bitty burnunu çekti. "Ona bunu yapmamasını söyledim."

"Neden?"

"Çünkü böyle işlerin nasıl gittiğini bilirim. Eğer bir gün benim için geri dönme niyetiyle giderse ve ben de oturup bunun için beklersem bu sadece can çekişme süresini uzatır. Yine de işe yaramaz. Böyle şeyler asla işe yaramaz. Böylece ben umutlarımı hep yüksek tutarım, erkeğimin geri gelmesini beklerken bir rahibe ya da denizci dulu hayatı sürerim, sonra o dönmez ve ben de mahvolurum."

Colleen, Bitty'nin şu anda da oldukça mahvolmuş göründüğünü söylemedi. Bitty'nin neden ufak da olsa bir umuda tutunmadığını anlayamıyordu, özellikle de Blake'in beklenen herhangi bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinden daha önce dönmesi ihtimali gerçekten yüksekken. Colleen bunu umduğundan değil tabii, çünkü bu annesinin başaramadığı anlamına gelecekti ama gerçekçi olmak gerekirse kanser genelde hızla ve acımasızca galip geliyordu.

Ondan sonra Blake'in orada kalması için bir neden olmayacaktı. Özellikle de hâlâ geri döneceği Bitty'ye sahipse. Colleen, Bitty'nin akarsuda sürüklenirken karşısına çıkan bu umut dalına neden sarılmadığını anlayamıyordu.

"Ben geri geleceğini düşünüyorum."

"Ama ya dönmezse?" diye sordu Bitty. "Ya ben beklersem ve o hiç dönmezse? Çünkü söylemem gerekir ki gidiş tarzı ve *gideceğini* bana söyleyiş tarzına bakacak olursak benim duygularımın onun için hiçbir önceliği varmış gibi görünmüyor." Yeniden hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. "Böyle bir şeyin olacağını beklemiyordum. Hem de h-hiç!"

Colleen eliyle Bitty'nin sırtını sıvazlayıp, pek de işe yaramayan yatıştırıcı birkaç ses çıkararak çaresizce onu izledi.

Sonunda Bitty kendini topladı. "Bu adamı her şeyden çok seviyorum ben. Ve öyle çekip gidebilmesi..."

"Ama buna neden mecbur olduğunu biliyorsun," dedi Colleen kesin bir sesle. Artık bıkmıştı, Bitty'nin durumun diğer taraflarını, işe müdahil olan diğer insanları bilmeden sinir krizi geçirmesini öylece izleyemezdi. "Bu onun annesi Bitty, o ölürken ona sırtını dönemez. Eğer bunu yapsaydı onun hakkında ne düşünürdün? Bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum, ama anlamalısın ki..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dur, dur, dur." Bitty bir parmağını Colleen'e doğru kaldırıp başını hafifçe yana eğdi. "Bunu nasıl bildin?"

Colleen'in yüzündeki bütün kan çekildi. Onların kavga ettiklerini duymamıştı, tam son anda, Blake giderken gelmişti. Ve Bitty ona tüm bunları daha anlatmamıştı, Colleen'e tüm konuşmayı detaylandırmak için fazlasıyla şiddetli ağlamaktaydı.

Colleen biliyordu çünkü Kevin ona söylemişti. Ve Kevin da Blake ona söylediği için biliyordu. Bu da herkesin Bitty öğrenmeden önce bildiği anlamına geliyordu.

Ve tam şu anda bu matematik problemi Bitty'nin zihninde formüle edilip çözülüyordu.

Bu gece ve olup bitenlerin Colleen için yeni haber olmadığını açıkça fark ettiğinde Bitty'nin gözleri kısıldı.

"Sen *biliyordun*!"

"Ben..."

"Yalan söylemeyi deneme bile!"

Colleen, haklı gösterilemeyecek bir şeyi haklı çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Tamam, Kevin önceki gün bana söyledi ve ben ne diyeceğimi bilemedim! Bunu doğrudan Blake'ten duymadım. Belki de Kevin yanlış anlamıştı. Bundan nasıl emin olabilirdim ki? Gerçekleri bilmezken bir şey söylemem yanlış olurdu."

Bitty geriye doğru bir adım attı. "Hayır, hayır... Ben sana ne diyeceğini söyleyeyim: 'Hey sözde yakın arkadaşım, erkek arkadaşın seni terk etmek üzere, yani kendini buna hazırlamaya başla.'"

"Bunu nasıl söylemeliydim? Bunu hiç bilmemem gerekiyordu! Ve *bilmiyordum* da! Kesin olarak *hiçbir şey* bilmiyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır *biliyordun*. Ve bana söylemeliydin."

"Blake, Kevin'a çok kızardı, o özellikle..."

"Kız arkadaşına söylediği için Kevin'ın lanet başının belaya girmesi umurumda değil. Bu mesele bundan çok daha *fazlası*."

"Bu bizimle ilgili değil."

"Hayatımın paramparça olması ve en iyi arkadaşımın bunu bilmesi ve beni uyarmaması tam olarak da *bizimle* ilgili değil mi?"

"Bu yalnızca yoldaki bir tümsek, bütün hayatın paramparça oluyor değil! Bunu düşün!"

"Senin için söylemesi kolay."

"Benim için söylemesi kolay *değil*. Seni bu kadar üzgün görmekten *nefret ediyorum* ama hiç kimsenin kontrolü altında olmayan, gerçekten büyük şeyler olurken her şeyi sadece seninle ve senin duygularınla ilgili hale getiriyorsun."

"Senin kontrolün altındaydı."

"Nasıl?"

"Beni uyarabilirdin. Bunu düşünebilmem, sindirebilmem için bana haber verebilirdin. Belki Blake'le konuşup bana önceden söylemesini sağlayabilirdin. Böylece bunu arabasının motoru çalışırken ayaküstü konuşmazdık. Belki de bu haberi onun birazdan arabasına binip beni sonsuza dek terk edeceğini bilmiyorken konuşabilirdik."

"Sana söylemeye gücü olmadığı için son ana kadar beklediğinden eminim."

"Ya da korktuğu için. Hepiniz korkuyordunuz."

"Bunu söylemek bana veya Kevin'a düşmezdi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Peki ya ben Kevin'ın başka bir kızla birlikte olduğunu bilseydim, seni uyarmak *bana* düşmez miydi?"

Colleen'in sinirleri gerildi ve Bitty'ye ne demek istediğini sormak istedi ama orada bir şey olmadığını, Bitty'nin sadece taşı gediğine koyduğunu biliyordu. "Bunu bana söylemek *Kevin'a* düşer," dedi kesin bir sesle. "Eğer bunu bana söyleyen sen olsaydın, böyle şeyler genelde bir yanlış anlamadan ibaret olduğundan belki de bir hiç yüzünden beni üzmüş olurdun. Ve benim de bu durumda hissettiğim tam olarak bu Bitty, gerçekten olanları bilmiyordum. Blake'in bugün gittiğini bilmiyordum. Hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyordum, sana her şeyi anlatmak Blake'e düşerdi."

"Tüm bildiğim onun gittiği ve senin onun gideceğini biliyor olman. Hiçbir şeyden haberim yokken, tüm kendimi beğenmişliğimle ortalıkta dolaşmamı seyrettin. Sen ve Kevin'ın yalnızca birkaç aydır birlikte olduğunuzu ve senin birisiyle böyle yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğinin farkındayım ama Blake benim bütün dünyamdı ve şimdi o gitti. Yüzlerce, yüzlerce kilometre uzağa. *Gitti*."

"Bitty dur, lütfen, gerçekten ciddi bir sebep yüzünden eve gitmesi gerekiyordu ve ben sadece bu haberi sana nasıl vermem gerektiğini bilemedim. Ne olursa olsun, bunu söylemek bana düşmezdi."

"*Onun için neler hissettiğimi biliyordun*."

"Evet! İşte sana haberi vermek tam da bu yüzden bu kadar zor olacaktı ki verecek haber benim bile değildi! Hem de hakkında sıfır bilgim olan, sadece ciddi bir mesela yüzünden gerçekleşeceğini bildiğim bir haber. Şunu gözden kaçırma Bitty, bu gerçekten ciddi bir aile krizi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bitty başını iki yana salladı. "Bana söylemen gerekirdi. Bunun için seni asla ama *asla* affetmeyeceğim."

"Bitty..."

Bitty dur dercesine bir elini kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Colleen sustu. Âdeta dağılmıştı. Bitty uzaklara baktı ve ardından, Henley's lokantasının dışında daima bekleyen taksilerden birine doğru yürüdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tamara

Hoş bir çocuktan mesaj almakla ilgili sorun, hiçbir ses çıkmadığında geçen dakika, saat ve günlerin sayısıdır. Tamara, kimsenin hiç düşünmeyeceği isimsiz bir şehirde mola verdikleri yerlerden (gri beton bariyerler, takozlarla belirlenmiş kaldırım ve cılız çalılarla tamamen karaktersiz olarak tanımlanacak) birinde gördüğü, sigara içen bir köpek heykelinin fotoğrafını bile çekmişti. Ona sahte Ray-Ban gözlüklerini takmış ve bunun neşeli bir fotoğraf olduğunu düşünmüştü. Ama fotoğraf cevapsız kalmıştı. Eğer umursuyor gibi bile görünmeyecekse Connor neden bu küçük oyunu oynamayı teklif etmişti ki?

Son haberleştiklerinden beri günler geçmişti, bu da Tamara'ya kendini huysuz ve aksi hissettiriyordu. Bir erkek yüzünden aptallaşmaktan nefret ediyordu ama al işte... Şimdi elinde sadece onunla mesajlaşan Vince vardı. O bile o kadar fazla yazmıyordu. Sadece cevap yazmıştı. Önceki geceki sohbetleri şöyleydi:

Hey V, n'aber?

İyi, şimdi şu koca lanet evdeyim, havuz çok harika

Keşke orada olsaydım, kulağa eğlenceli geliyor

Cevap yoktu, o yüzden Tamara devam etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim gezim de biraz sıkıcı

Öyleyse belki de gitmemeliydin

Vince'in sanki bu onun tercihiymiş gibi davranması Tamara'yı inanamayacağı kadar rahatsız etti. Bu yolculuğa tekmeler savurup çığlık atarak sürüklendiğini biliyordu.

Sanki başka seçeneğim vardı da!

Neyse, ne zaman dönüyorsun?

Gerçekten mi? Hatırlamıyor muydu?

Yakında, gelecek hafta falan.

Yine cevap yok. Döneceği için heyecan duymak yok. Yalnızca sessizlik. Tamara bir tür flörtleşme için çıldırarak devam etti.

O videoya daha fazla ihtiyacın olmayacak, gerçeğini alacaksın ;)

Bunu yazmak bile kendini iğrenç hissettirmişti. Telefonuna bakarak o küçük üç noktayı, Vince'in ona cevap yazdığını açıklayan işareti bekledi. Ama hayır. Sadece Vince'in bunu okuduğunu ama cevap yazmadığını gösteren işaret vardı.

Ve cevap yazmadı. Bütün gece boyunca.

Tamara, Bitty ile Colleen'in farkında bile değildi. Hep birlikte bir mangal yerindeydiler ve tüm yapabildiği iki saniyede bir telefonunu kontrol etmekti. Yemek bile yemiyordu.

İşte *o* kız olmuştu.

Vince ne yapıyor olabilirdi ki? Tamara onun telefonunun hep yanında olduğunu *biliyordu*. Bunu *biliyordu*. Onun bunu gördüğünü de biliyordu. Onu kızdıracak *hiçbir şey* yapmamıştı. Onun sorunu neydi Tanrı aşkına?

Facebook'a girdi ve onun adını yazdı. Belki bu bir şeyleri açıklardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tam?"

Tamara başını kaldırdı. "Ne var?"

Bitty biraz utangaç bir tavırla tabağını işaret etti. "Kızartmalarını yiyecek misin diye sordum."

Colleen lafa karıştı. "Ya da sandviçini, tek bir lokma bile almadın!"

"Gerçekten de o kadar aç değilim. Kızartmaları alabilirsin, Bitty."

"Sen en azından yarısını yemeden buradan ayrılmıyoruz," dedi Colleen kılı kıpırdamadan.

"Ama..."

"I-ıh. Beni duydun."

Tam inledi ve büyük bir lokma aldı. O an ne kadar olduğunu fark etti ama şu anda yemek yiyebileceğini zannetmiyordu.

Vince'ın etiketlendiği bir fotoğrafını görünce lokmasını yutamayarak öksürdü. Fotoğraf Lauren Fellows tarafından eklenmişti. Lauren Fellows mu? O da kimdi?

Kızın profil fotoğrafına tıkladı. Ah hayır. Vince bunu *yapmış olamaz.*

Partideki kızıl saçlı. Tamara'nın, müzikten nefret ettiğini fark ettiği, saç stiliyle oldukça havalı görünen, acayip ilgi alanları ve "dostum" ve "piliç" kelimelerini kullanması sebebiyle korkunç derecede hoş olan kız.

Şu aptal, kızıl saçlı kaltak.

Tamara fotoğrafa geri döndü. Bu Vince'di, balkon gibi bir yerdeydi ve etrafını kalın bir duman sarmıştı. Tıpkı dağıtmak için gittiği en sevdiği yer olan Towson Üniversitesi'nin etrafına sıralanmış şu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adi sitelerden biri gibi görünüyordu. Tamara onun neyin peşinde olduğuyla ilgili ona biraz daha fikir verebilecek bir işaret için fotoğrafı inceledi. Gözleri, pembe ojeli tırnakları olan bir ayağa takıldığında durdu. Vince'in belinde. Çerçevede zar zor görünüyordu.

Biraz başı döndü ve aniden hem zayıf hem de öfkeden köpürdüğünü hissederek sandviçini ileri itti.

Kulağa, "Bir dakikaya dönerim," diye geldiğini umduğu bir şey söyleyerek masadan kalktı.

Dışarıda hava sıcaktı ve bu, ateş basmış kırmızı yanakları alev alev yanıyormuş gibi hissetmesine sebep olmuştu. Sırtını binanın yanındaki duvara vererek çömeldi, telefonunu hâlâ elinde sımsıkı tutuyordu. Canı onu atmak istiyordu. Şu küçük aptal dikdörtgeni yoldan aşağıya doğru, ortada oluşmuş içinde Tanrı bilir ne olan o pis su birikintisinin içine fırlatıp atmak ne kadar da iyi hissettirirdi. Ama yapmadı. Sırf onu kırdığını öğrenirse babasının nasıl çıldıracağını bildiği için. Bir bahane uydursa da uydurmasa da kan beynine sıçrayacak ve ona bağırıp çağıracaktı, ta ki Tamara olduğu yerde daha da kıvrılıp kendine iyice sarılana kadar. Sanki daha fazla kıvrılıp ufalması mümkünmüş gibi.

Böylece sadece duvara yaslanarak bütün parçaları birleştirmeye başladı.

Vince ona cevap vermemişti. Şehirden ayrıldığı saniye o kızla takılmıştı. Bu da Vince'in, kızın numarasını ya Tamara da oradayken o gece aldığı ya da onu soruşturduğu anlamına geliyordu. Diğer herkes Vince'in etrafta aptal bir partideki güzel kızı sorup durduğunu bilirken yolculuğa çıkmış salak, enayi bir kız arkadaş olmak onun için ne kadar da utanç vericiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tüm bunlar ne içindi? Temel olarak küçük bir ev köpeği gibi davranarak onun etrafında takıldığı tüm o sayısız, bitmek tükenmek bilmeyen gece ve gündüzler. Oturup hiç şikâyet etmeden saatlerce aptal oyunlarını oynamasını seyretmişti. Sinemaya falan gitmek istediğinde o öderdi çünkü hiç gitmemektense onu götürebilmeyi tercih ediyordu. Vince'in erkek arkadaşı olması için kendini o kadar kaptırmıştı ki hayatına onsuz devam etmeyi ya da yeni biriyle tanışmayı hiç denememişti çünkü onunla olmaya söz vermişti.

Ama neden? Ne kadar süreliğine? Evlenene kadar mı? Vince onu hamile bırakana kadar mı? Başka biri onu kurtarana kadar mı?

Utanç içinde son kısmın doğru olmasını umduğunu kendine itiraf etmemeye çalıştı. Kurtarılmak istiyordu. Birinin gelip ona daha iyisini hak ettiğini söylemesini istiyordu. Normal insanların yaptığı gibi birlikte takılabileceği, küçük -eski ve iğrenç arabasına benzin doldururken marketten Tamara'nın en sevdiği şekerlerden bir torba almak gibi küçük olsa bile-, aptalca ve tatlı sürprizler yapacak biri. Beyaz atlı yakışıklı prensinin gelmesini istiyordu, hatta belki Vince'le küçük bir yüzleşme yaşamasını. Birinin senin için kavga edeceği kadar çok istenmek ve arzulanmak nasıl olurdu? Bunu hem hayal edebiliyor hem de edemiyordu. Bu hayali erkekle hoş bir randevuya çıkabilir, dondurma yiyip taş duvarları ve arnavut kaldırımlı sokaklarıyla Eski Ellicot City'de dolaşabilir ve içine hiç girmediği o parıltılı kız işi şeylerle dolu o dükkâna girebilirdi.

Sinemaya giderlerdi ve yolda aptal arkadaşlarıyla kaykay kayan Vince'le karşılaşırlardı ve Yeni Erkek Arkadaş durup Vince'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

akıl verirdi. "Kim olduğunu sandığını bilmiyorum," ya da "Bu karşılaştığım en harika kız ve sen onun yanında az da olsa zaman geçirebildiğin için şanslıydın," gibi duygular içeren bir şey.

Ama o erkek yoktu. Tamara böyle bir şey yapmayı bırak, bunu aklından geçirebilecek biriyle bile hiç karşılaşmamıştı. Hayır. Hem neden yapsınlar ki? Connor'la tanışmak istisnai bir durumdu. Onlar için Tamara sabıkası olan, işi bitmiş -ya da en azından bitmekte- olan zavallı bir bağımlıydı. Otla yakalanmıştı ama o kadar fazla olmadığı için şartlı salıverilmişti ve sonra bir partiden eve dönen "oldukça ayık" şoför olmak gibi bir hata yapmıştı. Ehliyetsiz. Tam da kendi mahallesinde. Bu aptalcaydı, evet, ama boş yollarda saatte kırk kilometre hızla giderken başını belaya sokmak zordu. Kenara bile çekilmemişti. Hatası bir köşede oturan ve bir grup ergenin bir arabadan indiğini gören polisi fark etmemiş olmaktı.

İşte şimdi de bir hapishane kuşuydu.

Çılgın piercingleri veya vahşi saçları yoktu en azından. Vahşi, aptal, kızıl saçlar... Gerçi iki dövmesi vardı ama. Birisi en sevdiği sözdü: "Yalnızca bir kez yaşarsın ama bunu doğru yaparsan bir kez yeterlidir." Mae West'ten. İddiaya göre. Tamara bunu partileme ve hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi takmama arzularını desteklediği ve haklı çıkardığını hissettirdiği için yaptırmıştı. Ama hâlâ doğruydu. Belki de "bunu doğru yapmak" tanımı kendinde değiştirmek istediği kısmıydı.

Ya da değişimine yardım etmesi için umutsuzca birine yalvarmakta olduğu kısmı. Neyse işte.

Ve şimdi de iğrenç, sevgisiz -hadi samimi olalım, Tamara'nın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hoşuna bile gitmeyen- erkek arkadaşı onu aldatmıştı. Bunu biliyordu. O kızla takılmış olmasa bile ki Tamara bir şekilde bunu yaptığını biliyordu, ona yalan söylemişti. Ve onu görmezden gelmişti. Ve bu da aldatma sayılırdı.

Öyleyse eğer Tamara içten içe bir Romeo'nun çıkıp gelmesini umduysa bile bunu gerçekten umacak kadar aptal mıydı? *Vince*'i bile elinde tutamamıştı.

Ve onu asıl mahveden kısım, kafasına sıkılmış bir kurşun gibi zihnine akan kısım, Vince'in elinde o videonun olmasıydı. Tamara'nın aptallığını gösteren o lanet video onun elindeydi.

Başının dizlerinin üzerinde kavuşturduğu kollarına düşmesine izin verdi ve gözyaşları akmaya başladığında dişlerini sımsıkı sıktı. Tamara ne zaman öfkelense gözyaşları öfkesini takip ederdi. Kurtulabilmeyi dilediği, onu çileden çıkaran bir özellikti bu. Babası ona defalarca bağırmış ya da insafsız davranmıştı ve Tamara'nın gözlerinden sayılamayacak kadar çok zayıf gözyaşı dökülmüştü. Ve eğer soğukkanlı bir şekilde tartışmak istiyorsanız bunun yolu hıçkırıklar arasında nefes almak değildir.

"Tamara? Tamara..." Colleen köşeyi dönmüştü ve hızla ve resmen ona doğru yürüyordu.

Tamara derin bir nefes aldı ve çömelmiş halinden ne olduğu belli değilmiş gözyaşlarını omuzlarıyla silmeye çalıştı.

"Bir şey yok, önemli değil, üzgünüm..."

"Neden üzgünüm diyorsun? Ve ben de üzgünüm ama hiçbir şey olmamasına saçmalık diyorum. Anlat bana." Colleen onun önünde çömeldi.

"Hayır, bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Olan ne varsa bana anlatabilirsin."

"İstemiyorum! Tamam mı? Tanrım."

Tamara birden içinde yükselen öfkenin bir kısmını atma isteği hissederek ayağa kalktı.

"Hey!" dedi Colleen de ayağa kalkarak.

"Dur işte, dur! Bunun hakkında konuşmak istemiyorum ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok, o yüzden... Lanet olsun! Bunu bir kenara bırakıp defolabilir miyiz?"

"Diline dikkat et Tamara."

Tamara güldü. "Hayır, lanet okumaya devam edeceğim. Bana ne yapacağımı söyleme. Benim annem değilsin ve neler olduğunu bilmiyorsun, o yüzden... Of!"

Hızlı adımlarla arabaya doğru gitti. Böyle davranmaması ve bağırmaması gerektiğini biliyordu. Ama yapmayı bildiği tek şey buydu. İçine kapanmak ve etrafında, ona sokulmaya çalışan insanları geri püskürten bir itici bir kuvvet alanı yaratmak.

Yolculuğun büyük kısmında sessiz kaldılar. Bitty ve Colleen birkaç kelime ettiler ama Bitty'nin aklında da Tamara kadar çok şey varmış gibiydi ve Colleen de her şeyi bitirmiş gibi görünüyordu.

Neyse. Tamara bunun için onu suçlayamazdı. Kendi içinden de bununla ilgili herhangi bir şey yapmak gelmiyordu.

Ne yapacağına karar veremiyordu. Vince'e mesaj atarak onu parçalamak, kızıl kafaya yazıp *onu* parçalamak ya da -bunu hâlâ değerlendirmeye devam ediyordu- telefonu pencereden dışarı fırlatmak. Bunun yerine ağlamakla çığlık atmak arasında, parçalanmış bir halde sadece sinirle arka koltukta oturduğunu fark etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En kötü tarafı da öfkeden gözünün dönmesine izin veremezdi. Eğer Vince'i kızdırırsa, o videoyla bir şey yapabilirdi.

Telefonu vızıldadı. Tamara'nın kalbi hopladı ama neden olduğundan emin değildi. Tam olarak ne duymayı bekliyordu ve kimden?

Connor - 1 Yeni Mesaj

Açmadan önce derin bir nefes aldı. Sonunda bir şey olmuştu. Aklını Vince'ten ve tüm o aşağılanmadan uzaklaştıracak bir şey.

Hey... Fotoğrafına cevap vermediğim için üzgünüm. Oldukça komikti haha! Ama gerçekten ne diyeceğimi bilemedim.

Şey... Yani demek istediğim, sadece bana gördüğüm beş farklı güzel şeyin fotoğrafını çekmemi söyledin diye gönderdim onu, yani... Sanırım yaptığım buydu.

Karşı taraf mesaj yazarken çıkan o küçük noktaları izledi. Sonra Connor yazmayı kesti ve o yeniden başlayana kadar Tamara'nın kalbi durdu. Sonunda mesaj ekranda belirdi.

Ben sadece, bilmiyorum, şu şeyi gördüm... sen gördün mü? Ve senin bundan haberin olduğundan emin değilim, o yüzden ne diyeceğimi bilemedim, senin bundan hoşlanacağını sanmıyorum.

Tamara'nın başından aşağı kaynar sular boşaldı.

Sen neyden bahsediyorsun...

Parmakları titriyordu. Gözleri kararıyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Hayır. Hayır hayır hayır hayır...

Sonra Connor bir bağlantı gönderdi. Yolladığı harf karmaşasından bağlantının ne olduğu belli olmuyordu. Gerçek kelimeler yoktu, sadece kısaltılmış bir URL.

Tamara önüne baktı, sonra kulaklıklarını telefonuna takıp bağlantıya tıkladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir titreşmeyle bir video belirdi. Sağ altta "edepsiz eski svglm" yazılı küçük bir etiket ile Tamara'nın videosu oynamaya başladı.

Kirpikleri, hafifçe kırışmış alnı, sağ elmacıkkemiğindeki gamzesi ve... Vince'e yaptığı şey... Sanki yavaş çekimdeki bir araba kazası gibi oynadı gözlerinin önünde.

Tamara midesi bulanarak videoyu baştan sona seyretti.

Sonunda bittiğinde 71 yorum gördü.

Yorumlara bakmak ona ağır gelecekti. Videoyu kapattı, sonra da gözyaşları içinde Connor'dan gelen mesaja baktı.

Milyonlarca şey söylemeye başladı ama sonra vazgeçip telefonunu tamamen kapattı. Gözlerini elleriyle örttü ve onu kimsenin duymayacağından yüzde yüz emin olarak ağladı.

***

Otel odalarına girip yerleştiler, sonra Colleen hep birlikte akşam yemeğine gitmelerini önerdi.

"Aşağı inip köşeyi dönünce Harry's adlı şu kulağa Cajun gibi gelen yer var ve iyi görünüyor."

"Aslında ben o kadar da aç değilim," dedi Tamara.

"Bir öğünü daha atlamayacaksın."

"Hayır, sadece... Gelirken bana bir şey getirebilir misin? Daha sonra acıkacağım ve biraz yalnız kalmak istiyorum."

Bu sanki miden bulanıyormuş gibi hissedip kusmak için tuvalete gidene kadar beklemen gerektiğini bilmek gibiydi. İçi dökemediği gözyaşları ve muhtemelen sağlam bir de çığlıkla doluydu ama tüm bunları boşaltabilmek için yalnız kalmayı beklemesi gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve dürüst olmak gerekirse, kusmak da sadece bir benzetme olmaktan çıkmak üzereydi.

Colleen yüzünü buruşturdu. "Bilmem..."

"Bak, üstüne alınma ama biraz tek başıma kalabilirim. Bir süredir sürekli insanlarla temas halindeyim ve bu biraz fazla geldi."

Tam, Colleen'in bu konuda tartışamayacağını biliyordu. Bir an için tereddüt etti ve sonunda, "Tamam," dedi, "ama hiçbir yere gitmiyorsun, lütfen. Ayrıca telefonun şarjının dolu ve yakınında olduğundan emin ol."

Tamara kaşlarını kaldırarak onayladı. Birden, küstah bir ergen gibi davranmadığı zamanlarda Colleen ile geçirdiği kaygısız anlarını özlediğini fark etti. Ya da her neyse, genel olarak kaygısız anlarını. İnternette Connor gibi insanların bile gördüğü uygunsuz videosu olmadan önceki her anı... Eğer video Connor'a bile gönderildiyse herkes videoyu görmüş olmalıydı. Gerçek arkadaşları yoktu elbette ama onu bir şekilde tanıyan herkes, Tamara'yı en savunmasız haliyle görmüştü.

Kapı Tamara'yı her şeyle baş başa bırakarak kapandı. Göğsü şiddetli hıçkırıklarla sarsılmaya başlamadan önce nefes bile almadı. Uzun bir dakika boyunca kalbi dışarı fırlayacakmışçasına ağladı, sonra gözyaşları durulmaya başladı. Hali içler acısıydı. İçinde dışarı atmak istediği daha fazlası varmış ama başaramıyormuş gibi hissediyordu.

Burnunu çekti ve sağındaki aynaya doğru gitti. Tanrım, hasta gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse yine de bu "tatile" çıkmadan önceki halinden daha iyiydi. Ama bir zamanlar oldukça güzeldi. Şimdi yanaklarında hiç pembelik olmayan teni sarıya ça-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lıyordu ve gözlerini altındaki torbalar gri, mavi ve çökmüş görünüyordu. Muhtemelen kendine her şeyi abartan gözlerle bakıyor ve her şeyi olduğundan daha kötü görüyordu ama belki de öyle değildi. Belki de kendini tam olarak olduğu gibi görüyordu. Fazla işlem görmüş ve yıpranmış saçlarla tamamlanınca şimdiye kadar görüp görebileceği en kötü halinde olduğu söylenebilirdi. *Uyuşturucu ve İçki Size Neler Yapabilir?* adlı bir makaledeki "sonraki hali" fotoğrafıydı o.

Birden odadaki sessizlik çok fazla geldi. Yansımasına arkasını döndü, kapıyı ani bir çekişle açtı ve dışarı çıktı.

Motelin beton merdivenlerinden aşağı indi ve hangi şehrin merkezindeyse oranın sokaklarına doğru yürüdü.

Nerede olduğunu bilmemek tuhaf bir şekilde hoşuna gitmişti. Böylece "Hayatımın en üzgün zamanında *bilmemnerede* olduğum anı hatırlıyorum" demek zorunda kalmamıştı. En azından bu şekilde "Nerede olduğumu bilmiyorum ama kendimden nefret ettiğimi biliyorum," diyebilirdi.

Tamara da kolay lokmaymış.

Şu Tam'e bakın!

Tam videoya çekiliyor!

Hemen tıklayın!

Tanrım, iyice acınası biri oluyordu.

Sigaralarını unuttuğunu fark edene kadar yirmi dakika etrafta dolaştı. Az ileride sigara içen bi grup gördü. Yanlarına yaklaşabileceğini düşünüp onların yanına geldiğinde durdu. Neyse ki güzel, ılık bir gece olduğundan ve burası hoş, dolaşılabilir bir güney şehri gibi gözüktüğünden yürüyüş yapan birçok insan vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zihnine bir başka çılgın görüntü doldu. Böyle bir yerde arkadaşlarla birlikte olmak gibi. Mesela... Hım, bir düşünelim, iki kız şuradaki hamburgercinin önünde oturuyorlar. İçeceklerini yudumlayıp çene çalıyorlar. Parmak arası terlikli ayaklarının dibinde belki birkaç da alışveriş torbası. Belki de sonrasında bir filme gidiyorlar. Ya da belki birbirlerinde kalıyorlar. Bir şeyler yapıyorlar işte. Amaçsızca bir bodrum katında oturmuyorlar.

Saçını biraz kabarttı ve oldukça hoş, koyu renk saçlı bir çocuğa doğru yürüdü. Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğilmiş, diğer çocuğun söylediği bir şeye gülüyordu.

"Ee, şey... Affedersiniz… Bir tane otlanabilir miyim?"

Çocuk başını kaldırıp baktı, sonra doğruldu. "Sihirli kelimeyi duymadım." Tamara'ya gülümseyerek elini kulağına götürdü. Ona takılıyordu.

Tamara da ona gülümsedi. "Lütfen…"

"Bu daha iyi." Kendi sigarasını dudaklarının arasında tutup paketinden bir sigara çıkardı. Bunlar Camel'dı. Tamara bunları hiç içmezdi.

Elini uzattı. "Teşekkürler."

"Şimdi dur bakalım Yağmacı," dedi çocuk sigara hâlâ ağzındayken. "Şimdi şöyle düşünüyorum ki ben senin adını bilmeyi hak ediyorum ve sen de burada arkadaşlarım ve benimle oturmayı. Jake, kıpırda."

Bu değiştokuşu eğlenerek izleyen arkadaşlardan biri olan 'Jake' sandalyesini yana kaydırdı. Esas çocuk, yani Tam'e 'Yağmacı' diyen, arkasındaki yeşil plastik bir sandalyeye uzandı ve onu yanına yerleştirdi. Eliyle oturacak yere hafifçe vurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamara başını kaldırıp baktı. Burası bir bara benziyordu. Herkesin içki içtiğini gördüğünde anlamıştı.

Sandalyeyi aldı, sonra da sigarayı.

"Ben Rich.*"

"Öyleyse ilgilenebilirim." Bu şakadan anında pişman oldu. Bu muhtemelen Rich'i aşıyordu ve şimdi onun kastetmediği bir şey kastettiğini düşünecekti.

Çocuk kaşlarını kaldırıp bir nefes çekti. Arkasına yaslandı ve görünüşe göre artan bir izlenimle onu dikkatlice inceledi. "Komik kız, ha?"

Rich ona gülümsedi, bu öyle çocuksu ve sevimli bir gülümsemeydi ki Tam de ona sırıttı. Rich onun sigarasını yaktı ve öbür çocuklara baktı. Hepsi tekrar birbirleriyle konuşmaya başlamışlardı. Belli ki kızı kabullenmişlerdi.

"Peki, senin adın?.."

"Tamara. Tam.

"Hangisi?"

"Tam..."

"Tamam, harika Tam. Ziyarete mi geldin yoksa buralarda mı yaşıyorsun?"

"Sadece geçiyordum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Florida falan. Aslında bilmiyorum bile. Yengem ve onun arkadaşıyla birlikteyim."

"Yengem ve 'arkadaşı' mı yoksa yengem ve arkadaşı gibi mi?"

---

* İngilizcede "rich" aynı zamanda "zengin" anlamına gelmektedir. Çocuk kendini tanıtırken "I am Rich" diyor ve bu bağlamda "Ben zenginim" de demiş oluyor. (e.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ne... Ah Tanrım, hayır, onlar lezbiyen falan değiller." Bu düşünce bile onu tekrar güldürdü. "Hayır, sadece onun gerçek... *Arkadaş* gibi arkadaşı. Yengem mobilya yeniler ve çiftlik müzayedelerine falan gider."

"Harika harika. Ve sen de onunla sürükleniyorsun."

"Evet..."

"Peki o zaman sen... Oldukça sıkılmışsındır, ha?"

"Evet. Biraz boktan bir gece geçirdim. Neyse."

"Fark ettim. Sigarayı resmen tek nefeste bitirmişsin."

Tamara aşağıya doğru baktı. Neredeyse filtreye kadar gelmişti. "Ah, evet. Bu biraz belli oluyor, ha?"

Rich bir sigara daha yaktı ve ona uzattı. "Partilemeyi sever misin?"

"Hım... Evet, tabii." Bu çocuklarla bir yere gitmeyi mi kabul ediyordu acaba?

"Gerçekten eğlenceli bir şeyler yapmak için takılmak istersen, bir ev partisine gidiyoruz. Hemen şu köşeyi dönünce."

Tamara gergin ve tereddütlü göründüğünü biliyordu. "Ee..."

"Yürüme mesafesinde. Büyük beyaz minibüsümüze binmek zorunda değilsin küçük kız."

Yine o çocuksu gülümseme... Bu Tamara'nın ona güvenmesini sağladı.

"Tamam, tabii, sanırım... O zaman sanırım neden olmasın?"

Neden olmayacağını biliyordu. Çünkü bu çocukları tanımıyordu. Çünkü telefonunun şarjı sadece yüzde yirmi beşte falandı ve motelden çıkmayacağına dair söz vermişti.

"Önce birkaç *shot* atalım. Hey Tom!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kot pantolon ve barın adını taşıyan bir tişört giymiş olan bir garsonun dikkatini çekti.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Dört *shot* ateştopu alalım."

Tamara saydı. Onun arkadaşları ve kendisi de dahil beş kişiydiler. Ah, diye düşündü, belki de Tam'i katmıyordu. Aniden kısa bir an için Tam'i de hesaba katacağını düşündüğü için utandı. Bu aynı zamanda onun yirmi bir yaşında *olduğunu* da gösteriyordu. Ve belki de Tam'in olmadığını bildiğini.

Ama *shot*'lar geldiğinde Rich dördünü de eline aldı ve iki tanesini ona uzattı.

"İki mi?"

"Evet kızım, yetişmen gerek."

Tamara bir şekilde tüm bunları bir iltifat olarak alıp gülümsedi ve *shot*'lardan birini aldı. Sonra da ikincisini. Sonra Rich ona kendi ikinci *shot*'ını uzattı. "Dediğim gibi, yetişmen gerek."

Tamara ufak bardağı aldı. Tıpkı bir şampiyon gibi.

Yalnızca birkaç dakika sonra başı dönmeye başladı. Oraya yürürken aklında daha önce gerçekten de o sandviçi yemiş olması gerektiği geçti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Colleen

Kapı arkalarından kapandığı ve merdivenlerden inip yola çıktıkları dakikada Colleen, Bitty'yle üniversiteden beri ilk kez yalnız kaldıklarını fark etti. Aradan bu kadar çok zaman geçmesi ve bunun epey hızlı olması, ürpermesine neden oldu.

Colleen'in gözüne Harry's'in yanında bir martini ve şarap barı çarptı.

"Yemekten önce bir şeyler içmek ister misin?"

"Kesinlikle." Bitty daha Colleen sormayı bile bitirmeden cevap vermişti. Uzun bir gün olmuştu ve ikisinin de gevşemeye ihtiyacı vardı.

Bara oturdular ve ikisi de birer kadeh mükemmel derecede saygın beyaz şarap söylediler. Colleen için Chardonnay, Bitty için de bir Sauvignon Blanc -nazikçe, eğer ellerinde varsa tercihen Yeni Zelanda'dan bir tane rica etmişti-.

"Alkolü bizim okul kaçağının gözü önünde olmadığımız zamana sığdırmak muhtemelen en iyisi, değil mi?" dedi Colleen gülüşünde hafif gergin bir tınıyla. "Kötü örnek olmak istemem."

Bitty dudağını ısırdı ve barmenin dikkatini çekmek için elini kaldırdı. Colleen, Bitty'nin şarapları mı değiştireceğini merak ederek onu izledi. Kadehi sekiz dolardı, bu Colleen için müsriflikti bu yüzden mükemmel olsun ya da olmasın hiç bakmadan içecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İki duble SoCo ve misket limonu lütfen," dedi Bitty barmene.

Colleen'in kaşları da dudaklarının kenarları gibi yukarı kıvrıldı. "Hah! Gerçekten mi?"

Bitty başıyla onayladı ve derin bir nefes aldı. "Hayata sadece bir kez gelirsin, değil mi? Öyleyse, neden olmasın?"

"Yehuu! Eski, her zamanki *shot*'ımız. Hem de duble."

Bu uyuşuk turistik şehirde çok fazla *shot* talebi almadığı belli olan barmen raftan Southern Comfort'u aldı ve önlerine iki içki bardağı koydu. İkisi de çok uygun bir oranda kahverengi içkiyle doluydu ve birer misket limonu ile süslenmişti. Şimdiden heyecanla beklemekte olan Colleen'in dili, çok iyi hatırladığı o hafif batma hissiyle kamaştı.

"Fondip," dedi Bitty bardağını Colleen'le tokuşturmak için kaldırarak.

Ve sonra olan şey Colleen bir milyon yıl düşünse aklına gelmezdi. Aniden eski alışkanlık işe karıştı ve tek bir kelime etmeden eski geleneklerini yerine getirdiler.

Misket limonunu sol ele koy.

Bardakları tokuştur.

Altını iki kere bara vur.

Kolları birbirine dola.

Shot'ı iç.

Limonu yala.

İkisi de alnı yanmayla kırışmış bir halde birbirlerine baktı ve çocuklar gibi gülmeye başladılar.

"Sanırım bu, gençliğimizde çok fazla *shot* içtiğimizi ispatlıyor," dedi Bitty bir bar peçetesini zarifçe dudaklarına sürerken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gençliğimizde derken sanki çok *yaşlıymışız* gibi söylüyorsun."

"Artık gençlik günlerimizde değiliz, burası kesin. Daha varmadıysak bile, orta yaşa fena halde yakınız. Tamara'ya bakıp o yaşların milyonlarca yıl önceymiş gibi hissettirdiğini düşünmediğini mi söylüyorsun yani?"

Bitty konuşurken Colleen onu izledi, yanakları alkolden hafifçe pembeleşmeye başlamıştı. Şimdi onunla yalnızken ve doğruca ona bakarken onu gerçekten görebiliyormuş gibi hissediyordu. Henley's'te tekrar ilk konuştuklarında Bitty'nin yaşlı göründüğünü düşünmüştü. *Yaşlı* yaşlı değil ama yaşlanmış. Ama şimdi onu çok yakından görürken gerçekten de öyle görünmediğini fark etti. Yaşının en belirgin işareti gözlerindeydi ve kötü bile gözükmüyorlardı. Aslında kırışıklıktan çok ince çizgiler gibiydiler. Bitty'nin daha yaşlı görünmesine neden olan, yüzüne yerleştirdiği ifadeydi.

Bir zamanlar Bitty'nin uyanık, badem şeklinde gözleri, bir iskeletinki gibi dışarı fırlamış değil de daha çok sürekli eğleniyormuş gibi sıkı görünen elmacıkkemikleri vardı. Ara sıra aşırı titiz ve bazen de kabuğundan çıkarması zor olabilirdi ama Bitty pırıl pırıl ve tatlıydı ve inkâr edilemez biçimde güzeldi.

Şimdi yüzüne genel olarak asık bir ifade yerleşmişti, elmacıkkemikleri iskelet gibi, burnu biraz fazla inceydi ve gözleri de endişeli ve üzgün köpek gibi bakıyordu. Ona daha çok yıl geçmiş görüntüsü veren de işte buydu. Gerçek yaşlanma değil.

Bunu söylemişken, psikopat gibi diyet yapmak yerine geçen hafta gerçekten yiyip içmesi de onu hafifçe *dolgunlaştırmıştı*. İlk karşılaştıklarında Bitty'nin yüzünde şimdi belirgin şekilde yumuşamış bir iskelet görüntüsü vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"On yedi yıl öncenin on yedi yıl önce olduğuna katılıyorum," dedi Colleen, gözünü Bitty'ye diktiğini fark edip birden kendine gelerek. "Yine de muhtemelen önümüzde hâlâ hayatlarımızın güzel bir yarısı daha var. Umarım daha da uzun."

Bitty şarabından büyük bir yudum almadan önce çabucak bir kahkaha atar gibi oldu. Gülüp gülmediğinden emin olmak zordu.

"Bitty senin neyin var?" SoCo Colleen'e ona şimdiden daha önce başına birçok kez dert açmış olan ses tonunu vermişti bile.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir şey var. Farkındayım."

Bitty sessizlik içinde uzun birkaç saniye geçirince Colleen ekledi: "Lew'la ilgili durumda söylediğinden fazlası mı var?"

Bitty ona bir bakış attı. "Şansın yaver giderse, öyle değil mi?"

"Ne?"

"Lew'dan hiç hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden *sana söylemiştim* demek için ölüp bitiyor olmalısın."

"Hayır. Bunun bin yıl önce Lew'a karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok..."

"Yani bunun bir ömür önce olduğunu kabul ediyorsun."

"Ah Bitty, bırak artık. Sınırlarının ötesinde gergin olduğun gerçekten belli, yine de geçen akşam bundan bahsederken sesin çok sakin, çok mantıklı geliyordu, sanki kocanın başka kadınla gitmesi sadece *o şeylerden biri*ymiş gibi."

"Evet, peki."

Sessizlik.

"Peki ne, Bit?"

Kollarını kavuşturmuştu, yüzü de ifadesizdi. Bir şeyi tartışmaktan hem utanıp hem de korktuğu zaman göründüğü gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merak ediyorum. O zamanlar Lew'da hoşuna gitmeyen tam olarak neydi?"

"Bunun ne önemi var? Üniversitedeydik, Rumplemintz'in peşinden Corona yuvarlamanın da iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum. Yemek olarak elma püresinden başka bir halt bilmiyordum."

"Sadece bana ne hatırladığını söyle. Neydi?"

"Sana o zaman da söylemiştim... Samimi olarak onun bir pislik olduğunu düşünüyordum. Sahiplenici ve kontrolcüydü ve sen onunla olduğunda zamanın yüzde doksanını hareketlerin için ondan özür dilemekle veya onun sana olan öfkesine sebep bulmakla geçiriyordun. Sen çekişmelerden ve bir şeylerle yüzleşmekten nefret ederdin ve orada senin içindeki canlılığa karşı koyan bir adamla karşı karşıyaydın ve onunla yüzleşmekten ya da bir meseleye neden olmaktansa hep onun saçmalıklarını çektin çünkü bu -senin için- konunu tartışmaktan daha kolay görünüyordu."

"Yine de buna ihtiyacım vardı. Disipline ihtiyacım vardı, ne yapacağımın söylenmesi biraz hoşuma gidiyordu. Bunu herkese karşı yapardım, insanların üstüme basıp geçmesine izin verirdim. O benim bunu yapmama izin vermeyecekti, biraz büyümeme yardım etti."

"Ah tabii, tamam ama en çok nefret ettiği şeylerden biri benimle birlikte dışarı çıkıp eğlendiğin zamanlardı. Ben onun düşmanıydım ve eninde sonunda onun içine öyle çok çekildin ki beni bıraktın."

"Büyümem gerekiyordu Colleen, dışarı çıkıp shotlar içemezdim ve..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Okul birincisiydin, hiç ders kaçırmazdın ve sadece bazen bizimle çıkardın! Bunu yapmaya tamamen hakkın vardı, yirmi bir yaşında ve üniversitedeydin!"

"Evet, öyleydim ve mezun olmak ve yetişkin olmak üzereydim. Onun bana verdiği şeye ihtiyacım vardı. Şimdi bundan pişmanlık duyamam çünkü bunu yaparsam tüm hayatım ziyan olmuş olacak!"

Colleen Chardonnay'inden bir yudum aldı. "Bu doğru değil. Hatta bu, onsuzken nasıl daha da iyi durumda olduğunu kanıtlıyor. Onunla hayatın *buna değiyor* gibi mi hissetmek istiyorsun yoksa onsuz hayatın *bir milyon kez daha iyi* olacakmış gibi hissetmek mi daha iyi? Etrafta takılıp onun saçmalıklarına tahammül ediyordun ve günün geri kalanında kendini ne kadar bastırdığını bilmiyorum bile ama o sana affedilmez şeyler söyledi. O yalnızca seni kamçılaya kamçılaya mükemmel küçük Stepford kadını yapmak istiyordu ve sen de nedense buna gönüllüydün, hem de gereğinden fazla gönüllü."

Bitty gözlerini kıstı ve yanağının içini ısırdı. "Görev. Hep görev."

Colleen söylemek istediği bir sonraki şeyi söyleyip söylememek için kendi içinde bir savaş verdi.

"Siktir et görevi! Yaşadıklarından sonra *bu* senin için nasıl cazip olabildi ki? Öncesinde bir kez âşık olmuştun. *Gerçekten* âşık."

"Ne, Blake mi?"

"Evet Blake!"

"O aptalca bir gençlik aşkıydı." Bitty çenesini kastığında bir kası seğirdi. "Hiç anlamı yoktu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben buna tamamen saçmalık derim."

"Nasıl? Olan kesinlikle buydu."

"Hayır, değildi. İzin ver de sana burada bir resim çizeyim. Sen Blake'leyken hep gülümsüyor ve gülüyordun. Hiçbir sorumluluğunu bir kenara fırlatmamıştın ama her ufak şey için de stres yapmıyordun. Lew ile birlikte olduğunda, çabucak sinirleniyordun, yorgundun ve sürekli savunma halinde yaşıyor veya son derece dikkatli davranıyordun. Seni zamanın yüzde beşine karşılık yüzde doksan beşinde mutlu eden bir insanla yaşadıklarını nasıl anlamsız olarak adlandırılabildiğini anlayamıyorum. Senin için yanında olacak birini seçebilecek olsaydım bu her zaman Blake olurdu!"

"Evet, peki, Blake ikimizi de tam olarak böyle bir seçenekle karşı karşıya bırakmadı, öyle değil mi? Hem nasıl Blake beni daha fazla umursayan ve benim için daha iyi biriymiş gibi davranabiliriz ki?"

Colleen bir sonraki yorumunu yuttu. Blake'in onu sevdiğini ve Lew'un ona iyi bir fırsat olarak baktığını ve bunun o zamanlar bile acı verici derecede bariz olduğunu söylemedi. İyi zamanlama. Güzel, küçük eş... İçinde bir yerlerde Bitty bunu biliyordu, bunu hep anlamıştı ama bir nedenden şimdi bile bunu görmek için kendine izin vermiyordu.

Colleen derin bir nefes aldı, sonra, "İkisinin de sana seni sevdiklerini söylediği zamanla ilgili bana ne anlattığını çok iyi hatırlıyorum," dedi.

Bitty ona bakmadı ama başını dikkatle Colleen'e doğru yatırdı. "Ben hatırlamıyorum."

"Demiştin ki..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İki tane daha," dedi Bitty barmen geçerken.

Colleen barmenin yüzündeki şaşkın bakışı yakaladı. Adam iki içkiyle daha geri geldi.

"Tamam devam et," dedi Bitty, bardağından bir yudum daha alırken bu kez üniversitedeki performansı olmadan.

"Bana Blake hakkında söylediğin, şu benzin istasyonundaki *taco*'lardan yiyerek kamyonetinin arkasında oturuyor olduğunuzdu."

Bitty'nin dudaklarına küçük bir gülümseme takıldı ve Colleen tekrar onun hâlâ ne kadar genç ve ışıl ışıl görünebildiğini gördü.

"O *taco*'lar çok iyiydi. Öyle garipti ki."

"Evet, herkesin onlar hakkında konuştuğunu ve sen iyi olduklarını söyleyene kadar sana inanmadığımı hatırlıyorum. Sonra onları denemiştim. Ve gerçekten de o kadar harika değillerdi."

"Sen delisin, inanılmazlardı."

"Peki, neyse... Bana bir şeye gülüyor olduğunuzu, sonra onun bir kolunu sana dolayıp seni kendine çektiğini anlatmıştın. Sen içeceğini yudumluyordun ve o sana..."

"Bana 'Seni deli gibi seviyorum, bunu biliyor musun?' demişti" Bitty gözlerini devirdi, yanakları uzaklaştırmak istemediği bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı.

"Evet." Colleen devam etmeden önce onun bu anı biraz yaşamasına izin verdi. "Ve Lew sana bunu söylediğinde, bu senin ondan ayrılmayı denediğin uzun bir kavga gecesinin sonunda olmuştu. Kanepende yanına oturmuş ve..."

"Lew 'Bunu sana söylememi isteyip istemediğini bilmiyorum ama sana âşığım,' demişti."

Colleen yine başıyla onayladı. "Bak, o ikisinden başka seçe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neğin olmadığını söylemiyorum. Ama o zaman senin yerine ben kızgındım. Sanki senin için yine çok önemli birini kaybetmekten korkuyormuşsun da bu yüzden de karşına çıkan ilk insanla yola devam etmişsin gibi hissediyordum. O zengindi, seni akşam yemeğine çıkarmak ya da sana hediyeler almak gibi doğru şeyleri yapıyordu ve sana seni önemsediğini söylüyordu. Doğru adımları atıyordu ve sen de sonunda olmak istediğin yerde olacağını biliyordun. Seçimin için seni suçlayamam ama işte bu yüzden bu kadar kızgındım. Bu yüzden sana bağırdım ve senin adına ondan ne kadar nefret ettiği söyledim. İşte bu yüzden ona karşı çok kabaydım."

Lew aynı zamanda deli gibi kıskançtı, hep sinirliydi ve bir durum komedisindeki antipatik kız arkadaş karakteri gibi mızmızlanıyordu.

"Evet. Bunu anlıyorum. Ben hep… Demek istediğim hep anlamıştım. Ama yaptığım buydu. Bunun onunla yürümesini istemiştim ve sen bu özel resmin bir parçası olmaktan mutlu değildin, bu yüzden…"

İkisi de 'bu yüzden'in devamında ne geleceğini biliyorlardı. Bu yüzden arkadaş olmayı bırakmışlardı. Bir daha birbirlerinin hayatlarının parçası olmamışlardı.

"Bu konuda kendimi haklı hissettiğimi falan düşünüyorsan üzgünüm. Hissetmiyorum. Onun hakkında yanılmış olmak isterdim. Senin mutlu olmanı istiyorum, hep istedim. İstemen *gerektiğini* düşündüğün şey için gerçek mutluluğundan taviz verdin ve bu konulardan *herhangi* birini açmamın nedeni bunu hâlâ yapıyor olmandan korkmam."

"Evet, peki, haklı olduğun ortaya çıktı. Bana söylemiştin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunu istemiyorum. Ama konu şu ki..."

"Ne?"

"Onun senin üzerinde hâlâ gücü olması beni endişelendiriyor. Sana merhamet gösterme ya da göstermeme gücü. Anlıyor musun?"

"Benim üzerimde gücü yok." Belli ki Bitty hâlâ gazete makalesinden ya da orada yazanların herhangi birinden bahsetmek istemiyordu. Colleen onu zorlamak istemişti ama fazla zorlamak ve bu iyi anı sona erdirmek de istememişti. *İyi* bir an değilse de en azından bu gerçek anı. Yıllardır yaşadıkları ilk gerçek anı... Colleen'in on yedi yıl önce yaşamış olmayı dilediği ve bu sayede neredeyse yirmi yılı en iyi arkadaşsız geçirmeyeceklerini bildiği o anı.

Colleen'in barın üstünde duran telefonu çaldı ve ikisi de baktıklarında bunun Kevin olduğunu gördüler.

Colleen kocasının tam da Bitty onun için her şeyin ne kadar da berbat olduğunu itiraf ederken aramasından bir an için suçluluk duydu.

"Hemen dönerim."

Bitty elini 'acele etme' dercesine salladı ve şarap kadehini bacağından tutarak kaldırdı.

"Merhaba," dedi Colleen, A1A otoyolunun yanındaki kaldırıma adım atarken sesi fazlasıyla hafif gergin çıkıyordu. "Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?"

Kevin kısa bir kahkaha attı. "Bu kadar endişelenme. Her şey iyi. Sadece sana Jay'le yarından sonrak gün döneceğimizi haber vermek için arıyorum çünkü fazladan bir gün daha kalmak istiyoruz."

"Harika zaman geçiriyorsunuz, öyle mi?" diye sordu hem ai-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lesi eğlendiği için memnun, hem de onsuz eğlendikleri için gücenmiş hissederek. Yolculuğunun son birkaç günü çok gergin olduğundan biraz da tükenmiş. Daha önce hiç bir *aile* tatillerini uzatmışlar mıydı? Böyle bir şeyin olduğunu hatırlayamıyordu.

"Gerçekten harika," dedi Kevin. "Aslında Jay akşamları diğer çocuklarla takılırken ben de biraz iş bitirebildim yani hiç zaman harcanmış olmadı."

"İyi, sevindim. Bu gece için planlarınız ne?"

"Çocuklar birlikte takılırken, ebeveynlerin geri kalanı ve ben de alt katta barda takılıyor olacağız. Oldukça iyi olduğu düşünülen bir grup çalıyor."

Harika. Colleen ergen bir huysuz ile ergen olmayan bir huysuzla etrafta dolaşırken o diğer tüm babalar -ve anneyle- birlikte fıçıdan bira içerek harika bir tatil geçiriyor gibiydi.

"Bu kulağa eğlenceli geliyor. Hey, Chris'ten hiç haber aldın mı?"

"Yok. Neden, yanlış bir şey mi var?"

"Hayır," dedi Colleen, zaten hepsinin nasılsa beklediği bu olduğundan Tamara'nın ters tavırlarının bir şikâyet sebebi teşkil etmeyeceğini bilerek. "Ama kızının seyahatinin nasıl gittiğini merak etmiyor mudur?"

Kevin pofladı. "Chris'i bilirsin, gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Muhtemelen bir kızı *olduğunu* bile hatırlamıyordur. Onları yeniden tanıştırmamız gerekecek."

Colleen, Tam'in yüzünü gözünün önüne getirdi. Gülen Tam'i. İlk başta çok çekimserdi ama şimdi açılıyordu. Hem de sadece birkaç gün içinde! Babası nasıl oluyor da bunu daha çok görmüyordu? "Bu korkunç."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu Chris."

Tamam, evet, Tamara'nın Chris için zor olduğunu biliyordu. Özgür bir bekârken birden ayda bir çek göndermek dışında çok az temasın olan kızına bakmak zorunda olmak, hayal etmesi zor bir şeydi. Tamara'nın annesi kız doğduğundan beri ikisini net bir şekilde ayırmıştı ve Chris bu konuda bir şey yapmak için hiç çabalamamıştı. Bu durum onları tuhaf bir şekilde birbirlerine benzer kılmıştı. Ama kadın öldüğünde ve Chris de Tam'i alması gerektiğini öğrendiğinde, gerçekten doğrulup iyi bir baba olmak ya da sorumluluğunu asgari seviyede kabullenip hayat tarzını olabildiğince az değiştirmeyi denemek dışında seçeneği yoktu. Chris ikincisini seçmişti.

Harika adam.

"Gitmem gerek," diyordu Kevin. "Sadece sana planların değiştiğini haber vermek istemiştim. Zuzu'yu bir gün daha tutmaları için köpek evini arayacak mısın?"

Colleen *sen neden yapamıyorsun,* diye sormak istedi ama neden olmadığını biliyordu. Çok uzun zaman önce her şeyi idare ettiği ve Kevin'ın başlamayı denediği her işten elini çektirip *ben yaparım*, dediği bir dinamik yaratmıştı.

Bu yüzden Kevin bunu onun yapmasını bekliyordu çünkü Colleen *her şeyi* yapıyordu.

O onarırdı. Antikaları, ilişkileri, aklınıza ne gelirse.

"Tabii," dedi her zamanki gibi. Arka planda bir kadın kahkasının yükseldiğini, peşinden de bir erkek kahkahası korosunu duydu. En azından kulağa bir kadın gibi gelmişti. Fazla tepki gösterip kafasında bir şeyler mi kuruyordu şimdi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler bebeğim. İyi eğlenceler!"

Colleen ancak telefonu kapattıktan sonra Kevin'ın onun nasıl olduğuyla ilgili fazla bir şey sormadığını fark etti. Ama o telefon insanı değildi, hiç de olmamıştı, Colleen bunu kişisel olarak alamazdı.

Yoksa alabilir miydi?

İçeri geri döndü ve bar taburesine oturdu.

"Peki, mükemmel koca nasılmış?" diye sordu Bitty sesinde incecik bir keskinlikle. Sanki bu bir şakaymış gibi yüzünde bir gülümseme vardı ama Colleen, Bitty'yi bunun sadece bir mimik olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Onun mükemmel koca olduğunu hiç söylemedim."

"Pekâlâ..."

İkisi de bir dakika kadar sessiz kaldılar, ta ki Colleen hiç fark etmeden parmakları arasında çevirip durduğu peçeteyi bırakana ve "Bak..." diyene dek. "Lew'la işler ters ya da nasılsa öyle olduğu için üzgünüm. İnan bana ben de kendi sorunlarımla mücadele ediyorum. İşler benim için de kusursuz gitmedi."

"Tamam," dedi Bitty bir kahkahayla başını sallayarak.

"Ne?"

"Yani, bu biraz aptalca değil mi? Engelli biriyle konuşurken, bazen hayatın kendisi için de berbat gittiği konusunda ısrar eden bir süpermodel gibi? Evet, bu muhtemelen doğru, ama kazananın ben olacağıma oldukça eminim. Ya da kaybedenin. Buna nasıl bakmak istersen."

Colleen içinden bir hiddetin kabardığını hissetti. Tıpkı Bitty gibi o da her şeyi masaya sermeye hazır değildi ama Bitty'nin,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Colleen her ne yaşıyorsa, onun durumunu alt etmesi imkânsızmış gibi hissetmesi Colleen'i çileden çıkarıyordu.

Bu tam olarak neydi peki? Kevin'la birlikte olduğu on yedi yılda aşamadığı bu aptal sorun mu? Hep huzurunu kaçırmış olan o soru mu?

"Tüm bunlara çok girmeyeceğim ya da kimin hayatı daha beter diye tartışmayacağım ama şunu söyleyeceğim: Hepimizin hayatta savaştığımız canavarlarımız var."

Bitty ona şüpheyle baktı. "*Sen* bir canavarla mı savaşıyorsun?"

"Yapmak üzereyim." Aklından tüm bu zaman boyunca kendine bile itiraf etmekten kaçındığı düşünceler geçerken Colleen tüm sinirlerinin gerildiğini hissetti. Burada olma nedeni... Artık zamanı olduğuna karar verdiği neden... Arabasına atlayıp sonunda Florida'ya varmasının ve böylece sonunda son iki haftayıtüm hayatı dağılmış yeğeni ile eski en iyi arkadaşı ile geçirmesinin nedeni...

Henüz yüksek sesle söylemediği neden... Ama şimdi zaman yavaşlıyordu. Colleen savaşını vermek üzereydi. Geçen on yedi yılda onu kontrol altında tutmuş olan şeyle karşı karşıya gelmek üzereydi.

Bazen biriyle yakın olduğunuzda, ya da eskiden yakın olduysanız bile, düşüncelerinizi okuyabilirler.

Bitty'nin badem gözleri, parçalanmış peçetesinden kalanlara bakan Colleen'i görünce kocaman açıldı. Yeniden elini kaldırdı ve "İki tane daha," dedi. Colleen'e döndü, "Bir sorum var."

Colleen kollarını kavuşturdu. "Sor bakalım."

"Daha önce ne demek istedin, Lew'un bana merhamet gösterme gücü olmasıyla ilgili olarak?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah..." İşte buydu. Her şey masaya dökülüyordu. "Makaleyi gördüm."

Bitty gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Ne makalesi?"

"Senin ortadan kaybolmanla ilgili olarak gazetede çıkan makale. Tesadüf eseri gazete mola yerindeydi ve ben birden senin fotoğrafını gördüm." Bitty hiçbir şey anlamamış görünüyordu. Bu çok garipti. Colleen devam etti:

"Üzgünüm, muhtemelen bir şey söylemem gerekirdi ama tüm bunlar neyle ilgili bilmiyordum, o yüzden sadece seni tartmaya çalışmam gerektiğini düşündüm."

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum. Ne gazetesi? Ne makalesi?"

"Sen ciddi misin?"

Bitty içini çekti ve başını yana yatırdı. "Sence şaka yapmak için iyi bir zaman mı?"

"Öyleyse Winnington'da sana kayıp gözüyle bakıldığını bilmiyorsun."

Bitty hafifçe omuz silkti. "Yakında eski eşim olacak adama nereye gittiğimi bildirmediğim için mi? Ama bu nasıl haber değeri taşıyor ki?"

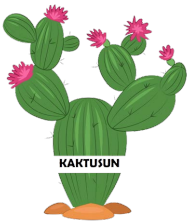
"İnanamıyorum!"

"Ne?"

"Tatlım," Colleen barmene işaret etti, "bir içkiye daha ihtiyacın olacak."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİNCİ BÖLÜM

Tamara

Şu çocuk -adı neydi? Rich mi?- ve arkadaşlarıyla gittiği ev oldukça güzeldi. Biraz değersiz ve yıpranmış gibi olan iki katlı bir evdi ama her şeyin o kadar da iğrenç olmamasını sağlayan şu sahil yolu üzerindeydi. Büyük ve bereketli egzotik bitkilerle çevriliydi, içerisi de keş bir sörfçünün hafif hasarlı beyninin içi gibiydi. Dışarıda, sık sık kullanıldıkları belli olan sörf tahtaları, sörf kayıklarının dizildiği bir rafın yanında duruyordu. İçerideki duvarlara ateşli kızların, plaj manzaralarının ve sörf yapan insanların fotoğrafları yapıştırılmıştı. Her yerde biralar, çakmaklar, başka teçhizatlar ya da sörf tahtalarının üzerine sürülen balmumları vardı. Kanepenin üzerinde Volcom marka kapüşonlular asılıydı. Tamara duş perdesinin demirinde Hurley mayolar asılı olduğunu gördü ve yatak odalarında da bir değil *iki* tane "Endless Summer"* posteri vardı.

Tamara partide biraz etrafta dolandıktan sonra sonunda oturacak rahat bir kanepe buldu. Bir partide olup yalnızca birlikte geldiğin küçük grubu tanıyor olmak alışkın olduğu bir şeydi ama daha önce hiç gitmediğin bir şehirde -hakikaten burası neresiydi ki?- tek tanıdıklarının aslında aslında *hiç tanımadığın* insanların olduğu bir partide olmak tamamen yeni bir tecrübeydi.

* 1966 tarihli ABD yapımı bir sörf filmi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Partide etrafına bakınırken bunun kendi yaşadığı yerdekilere ne kadar benzediğini fark etti. Neredeyse aynı gibi görünüyordu, sadece bu sanki temalı bir partiymiş gibiydi. "Herkes Floridalı gibi giyinsin," falan. Ama insanlar hep aynıydı. Kızlar yine sıkıcıydılar ve ciyaklıyorlardı. Erkekler yarı berbat, yarı ateşliydi. Ve Tamara kendini kalabalık bir odada yapayalnız hissediyordu. Yani o kadar da farklı değildi.

Bu insanların onun internette uygunsuz bir videosu olduğunu bilmemeleri hariç.

Kalbinin acı verici bir şekilde buz kesişiyle bunu pekâlâ öğrenebileceklerini fark etti. Oradaki herkes buna rastlayabilirdi. Hatta belki onu tanıyıp hatırlayabilirlerdi de. "Hey, bu bir keresinde bizim partiye gelen piliç değil mi?"

Bu her an olabilirdi. Bir benzin istasyonunda sakız alabilir ve yaşlılık lekeleri olan ihtiyar adam onu o videodan tanıyabilirdi.

Tamara aniden beliren ağlama isteğine direndi.

"Hey- hey senin adın neydi?"

Başını kaldırdığında Rich'in onunla konuştuğunu fark etti. "Tamara?"

Tamara bunu neden bir soru gibi vurgulamıştı ki? Tamara kim olduğundan emin değil miydi? *Vay canına... Bu kadar çok düşünmemeliyim,* diye düşündü kendi kendine.

"Tamara, doğru, biraz kafayı bulmak ister misin?"

Tamara dışarı çıkan yolda onun arkasından giderken telefonuna göz attı. Bir saat geçmişti. Ama yalnızca biraz sigara içecek ve gidecekti. İyi olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Burada herkesin birbirini oldukça iyi tanıyor gibi göründüğünü fark etti. Bu kendini daha da eğreti hissettirdi. Özellikle de nasıl evinde bile kendini oraya aitmiş gibi hissetmediğini düşündüğünde.

Neyse.

Rich, arkadaşının uzattığı sigarayı alırken Tamara dikkatle onu seyrediyordu. Rich sigaradan bir iki nefes aldıktan sonra öksürdü ve sigarayı Tamara'ya verdi.

Başta normal gibi hissettirmişti. Onu da öksürtmüştü. Gerçeklikten, korkmasına gerek olmayacak kadar uzaklaştırmıştı onu. Derken, sonra çok farklı hissetmeye başladı. Rich ve arkadaşıyla ufak bir odadaydı. Kötü niyetli bir ortam varmış gibi gelmiyordu. Bir şey izliyorlardı. Televizyonda bazı YouTube klipleri dönüyordu ve onlar da gülüyorlardı. Tamara bir yatağın üstünde oturuyordu. Yatakta önünde bir köpek duruyordu.

Köpeğin kulaklarını kaşıdı. "Bu kim?" dedi sesi kulağa ürkütücü derecede normal gelerek. Kendini bu kadar normal değil gibi hissederken sesinin her şey yolundaymış gibi çıkması rahatsız ediciydi.

Rich'le arkadaşı birbirlerine baktılar. "Bu Roxy."

"Ah… Bu neden bu kadar komik?"

"Çünkü bunu daha demin tekrar sordun." Rich güldü ama ona iyi mizaçlı bir gülümsemeyle baktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Tamara köpeğe bakarak. Belki de Roxy kulağına tanıdık gelmişti. Yoksa bunu daha bir saniye önce duyduğu için mi öyleydi? Kendini toplamaya çalışarak başını salladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Telefonuna göz attı. Saat on otuz üçtü. Sanki sabahın üçü gibi hissediyordu. Ama saate en son baktığında sadece dokuz on beş değil miydi? Öyleydi, çünkü eve gitmesi gerekiyordu. Ya da eve değil de Colleen'le Bitty'nin yanına.

Bitty ve Colleen.

İsimleri kulağına sanki onlar başka bir hayattaymışlar gibi geldi. Tamara'nın artık içinde yaşamadığı bir hayat. Ama aslında onların yanından ayrılmasının üstünden uzun zaman geçmemişti.

Ve aslında, gerçekten de onlarla birlikte olmayı tercih ederdi. Colleen'le birlikte olmak, etrafında hiç sahip olmadığı o annevari figüre sahip olmak istiyordu. Onlarla birlikte otel odasında olup televizyonda aptalca bir şeyler seyrederken otomatik yiyecek makinesinden alınmış bir şeyler atıştırmayı ve midesindeki bu sevimsiz bulantıyı hissetmiyor olmayı diledi.

Tıpkı bir ilkokul çocuğu gibi Colleen'in gelip onu almasını ve onu eve, o güvenli yere götürmesini istedi.

Ama Colleen yalnızca bir bebek bakıcısı olduğundan bu aptalcaydı. Ve Tam de burada bebek bakıcısına yanlışlıkla "anne" diyen aptal çocuk oluyordu.

Ayağa kalktı. Ah, hayır, ayakta duramayacaktı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Rich.

Neden böyle demişti ki? Gitmesini mi istiyordu? Her yerde mi *istenmeyen* kişiydi? *Her şeyi kafana bu kadar takmayı bırak!*

"Şey... Hayır, sadece bir... bir dakikaya ihtiyacım var."

Sürünerek tekrar yatağın üstüne çıktı ve neredeyse yüzükoyun uzandı. Ona güldüklerini duydu ama bunu durduracak hiçbir şey yapamadı. Yeniden kendine gelmek konusunda hiç umudu yoktu. Acaba bir iki dakika ona gücünü yeniden verir miydi?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu ama aynı zamanda kalp atışları yavaşlıyor gibi de hissediyordu. Orada uzanıp bunu yapmamış olmayı diledi. Yarın olmasını, bunun bitmiş olmasını diledi.

Biraz daha zaman geçti. Ne kadar olduğunu bilmiyordu. Onların konuşmalarını duyuyor ama anında hiçbir şeyi aklında tutamıyordu. Cevap veremiyordu.

Hayır, kalbi kesinlikle yavaşlıyor gibi hissediyordu. Korkutucu bir derecede yavaşlıyor gibi. Nefes alıp vermek büyük bir iş gibiydi. Bu olabilir miydi? Bunu seçse de seçmese de nefes alıp vermeyi sürdürmek istemdışı olmalıydı, değil mi?

Ama hayır, bu çok çaba isteyen bir iş gibi hissettiriyordu. Eğer nefes alıp vermeyi keserse oracıkta öleceğinden emindi. Kalbi yavaşlayacak ve duracaktı, o kadar. Tüm yapması gereken kendini bırakmaktı. Bundan emin gibiydi. Ölmenin hissettirdiği şey buydu. Bu. Hayatından kopmuş gibi hissediyordu. Ölüme yakın, onu dehşete düşüren bir histi bu Eğer bırakmayı tercih ederse önünde ne olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Ölmek üzere olduğunu bilmek, insana böyle hissettiriyordu demek.

Derin bir nefes aldı ve her şey yeniden yavaşlayana kadar kısa bir süreliğine kendini daha iyi hissetti. Sadece kendini bırakabilse ve oracıkta ölebilseydi; eğer istemdışı refleksleri, içtiği şeymher ne ise, onun yüzünden işe yaramaz hale gelmiş olsaydı, hayata tutunmak ister miydi? Yoksa bırakmak mı isterdi?

Önemli olan neydi? Devam etmektek için amacı neydi? Hiçbir şeyi yoktu. Kimsesi. Tek sahip olduğu şimdiye kadar kesinlikle videosunu görmüş olan insanlarla dolu bir okuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aniden Rich ile arkadaşının öylesine ortalıkta dolaştıklarını farkına vardı. Daha önce -Ne zamandı bu? Bunu şimdiye kadar hatırlamamıştı- ellerinde olan lazeri, şimdi köpeğin onun üstüne kıvrılmasını sağlamak için kullanıyorlardı. Onu kalçasına ve o bölgeye tuttuklarını duyabiliyordu. Onları durduramıyordu. Fazlasıyla uyuşmuş durumdaydı. Fazlasıyla ölümün kıyısında. Fazlasıyla uçmuş.

Buna tahammül etmesi gerekiyordu sadece. Her şeye yaptığı gibi.

Sonunda ilgilerini kaybettiler ve odadan çıktılar. Tamara telefonuna baktı. On kırk iki. Ne? Yalnızca dokuz dakika mı geçmişti?

İmkânsız.

Kollarını altına kıvırdı ve uykuya dalmaya çalıştı.

***

Birinin yatakta yanına kıvrıldığını fark ettiğinde bir süre geçmişti. Başta panikledi ve kıvranmaya başladı. Başına ne gelecekti? Şu anda birini üstünden atmak için mücadele edecek gücü var mıydı?

Ama o her kimse sadece onu kendine çekti ve uyuyor gibi göründü. Tamara ağlamak istiyordu. Kendini kullanılmış ve değersiz hissediyordu. Ama hiçbir şey yapamıyordu.

Bu yüzden uykuya daldı.

***

Bir süre sonra -Dakikalar mı? Saatler mi?- hâlâ kaçık ama önceden olduğundan çok daha normal hissederek uyandı. Saatlerdir aynı pozisyonda uyumuş olmalıydı çünkü sağ kolu uyuşmuştu ve kotu da sağ kalçasına yapışmıştı. Neyse ki yatakta ya da etrafında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onunla birlikte olan kimse yoktu. Hatırlanmayan bir olayın -hayal meyal olsa da geceyi hatırlıyordu- kanıtını bulmayı bekliyor değildi ama o uyurken odaya birileri girdi mi bilmiyordu.

Parmak arası terliklerinin nerede olduğunu bilmiyordu ama bunu umursamadı. Tek istediği buradan çıkıp gitmekti.

Aralarından parmak ucunda geçeceği, yerde uyuyan bedenler ve karanlık odalar görmeyi bekliyordu ama partinin hâlâ devam ettiğini fark etti. Telefonu kapanmıştı, bu yüzden saatin kaç olduğunu bilmesine imkân yoktu. Belki de sadece bir dokuz dakika daha geçmişti.

Oradan gidişini kimse fark etmiş ya da fazla umursuyormuş gibi görünmedi. Bir kelime -ve bunun hangi kelime olduğundan emin değildi- edebileceği tek insan olan Rich de ortalarda yoktu.

Dışarıda hava biraz serinlemişti ve ayağının altındaki taşlar soğuktu. İncecik tişörtünün üzerinden kollarını kavuşturdu. Birkaç dakika yürüdü. Postaneyi geçtiğini hatırlamıştı. Sonra da maymun heykelli şu tuhaf, küçük dükkânı. Ama hemen yanındaki ışıl ışıl devasa binayı nasıl kaçırmıştı? Oraya doğru yöneldi. Burası bir okuldu.

"Mümkün değil," dedi süslü demir kapıların arkasındaki avluya bakarak.

Dar yoldan ilerledi, sular fışkırtan kurbağaların olduğu kocaman bir fıskiyeyi geçti ve binanın içine girdi. Devasa kapılar ona hoş geldin der gibi arkalarına kadar açık duruyorlardı.

Çıplak ayaklarıyla sessizce mermer zemin üzerinde yürüdü ve titreyen kollarını serbest bıraktı. Tıpkı filmlerdeki eski evler gibi, sağdan ve soldan yukarıya çıkan merdivenleri olan büyük, deva-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sa ve çok güzel bir girişti burası. Merdivenlere doğru yürüdü ve sımsıkı kapalı, koyu renkli ve büyük ahşap kapılardan sallanan bazı broşürleri okumak için durdu.

Cuma yemek salonunda Meksika gecesi! Tacos, fajitas, Virgin Margaritas y mas!

Yaz Okulu Stresi moralini mi bozuyor? Cumartesi havuz partisinde serinle! İçecekler temin edilecektir.

Bir adım önde başla! Gelecek dönemin derslerini hemen bugün katalogdan seç!

Bu dünya ona çok yabancı geldi. Ondan yalnızca birkaç yaş büyük insanların bir havuz partisine gitmeyi seçebildiği ya da karınları acıktıysa akıllarına estiğinde gidip yemek salonundan Meksika yemeği alabilecekleri bir dünya.

Yürümeye devam etti ve alt kata bakan ikinci kata vardı. Fosforlu bir kalemi kemirerek bir ders kitabı okuyan bir kız ile bir elinde bir roman, diğer eli kızın kucağında duran bileğini tutarak onun karşısında oturan muhtemelen erkek arkadaşı dışında orada kimse yoktu.

Arkasından "Hey, kimliğin yanında mı?" diye bir ses geldi.

"Ah..." Tamara anında savunmaya çekilmişti. Ne yapmıştı ki? Muhtemelen içeri izinsiz girmişti.

"Dışarıda kaldım da. Yemin ederim buraya gidiyorum." Kız güldü. Atkuyruğu yaptığı, dikkat çeken sarı saçları ve üzerinde *Flagler Üniversitesi Voleybol* yazılı bir tişört vardı. "Sanırım cüzdanımı odamda bıraktım ve telefonumun da şarjı bitti." Pembe Android telefonunu havaya kaldırdı ve ne kadar aptal göründüğünü bildiğini göstermek için gözlerini devirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, ben şey... Ben… Buraya gitmiyorum."

"Ah... Tamam, seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Sen… Birini ziyarete falan mı geldin?"

"Hayır, etrafta dolaşıyordum ve öylesine içeri girdim. Muhtemelen burada olmamam gerek."

"Neyse, şimdi yaz dönemi. Kimin umurunda?" dedi kız oturup taytının sımsıkı sardığı bacaklarını göğsüne çekerek. "Sen lisede misin?"

"Evet, seneye son sınıfım."

"Buraya başvurmayı mı düşünüyorsun?"

"Belki…" Tamara etrafına bakındı.

"Oldukça güzeldir. Küçük ama bilirsin işte, bu şekilde birçok arkadaş edinirsin ve herkes birbirini ve eşyalarını tanır. Ben daha büyük bir okuldan transfer oldum. Şu etrafın tonlarca insanla çevriliyken bile yapayalnız olduğun hissine kapıldın mı hiç?"

"Ne demek istediğini biliyorum, evet."

"Üzgünüm, şu anda her şeyle fazla ilgiliyim." Kız tekrar güldü. "Felsefe dersi alıyorum da, biraz işe yaramaz gibi ama yine de eğlenceli. Ve öğretmenim de..." Gözlerini devirdi. "İnsanın kalbine indirecek kadar muhteşem."

Tamara güldü. "O zaman muhtemelen felsefeyi biraz daha eğlenceli kılıyordur."

"Aynen. Bu büyük hata değil mi? Ah tabii. Neyse, ben şuradaki hipster çifte beni içeri sokabilirler mi diye soracağım. Biraz sıkıştım da. Seninle tanışmak güzeldi, şey…"

"Tamara."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamara. Ben de Lily. Buraya girmek için bol şans, belki sonra seni etrafta görürüm!"

"Teşekkürler."

Kız fırladı ve Tamara tişörtünün arkasında "Yenilmez Kızlar: 8 – Erkekler: 7" yazdığını gördü.

Kızı içeri fosforlu kalemli hipster kız soktu, sonra dönüp Tamara'ya el salladı, o da otele geri dönmek için oradan çıktı. Tamara yeniden süslü demir kapıların dışına çıktığında ilerlemeye başlamadan önce arkasına son bir bakış attı.

Bir nedenden ötürü bu gezi, onun her zaman olduğundan daha da üzgün olmasına neden olmuştu. Şu kız -Lily- en azından birkaç saniyeliğine de olsa Tamara'nın oraya gittiğine inanmıştı. Ama Tamara bundan çok uzaktı.

Sonunda otelin bulunduğu caddeyi görene kadar on beş dakika kadar kayboldu. Döktüğünü bilmediği gözyaşlarını sildi ve dikleşti. Colleen'le Bitty'nin yanına dönmeli ve fazla deliye dönmemiş olmaları için dua etmeliydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Colleen

Gazete makalesini öğrendikten sonra Bitty'nin gündemindeki ilk şey Lew'u aramak oldu. O ve Colleen olasılıkları -polisi aramak, gazeteyi aramak- tartışmışlar ve sonunda doğrudan Lew'u aramanın en doğru yol olacağına karar vermişlerdi. Bunu o başlatmıştı, o bitirebilirdi.

"Onlara benim aklını oynatmış bir deli olmadığımı söyle," diye tısladı Bitty telefona. "Onlara evden kaçan kederli, terk edilmiş ve tehlikeli eş olmadığımı söyle yoksa yemin ederim onlara gerçeği anlatırım. Yemin ederim. Kaybedecek hiçbir şey bırakmadın bana! Nerede olduğumu bilmiyorsun, Winnington'daki o Keystone Polisleri de öyle. Bu yüzden hiç beklemediğin bir anda içeri sızabilir ve seni yakalayabilirim, anlıyor musun?" Kötü bir filmdeki gangsterin boğaz keseceğini belirtmek için çıkarabileceği bir ses çıkardı.

Colleen gülmemek için çabalamak zorunda kaldı.

Lew'un tartıştığı belliydi ama sonra Colleen, Bitty'nin gözlerinde bir ışık gördü.

"Bunu yapmak istemiyordum," dedi Bitty, sonra Colleen'in nereye gittiğinden emin olmadığında yaptığı hareket olarak tanıdığı şeyi yaparak bir an için dudağını ısırdı. "Beni dinle Lew.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dinliyor musun? Güzel. Şu lanet iPhone'un nasıl çalıştığını bilmediğim için bana karşı hep nasıl tahammülsüz olduğunu biliyorsundur?" Lew onun bir aptal olduğunu açıkça onaylarken bekledi. "Peki, haklısın. Yapamıyorum. Sana bunu söylemek istemiyordum ama o gün eve geldiğimde içeri birinin girdiğini düşünmüştüm, o yüzden de ihtiyacım olduğunda polisi arayabileyim diye telefonu açtım. Ama daha öncesinde olabilecek en güzel küçük mavi alakarganın bir fotoğrafını çekmiştim. Tam mutfak penceremizin dışında. Şey, sanırım o artık *senin* mutfak penceren. Ve... Ne? Tamam, esas konuya geliyorum, telefonu açtığımda yanlışlıkla kayıt düğmesine bastım. İçeri girerken tüm sahneyi çektim. Bütün süre boyunca ekranda değilsin ama neler olduğu hakkında hiçbir şüphe yok. Tanrım, bunu etrafta göstererek adımızı lekelemek hiç benlik bir şey değil ama benim hakkımdaki bu... *Yanlış anlamayı*... açıklama konuusunda faydalı olabilir." Bitty bekledi. "Lew?"

Colleen onun hakkını vermeliydi. Eğer işe yararsa çok zekiceydi.

"Ah," dedi Bitty, yüzüne bir gülümseme yerleşirken. "İçimde anlayacağına dair bir his vardı. Bunu hemen düzelttiğine emin ol. Demek istediğim *hemen*. Yarınki gazetenin internet sayfasında geri çekme yazısı göreceğim. Tamam mı? Güzel. Şimdi hoşça kal Lew. Avukatın avukatımdan haber alır."

"İyi hissediyor musun?" diye sordu Colleen o telefonu kapattığında.

Bitty başıyla onayladı. "Oldukça iyi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harry'nin restoranına yürüdüler, biraz güzel, eski baharatlı Cajun yemeği yediler, Tamara için kızarmış tavuk sipariş ettiler ve otel odasına geri döndüler.

Tamara'nın olmadığı otel odasına.

Colleen onun otel odasında olacağından emindi oysaki.

"Yüce Tanrım, *nerede* bu?" diye sordu çantasını atarak ama sonra hemen geri alıp telefonunu çıkardı.

Colleen telefonu tuşlarken Bitty de banyoya, sonra da dışarıdaki koridorlara baktı ve başını iki yana sallayarak geri döndü.

Colleen'in telefonu çaldı, çaldı sonra telesekreter devreye girdi.

Çaldı, çaldı sonra telesekreter.

Çaldı ve telesekreter.

Telesekreter.

Ya telefonun şarjı bitmişti ya da Tamara telefonunu kapatmıştı.

"Bu çok anlamsız."

"Bilirsin bazen telefonlar daracık yerlerde hiç çekmiyor. Belki de bir dükkâna ya da pizzacıya gitti. Ona birkaç dakika ver."

"Haklısın," dedi Colleen buna inanmaya çalışarak. "Eminim her şey yolundadır." Ama emin değildi. Hiç emin değildi. Bunu nasıl yapabilmişti? Onun sorumluluğundaki bu çocuğun başında durmak yerine dışarı çıkıp arkadaşıyla vakit geçirmişti.

Tamara'nın numarasını tekrar aradı. Ve tekrar.

Sonra saate baktı.

"Bu iyi değil," dedi. "Yanlış bir şey var. Şimdi ne yapacağım ben?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bitty başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Hiç çocuğum olmadı. Bu durumda ne yapılacağını bilmiyorum."

Bir kez daha aradı, sonra sesli mesaj bıraktı. "Tam, ben Colleen. Saat neredeyse on bir. Neler oluyor ya da neden cevap vermiyorsun? Üzgün müsün ya da bir şey mi oldu bilmiyorum ama otele geri dön. Bunu aldığın *anda* beni ara ya da mesaj at. Lütfen, endişeleniyorum." Telefonu kapattı. "Ona bağırmak istemiyorum yoksa asla geri dönmez."

Bitty başıyla onayladı. "Sadece sigara içmekten daha kötü bir şeye karıştığını mı düşünüyorsun?"

"Ne, uyuşturucu mu? *Burada* mı?"

Bitty başıyla onayladı. "Burada ya da yanında olan bir şey, bilmiyorum. Bugün tuhaf davranıyordu, fark etmedin mi?"

Colleen fark etmemişti. Nasıl edememişti? Chris'in fırlattığı gevşek halatı yakalayarak ne kadar harika bir iş çıkarıyor olduğunu düşünmüştü. "Tuhaf davranıyordu derken neyi kastediyorsun? Ne şekilde?"

"Gerçekten sessizdi. Sürekli telefonunu kontrol ediyordu. Dudağını ısırıyordu. Gözleri, bir hortlak arıyormuşçasına etrafımızdaki her yere bakıyordu."

"Peki, ben araba kullandığımdan gözlerim yoldaydı ama sen bir şeyin ters gittiğini gösteren tüm bu işaretleri fark ettiysen neden hiçbir şey söylemedin?"

Bitty şaşırmış göründü.

"Üzgünüm," dedi Colleen hızla. "Benim en büyük hatalarımdan biri bu: Çok çabuk endişeleniyorum ve endişeli olduğumda da aksileşiyorum. Bir şeyler doğru gibi gelmiyor. Martini barına

gitmek için buradan saat kaçta ayrıldık hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Ben de." Colleen inledi. "Tanrım. Biliyor musun, aslında Kevin'a Tamara'yı eve alsak mı, bilirsin işte, ona bir aile hissi vermeye çalışsak mı diye sorma fikrini aklımda evirip çeviriyordum. Ama belli ki ona bir hafta bile göz kulak olamıyorum!"

***

Bir saat sonra Tamara hâlâ dönmemişti ve Colleen bu kadar endişelenmekte haklı olduğundan emin olmuştu.

Ve çok büyük bir fırsatı, hep bir gün, bir şekilde orada olacağını hayal etmiş olduğu o kız evlada sahip olma fırsatını mahvettiğine tamamen ikna olmuştu. Tam da bu rolü üstlenmeye başlamıştı. Tamara'nın tüm tuhaflıkları ve Colleen'in beyninde vızıldayan endişelere rağmen Tam orada olmadığı için Colleen olması gereken bir şey eksikmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

O ve Bitty, St. Augustine'de dolaşarak, uzun ve dar bir yol olan St. George Caddesi boyunca karşılaştıkları uzun dükkân sıralarında Tamara'yı aradılar. Turistler burayı doldurmuştu ve bazı dükkânların önündeki sıralar, sonsuza dek uzanıyor gibi görünüyorlardı.

"Ne giydiğini hatırlıyor musun?" diye sordu Colleen, Kevin'ın nasıl da ona hep dünyanın en kötü polis şahidi olacağını söylediğini hatırlayarak.

"Kesik şeyler," dedi Bitty. "Turuncu parmak arası terlikler ve *London Calling* yazılı retro bir Clash tişörtü. Ne yazık ki siyah ve koyu griydi; yani gerçekten kolayca görünecek gibi değil."

Colleen telefonunu çıkardı ve Tamara'yı tekrar aradı. Arama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaydı onu şimdi üst üste on üçüncü kez aradığını gösterdi. Kızın karşılık vereceğine dair umudunu kaybediyordu.

Her yerde durdular. Denizkabukları satan mağazada yok. Züccaciyede yok. Vintage eşyalar satan üç dükkânda da yok. Soslar ve pişirme aletlerine ayrılmış ama dikkat çekici adıyla bir gencin gözüne çarpabilecek *Hot Stuff Mon*'da da yok.

Bir noktada aynı bir ergenin takılacağı bir yere benzeyen korsan temalı eski, ucuz bir otele vardılar ama Colleen bir resepsiyon masası bulmak için kapıyı açtığında sadece *Korsan Hayatı Sonsuza Kadar* yazılı dar bir merdiven vardı.

Hiçbir şey yoktu.

"Sence polisi aramalı mıyız?" diye sordu Bitty.

"Bunu ben de düşünüp duruyorum ama bunu muhtemelen fazla büyük bir tepki olarak göreceklerdir. Ne de olsa o kadar *uzun* süredir kayıp değil, en azından onların gözünde. Birlikte yalnızca birkaç gün geçirdiğimiz ve alışkanlıklarını gerçekten bilmediğimiz bir çocuk için endişelendiğimizden, onları bunun acil bir durum olduğuna ikna etmemiz zor olacaktır." Gerçi o Tam'in alışkanlıklarını biliyordu, en azından daha öncekilerini. Bu yolculukta bir arkadaş olarak görmeye başladığı eğlenceli ve tatlı kızı, Tamara'nın gerçekte olduğunu bildiği uyuşmuş ve vahşi çocukla bağdaştırmak biraz zordu. Belki de kızın uslu durma kapasitesi birkaç gündü ve onu uyuşturacak bir şeyler bulmayı denemek için çıkmıştı.

Veya belki de yanında bir şey getirmişti ve dayanabildiği kadar dayanmış ama tuhaf hallerinden dolayı bugün onu kullanmış ve St. Augustine'de gezinirken kaybolmuştu. Ya da sadece kaç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak ve bir daha hiç bulunmamak için evden yeterince uzaklaşmayı bekliyordu. Hatta belki doğruca yürüyüp suya girmiş ve boğulmuştu. Bu düşünce Colleen'in tepeden tırnağa ürpermesine neden oldu. Eğer korkunç bir şey olmak üzereyse Colleen bunu önceden bir şekilde hisseder miydi yoksa buna tamamen hazırlıksız mı yakalanırdı? Tam şu anda korkunç bir şeyin olması gerçekten mümkün müydü?

Her ne kadar her adımda gitgide daha da umutsuz görünse de şehrin merkezindeki her caddeyi ve sokağı dolaştılar. Burası öyle kalabalık ve gürültülüydü ki Tamara aslında kontrol ettikleri yerlerden herhangi birinde olabilirdi ve onu gözden kaçırmış olabilirlerdi.

Colleen'in gerginliğine artık öfke de ekleniyordu. Tamara'nın bu yaptığı inanılmaz derecede sorumsuzcaydı. Bencilce. Zamanın geçtiğini fark ettiğinde bir arayamaz mıydı? Bir mesaj bile atamaz mıydı?"

"İyi olduğuna eminim," dedi Bitty.

"Hayır, değilsin, tabii ki değilsin. Olamazsın."

"Şey, biliyorum ama bu durumda ne demem gerekiyor ki?"

"Bilmiyorum, hiçbir şey belki?"

Colleen'in korkusu onu alt ediyordu. Hiçbir şey bulmadan yürürlerken ve karşılarına çıkan her ergen grubunu gözleriyle araştırırken gitgide daha da çok korkuyordu. Ya gerçekten de Tamara'nın telefonun şarjı tamamen bittiyse? Ve otellerinin nerede olduğundan tam olarak emin değilse? Bu oldukça mümkündü. Belki de biraz dolaşmaya çıkmış ve kaybolmuştu.

Belki etrafındaki biri onu görmüş ve ona yardım teklif etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yalnızca kızgın değilim," diye itiraf etti Colleen, Bitty'ye. "Onun başına bir şey gelmiş olmasından gerçekten *korkuyorum*."

"Yine de onun biraz vahşi olduğunu bilmiyor musun? İki buçuk saat falan oldu, değil mi? Asi bir ergen için bu hiçbir şey. Muhtemelen birileriyle tanıştı ve sana haber vermeyerek yeterince düşüncesiz davrandı ama sonuçta iyi."

"Belki de yolculuğa çıkarken yanında uyuşturucu getirmiştir fikrini ortaya atan sendin!"

"Evet ama bu... Peki, bu da her şey gibi mümkün ama getirdiyse bile daha önce hiç kullanmadığı bir şey getirmediğine eminim. Hem belki de kullanmaya cesaret edememiştir? Sonuçta burada hiç kimseyi tanımıyor ve kim tek başına uyuşturucu kullanmak ister ki?"

"Uyuşturucu bağımlısı olan insanlar ister Bitty."

"Şey..."

Bitty'nin gerçek bir cevabı yokmuş gibiydi. Sessizlik içinde biraz daha yürüdüler. Dükkânlar boşalıyordu ve barlar da bu saatte kesinlikle yalnızca kimliği olan insanları içeri alıyorlardı. Yine de kimbilir, çocukta muhtemelen sahte kimlik vardı.

Kaleye, Castillo de San Marcos'a doğru yürüdüler, Colleen Kevin'ın daha önce ona taş duvarlarda kalmış hâlâ görülebilen mermi deliklerinin olduğunu söylediğini hatırladı. Burası karanlıktı, daralmış bir ergenin üzülerek bir duvarın yanına çömelmesi için ideal bir yerdi. Ama hayır. Tamara hâlâ yoktu.

Onun bulunabileceği iyi bir yer olarak son gerçek şans şehirdeki Flagler Üniversitesi kampüsüydü. Büyük girişte yürüdüler, ana salondaki kadınlar tuvaletine girdiler, çocukların oturmuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ödev yaptıkları ya da yiyecek makinesinden alınmış şeyler yedikleri kubbeli salona ve sonra da aşağıdaki bahçeye çıktılar. Öğrencilerin manzaralı teraslarda oturdukları çimenlerde dolaştılar. Kütüphaneye ve öğrenci merkezine girdiler. Ama Tamara yoktu.

"Budala," dedi Bitty. "Eğer biraz uzaklaşmak ve iyi vakit geçirmek istediyse gelmiş olması *gereken* yer burası."

Colleen kahkahasını bastırdıktan sonra durup alçak taş duvarlardan birinin üstüne oturdu. "Polisi aramalı mıyım?"

"Bir üniversite şehrinde kaybolmuş bir ergen için hiçbir şey yapmayacaklardır. Ne kadar oldu? İki saat mi?"

Colleen bunun doğru olduğunu biliyordu. Canı sıkılmış bir öğrencinin hiç kimseye haber vermeden bir partiden diğerine gittiği her seferde polis aranmış olsaydı polis asıl önemli işlerini yapamazlardı. Bunun önemli olmanın yanından bile geçmemesi bir kenara,Tamara'nın ispatlanmış davranış kalıplarının dışında da değildi. Bu *tam* da onun başını derde sokan türden bir hareketti: sonuçlarına bakmadan son derece pervasızca davranmak. Kabul etmek gerekir ki geçmişte ona bakan ya da onun için endişelenen kimsesi olmamıştı ama Colleen'le Bitty'nin böyle yapacaklarını biliyordu.

Yoksa bilmiyor muydu?

Sonunda Bitty, Colleen'in düşündüğü şeyi dile getirdi. "Sen de otele geri dönmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun? *Bizi* aramak için geri dönerse *olacağımızı* bildiği tek yer orası."

Colleen başıyla onayladı. Şu anda yapabilecekleri tek şey buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir keresinde arkadaşımın köpeğini kaybetmiştim," dedi. "Ve onu bulmak için bütün gece ayakta kalmıştım. Bütün gece o şişko, çirkin köpeği arayarak arabayla caddelerde bir aşağı bir yukarı dolaşıp durmuştum ve pes edemeyeceğimi biliyordum. Çünkü eğer pes edersen onu bulma şansını tamamen kaybersin."

"Bu farklı. Tamara on altı yaşında bir kız. Ve akıllı da. Biraz, bilirsin işte, mantıksız olabilir ama aptal değil. Geri dönecek. Bir yolunu bulacak."

"Onun sonsuza kadar kaçmış olmasından o kadar da çok korkmuyorum." Gerçi şimdi bunu söylediğinde, bundan *korkuyordu*. "Başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum. Yüzüne gözüne bulaştırdığı bir hayat sürmüş olmasından ve bunu yapmak için yola çıkmış olmadığı tek gecenin bu gece olmasından ve sonunda incinmesinden korkuyorum. Tıpkı okuldaki Alice Haylon gibi."

Alice Haylon partilerde biraz çıldıran, akıllı bir kızdı. Neredeyse haftanın her gecesi içerdi. Gürültülü, gösterişli ve kesinlikle oldukça pervasızdı. Hiçbir meydan okumayı geri çevirmeyen türden bir kızdı. Ama sonuçta harika bir kızdı. Bu yüzden bir araba kazasında öldüğünde bu herkesi çok üzmüş ama kimseyi de şaşırtmamıştı. Şaşkınlık, ölümünde uyuşturucu ve içkinin hiçbir rol oynamamış olduğunun anlaşılmasından kaynaklanmıştı. Alice partilere gittiği veya biraz çakırkeyif olan ya da bazen kesinlikle direksiyona geçmemiş olması gereken birinin arabasıyla geri döndüğü birçok seferde yaşamaya devam etmişti. Ve bir kez, ne yapacaksa onu yapmaya giderken ölmüştü. Bu da onu tanıyan herkes için çifte darbe olmuştu. Birincisi o ölmüştü. İkincisi de o ölmüştü ama insanların sandığı nedenlerden değil.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi Bitty yüzüne bir gölge düşerek. "Ne demek istediğini tam olarak biliyorum."

"Onun iyi olmaya çok yakın olduğunu hissediyorum, biliyor musun? Zeki. Şefkatli. Yalnızca canı sıkkın ve kimsesi yok. Dünyada onu gerçekten seven ya da ne olursa olsun yanında olacak hiç kimse yokmuş gibi hissediyor. Bunu herkes hak eder. Herkes. Ona yardım etmeyi deneme şansı elde etmeden önce onu kaybetme ihtimalim varmış gibi hissetmek istemiyorum."

***

Saatlerce televizyon açık ama görüntüden hiçbir şey almadan uyumaksızın oturup beklediler. Colleen de Bitty de sessizdi, çok fazla düşünmek istemiyorlardı. Gergin sessizlikte öylece oturdular. Colleen hem endişeli hem de güzel bir sebeple tek başına çıkmayı planladığı bu yolculuğun düşüncesiz bir ergen yüzünden mahvolmasından dolayı öfkeliydi. Bu düşüncenin içinde kaybolduğu sırada kapıda kaba bir gıcırtı ve çarpma sesi duyuldu. Hemen ardından gözlerinin altı kızarmış, yüzü bembeyaz olan Tamara içeri daldı. Bitty küçük masada oturuyordu ve panikle ona baktı.

"Neredeydin sen?"

Colleen bunu sert ve kızgın bir şekilde sormaya hazırlanmıştı ama sesi çaresiz ve rahatlamış çıktı. Tamara'yı ona doğru koşup sarılacak kadar iyi tanıdığını düşünmüyordu ve ne kadar kızabileceğinden emin olamıyordu.

"Üzgünüm."

Colleen aniden dünyanın tüm enerjisi bedeninde toplanmış gibi ayağa kalktı ve Tamara'ya baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece dolaşmaya çıkmıştım ve... ve kayboldum."

"Neden bu kadar berbat durumdasın?" diye sordu Bitty. "Sanki savaştan çıkmış gibisin."

Tamara, Colleen'in yanından geçerek aynaya baktı. Karşısında ona bakan, bir korku filminde hayatta kalmış gibi görünen kızı gördüğünde bariz bir şekilde irkildi.

Derin bir nefes aldı ve "Bazı çocuklarla karşılaştım," dedi "ve onlardan bir sigara istedim. Beni bir partiye davet ettiler, hemen orada, yürüme mesafesindeydi, o yüzden gittim. Bana ot teklif ettiler, ben de evden ayrıldığımızdan beri içmemiştim, biraz da alışkanlıkla kabul ettim. Ama farklıydı. Ağzıma sıçtı. Kullandığım dil için üzgünüm." Başını salladı. "Bana sadece adını söylediler ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Öleceğimi sandım. Telefonumun şarjı da tamamen bitmişti. Sonra da yapabildiğim kadar hızlı buraya geldim."

Colleen şoktaydı. Tamara'nın dürüst davranmasından. Burada ve iyi olmasından. Hepsinden.

"Hastaneye gitmeli miyiz?" diye sordu Bitty.

"Hayır, şimdi kendimi normal hissediyorum," dedi Tamara. "Bunu yaptığım için çok üzgünüm, çok çok üzgünüm..."

Colleen ona uzanıp her şeyin yolunda olduğunu, sadece onun hayatta olduğuna sevindiğini söylemek istedi. Ama bunu yapamadı.

"Bunu araştıralım hadi," dedi Bitty. "Tamara telefonunu şarj et. Colleen sen de araştırabilir misin? Ne olduğuna bakabilir misin?"

"İyi fikir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi dakika sonra, Colleen hemşire olan bir arkadaşına mesaj attıktan, Bitty Winnington'da erişimi olan bazı tıbbi internet sitelerini kullandıktan ve Tamara da onu Google'ladıktan sonra, artık bunun ne olduğunu biliyorlardı. Tamara iyi olacaktı. Niteliği gereği zararlı bir şey değildi. Ama sana dünyada cehennemi yaşatabiliyordu.

Ve bunu yapmıştı da.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum Tamara, senin için gerçekten endişelendim. Eğer bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

Tamara şaşırmış görünüyordu.

Ve buna karşılık Colleen de onun şaşırmasına şaşırmıştı. Daha önce hiç kimse onun için endişelenmemiş miydi? Kimse ona eve sağ salim döndüğü için sevindiğini söylememiş miydi hiç?

"Sizin dışarı çıkıp bir şeyler yiyeceğinizi ve..." Tamara'nın sesi gitgide azaldı ve cümlesini bitirmeden sustu.

"Ve ne? Tekrar ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için bekleyeceğimizi mi? Gelmezen arabaya binip sensiz gideceğimizi mi? Sen dönene kadar burada oturmaktan başka yapabileceğimiz *hiçbir şey* yoktu. Yirmi dört ila kırk sekiz saat boyunca kayıp olmadığın sürece tabii, o noktada polisi arayabilecektim ve inan bana bu çok zorlu ve sinir bozucu olurdu. Nasıl hissettiğimizi, *benim* nasıl hissettiğimi anlatmam mümkün değil, Tamara. Korkudan aklımı kaçıracaktım."

"Üzgünüm," dedi Tamara. "Gerçekten."

Colleen bitirmemişti. "Yolculukta bu gibi şeyler yapmadığını düşünmüştüm, gerçekten. Bir anne olarak kuralım, gerçeği söylersen başının derde giremeyeceğidir. Dürüst olduğun için çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mutluyum. Ama yine de bunu yapma ihtiyacı duyduğun için çok üzgünüm."

Tamara üzgün bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "Ben de."

"Bir şey mi oldu Tamara?" diye sordu Bitty. Nadiren konuşuyordu ama bunu yaptığında doğru soruları soruyor gibiydi.

"Önemli bir şey değil. Sadece aptalca ergen işleri işte. Fazla tepki verdim ve çıldırdım."

İkişi de onun devam etmesi için beklediler.

Ama devam etmedi.

Tam da bekledikleri gibi.

Colleen, Bitty'ye hızlı bir bakış attı, sonra da, "Tam," dedi, "benimle bir dakika dışarı gel. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Daha yeni girdim."

"Dışarı gel." Colleen bir elini Tamara'nın dar omzuna koydu ve onu dışarıya yönlendirdi.

Dışarıda hava çok güzeldi. Artık rahatladığı için bunu da şimdi fark etmişti. Gerçekten ılık bir gecede palmiye dalları arkasından berrak bir gökyüzüne bakmak gibisi yoktu. Maryland'de gece hiç bu kadar ılık olmuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Colleen girizgâh yapmadan.

"Hiçbir şey." Tam onun gözlerine bakmıyordu. "Bir yürüyüşe çıktım sadece. Burası çok güzel ve bir daha buraya geleceğimden şüpheliydim, o yüzden..."

Colleen onu, *tabii ki* buraya döneceğini ve gelecekte hayatında büyüklü küçüklü birçok mutlu olay olacağını söyleyerek yatıştırma dürtüsüyle mücadele etti. Ama bu ona düşmezdi ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bildiği ve şüphelendiği kadarıyla Tam bir daha asla güzel bir yere *gitmeyebilirdi*. Belki sadece on sekiz yaşına gelip evden gönderilebilene (ya da evden kaçmak için zayıf bir zavallıyla evlenene) kadar Chris'in gözetiminde çürüyüp gidecek ve hak ettiği bakımı görebileceği bir ailenin ne olduğunu hiç öğrenemeden mücadelelerle dolu bir hayatın içine atılacaktı. Hiç şüphesiz insanlar birçok zorluğa karşı başarılı olabiliyorlardı. Her zaman. Ama Tamara'da bu gayret var mıydı? Colleen bunu henüz bilmiyordu.

Ve bunu öğrenmek için zamanı olmayacakmış gibi gelmeye başlıyordu.

"Bunun hakkında konuşmak istemediğine dair özel bir işaret mi bu?"

"Hayır," dedi Tamara ama öyle savunmacıydı ki sesi sert çıkmıştı.

Colleen onun gözlerinin içine baktı. "Benimle konuşmak zorunda değilsin. Ama bana asla yalan söyleme. Biri yalan söylediğinde kazanan kimse olmaz."

Tamara tam ona doğru baktı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bu da Colleen'i sadece bunu dile getirmekten başka bir seçeneği olmadığını bildiği teklifi sunmaya itiyordu: "Tamam öyleyse. Ama beni dinle Tamara Bradley: Senden vazgeçmiyorum. Tavırlarınla ve etrafına ördüğün duvarlarınla beni öylece uzaklaştıramazsın. Ben sonsuza dek senin ailenim ve öyle olmasaydım bile sırf seni tanımaya başladığımdan dolayı aynı derecede umursardım. Bu yüzden teklifim sonsuza kadar geçerli: Eğer konuşmak istersen bana gelebilirsin. Bana güvenebilirsin. Anlıyor musun?"

"Evet, teşekkürler, bu harika," dedi Tam uzaklara bakarak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sesi kulağa tıpkı budala, kafası çalışmayan bir ergen gibi geliyordu.

Ama Colleen o yüzünü ışığa doğru çevirirken gözlerinde parlayan yaşları kaçırmamıştı. "Geç oldu," dedi. "Eğer açsan buzdolabında kızarmış karides var. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var. Yarın büyük bir gün olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Colleen

Bu aptalca bir plandı. Çocukça. Sanki herkes tarafından eleştirilen bir kız filminden fırlamış gibi.

Bu yüzden Colleen neden sadece yolculuğun mümkün olabilecek her şekilde kötü gittiğini kabul etmek yerine St. Augustine'in güneyine doğru gitmeye devam ettiğini bilmiyordu işte.

Yalnızca bunu yapması gerekiyordu.

Onunla yüzleşmesi gerekiyordu.

Julia. Colleen araya girip bunu onlar için mahvetmiş olmasaydı Kevin'ın karısı olacak kadın.

Belki de çok uzun zamandır Julia'ya takılıp kalmış olduğu için sonunda bir duvara toslamıştı ki burada ya bir karar vermesi gerekiyordu ya da... Ne? Pes etmesi mi? Hayır, pes etmeyecek, yaşamayı bırakmayacak ya da evliliğinden vazgeçmeyecekti ama on beş yıldır bulunduğu, kendinden şüphelenme yolunda devam edecekti ve *bu* onu nereye götürecekti? Belli ki Mekke'ye falan değil. Sakince sönüp gideceği sıradan bir güne.

Pazar günü öğleden sonrasıydı. Birkaç saat sonra o, Bitty ve Tamara yeniden kuzeye yönelmiş olacaklardı ve tüm bunlar arkasında kalacaktı. Yalnızca bunu yapması gekiyordu o kadar.

Ev, her zamankinden daha geniş bir arazi üstünde ama tipik pahalı Akdeniz Florida modelindeydi. Colleen evin arkasındaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okyanusun sesini duyabiliyordu. Arabayı park edip ön kapıya doğru yürüdüğünde geri dönüş olmadığından, kenara çekilip yan kapıya giderek başka bir şey ya da başka birini arıyormuş gibi yapamayacağından kendini çok savunmasız hissetti. Tabii ne uydurabilirse uydursun bu çok aptalca bir yalan olacaktı, öyleyse neden sanki bu göz önünde tutulabilirmiş gibi bunu düşünmeye devam ediyordu ki?

Gerçek de yeterince aptalcaydı. Ama buna kendini adamıştı ve şimdi devamını getirmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı.

"Geri dön, geri dön, geri dön, KOŞ!" Bu cümleler sanki bir davul gibi beyninde çalıp duruyordu. Ama donup kalmış, oraya kök salmıştı. Batıya doğru yaklaşan güneş yakıyordu ve Colleen kendini terli ve bakımsız hissediyordu. Muhtemelen kızışmış bir kokusu vardı. Serin havalandırmalı bir yere giren kızışmış insan kokusundan nefret ederdi.

Kapı açıldı ve işte oradaydı. Julia Markham. Kevin'ın ilk gerçek kız arkadaşı.

Hayatının *gerçek* aşkı.

Ve tabii ki muhteşem görünüyordu. İncecik, uzun boylu ve Colleen'in hep denediği düz elbiselerin aksine, bilinçli olarak seksi görünmeye çalışmadan her kıvrımını öne çıkaran, soluk mavi elbisesi içinde mükemmeldi. Ki bu bilinçsiz seksiliği onu daha da seksi kılıyordu. Kendini kıyaslayacağı son insan olmalıydı.

Kıyaslayamazdı da.

"Julia?" dedi Colleen, onun Julia olduğunu biliyor olmasına rağmen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet?" Julia kavisli kaşlarını çatarak baktı. Tek bir dağınık saç teli bile olmayan kafasını, karşısındaki kişiyi tanımaya çalışırcasına yana eğdi.

Colleen yüzüne bir ateş bastığını hissetti. "Bunun gerçekten de çok tuhaf olduğunu biliyorum ve inan bana, ben de şu anda burası hariç herhangi bir yerde olmayı dilerdim ama... Ben Colleen Bradley. Kevin'ın karısı."

Julia'nın çikolata gözleri anladığını gösteriyordu. "Ah evet! Colleen! Senin fotoğrafını görmüştüm." Olanları anlama çabası gitti ve yerine gerçeklik geldi. "Yine de anlayamıyorum..." Colleen'in arkasındaki manzaraya göz gezdirdi. "Kevin burada mı?"

"Hayır. Ben yalnızım. Seninle konuşmayı umuyordum." *Bu delilikti. Bu nasıl olmuştu da mantıklı bir fikir gibi görünmüştü ki?*

"Elbette." Julia'nın dinginliği sadece zar zor fark edilen bir an için kayboldu. "Ah ne kabayım! Seni bekletiyorum. İçeri gel." Arkaya doğru zarif bir adım atarak Colleen'e kapıyı açtı ve tertemiz, içine güneş dolan ev, Colleen'in gözlerinin önüne serildi.

Colleen'in evi hiç böyle görünmezdi.

Asla.

"Bu taraftan." Julia onu bembeyaz bir mutfaktan geçirerek yine güneşli ve bembeyaz bir odaya götürdü. Sehpanın üstünde içinde limon dilimleri olan bir sürahi buzlu su vardı ve *Architectural Digest*'ın* bir kopyası ters olarak kanepenin üzerinde duruyordu. Colleen'in evinde bu diyet kola ile köşesi kıvrılmış bir *People Magazine*** olurdu.

* Bir iç mimari ve dekorasyon dergisi

** Bir magazin dergisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aklında ne var Colleen?" diye sordu Julia. Ses tonunda Colleen'e, Julia'nın dikkatli davrandığını hissettiren hafif bir keskinlik vardı. Bu şartlar altında kim dikkatli davranmazdı ki? Üniversitedeki eski erkek arkadaşının karısı yaşadıklarını bildiğin yerden bin kilometre uzaktaki kapında beliriveriyor. Colleen'in altı bezli mi ve üstünde de silah var mı diye merak ediyor olmalıydı.

Colleen, Julia'nın nitelikleri listesine yeni bir madde ekledi: cesur.

"Bak," dedi hızla, "söylediğim gibi, bunun gerçekten çok garip olduğunu biliyorum ve muhtemelen çok mantıksız bir plandı ama senden özür dilemek istedim. Ve bunu gerçekten çok uzun zamandır istiyordum ya da en azından buna ihtiyacım vardı."

Bu Julia'yı çok şaşırtmış gibi görünüyordu. "Benden özür dilemek mi? Ne için ki?"

Aniden Colleen'in gözleri durduramadığı yaşlarla doldu. "Senin," bir an onun için kelimeler tükendi, onları zorla çıkarması gerekti, "hayatını mahvettiğim için. Seninkini ve Kevin'ınkini. Ben... Ben sanırım..."

Julia'nın şaşkınlığı daha bariz olamazdı. "Sen neyden *bahsediyorsun*?" Yanındaki sehpadan bir mendil kutusu alarak Colleen'e uzattı.

Colleen burnunu çekti ve gözlerini kuruladı. "Kevin'la tanıştığımda onun bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum..."

"Teknik olarak yoktu," dedi Julia.

Ama vardı. Bunu ikisi de biliyordu. Kevin ve o yalnızca kavga etmişlerdi. İki buçuk yıllık birliktelikten sonra üniversite âşıkları Julia ve Kevin kavga etmişlerdi ve Kevin, arkadaşları ile dı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şarı çıkıp sarhoş olmuştu. İşte Colleen'le de o zaman ve orada tanışmıştı.

O zaman Colleen'in tek bildiği onun harika, ondan daha büyük, eğlenceli ve akıllı -ve sarhoş- olduğu ve oldukça hevesli bir şekilde onun peşinden koştuğuydu. Hiç şüphesiz Julia'yı atlatması için ona yardımcı olan arkadaşları tarafından kışkırtılmıştı. "Attan düşünce hemen tekrar binmesi" için... Erkekler böyleydi işte.

Ve kızlar da çok geç olana kadar bunu göremeyecek kadar kör olmaya meyilliydiler.

"Tamam," diye onayladı Colleen, "bu doğru, teknik olarak bir *ara* vermiştiniz." Bu eski *Friends* atfından artık herkes ölümüne bıkmamış mıydı? Evet, bu tamamen doğruydu. "Ve ben en başta seni bilmiyordum, sahiden bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun," dedi Julia sanki kendisinden değil de genel bir durumdan bahsediyormuş gibi rahat ve mesafeli bir şekilde. "Hangi erkek yeni bir kıza eskisiyle henüz bitirdiğini anlatır ki? Beni sana açıklaması için hiçbir neden yoktu, seni bana açıklaması için de. İlişkimiz bitmişti. Gerçekten bu yükü bunca yıldır omuzlarında taşımadığını umuyorum, Colleen. Gerçekten. Sadece aptalca bir gençlik aşkıydı."

Colleen bir nefes aldı. "Çok naziksin. Ama ben gerçeği biliyorum. Kevin sana âşıktı. Seninle tekrar birlikte olmayı planlıyordu, *ikiniz* bir düğün planlıyordunuz ve o daha bana söyleyemeden önce -ve ben daha sonra, onun benden ayrılmayı planladığını fark ettim, hatta belki o gün- ben ona hamile olduğumu söylemek zorunda kaldım."

***

Colleen

On yedi yıl önce

Bu mümkün değildi.

Öyleyse lavabosundaki bu dört çubuğun (iki tanesini yapmıştı, sonra paketin defolu olması gerektiğine karar verip dışarı çıkarak iki tane daha almıştı) hepsi nasıl aynı şeyi söyleyebilirdi?

Pozitif.

Hamile.

Algılayabilmek imkânsızdı. Bir ay önce hamile değildi ve tüm hayatı önünde uzanıyordu; her seçeneğe açıktı ya da en azından öyle gözüküyordu ve şimdi bu seçeneklerin çok büyük bir kısmı gitmişti. Pat diye. Boş hayaller gibi.

Doğal olarak aklına "seçenekleri" geldi. İnsanların kürtaj hakkını sonuna kadar savunuyordu ama gerçekte bunu sona erdirmeyi seçmeyi ve sonsuza dek aksini yapmayı tercih etseydi nasıl olacağını merak etmeyi hayal edemiyordu.

Ve yine, bebeklerini evlatlık verecek kadar güçlü olan insanlara son derece hayrandı ama bütün bir ömrü, hiç durmaksızın, belli belirsiz şekilde ona veya Kevin'a ya da ikisinin bir karışımına benzeyen herhangi bir çocuğun ya da yetişkinin yaşını hesaplamaya çalışıp onun kendi çocuğu olup olmadığını düşünerek geçirebileceğini düşünemiyordu. Bu bencilceydi, biliyordu ama bu ona çok acı verirdi.

Böylece bebeği tutmaya karar verdi. Ne olursa olsun onu büyütecekti. Eğer gerekirse bunu yalnız yapmaya da hazırdı. Ve gerekebilirdi de çünkü ebeveynlerinin bu ilginç habere nasıl tepki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gösterecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu, hem de epey masraflı eğitimini bitirdiği dakikada.

Ve bebeğin babasının mimarlık bölümünden mezun olmasından bir yıl önce.

Herkese nasıl söyleyecekti?

Herhangi birine nasıl söyleyecekti?

Bitty bile kısa bir süre önce Blake'in gidişinden sonra kalbi kırık bir şekilde Kuzey Carolina'daki evine dönmüştü. Colleen bu yükü ona yükleyemezdi. Bir şey *yapması* gerektiğini hissedecekti ve hiçbir şey yapılamadığında -çünkü gerçekten hiçbir şey yapılamazdı- Colleen'i yüzüstü bıraktığını düşünecekti. Bitty böyleydi işte; hep görevine bağlı, insanların onun ne olmasına ihtiyacı varsa hep onu olmaya çalışan.

Açıkçası Colleen onların hiçbirine söylemeyi göze alamazdı.

Ama mecburdu.

Ve bunun Kevin'la başlaması gerekiyordu.

Ve önce uykuyla başlaması gerekiyordu.

Sabah uyandığında bir şeyin yolunda gitmediğini hatırladığı o şaşkınlık anını yaşadı ama bunun ne olduğunu tam olarak anımsayamayacak kadar uyku sersemiydi.

Sonra aklına geldi. Gerçekdışı olduğu kadar tüm gerçekliğiyle yüzüne çarptı. Hepsinin aşırı derecede gerçekçi bir rüya olması durumuna karşı banyoya gidip çöp kutusuna bile baktı ama hayır, dört hamilelik testi hâlâ oradaydı ve âdet gördüğüne dair hiçbir işaret yoktu.

Daha sonra, ellerinin direksiyonda nasıl titrediği dışında, arabayla Kevin'ın evine nasıl gittiğini hatırlamayacaktı. Bu çok ger-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekdışıydı. Bir doğaçlama sınıfında olmak gibiydi: Söylemesi imkânsız bir şeyi söylemenin bir yolunu bulmalıydı. Kendisininkine ek olarak bir başkasının da hayatını sonsuza dek değiştirmek üzere olduğunu bilerek yaşamanın bir yolunu bulmalıydı. Kevin'a hamile olduğunu ve bebeği tutmaya karar verdiğini, böylece bundan sonra sonsuza dek, ikisinin arasında ne olursa olsun, bir baba olacağını söylemeliydi. Bununla ilgili bir şey yapsa da yapmasa da bir baba olduğunu bilecekti. Ve Colleen de ona bunu yapanın kendisi olduğunu bilecekti.

Arabasını onun dairesinin önündeki park yerine park etti, derin bir nefes aldı ve kapıya gitti. Kapıyı çalana dek uzun bir an geçti ama bunu yaptığında Kevin neredeyse anında açmış gibiydi.

"Hey," dedi belli bir şaşkınlıkla.

"Merhaba. Haber vermeden geldiğim için üzgünüm. Ama bizim," Colleen ürpertici bir nefes aldı, "konuşmamız gerek."

Kevin'ın yüzünden geçen rahatlama ifadesi miydi? "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi. "İçeri gir, otursana. Daha öğlen olduğunu biliyorum ama bir bira ister misin?"

Colleen kuru bir sesle güldü. "Hayır, teşekkürler."

"Ben bir tane içersem rahatsız olur musun?"

"Lütfen iç." *Lütfen altı tane iç.*

Kevin bir kutu Bud açtı ve oda arkadaşıyla Goodwill'den aldıkları altıgen masaya oturdu. "Otursana."

"Böyle iyi. Biraz gerginim."

Kevin başını salladı. "Sanırım ikimiz de aynı şekilde hissediyoruz."

"Konu şu ki..." Kelimeler ağzından çıkmadı. Sadece durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kevin bir an bekledi sonra teşvik etti. "Nedir?"

"Ben..." Colleen'in bir anda avuçları terlemeye başlamıştı. Kusacakmış gibi hissediyordu, gerçi bu bebekten değil, sinirdendi. Bu doğrudan olmalıydı. Çok kolay bir şekilde. Ama Colleen bir peri masalındaki konuşma kabiliyetini yitirmiş bir karakter gibiydi.

"Belki de ben başlamalıyım?"

Colleen onun söyleyeceğinden korktuğu şeyi söylemesini engellemek için başını iki yana sallamak istedi ama kıpırdayamadı. Sadece gözlerinin irileştiğini ve akmayan yaşlarla yandığını hissetti.

"Bence sen harikasın," diye başladı Kevin. "Ciddiyim, karşılaştığım en harika kızlardan birisin..."

"Hamileyim!" dedi pat diye, sonra geri adım attığını hissetti. Neden olduğunu bilmiyordu, ondan korkmuyordu. Buradan çıkıp kaçmak bir çeşit içgüdü müydü? Bilmiyordu ama eliyle arkasını yoklayarak duvar onu engelleyene kadar geriledi, sonra durdu ve Kevin'la yüzleşmeyi denemek için takviye bir nefes aldı.

Kevin'ın rengi atmıştı. Gerçekten atmıştı. Yüzündeki bütün kan çekilmiş olmalıydı. "Ne?"

Colleen kasılarak başıyla onayladı.

"Emin misin?"

Başını sallamaya devam etti. "Birden fazla test yaptım."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Korunmuştuk. O an bir tuhaflık fark etmiş miydin?"

"Belli ki hayır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şey, belli ki öyle ama Colleen bunu söylemedi.

Kevin birasını son damlasına kadar içti ve buzdolabına gitti. "Bir tane istemediğine emin misin?"

"Yapamam. Hamileyim."

Kevin yine de iki birayla geri geldi, ikisini de açtı ve birbiri ardına sonuna kadar içti. "Yani bu, kararını verdiğin anlamına mı geliyor?"

"Evet, onu tutuyorum. Ama sen hiçbir şekilde mecbur değilsin. Buraya sadece bilmen için geldim, yani istediğin kadar dahil olabilirsin. Yani istersen bu sadece *benim* sorunum olabilir ama... Bir şeyler yaşanırken sana orada olma şansını vermezsem doğru hissetmeyecektim."

Kevin uzun bir süre yere baktı, Colleen de çenesindeki kasın atmasını izledi. Colleen kendini kötü hissediyordu.

Sonunda Kevin yukarı baktı. "Elbette yanında olmak istiyorum."

Colleen bunu beklemiyordu. "Ne?"

Kevin ayağa kalktı ve yanına geldi. O yaklaşırken Colleen nefesindeki biranın kokusunu alabiliyordu. "Senin için orada olmak istiyorum, ikiniz için de. Seni böyle büyük bir şeyde yalnız bırakmam, bunu biliyorsun."

"Senden hiçbir şey beklemiyorum."

"Sende hoşuma giden de bu," dedi Kevin ve onu kendine çekerek sarıldı, alnından öptü. "Öyle iyisin ki senin neler yaşamak üzere olduğundan çok, bunun benim için ne anlama geldiğinden endişeleniyorsun."

"Şey, ikisi için de endişeleniyorum," dedi Colleen onun göğsüne doğru ve yarım yamalak bir kahkaha attı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kevin da yarım yamalak güldü. Gerçekten komik hiçbir şey yoktu ama başka ne yapabilirlerdi ki? "Bunun yürümesini sağlayacağız," dedi.

"Sen benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu Colleen. Kulağa ciddi gibi gelmişti. Kevin'ın sarf ettiği kelimeler Colleen daha sonra konuşmanın hatıralarını bir araya getirmeye çalışıncaya kadar bir etki bırakmayacaktı.

"Hiçbir şey. Önemli değil." Kevin tekrar onun başının tepesini öptü. "Hatırlamıyorum bile."

***

Julia önce su bardağına sonra tekrar Colleen'e baktı. "Bundan daha sert bir şey ister miydin?"

"Çok isterim ama sadece bir tane. Araba kullanıyorum."

"Bir dakikaya dönerim." Julia mutfağa doğru yürüdü, bir buzdolabını açtı ve bir Belvedere Votka şişesi çıkardı. Bir meyve suyu bardağının içine birkaç parmak boşalttı. En azından ölçü aletleri ve bir karıştırıcısı olan, kusursuz bir ev sahibi değildi. Ama Julia okuldayken bir barmendi. Onu Colleen'den daha harika yapan bir şey daha. Colleen'in sahip olmadığı ama onda olan bir başka yetenek daha. Colleen bir keresinde arka bahçedeki bir nane bitkisi kontrolden çıktığında ondan bir *mojito* yapmayı denemişti ama sonunda elde ettiği şey, bir bardak şekerli ve alkollü salata olmuştu.

Julia kanepeye geri döndü ve oturdu, yalnız kapıyı ilk açtığı zamandan olduğundan biraz daha az kendinde görünüyordu. "Seni severim Colleen. Ve sana saygı duyuyorum. Ve bir şeyleri farklı bir renge boyamaya gerek görmüyorum çünkü şimdi söylediğim her şeye inanmanı istiyorum. Evet, bu doğru, Kevin ve ben, sen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hamile olduğunu öğrendikten kısa bir süre önce yeniden bir araya gelmiştik. Ve evet, evlenmekten bahsediliyordu."

Colleen'in boğazına bir yumru yerleşti. Bunu asla atlatamayacaktı. Şimdi teyit edilmişti; bu gerçekten doğruydu. Bunu nasıl atlatabilirdi ki? Hayatı boyunca ikinci seçenek olarak hissetmeyi nasıl atlatabilirdi? Eğer ikinciyse tabii... Belki Kevin'ın ondan önce daha iyi seçenekleri vardı. "Bunun için üzgünüm. O zaman bunların hiçbirini bilmiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, bilseydim bile, ne yapardım bilmiyorum. Korkmuştum, aklımı kaçıracak gibiydim ve..." Kelimeleri tükenince omuz silkti.

"Ve kaderinin peşinden gidiyordun," diye tamamladı Julia. "Yaşamak için yaratıldığın hayatı yaşıyordun. Kevin ve ben birbirimiz için yaratılmamıştık. Bizimki, aynen söylediğim gibi, sadece bir gençlik aşkıydı. O zaman, evet, bu dünyanın sonuymuş gibi hissettirmişti." Küçük bir kahkaha attı. "Ama oldukça çabuk arkamda kaldı. Bu senin *hayatın* ama benim için sadece bir dersti. Beni buraya getiren birçok deneyimden bir tanesi."

Colleen, eski erkek arkadaşının terli karısı hiç beklenmedik bir şekilde oturma odasında oturuyorken ve muhtemelen tüyler ürpertici (ona göre) koşullar altında Julia'nın sergilediği nezaket ve şefkat karşısında çok şaşırmıştı. "Seninle hâlâ konuştuğunu biliyorum." Tanrım bunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Bu, Kevin'ın kiminle konuştuğunu merak ettiğini, telefon faturalarına bakıp dikkatini çeken bir numarayı aldığını ve böylece numara sahibinin adresi ve iş bilgilerini almak için türlü sitelere üye olduğunu da itiraf etmeyi içeriyordu. Ah, şimdi tüm bunlar gözüne çok ezikçe geliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tabii arada sırada konuşuyoruz," dedi Julia. "Daha çok Jay ve onun beyzbol oynayışından ne kadar gurur duyduğu hakkında ve daha çok sen ve yaratıcılığın ve dükkânın hakkında. Bu arada adını çok seviyorum, *Ivır Zıvır ve Karmakarışık*. Ben böyle bir şeyi asla akıl edemezdim ama böyle bir dükkânın önünden geçsem kesinlikle durup ziyaret ederdim!"

Kevin ona bunu mu anlatmıştı? "Teşekkürler," dedi Colleen tereddütle.

"O kadar sık konuşmuyoruz, belki senede iki ya da üç defa ama bizim esasında çocukluk arkadaşı olduğumuzu hatırla. Hayatında böyle insanların olması oldukça rahatlatıcı olabiliyor. Ama Kevin bir kez olsun işlerin farklı gitmiş olmasını dilediğini söylemedi. Bunu ima bile etmedi."

"Ben... Ben bunu duyduğuma sevindim." Colleen buna hâlâ tamamıyla inanmamıştı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu duyduğuma biraz şaşırdım."

"Aman Tanrım, Jay'in doğduğu andan beri başka bir şey hakkınd konuşmuyor! Şey, şüphesiz ki Kevin beni Jay doğduğu *an* aramadığı için o *anı* bilmiyorum ama o yıl Noel civarında onunla konuştuğumda Jay'in ne kadar harika, *senin* de ne kadar muhteşem bir anne olduğundan bahsetmeden duramıyordu. Hatta bazen benim yerime seni seçerek ucuz atlattığını göstererek bana tepeden bakıyor gibi hissetmiştim." Julia ayağa kalktı. "Bekle, sana gösterecek bir şeyim var." Bir anlığına başka bir odada gözden kayboldu ve elinde bir kartla geri döndü. "Korkarım bu tatil süslerimi kaldırmakta ne kadar gecikmiş olduğumu kanıtlıyor, Bu kart kaç yıllık bilmiyorum bile. Keslinlikle yeni bir kart kutusuna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ihtiyacım var." Kartı Colleen'e uzattı. Colleen ile Jay'in fotoğrafının yer aldığı, sıradan bir Noel kartıydı, üzerinde Kevin'ın tanıdık elyazısıyla "İşte *benim güzel ailem -ben dünyanın en şanslı adamıyım! Yeni yılda sana ve Rick'e her şeyin en iyisini diliyoruz,*" yazılı bir not vardı.

Bu Colleen için tam bir şok olmuştu. Bunu hayal edemezdi. Ne Julia'yı hayal ederek geçirdiği on beş senede ne de bu muhteşem evde geçirdiği on beş dakikada... "Ama..."

"Ama ne?"

"Ben onun seçme şansını elinden aldım. Ve seninkini. O beni *seçmedi*, seni *seçti*. Bana mecbur kalmıştı."

Julia başını iki yana salladı. "Bu duruma böyle bakman çok üzücü. Ve de söylemeliyim ki bu çok yanlış. İlk başta seni seçti çünkü seni istedi. Belki Jay ikinizin planlamış olabileceğinizden biraz daha erken geldi ama belki de böyle olması gerekiyordu. Bu sayede Kevin hayatının en büyük hatasını yapıp bana dönmedi! Bu benim de işime yaramazdı Colleen. Biz şu herkesin bildiği tipik sevgililerdik. Gerçekten çok erken yaşta birlikte olmaya başlayan ve birbirlerini serbest bırakamayan çocuklardık. Bir şeyler düzeltilemeyecek kadar bozulana dek ikimiz de alışkanlıklarımız yüzünden birbirimize yapışıp kalmanın ne kadar büyük bir hata olduğunun farkına varamamıştık. O zamanlar evet, Kevin benim hayatımın ayrılmaz bir parçasıydı, onun etrafta olmasına öyle alışıktım ki onun içinde olmadığı bir dünyanın var olması imkânsız gibi görünüyordu. Ama o benim için doğru kişi olduğundan değil, ona alışmış olduğum ve çok iyi arkadaş olduğumuz için. Bu seçenek çok daha kolay olduğu için. İyi bir hayatım var. İyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir kariyerim. İsteyebileceğim her şeye sahibim." Julia öne eğildi ve Colleen'in gözlerinin içine baktı. "Ama sen ona benim daima vermiş olabileceğimden daha fazlasını verdin. Sen Kevin'a onun tüm hayatını verdin."

Ve bu kelimeler Julia'nın ağzından çıktığı anda Colleen bunun doğru olduğunu anlamıştı. Noel kartı, ihtiyacı olmayan ya da ihtiyacı olması gerekmeyen kanıttı. Tüm bu yıllar boyunca bir seçenek var mıydı diye merak etmek, onun için bir bakıma gerçeklerden kaçış olmuştu.

On beş yıl boyunca gergindi, hep tedbirli, şüpheli ve güvensizdi ve bu kendine, kocasına *ya da* oğluna en iyi halini göstermesine engel oluyordu. Julia, Kevin'ın -ve artık Colleen'in deyolunda yalnızca küçük bir çıkış şeridiyken, Colleen onu başarısız evliliğinin bir simgesi olarak görmeyi tercih etmişti.

"Buraya geldiğim anda utandım," diye itiraf etti Colleen. "Şimdi yüz kat fazla utanıyorum."

"Utanmamalısın," dedi Julia. "Seninle tanışmayı yıllardır istiyordum. Ve artık tanıştığım için yeni bir arkadaşım varmış gibi hissediyorum."

"Olman gerekenden çok daha naziksin." Colleen gülümsedi.

"Müşterilerim faturalarımı aldıklarında hiç böyle söylemezler." Julia da ona gülümsedi. "Ama şehre geri döndüğünde kocama bundan bahsedeceğim."

"Sen evli misin?" Numaradan kimlik bulma siteleri bundan bahsetmemişti. Tanrım, bu daha da kötüydü. Buraya tamamen güvenilmez bilgilere dayanarak gelmişti. Sonunda doğru eve gelmiş olması bile inanılmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"On yıl oluyor. Kocamla birlikte Jacksonville'de bir mimarlık şirketimiz var ama o şu anda limandaki yeni bir bina üzerine konuşmak için Chicago'da."

"Vay canına. Hiçbir fikrim yoktu. Çocuk?"

Julia başını iki yana salladı. "Ben pek anne tipi değilim. Colin de öyle. Fazla benciliz, kendimize ait zamanlarımızı ve tatillerimizi seviyoruz."

"Onlar da ne?"

Julia güldü. "İşte bahsettiğim buydu. Çocuk olunca hiçbiri olmuyor."

Colleen ayağa kalktı. "Haklısın. Çok teşekkür ederim Julia. Zamanını ve sabrını takdir ediyorum. Sahiden, kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum ama aynı zamanda *son derece* rahatladım da. Sanki sırtımdan bir yük kalkmış gibi ve ben bunun ne kadar ağır olduğunu bile bilmiyordum."

"Öyleyse uğradığına gerçekten sevindim."

Kapıya gittiler ve biraz kabaca olsa da birbirlerine sarıldılar. Colleen, Julia'nın hafif sigara koktuğunu fark etti; sigaraya ek olarak da canlı, elmamsı bir parfüm...

Kevin sigaradan nefret ederdi.

Ve aslında elma kokusundan da. Hep bunun ona osurukböceklerini hatırlattığını söylerdi.

Colleen, Julia'ya bir kez daha teşekkür etti ve görevi -ne kadar düşüncesiz ve aptalca olursa olsun- tamamlanmış gibi hissederek arabasına döndü.

Gökyüzüne baktı. Koyu gri bulutlar toplanıyordu. Fırtına onları vurmadan yola çıkmalarının vakti gelmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bitty

Sonunda dünyanın en uzun ve en karmaşık intihar notu ile Guinness Rekorlar Kitabı'nda olmak istemiyorum, o yüzden sanırım dünyanın en sıkıcı günlük yazarı olmak zorunda kalacağım. İşlerin nasıl buraya geldiğini merak etmeye başlıyorum, bu yüzden sanırım intihar rafa kalktı ve bilirsin, ölene kadar nasıl yaşayacağımı bulmaya çalışmak gibi daha zor bir işe koyulmak zorundayım.

Bunu daha önce de denediğimi düşünmüştüm, bir kez. Ama Lew'la olanlardan sonra Winnington'da kalmak mantıksızdı. Aptalca bir fikir. Hiç kimse bir daha beni o rolde kabul etmezdi. Şimdi yeterince uzun zamandır orada olmadığımdan, üstüne bir de deli olduğum duyurulmuşken, şu Candy Fitzgerald-Sonner denen kadın hükümdarlığımı ele geçirmiştir, ona bol şans. Benim kocamla yaşadığım sorunların aynılarını kendisininkiyle yaşamayabilir ama onunki de geçen seneki Winnington Noel yürüyüşünde pek çok kadına sarkıntılık etmişti. Bu yüzden Candy'nin de bir gün yere çakılmış kadınlardan biri olacağından şüpheleniyorum.

Yani şimdi gerçeği söylemenin zamanı. Buraya kadar güvenli sularda yüzüyordum ama artık bunu bıraktım. Lew'a onun bana sunduğundan daha fazla saygı ya da şeref borçlu değilim.

İşte olanlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sıradan bir perşembe gecesiydi, hayatımda bir gün sadece. Ve günlük hayatımın normal bir parçası olarak acıkmıştım. Ben her zaman açım. Hatırlayabildiğim kadar uzun zamandır diyet yapıyorum, annem muhtemelen günlük besin alımımı bir yeni doğan bir bebeğinkiyle sınırlandırmıştı (Tanrı biliyor ya, Jean Nolan bir bebek emzirip sarkık göğüslere sahip olma riskini asla göze almazdı. Bazen annem beni hiç kucağında taşımış mıydı ya da daha büyük ihtimalle beni bir gün Bergdorf's yolundayken küçük, hoş bir aksesuar olarak mı satın aldı diye merak ederim).

Genellikle kocamın en sevdiği kalamar tabağını Luigi's'ten hiç sorun yaşamadan alabilirdim çünkü kokusu bana hiç çekici gelmezdi ama bir garson çok güzel kokan sarımsaklı peynirli bir zeytinyağı sosu ve dilimlenmiş bir İtalyan ekmeğiyle öylece yanımdan geçiverince, onu yiyebilmek için neredeyse ertesi gün egzersiz bisikletinde fazladan üç saat yapmaya gönüllü oluyordum.

Ama bunu hiçbir zaman yapamadım. Onu gerçekten yiyemeyeceğimi biliyordum. Yemeden önce egzersiz sözleri vermek çok güzeldi ama yemeği bitirdiğimde kendimi kalkıp hareket edecek gibi hissetmeyecektim.

Kendime hâkim oluşum oldukça iyi bir şeydi ama o kadar da değildi. Sonradan çalışıp üstümden atmak yerine onu baştan yememek çok daha kolaydı.

Ama çok güzel kokmuştu...

"Bayan Camalier?" Adımı seslendiklerini fark edene kadar biraz zaman geçti. "Wilhelmina Camalier?"

Birden dikkat kesildim. Bayan Gösteriş yine başlamıştı. "Üzgünüm, Bayan Camalier benim." Bunu biliyorlardı, daha önce

BELONGS TO KAKTUS TEAM

birçok kez oraya gitmiştim ama Lew beni zorla hep "Bayan Camalier benim," diye belirtmeye ve eğer bir yaka kartı üzerinde yazıyorsa konuştuğum kişiye de ilk adıyla hitap etmeye alıştırmıştı.

Ben büyüğüm, sen küçüksün.

Bu bende alışkanlık olmuştu.

Yer gösterici kız bir paketi havaya kaldırdı. "Siparişiniz hazır."

Ayağa kalktım ve onu almaya giderek kıza nakit otuz dolar uzattım. "Üstü kalsın."

"Teşekkür ederim!"

Siparişin ne kadar tuttuğunu bile bilmiyordum. Kesin fazla bahşiş bırakmıştım ama daha fazla orada kalıp ekmek ve makarna koklamaya dayanamazdım. Beni cezbeden çok şey vardı. Ben de taştan değildim ya.

Eve dönüş yolunda da kafayı yemeğe takmaya devam ettim. Eğer fiziğimi ve dolayısıyla da hayatımı mahvetmeyecek olsalardı yemeğe bayılacağım her şeyi düşündüm. Korumam gereken bir imajım vardı. Ben Winnington sosyetesinin önderiydim ve neredeyse gittiğim her yerde en azından birkaç çift göz benim üzerimdeydi. Ve muhakkak yargılayıcı bir şekilde.

İyi görünmek sahip olduğum tek işti.

Winnington'ın kurucusu Lew Wallace Camalier'ın büyük-büyük-büyük torunu olan Lew Camalier ile evlendiğimden beri Winnington toplumunun bir kısmı bize hayranlıkla bakıyordu. Diğer kısmı da görünüşe göre hep onları gözden düşürmek için bir neden arayarak, dikkatle inceleyerek bakıyordu. Lew bunun sebe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

binin, Wyatt Smith'in soyundan gelenlerin, Winnington'ı kuranın kendi ataları olduğuna ve tüm övgüyü Lew Wallace Camalier'ın aldığına dair, çoktan çürütülmüş olan iddialarını canlandırmaya çalışmaları olduğuna yemin etmişti.

Şahsen ben insanların, şehrin Kurucular Meydanı'na yeni bir heykel dikmenin yollarına bakmak yerine kocamın ne kadar ahmak olduğunu göstermekle daha fazla ilgilendiklerinden şüpheleniyorum.

Elbette bunu Lew'a söyleyemezdim. Soyunun, Lew'un -ve ondan önce annesinin, ondan da önce büyükannesinin vs.- iddia ettiğiyle hiç alakası olmaması düşüncesi bile onun çıldırması için yeterli olurdu.

Zaten aslında kalamar kozunu eve getirmemin sebebi de buydu. Önceki gece yine çocuk konusunu açmıştım -zaman geçiyor, eğer bunu yapacaksak elimizi çabuk tutmalıyız gibisinden- ve bana üzerindeki "baskı" yüzünden kızmıştı.

İçinde muhtemelen parmaklarımla sayabileceğim kadar nadiren birlikte olduğumuz on beş yıllık evlilikten sonra, "Tanrı'nın bizim ne istediğini görmek için bekleme" ya da "bunu kadere bırakma" ihtimali yoktu. Eğer birlikte bir çaba sarf etmezsek bu asla olmayacaktı.

Gerçek şuydu ki beni zor durumda bırakıyordu. Bu karar da, tüm diğerleri gibi, ona aitti. Bana tüm hayatımı dikte etmesi gerekiyordu çünkü o olmadan bir hayatım yoktu. Ben Lew Wallece Camalier'ın karısıydım ve bu oldukça iyi bir unvandı. Ben, Bitty Nolan, asla kaydadeğer bir şey yapmamıştım. Nasıl geri dönüp tekrar Bitty olmayı bildiğimi bile düşünmüyordum. Bunu bir ha-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yal et: Bir zamanlar kim olduğunu bilmek ama o kişiyi geri getirmenin imkânsız olduğunu düşünmek. Bu cehennem gibiydi.

Ön kapıdaki kodu girdim ve mutfağa giderken, yemek odasında durup yemeği sunmak için en güzel servis tabaklarından birini aldım. Hep bir gökkuşağı balığı gibi göründüğünü düşündüğüm pürüzlü, büyük bir kristal tabaktı bu.

"Lew?" diye seslendim ama cevap gelmedi.

Tabağı düzenleyerek kendimi oyaladım, havalanması için şarabı açtım (bunun gerekli olup olmadığı hakkındaki çelişik raporlara rağmen -annem bu şekilde yapardı bu yüzden ben de bu şekilde yaptım). Sonunda buzdolabından biraz çilek çıkardım, saplarını ayıkladım ve masada tatlı olarak hoş görünmeleri için üzerlerine biraz toz şeker serptim.

Ah, diye düşündüm, toz şeker koymadan önce yemek için birkaç tane ayırmalıydım. Bir tanesini aldım, gözden geçirdim, sonra geri koydum. Eğer başlarsam durmak zor olacaktı ve bu kadar şekere ya da yemek suçuna ihtiyacım yoktu. Eğer kilo almaya başlarsam Lew'un tepkisini hayal edebiliyordum. O sopa gibi bir adamdı ve karısının ondan daha geniş olup da onun daha da küçük görünmesine neden olmasını istemiyordu. Onu bunun için suçlayamazdım. Ben de onun yanında kendimi bir Amazon kadını gibi hissetmek istemiyordum. 1.68'lik boyumla onun olduğunu iddia ettiğinden yalnızca dört santim kısaydım, yine de doğrudan saç çizgisine bakabiliyordum, bu yüzden hayatım alçak topuklular ve dar kesimli kıyafetlerle doluydu.

Bu adildi. Bu yaptığım bir anlaşmaydı. Karşılığında sadece düzenli olarak gazetenin stil bölümünde çıkmıyordum, bir kere-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sinde de "Carolina Sosyete Yaşamı" dergisinin kapağında yer almıştım.

"Lew!" Tekrar seslenmem gerekti. Pencereden dışarı bir göz atınca arabasının burada olduğunu gördüm. Günlerden pazardı, yani kiliseye gitmiş olmalıydı ama kiliseden sonra genellikle evde kalırdı. Bir dakika düşündüm. Bu hafta seyahati var mıydı? Geçen hafta Tampa'ya gitmişti ama bu hafta buradaydı, değil mi?

Aniden içimi küçük bir korku kapladı ama bunu çabucak uzaklaştırdım. Ne zaman işler biraz yoldan çıksa zihnimde hemen korkunç senaryolar dönmeye başlardı. Kapalı bir kapının altından sızan bir kan gölü; tavan kirişlerinden aşağı sallanan gözleri pörtlemiş bir beden; elinde şapkasıyla kapıda duran bir polis memuru... Tamamen aklı başında olmam bir mucizeydi, ama bazen öyle anlar oluyordu ki aklı başında biri olduğumdan gerçekten emin olamıyordum.

"Lew?" Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım ve tepemde bir hareket duydum. Rahatlama hissi taptaze su gibi üstümden aktı. Tanrım, endişe basamaklarında neden hep ona kadar gitmem gerekiyordu ki? Bu çok saçmaydı.

Yatak odasından bir patırtı geldi.

Yukarı çıktım.

"Tanrım, Lew," dedim kapıyı açarak, "bu ses de ne?"

Durdum.

Elim hızla göğsüme gitti.

Lew yatakta dizlerinin üstünde, çırılçıplak duruyordu. Fark ettiğim ilk şey, ne kadar alakasız olsa da, ayak tabanlarının mükemmel derecede temiz olduğuydu. İşte bu kadar titizdi, ayakka-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bılarını asla tabanlarının renk değiştirecek kadar uzun süre ayağından çıkarmazdı. Tamam, asla demeyelim; nadiren.

Şimdi ayağında değillerdi.

Sırtı terden parlıyordu. Alnı da öyle, telaşa kapılmış yüzünü bana çevirdiğinde, uzun süredir burada olduğunu anlamıştım. Göğsü yükseldi, gerçi bu o an zorlandığından mı yoksa şaşkınlıktan mıydı anlayamadım.

Muhtemelen ikisi de.

"Wilhelmina!"

Bana hep tam ismimle seslenirdi. "Bitty"yi neden kullanmadığını anlayabiliyordum, bu güzel bir isim değildi ama Lew hiç herhangi başka bir şeyle, sevgi dolu herhangi bir şeyle de birleştirip kullanmamıştı adımı. Gerçek isminin kısaltılmış bir halini bile telaffuz etmemişti.

Her zaman bütünüyle Wilhelmina'ydı.

Hatta görünüşe göre evliliğimizin dönüm noktasında bile. Ya da daha doğrusu evliliğimizin sonunda.

"Ben..." diye başladım. Ama ne? Ben ne? Peşinden söyleyebileceğim mantıklı bir şey yoktu. Az önce ona sürpriz olarak kocamın en sevdiği yiyeceklerden birini satın almış, alt katta şarapla da tamamlayarak masayı hazırlamıştım ve servis yapabilmek için onu bulmaya gelmiştim.

Aramalarıma cevap vermediğinde onun için endişelenmiştim bile.

Ama o işte buradaydı, beni dudaklarımdan öpecek kadar bile çekici -hele bebek yapmak için hiç çekici- bulmayan adam, başka biriyle oldukça harikulade bir şekilde yapacağını yapıyordu.

Sarışın mı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet, tabii ki. Klişe.

Daha genç mi?

Evet. İkimizden de daha genç.

Yüzünü görmesem de düzgün kalçalarından bunu anlayabiliyordum.

Şimdi sıkı dur.

Üstelik bir erkek.

Lew yatakta bir erkekle birlikteydi. Çıplak. Ter içinde. Bu durumu olduğundan başka herhangi bir şeyle karıştırmak mümkün değildi.

Ve ben böyle bir şeyin başıma geleceğini asla tahmin edemezdim.

Tüm bu kavrayış tıpkı bir çığ gibi içimi allak bullak etti. Zihnimdeki hayal meyal her iz, bir diğerinin üstüne, o da bir diğerinin üstüne çıkarak, sonsuza kadar izleyebileceğim ve uzaktan bile asla iyi hissetmeyeceğim muhtelif olayları bana bir slayt gösterisi olarak sunuyordu.

Hiç kimse far tutulmuş bir geyiğe bakan bir insanın nasıl da geyikle neredeyse aynı ifadeye sahip olduğundan bahsetmez. O anda ben de böyle göründüğümü hissediyordum. Şoktan donakalmış.

Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Ağzım kurumuştu. Boğazım sıkışmıştı. Gözlerim yanıyordu ama başka tarafa bakamadım.

Zaman bir belirsizlik içinde geçti. Ne kadar? Bilmiyorum. Dakikalar? Saniyeler? Saniye kırıntıları? Yalnızca başımın döndüğünü hissediyordum ve geri dönüp oradan çıkmaya kalktım, sanırım tüm bu olanı bir şekilde silmeye çalışmaya.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Wilhelmina, bunu insanlara söylememen gerek." Lew yavaşça yataktan kalkmaya başladı ve şaşkınlıkla onun hâlâ "modunda" olduğunu fark ettim.

Bu nasıl mümkün oluyordu? Bunun benim için olduğu kadar onun için de korkunç bir an olması gerekirdi. Bu belli ki onun açığa vurmak istemediği ve benim de bilmek istemediğim bir sırdı bu. Birlikte olduğu bu adam o kadar mı haz vericiydi ki Lew moddan çıkamamıştı? Başladıkları apaçık belli olan şeyi bitirebilmeleri için beni oradan gönderebilmeyi mi umuyordu yoksa?

Objektif değildim ama adam gerçekten de o kadar ateşli değildi. Yirmilerinin başında, benim genellikle saç açıcılara bağladığım tarzda sarışın. Biraz yuvarlak bir suratı ve spagetti gibi kolları vardı. Lisedeki biyoloji sınıfından şöyle böyle hatırladığın tipte bir adamdı, tüm itibarını riske attığın tipte değil.

Belki de Lew geçtiğimiz birkaç yıldır öyle sinsi sinsi önerdiğim Viagra'yı almıştı.

Nedeni ne olursa olsun onu görmek beni ürküttü ve bakışımı kaçırdım. Bir refleksti. "İşinizi bitirmeniz için sizi yalnız mı bırakmalıyım?" diye sordum keskin bir dille. "Sen kocam olarak rolünü kaldığı yerden devam ettirmeye hazır olana kadar, sana getirdiğim lanet olası yemekle birlikte aşağıda beklemeliyim belki de?"

"Bu göründüğü gibi değil," dedi şaşırtıcı bir inandırıcılıkla.

Bu, bakışımı yine ona çevirdi. İkisine de. Arkadaşı, en az benim kadar meraklı ve şaşkın bir şekilde Lew'a bakıyordu.

"Değil mi?" diye sordum.

"Hayır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki..." Bir nefes aldım. Görüntü öyle gerçeküstü ve görünüşe göre bitmeyecek gibiydi ki, garip bir şekilde ona alışmaya başlıyordum. Neredeyse bir sandalye çekip sohbete koyulabilirdim. "Anlat bana."

"Jared," Lew, adını duyduğunda omuzları tıpkı bir köpeğin kulakları gibi birazcık düşmüş genç adamı işaret etti, "benim masaj terapistim."

İstemdışı bir şekilde ani ve şiddetli bir kahkaha attım ve Jared'ın da kaşlarını çatıp başını arkaya attığını fark ettim.

"Bu Jared mı?" Adamı göstererek, sonra da onun gözleriyle buluşarak sordum. "Jared sen misin?"

"Evet?" Cevabı bir soru gibi gelmişti.

"Sen bir masaj terapisti misin?"

Uzun bir duraksama. "Evet?.."

"Söyle bana, ne tür bir masaj terapisi çıplak olmanı ve kocamın senin üzerinde olmasını gerektirir?"

"Ee..."

"Burada olan bu değil," diye parladı Lew yataktan kalkıp, yere bıraktığı boxer şortlardan birini giyerek.

Tüm bu sahne ne kadar dehşet verici olsa da başka tarafa bakamadım. Bu bildiğim hayatımın sonuydu -hiç şüphe yoktu-. Şu andan itibaren her şey tepetaklak olacaktı, o yüzden dibe vurana kadar her bir detayı anlamalıydım.

"Jared, burada neler oluyor?" diye sordum.

Bana sanki ona az önce Pi sayısının ondalık kısmının sağından yirmi beşinci rakamı sormuşum gibi baktı. "Biz- Ben... Bu bir masaj."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Prostat masajı mı?"

"Bilmiyorum." Lew'a baktı. "Belki?" Sanki onu göremiyormuşum gibi sadece ağız hareketleriyle, ne diyeceğimi bilmiyorum, dedi. İşte o zaman sağ elinin yüzük parmağında kalın, altın bir halka olduğunu fark ettim; evlilik yüzüğü gibi, elmaslarla donatılmıştı. Odessa'nın Lew'un satın aldığını gördüğünü bana söylediği yüzük. Lew onu Jared'a vermişti! "Güzel yüzük," dedim çabucak.

Beceriksizce ona baktı. "Şey... Teşekkürler."

Lew yataktan indi, üstüne bir sabahlık geçirdi, sonra bana doğru yürüyüp sertçe kolumdan kavrayarak beni odadan dışarı çekti. "Kes şunu," diye tısladı. Buna inanamıyordum.

"Ben mi?"

"Evet, sen."

"Neyi keseyim?"

"Ona musallat olmayı."

Suratıma bir yumruk atsaydı daha az sersemlerdim. "Ona musallat olmayı kesmek mi? Dalga mı geçiyorsun? Aklını mı kaçırdın sen? Az önce seni bir adamla bastım, şey, belki de çocuk demeliydim. Reşit mi bari?" Bu nasıl oluyordu? Esas konu bu kadar acı verici derecede barizken nasıl detaylar arasında kaybolabiliyordum ben? Kocam yatağımızda başka bir erkekle seks yapıyordu ve ben burada, ayaklarının temiz olduğunu fark ediyor, Viagra alıp almadığını merak ediyor ve şimdi de partnerinin kaç yaşında olduğunu soruyordum.

Daha da kötüsü Lew, öfkeden kudurmuşu oynamaya hazırdı. Özür dilemek veya açıklama yapmak ya da bir zaman makinesine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

binip az önce şahit olduğum şeyi silmek için zamanda geri gitmek yerine bunun üstüne bir de kavgacı davranıp beni azarlıyordu.

"O yirmi dört yaşında," dedi. "Ama bu seni hiç ilgilendirmez."

"Öyle mi?"

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Bunun," nihayet sakinleşmiş olan olan özel bölgesine doğru bir işaret yaptım, "benimle hiçbir ilgisi yok, evet ama bunun," yatak odasının kapısını gösterdim, "benimle her türlü ilgisi var. Bu benim evliliğim, benim kocam, benim itibarım," sesim sıkıştı, "benim hayatım."

Hiçbir şey söylememiş de olabilirdim.

"Elbette ki bunu kimse öğrenmeyecek." Bu belli bir şeymiş gibi söyledi bunu. Bir emir.

"Gerçekten mi?" Ancak o zaman bunun ilk kez olmadığı düşüncesi aklıma geldi. Tabii ki değildi. İlk olarak Lew bunda oldukça tecrübeli görünüyordu, diğer taraftan, onun yaşında cinsel tercihini ancak şimdi fark ediyor olması olanaksızdı. Özellikle de benimle en son birlikte olduğundan beri ne kadar uzun zaman geçtiği göz önünde bulundurulursa. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Sana burada hiçbir şey olmadığını..."

"Ah öyle mi? Bence burada gayet bir şeyler oluyordu!"

"O benim masaj terapistim ve bazı... Eşsiz ve, evet, biraz acayip görünebilen terapileri var ama onu böyle sıkıştırmaya hakkın yok. O hiçbir şey bilmiyor."

"Görünüşe göre bu tamamen senin zevkine uygun." Bu tür şeyler birden olmazdı. Eğer burada şanssız bir aptal -hiçbir şey bil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meyen biri- varsa o bendim. Yıllar boyunca kocamın cinsel anlamda ilgisini çekmeyi denemiş, onu memnun etmek için deli gibi uğraşmış ve en azından normal bir evliliğe sahip olmaya çalışmıştım.

"Ortalama bir çiftin bir yılda yaptığı ortalama seks sayısı" hakkında konuştukları bir Oprah bölümü gördüğüm her seferde canım sıkılırdı. Yılda mı? "Ömürde" benim için daha iyi bir ölçüt olurdu. Lew ve ben zaman zaman seks yaptık ya da bunu denedik. İlk başta ilişkimiz ikimizin de "beklemek istediği" bir ilişkiydi. "İşleri aceleye getirmek" istemiyorduk. "Aynı hataları yapmak" istemiyorduk.

Görünüşe göre ilişkimizin bu kadar muhafazakâr ve nazik olmasının sebebi tüm bu sürede Lew'un bahanesi kalmayacağı günden çok korkmasıymış.

"Cinsel sorunlarımızın benden kaynaklanmadığını bana çok uzun zaman önce söyleyebilirdin," dedim. Sesim güçlü ve öfkeliydi ama içten içe dağılıyordum. Şokun etkisinin azaldığını söylemek büyük bir yalan olurdu. Şokun bir zaman sonra azalacağını hayal etmek de zordu. "Bana az da olsa merhamet edemez miydin? Eğer bana gerçeği söyleme zahmetine girseydin belki o zaman hayatım için daha iyi, daha mantıklı kararlar alabilirdim."

"Ne gibi? Benden ayrılmış olacağını mı söylüyorsun?" Tam kalbime saplanan hançer gibi acı verici bir kahkaha patlattı. "Kaybedecek çok şeyin var."

"Evet, bana karşı hiçbir şey hissetmeyen bir koca." Tanrım nasıl da uğraşmıştım. Tekrar tekrar, yıllarca, her şeyi denemiştim. Bu gece için de çabalamıştım. Kanıtım aşağıda tezgâhın üstündeydi ve muhtemelen evliliğimle aynı hızla bozuluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lew hiç umursuyormuş gibi görünmüyordu. "Sen de benden daha fazla âşık değildin."

Vay canına. Bu doğru değildi işte. Bir zamanlar ona çok âşıktım. Peki, belki "çok" değildi -Blake gibi değildi ama kimse yetişkinlik aşkının gençlik tutkusu gibi olmasını bekleyemez zaten. Ama Lew'u kesinlikle sevdim ben. Aksi takdirde onunla evlenmezdim. Hiç şüphesiz, takip eden yıllarda sonunda onun karısı olarak rolümü anladım ve er geç tutkulu bir aşk fikrimden vazgeçmem gerekti ama kesinlikle, senin ateşli olarak adlandırabileceğin şey olmasa da, bunun yine de iyi ve güçlü bir evlilik olabileceği inancına dayaranarak bu evliliği yaptım ve onun için mücadele ettim.

"Ben seni sevdim," dedim sessizce, kelimeler boğazımdaki yumruyu zorlayarak.

"Sen bu hayatı sevdin." Lew eliyle etrafı gösterdi. "Ve bu değişmedi." Kollarını iki yanına bıraktı. "Aslında bu ikimiz için de özgürleştirici bir şey."

Sanırım ağzım kelimenin tam anlamıyla açık kaldı. Gerçekten de bunu iyi bir şeye çevirmeye mi çalışıyordu? "Bana bunun evliliğimizi güçlendireceğini mi söylemek üzeresin?"

Lew beni bir an tarttı. "Evet."

"Ah aman Tanrım." Ona arkamı dönmeye başladım.

Kolumu tuttu ve onunla yüz yüze gelmem için beni kolayca geri çevirdi. "Beni dinle. Sen benim karımsın."

"Bu noktada bunun gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Böyle büyük bir yalana dayalı bir evlilik gerçek midir yoksa burada yasal bir boşluk mu vardır?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elini üstümden çekti. "Sen benim karımsın," dedi alçak ve kesin bir ses tonuyla. "Ve böyleyken bu şehirde bir konumun, benim itibarıma ve babamın itibarına ve büyükbabamın ve geçmiş büyük büyükbabalarımınkine dayanan bir mevkin var. Bu görevi üstüne aldın ve yerine getireceksin."

"Ne karşılığında? Senin sırlarını korumak ve her şey dört dörtlükmüş gibi davranmakla benim elime ne geçiyor?"

"Zaten sahip olduğun her şeyi alıyorsun. Senin bundan kazancın," sonradan, yüzündeki veya sesindeki bir şey gerçekten buz mu kesti yoksa sadece sözleri mi bunun öyle görünmesine neden oldu söylemek zordu, "kaybetmemek."

Oradan hemen o anda ayrılmadım. Delice, değil mi? Büyük bir mutlulukla topuklarımın üstünde dönüp oradan çıktığımı ve asla arkama bakmadığını düşünürdün. Ne ihanet ama. Ne büyük bir yalan. Ve tüm bu yıllar boyunca benim, ne olursa olsun, asla ama asla onun istediği şey olamayacağımdan çok, benim yüzümden seks yapmadığımızı düşünmeme izin vermek.

Ama utanç verici gerçek şu ki Bayan Camalier olmaya o kadar alışmıştım ki sadece kalkıp gitmeye güvenim yoktu. Ya da, daha da akıllıcası, kapıyı göstererek Bir Noel Şarkısı'ndaki gibi onun gitmesini isteyebilirdim. Haklarım vardı. Ama böyle bir evlilikte bu gerçeği göz önünde bulundurmak zordu.*

Bu yüzden, sözde kendim için bir sanat stüdyosuna çevirmek bahanesiyle kiralık bir yer buldum ve yavaşça oraya taşındım. İnsanların neler olduğunu anlamaları uzun sürmedi elbette ve böyle küçük ve her şeye hâkim bir şehirde bana, sanki kedinin ormandan bulup getirdiği bir şeymişim gibi bakmaları da uzun zaman almadı.

* *A Christmas Carol*, İngiliz yazar Charles Dickens'ın 1843'te yayınlanmış kitabı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yine de bu oyunda kendime bir şans verdim, gerçekten. Şimdi hatamın, oyunu Winnington'da kazanmayı denemek olduğunu görüyorum ama o zaman Winnington'dan başka bir yuvam yokmuş gibi hissediyordum. Ama sonra bir gün markette verdiğim çeki kabul etmediler. Hiç sebepsiz. Orada hiç geri çevrilmemiştim. Lew'un onlara benim hiçbir şeyim olmadığını söylediğini ve onların da buna inandığını düşündüm. Elbette onlara bir kart verebilirdim, hatta nakit para bile ama çizgi tam oradaydı işte, haysiyetimi korumak ile aşağılanma gerçeği arasındaki o geçilemez çizgi.

Ve işte o anda gerçek bana tüm gücüyle çarptı.

Kazanmamın hiç yolu yoktu. Çoktan kaybetmiştim.

Daha oynamaya bile başlamadan önce kaybetmiştim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tamara

Hava korkunçtu. Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki Tamara arka koltuktaki yerinden önlerindeki yolu hiç göremiyordu. Colleen'in yolu görebildiğini ummaktan başka çaresi yoktu ama korkuyordu. Bu kalbini yerinden çıkacakmış gibi hissettiren kontrolsüzlük Tamara'ya yabancı değildi ama nedense bu şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha tehlikeliymiş gibi hissediyordu.

Yaşıyor ya da ölmüş olmanın bu kadar çok umurunda olmasına da alışkın değildi. Tanrım, başına ne geleceğini hiç umursamadan ne kadar çok pervasızca şey yapmıştı! Ya da arkadaşlarının başına gelecekleri bile düşünmeden. O Tamara bir yabancı gibi görünmeye başlamıştı.

Aslında yerine, emniyet kemerine yapışmış bu küçük kız geçmişti.

Bitty de aynı duyguyu paylaşıyor olmalıydı. "Bu çok kötü," dedi. "Muhtemelen kenara çekmeliyiz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye onayladı Colleen, "ama geçen yirmi dakikada bir tür otoyoldan çıkış şeridi arıyorum ama tek bir tane bile geçmedik. Yakında bir tane geliyor olmalı."

"Yolun kenarına ne dersin?" Bitty bunu çoktan yapmış ve dörtlülerini yakmış olan bazı arabaları işaret etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok fazla korku hikâyesi duydum. Şu tırlardan bazılarının nasıl da rüzgâr gibi geçtiğine bak. Bu sersemlerden birinin bizi yol kenarına fırlatmasını *istemeyiz*. Ah bak, bu bir servis yolu mu?"

"Bir çeşit çıkış. Treyleri yoldan yeterince uzağa çektiğimiz sürece iyi oluruz."

Colleen döndü ve geniş ama alçak, neon bir tabela, bir *XXX 24 Saat Canlı Kızlar* yazısıyla onları selamladı.

"Neye kıyasla iyi? Ölü kızlara mı?" diye sordu Tamara.

"Harika, şimdi de böyle bir mekânla çocuğun beynini zehirliyorum."

"Sorun yok," dedi Tam ciddi bir kahkahayla. "Düşündüğünüz kadar saf değilim."

"Ah canım," diye fısıldadı Colleen. Arabayı düzgün servis yoluna kadar çamurlu sularla dolu gölcüklerde güçlükle ilerletti, sonra park edip içini çekti. "Yakında biraz yavaşlayacağını düşünüyor musunuz?"

"Bir gemi inşa etmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Bitty.

Tam güldü. Hiç kilisenin pazar derslerine giden biri olmamıştı ama o bile Nuh'un Gemisi göndermesini anlamıştı.

Bir an sessizlik içinde oturdular, sonra Bitty, "Biliyor musunuz," dedi. "Üstüme su damlalarının düştüğünü hissettiğime yemin edebilirim." Yukarı baktı ve arabanın tepesine dokundu. "Burası." Elini tam başının üstündeki bir noktaya koydu. "Burada bir delik var."

"Burada arkada da bir tane var sanırım," dedi Tam, bardak tutacağında olmasına rağmen kolasını nasıl etrafa sıçrattığını me-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rak ettiğini hatırlayarak. "Yalnızca küçük bir tane."

"Güzel havalar dışında üstü açılır arabalarla ilgili sorun da bu," dedi Colleen. "Sıcak ve rutubetli, sıkıcı ve güvenilmezler. Haydi ekip, treylerin içine girelim. En azından orada atıştırmalıklar var." Kapıyı açtı, koltuğunu öne çekti ve Tamara'nın çıkmasına yardım etti. Bitty diğer taraftan çıktı ve ikisi de kapılarını çarpıp kapatarak treylerin kapısına koştular.

İçine tırmandıklarında treyler inanılmaz karanlık, nemli ve soğuktu.

"Burası," dedi Colleen karanlıkta, "daha iyi değil mi?" Kuru bir kahkaha attı ve perdeleri açarak tabelanın yanıp sönen neon parlaklığının içeri girmesine izin verdi, sonra da "Buralarda bir yerde birkaç mumum var," dedi. "Floransa'daki müzayededen aldığım o oymalı kutunun içindeydiler." Etrafa dokundu. "Buldum." Ve bunları küçük formika masanın üstüne yerleştirmeye başladı. "Şimdi tek ihtiyacımız kibrit." Kaşlarını çatıp etrafına bakındı ve sonra, "Tam?" dedi.

"Ben..." diye başladı Tam tereddütle. Sonra başıyla onayladı. "Sanırım bir çakmağım var, bekle." Onu bulana kadar çantasını karıştırdı, sonra Colleen'e uzattı. Sanki mumları kendisinin yakması bir çakmağı nasıl kullanacağını ispatlar ve bu da kötü bir şey olurmuş gibi.

Önlerinde bir parlaklık doğduğunda treyler sıkışık olsa da hoş bir havaya büründü. Colleen bir karışık çerez paketi çıkardı ve masaya attı. "Yapabileceğimin en iyisi."

"Whipped var sende," diye önerdi Tam.

"Ne?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Whipped." Tam eliyle gösterdi. "Aşağıdaki yoldaki benzin istasyonundan aldığın."

"Ah evet." Colleen kalktı ve şişeleri masaya getirdi. Birinin plastik kapağını çıkardı ve ağzının içine fışkırttı. "Fena değil. Hiç fena değil." Onu Bitty'ye uzattı. "Denesene."

Bitty bunun neden iyi bir fikir olacağını bile sorgulamadı ve ağzını açıp içine biraz döktü. "Mmm. Nedir bu?"

"Çırpılmış krema ve yüzde on beş alkol."

"Olamaz!" Bitty biraz daha aldı.

"Deneyebilir miyim?" diye sordu Tam. Sanki onu daha önce yüz kere denememiş gibi.

Colleen sanki kabalık yaparken yakalanmış gibi utanmış göründü. "Üzgünüm tatlım ama bu alkol. O kadar sert değil ama yine de öyle. Bu benim açımdan sorumsuzca olur. Ama Bitty'yle ben hemen kaldırıyoruz."

"Kim demiş?" Bitty bir ağız dolusu daha aldıktan sonra, "İzin ver biraz alsın," dedi. Yutkundu. "Tanrım, sanki sen hiç küçük yaşta içmemişsin gibi!"

"Doğru," diye istemeye istemeye kabul etti Colleen. "Ama benim onun iyiliğini düşünüyor olmam gerek."

"Ve burada Ron Jeremy'nin* topraklarının gölgesinde sıkışıp kaldığımızdan, gevşemek ve biraz eğlenmek tamamen onun iyiliği için." Bitty şişeyi Tam'e uzattı. "Son kararı veriyorum. Devam et."

Tam, Colleen'e baktı, o da başını sallayarak onayladı ama başını hafifçe başka tarafa çevirdi. "Ben bir şey görmedim."

* ABD'li yetişkin filmleri oyuncusu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, çünkü fındıklı olanı açmakla meşguldün," dedi Bitty. "Hallet şunu!"

Kırk beş dakika sonra Colleen, Tamara'yı dikkatle izleme kararını unutmuş gibiydi ve birlikte vanilya şişesinin sonuna kadar gelmişlerdi. Öyle ki fındıklı olan biraz hafif bile gelmişti. Yağmur, gökten atılan bozuk paralar gibi tepelerine şiddetle yağmaya devam ediyordu.

"Bu gece buradayız gibi görünüyor," dedi Bitty.

Colleen ona baktı. "Sarhoş olduğumuz için mi yoksa Nuh'un İntikamı gökten yağıyor diye mi?"

"Şey... ikisi de. Daha çok sarhoşluk kısmından muhtemelen."

Normalde Tamara oldukça dayanıklıydı ama bu şey onu da etkilemeye başlamıştı. Yine de hiçbir şey söylemedi. Colleen'in içindeki küçük, mantıklı kısmın dışarı çıkıp dükkânı kapatmasını istemedi.

"Yorgun olan var mı?" diye sordu Colleen.

"Ben değilim," dedi Bitty.

Tam de başını iki yana salladı. "Ben de değilim."

Colleen saatine baktı. "Daha dokuz. Bu gerçekten uzun bir gece olacak."

"Bir oyun oynasak?"

"Cesaret için çok fazla fırsat göremiyorum ben," dedi Bitty.

"Evet, hem o, hem de sen ne zaman yapmaktan hoşlanmayacağını hissettiğin bir şeyle sana meydan okunsa hep yan çiziyorsun."

"Hayır! Şey, evet, ama bana hep çıplak bir halde erkekler yatakhanesinin kapısını çalmak gibi şeylerle meydan okunuyordu."

Tam güldü. "Bunu yaptın mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, yapmadı," dedi Colleen.

"Ama Colleen yaptı." Bitty kahkahayla hafifçe arkaya devrildi. "Bunu gerçekten yaptığına inanamamıştım."

"Evet yaptım. Aslında bu meydan okumadan bir de randevu kapmıştım."

"Ya, yok artık. Bir çocuğun kapısını çıplak çıplak çaldın ve sana çıkma mı teklif etti? Hayret verici."

"Neyse!" Colleen saçını arkaya attı. "Esas mesele, hangi oyunu oynayacağız? Bir tür kart oyunu falan getirmiş olmalıydım."

Sonunda Tamara konuşana kadar hepsi bir an düşündü. "Ben Hiç Asla oynayabilirdik."

"Tamam, ben varım. Kim başlıyor?" Colleen bir elini havaya kaldırdı.

"Ben başlarım," dedi Tam. Sıkıcı olmayan ama başını derde de sokmayacak bir soru için kafasını yordu. Bunun iyi olmasını da istiyordu. Colleen'le Bitty'nin hikâyelerini dinlemekten hoşlanmış da gibiydi. "Ben hiç asla… bir yabancıyla öpüşmedim."

Colleen kaşları kımıldamayan ve göz temasından kaçınan Bitty'ye baktı. Bitty başparmağını indirdi ve boğazını temizledi. "Ve devam ederken…"

"Hayır, ona anlatmalısın!"

"Anlat bana!"

"Bu bir meydan okuma bile değildi. Ben sadece… Şey, bir keresinde barda arkamda birinin durduğunu hissettim ve onun erkek arkadaşım Blake olduğunu düşünerek arkaya yaslanıp onu öptüm… Ama Blake değildi. Hiç tanımadığım biriydi ama en azından seksiydi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve güzel öpüşüyordu demiştin."

"Evet ama Blake kadar iyi değil."

"Aman Tanrım!" dedi Tam. "Blake kızmış mıydı?"

"Bunun çok komik olduğunu düşünmüştü. Öptüğüm kişinin o olmadığını anladığımda yüzümdeki ifadeyi seyretmiş. Görünüşe göre hissettiğim kadar dehşete düşmüş gözüküyormuşum."

"Yüzün *parlak* kırmızıydı. Ve o yer morötesi ışıkla aydınlatılmış olduğundan, en az bir ıstakoz kadar kırmızı olup olmadığını anlamak imkânsızdı."

Bitty başını iki yana salladı ve onun burnunun ucunu çimdikledi. "Evet, hoş zamanlardı."

"Tamam Bitty, senin sıran."

"Ha. Tamam." Başını hafifçe Colleen'e doğru yatırdı. "Ben hiç asla Cadılar Bayramı'nda kaybolup trombon kostümlü bir grup insanla iki saat dans ettikten sonra bulunmadım."

"Aman Tanrım, *niyetim* kaybolmak değildi!"

"Evet öyleydi! Çok kızgın bir şekilde fırlayıp çıkmıştın," dedi Bitty, sonra Tamara'ya baktı. "Sana bir tavsiye, sakın Baltimore, Fell's Point'te Cadılar Bayramı için dışarı çıkma ve bir hiç için kızıp Madonna gibi giyinmiş bir halde gezinerek kaybolma."

"Çıktığım çocuk kaba bir yorum yaptı..."

"Hayır, yapmadı!" diye ciyakladı Bitty. "Sonra onu yanlış duyduğunu kabul ettin."

"Peki, neyse. Kaba bir şey söylediğini sandım. O yüzden de dışarı fırladım. Ve. Evet. Anında kayboldum. Cep telefonlarından önceki bir zamanda hem de. Ve ancak saatler sonra bulundum. Belki arkadaşlarım biraz daha iyi olup beni daha erken bulsalar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı ben de Justice League karakterlerinin dağıttığı bedava içkileri kabul etmeye başlamak zorunda kalmayacaktım."

"Kendini aptal yerine düşürdü. Buradaki ders Tamara, içkinin seni mantıksızlaştırabileceği ve kaybolmana neden olabileceği. Ve trombon kostümü içindeki bir adama hareket çekerken çekilmiş bir fotoğrafını en yakın arkadaşına şantaj malzemesi olarak verebilir."

Tamara gülümsedi. Bu yolculuktan çok endişelenmiş ve babasının onu buraya getirmesine çok kızmıştı ama şimdi burada, hayatında tanıdığı en harika kızlarla oturuyordu. Instagram ispiyoncusu olanı değil de, bu Colleen'i uzun zaman önce tanımış olmayı dilerdi. Sorunlarının bazılarıyla gitmek için ona sahip olmak iyi olurdu.

Belki de hâlâ çok geç değildi....

"Tamam, *benim* sıram."

Birkaç tur geçti ve yağmur daha da şiddetlendi. Tamara onların eski hikâyelerine güldü, önce gerçekten bunlardan keyif alarak. Sonra onların birbirlerine sahip olmalarını ve kendinin sonuçta tüm bu en iyi arkadaş deneyimlerini paylaşacağı kimsesinin olmamasını aptalca, çocukça kıskanır hale gelerek.

Sonunda, başka bir şey kalmayınca, Tamara omuz silkti ve "Ben hiç asla yakın bir zamana kadar çıkıyor olduğum kişinin gerçekten beni aldatan bir pislik olduğunu göremedim."

İki kadın da ona baktılar.

"Vince seni aldattı mı?" diye sordu Colleen. Tamara onun Vince'in adını hatırlamak için zaman ayırmasının çok güzel olduğunu düşündü ama aynı zamanda bu bir israfmış gibi hissetti. Vince bir israftı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ya."

"Çok üzgünüm tatlım."

Bitty bir parmağını indirdi.

"Dur, ne?" dedi Tam.

Bitty ağzına biraz daha Whipped fışkırttı ve başıyla yavaşça onayladı. "Kocam beni aldattı."

Colleen hiçbir şey söylemedi.

"Benim sıram değil mi?" diye sordu Bitty. "Ben hiç asla eşcinsel olmayan bir adamla evlenmedim."

Tamara'nın gözleri bozuk para kada irileşti ve Colleen'den de bir, "Oha! Ne?" geldi.

Bitty tekrar başıyla onayladı. "Ya. Kocamı başka bir adamla bastım. Bir yıl önce ayrıldık. Bugün buradayım işte."

"Öyleyse sana Henley's'te rastladığımızda..."

"Hiç iyi değildim. Muhtemelen çok geçmeden de ölecektim." Yüzündeki ifade bunu doğruluyordu. "İşte, demek istediğim, ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım, anlatabiliyor muyum? O gün ata tekrar binmeyi ve *iyi* olmayı denedim. Yalnızca basit bir şekilde yaşamaya devam etmeyi. Şehirde, aslında şehrin biraz dışında, küçük bir dairem var. Ve orada bir lider olarak konumumu kaybettiğimi biliyordum ama yine de gelecek seneyi etkinliklerin, galeri açılışlarının ve tüm bunların düzenlenmesinin bir parçası olmak için elimden geleni yaparak geçirecektim."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Tamara. "Üzgün müydün ya da..."

Bitty derin bir nefes aldı. "Son derece yalnızdım. Tüm yetişkinlik yıllarımı bu hayatı parça parça birleştirmeye harcamıştım ve o şimdi kurtarılamayacak şekilde tuzla buz olmuştu. Beni bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kez, güzel bir garson kızla aldatmış değildi ki. Bu çok büyük ve travmatik bir şeydi ve ne yaparsam yapayım bu gerçek hiçbir yere gitmeyecekti. Bu yüzden. Evet. Kendimi umutsuz hissettim ve tek başıma kaldığımda çok daha kötü oldu. Üzgünüm, tüm bunları söylememeliyim, özellikle de senin önünde Tamara."

Onun düşündüğünün aksine tüm bunlar Tamara'nın kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. "Hayır, lütfen. Bundan etkilenmem. Sadece devam et. Bunun hakkında konuşmaya ihtiyacın var." Okuldaki rehberlikçinin ona hep söylediği kelimeleri papağan gibi tekrarladı.

Bitty ufak bir gülümsemeyle devam etti. "Niyetim umut kırıcı olmak değil ama eve, içinde neredeyse hiçbir şey olmayan o küçük daireye dönmek ve onu bir yuva gibi hissettirecek duygusal hiçbir şeye sahip olmamak... Şey bu berbattı. Ama oradan ayrılmak da istemiyordum. Ayrıldığımda hakkımda konuşuluyordu ve bana gösterilen sahte gülümsemelerin sırtımı döndüğüm anda yüzlerinden silindiğini neredeyse hissedebiliyordum. Kazanamazdım. Yapabileceğim tek şey başka yere taşınmak ve yeniden başlamaktı. Ama hiçbir yerde bağlantım yoktu. Hiçbir yerde hiç kimseye. Ve şimdi dışarı çıkmak ve randevulaşmak… Ee..."

O konuşurken Colleen onu dikkatle izliyor ve şu Colleen şeyini yapıyordu: Hepsini anlıyor, nasıl hissettiğine karar veriyor, bu hisleri bir kenara koyuyor ve üzgün insanın nasıl hissettiğine bakıyordu. Sonra da kendi hislerini bunun üzerine yeniden değerlendiriyordu.

"Ama ne var biliyor musunuz," dedi Bitty ikisine birden, ama devam etmeden önce Tamara'nın gözlerinin içine baktı, "haya-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tımda hiç olmadığım kadar umutsuzdum. Bir insanın benim durumumda hissedebileceğine inandığım en berbat halde hissediyordum. Ama arada ne olmuş olursa olsun şimdi burada, bunun diğer tarafındayım. Lew'la olmadığım için seviniyorum. Ölmediğim için seviniyorum. Hayatıma devam edebileceğim için seviniyorum."

Tamara başını salladı. Şimdi aralarındaki sessizlik ve dışarıdaki kargaşa, dürüst davranmak istemesine neden oluyordu. Neler olduğunu anlatmak. Ne zaman bir şey itiraf etmesi gerektiğinde yaptığı gibi bunu da hızlıca söyledi. Sanki bir yara bandını çeker gibi.

"Evden ayrıldığımda, beni aldatan aptal erkek arkadaşımı tatmin etmeyi kabul ettim. Ve o bunu kaydetti. Ve ben ilk başta bunu anlamadım. Ve şimdi bu bütün internette dolaşıyor."

Bu onların yüzüne atılan bir başka tokattı. Colleen bir anda çökerken Bitty de meraklı *olduğu kadar* endişeli de görünmemeye çalışıyormuş gibi gözüküyordu.

Tam başını salladı. "Bu içimi kemiriyor ve bunu yüksek sesle söylemem gerekiyormuş gibi hissettim. Ne kadar kötü olduğunu *biliyorum*. Tam bir aptal olduğumu *biliyorum*. Ve..."

Tamara ellerine bakarak konuşuyordu ama birden Colleen'in kollarını ona sarmasıyla lafı yarım kaldı. Başta ne yapacağını bilemedi ama sonra Colleen ona sıkıca sarıldığında boğazında bir yumru hissetti. Tamara gerçekten de yine ağlayacak mıydı? Son birkaç haftadır *bunu* ne kadar da çok yapıyordu.

Garipti ama son birkaç haftadır son birkaç yılda olduğundan daha mutluydu. Ve olabilecek en kötü şeylerin bazıları hep bu iki hafta içinde olmuştu. Özellikle de St. Augustine'deki gece.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamara varılabilecek en aşağı noktayı kafasında hep bir kuyu olarak canlandırmıştı. Soğuk, karanlık, cıvık, nemli bir kuyu... Bu yüzden Vince ya da başka biri -daha çok da kendisi-tarafından itilerek ne kadar uzun süredir bu kuyuya düşmekte olduğunu bilemese de bu yolculukta kesinlikle dibe vurmuştu. Ama şimdi, sonunda o pis ve nemli zemine ulaşmış ve bir anahtar bulmuş gibi hissediyordu. Onun için biraz mutluluğun kapısını açabilecek bir anahtar. Tek yapması gereken o kuyudan yukarı tırmanarak çıkmak ve çıkarken kayıp düşmemekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Colleen

"Tanrıiiim," diye tiyatrovari bir sesle fısıldadı Colleen, Bitty'ye, dışarı çıkıp Tamara'yı treylerde uyurken bıraktıklarında. "Şu zavallı çocuğun neler yaşadığına inanabiliyor musun?" Bariz şekilde çakırkeyifti. Bariz şekilde.

Ama Bitty oldukça ayıktı. Ve ona katıldı. "Çok korkunç."

"Onu kurtarmamız gerek."

"Nasıl?"

"Sen," Colleen bir parmağını Bitty'nin göğsüne bastırdı, "sen onu evlat edinmelisin."

Bitty bir kahkaha attı. "Ben... Ben onun evlat edinilmeye uygun olduğunu sanmıyorum."

"Siz kızların ne kadar eğlenebileceğinizi bir düşünsene! Birlikte kızsal şeyler yaptığınızı; alışverişe, maniküre gittiğinizi; zilyonuncu kez *Neşeli Günler*'i seyrederken abur cubur yediğinizi bir dü..."

"Colleen."

"Evet?"

"Kulağa sanki asıl sen onunla ne kadar eğlenebilirsin diye düşünüyormuşsun gibi geliyor."

Öyleydi. Öyleydi, öyleydi, öyleydi. Ama onu gammazlamış olması Tam'le aralarında hep küçük bir dargınlık sebebi olarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalacak mıydı? Bu hep aklındaydı ama konuyu açmak istememişti. Diğer yandan Tam'in onlara büyük sırrını açıklayışı aralarında bir güven duygusu oluşturmuştu. "Ben... Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Teyzeler ve amcalar yetersiz kardeşlerinin sorumluklarını hep böyle üstlenirler. Çocuğun iyiliği için ne olursa yapmalısın, öyle değil mi? Kevin'ın ağabeyinin buna itiraz edeceğini düşünüyor musun?"

"Bilmem," dedi Colleen dürüstçe. Chris'in bu yükü başkasının omuzlarına yüklemekten fazlasıyla mutlu olacağından hiç şüphesi yoktu. Ama gururunun, başarısızlığını bu şekilde kabullenmesine izin vereceğinden o kadar da emin değildi. Bu yüzden sırf itibarını korumak adına Tamara'ya tutunarak ona her geçen gün daha fazla zarar verebilirdi.

Tamara'nın her zaman evde olması gerçekten nasıl bir şey olurdu? Bu Colleen'in onunla ilk karşılaşması falan değildi ama bunun Tamara'nın onu *sevmiş* olduğu ilk sefer olması anlamlıydı.

Diğer yandan bu, Colleen'in onu her bakımdan tanıdığı ilk seferdi. Bundan önce nasıl gerçekten onunla ilgili kesin bir kanıya varabilmişti ki?

Şimdi Tamara'yla daha çok konuştuklarından ve onu gerçekten daha iyi tanımaya başladığından, şimdiden hafta sonu ziyaretlerini, belki New York'a bir seyahat düşünüyordu. Ve evet, eğer Tamara *Neşeli Günler*'i izlememişse bir film ve patlamış mısır gecesi yapabilirlerdi.

Belki Colleen'in hayatındaki her şey, her tesadüf, her belirsizlik, Kevin'la olanlar ve Julia'yla tanışması; belki tüm bunlar, Ke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vin'la ikisinin iyi ve güçlü bir birlik olduklarını ve kendi öz çocuklarının yanı sıra bu sorunlu çocuğu da yetiştirmelerine yardım edecek sevgi ve güce birlikte sahip olduklarını ispatlayan büyük bir tasarıydı. Belki de bu yüzden hiç başka bir çocuğa, Colleen'in çok arzu ettiği bir kıza, sahip olamamışlardı çünkü bu kız zaten orada bir yerde, onların kendisini bulmalarını bekliyordu.

İnancı çok güçlüydü ama tezinin tam şu anda öyle olacağından emin değildi. "Sesim nasıl geliyor?" diye sordu Bitty'ye. "Sence Kevin'la, içtiğimiz şeye rağmen mantıklı bir konuşma yapabilir miyim?"

Bitty bunu düşündü, bir an sonra, "Bence söyleyecek önemli bir şeyin var ve şu anda bunun iyi bir fikir olduğuna tamamen inanıyorsun," dedi. "Ve evet, çakırkeyifsin. Ama sarhoş gibi gelmiyor sesin. Yani evet, onu ara. Onun ne söyleyeceğini gör."

"Yapacağım."

Bitty başını salladı. "Ben treylere geri gönüyorum."

"Bitty."

Bitty durdu ve arkasını döndü. "Evet?"

"İçeride o şeyden biraz daha var mı?"

Bitty bir bakş attı. "Birkaç şişe."

"Güzel." Colleen rahat bir nefes aldı. "İhtiyacım olacak."

İki dakika sonra fikrini Kevin'a aktarıyordu. Ufak ufak giriş yapmadan, konuya zemin hazırlamadan anlatmaya başlamıştı. Bu konuda çok güçlü hisleri vardı ve tek ihtiyacı olan bunu Kevin'a iletmekti.

"Tatlım," dedi Kevin. "Bir buçuk hafta önce buradan ayrılırken onu yanında götürmekten ödün patlıyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum. Ama o zaman onu gerçekten tanımıyordum. Bir insan olmaktan çok bir adı vardı. Şimdi onu tanıdığımda Kevin, o öyle savunmasız ki. İhtiyaçları öyle çok ki. Chris'le kalırsa neler olacağından korktuğumu söylemeliyim sana."

Hattın diğer ucunda uzun bir nefes alış duyuldu. "Bu doğru, Chris'i asla Yılın Babası olarak seçmezdim."

"Jay'i düşün," dedi Colleen. "Onun kendine saygısını ve güvenini korumak için kaç kez ne kadar dikkatli davranmış olmamız gerektiğini düşün. Bu kız için bunu kimse, bir kez olsun bile yapmadı. Ama çok geç değil." Video hikâyesini ve gelip Colleen'le yaşamazsa Tamara'nın muhtemelen nasıl zorlu bir hayata döneceğini düşündü. Bu bataklığa geri dönerse, tüm bu ilerlemesinin, açılmasının ve duyguları hakkında konuşmasının bir hiç uğruna olacağını düşünmek korkunçtu.

"On altı yaş senin düşünebildiğin kadar büyük değil," diye belirtti Kevin ve Colleen onun, bir fikrin olumlu ve olumsuz taraflarını ciddi şekilde değerlendirirken yaptığı gibi kafasını kaşıdığını biliyordu. "Önümüzdeki yolda daha bir sürü şey var. Eğer bunu yaparsak ve bu yol zorlaşırsa öylesine vazgeçemeyiz."

"Yol daha önce zorlaştı ve ben vazgeçmedim," dedi Colleen. "Jay'in dükkân hırsızlığı dönemini unutma."

"Sports Authority'den golf sopası şeklinde ufak bir kalem. Bunu bir hırsızlık dönemi olarak değerlendirmekte zorlanıyorum."

"Yani buna göz yumuyorsun."

"Hayır!"

"Biraz bile mi?"

"Hiç."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kalem hırsızlığına göz yummuyorsun ama mesela, on altı yaşındaki bir kızın uyuşturucu madde kullanmasına göz yumuyorsun."

Kevin içini çekti. "Bunu böyle ifade etmezdim, hayır."

"Al işte." Colleen o göremese de omuz silkti. "Biri büyük olasılıkla diğerinden daha zararlı olabilir ama doğru doğrudur, yanlış da yanlış ve biz doğruyu cesaretlendiriyor ve yanlışa da müsamaha göstermiyoruz. Değil mi?"

"Açıkçası biraz konudan koptum."

"Bu iki eyleme de göz yumamayız."

"Doğru."

"Bu iki eylem de başımızı ağrıtırdı."

"Evet."

"Yani... şimdi. Bunun kolay olacağını falan söylemiyorum. Sadece, onu üstlenmekten başka ne yapabiliriz bunu gerçekten anlamadığımı söylüyorum. Başı dertte. Onu kurtarabiliriz."

"Jay üstünde kötü bir etkisi olacak mı?"

Colleen bunun üzerine düşünmüştü. Bu onun öncelikli endişesiydi. İstediği son şey çocuğunu herhangi bir tehlikeye maruz bırakarak düzgün giden her şeyi bozmaktı.

Ama gerçekten de, Tamara'nın doğası gereği suçlu oluşundan değil, sıkıntı ve yalnızlık nedeniyle böyle hareket ettiğini düşünüyordu. Biraz -hayır, çok- sevgi ve ilgiyle bu tavır hiç şüphesiz kontrol altına alınabilirdi.

Ve Colleen, Tamara'ya, parmağının ucu bile belirlediği *o* özel çizgiyi geçerse bunun çok sert bir cezayla son bulacağını kesinlikle belirtecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben Jay üzerinde iyi bir etkisi olacağını düşünüyorum," dedi Colleen. "Ve karşılıklı. İkisinin de daha önce hiç kardeşi olmadı. Yetişkinler zıvanadan çıktığında evde bir akran olmasının nasıl bir his olduğunu görmeleri güzel olabilir."

"Ben asla zıvanadan çıkmadım."

Colleen kendi kendine gülümsedi. "Kablolu televizyon şirketiyle görüşmeyi neden benim üstlendiğimi hatırlıyor musun?"

Kevin duraksadı. "Onlar salaklar."

"Yani var mısın?"

Uzun bir duraklama oldu. Bu ondan çok fazla şey istemekti. Diğer yandan Tamara onun kanındandı. Kevin için Colleen'den daha az düşünecek şey olmalıydı. "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Eminim."

"Bu konuşan sadece şarap değil, değil mi?"

"Ne şarabı?"

Kevin güldü ama nazikçe. "Belli ki beni aramadan önce içtiğin şarap."

"Kevin, yemin ederim, bir yudum bile şarap içmedim. Ve evet, bundan gerçekten gerçekten eminim. Sen ne düşünüyorsun?"

O tanıdık uzun uzun nefes alış... Kevin bu işte vardı. "Chris'le konuşacağım."

"Sadece bunu yaparken, onun berbat bir baba olduğunu söylemediğimizi belirtmeye dikkat et."

"Ama öyle."

"*Biliyorum* ama o sadece bu işte çok kötü diye bunu üstlenmeye çalıştığımızı düşünürse sırf bir şey ispatlamak için onu elinde

tutacaktır. Yine de dünyanın en kötü babası olması dışında hiçbir şey kanıtlayamayacak."

Kevin'ın konuşmaya başlamadan önce başıyla onayladığını gözünün önüne getirebiliyordu. "Anladım. Ve katılıyorum."

"Tamam. Ve Kevin?"

Duraklama. "Evet?"

"Bir şey daha."

Daha da uzun bir duraklama. "Ne olduğunu sormaya korkuyorum."

"Hayır, bu *iyi* bir şey."

"Tamam." Kevin kıkırdadı. "Yolla bakalım."

"Seni seviyorum," dedi Colleen ve birden gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Seni gerçekten, gerçekten seviyorum. Hayatımda olduğun için ne kadar minnettar olduğumu sana anlatamam bile."

"Oo bebeğim, ben de senin için aynı şeyi hissediyorum. İki katı."

Colleen gülümsedi ve başını eğdi. "Gerçekten mi? Hiç başka biriyle evlenmiş olmayı dilemedin mi?"

"Asla," dedi Kevin kesin bir şekilde. "Hiç, asla."

"Teşekkürler,"

"Artık eve gel, tamam mı? Seni özlüyorum. Seninle evlenmiş olmaktan ne kadar mutlu olduğumu göstermek istiyorum sana."

***

Ertesi sabah hava, sadece çok fazla yağmurdan sonra görünen türden bir parlaklıktaydı. Her şey taze, berrak ve pırıl pırıldı. Yolculuğun iş tarafı büyük bir hayal kırıklığı olmuş gibi hissetse de Colleen'in içini bir iyimserlik kapladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O yüzden yiyecek içecek almak için Piggly Wiggly'de durduklarında, iki yanı dükkânlarla dolu caddede bir ikinci el dükkânı görmesi ona çok fazla umut vermedi ama uzun zaman önce kendine böyle bir fırsatı asla bırakmaması gerektiğini öğretmişti çünkü müthiş servetlerin hiç beklenmedik yerlerde bulunduğuna dair garip hikâyeler duymuştu. Belki de burada arkasında Bağımsızlık Bildirgesi'nin bir kopyası olan şu *Dayan* yazılı poster ya da bir kedi tablosu vardı. Asla bilemezdiniz.

Elbette daha içeri adım atar atmaz aslında bildiğini hissetmişti. Burada hiçbir şey olamazdı. Her yerdeki ikinci el dükkânları gibi kokuyordu ve ön vitrinler -genellikle en çok gurur duydukları şeylerin göstergeleri- yorgun Madame Alexander koleksiyon bebekleri ile American Girls Compatible aksesuarlarından (geçen birkaç yılda çok değer kazanmış gerçek Amerikan Girls aksesuarlarına karşı) oluşuyordu.

Uzun beyaz saçlı, eski ama şık kıyafetler içindeki yaşlı tezgâhtar kadın, Amerika'daki herhangi bir yerdeki bir ikinci el dükkânının tezgâhında duruyor olabilirdi. Colleen sanki onu milyonlarca kez görmüş gibi hissetti. Kadın o içeri girdiğinde gözlerini bile kaldırmadı ve onun öylesine, "Sadece bakıyordum," dediğini zar zor duydu.

Colleen etrafta biraz dolaşarak eski karton ciltli kitapları ve yıpranmış sallanan sandalyeler ile çökük mobilyaların olduğunu bölümü geçti. Tüm bunların ortasında, sağdaki bir bölümde bir yığın daha küçük ıvır zıvır vardı. 5 dolara, Colleen'in 45 dolar ettiğini bildiği ama treyleri kokutmaya değmeyecek eski bir gaz tenekesi ve gerçekten çok güzel bir ayna olabilecek eski, süslü

bir tel kapı. Üzerindeki fiyat 11 dolardı. Buna 70 dolar civarında ayna takacak ve belki de 200 dolara satacaktı. Tabii ondan ayrılabilirse, yani. Bunu kendine saklaması çok muhtemeldi. Gerçekten muhteşemdi.

Gidip kapıyı kaldırdı ve tezgâha doğru ilerlerken -dışarı bir kapıyla çıktığında Bitty ve Tamara'nın yüzlerini hayal etmeye çalışarak- kapının alt tarafı dantel bir masa örtüsüne takıldı ve masanın üstündeki her şey yere döküldü.

"Üzgünüm!" diye seslendi tezgâhtara. "Şimdi topluyorum." Yerdekileri toplamaya başladı, pirinç şamdanlar, kopmuş kostüm mücevherleri, mucize eseri kırılmamış olan bir Fiestaware kâse. Ama eline içinde aletler olan kirli bir kilitli poşet geçince durakladı. Zaman zaman böyle bir poşet içindeki gerçek bir gümüş parçası olabiliyordu ve bu üzerindeki 4 dolarlık fiyat etiketine değerdi.

Poşeti açtı ve parçalara bakmaya başladı. Her biri aynı desendeydi. Önde ve arkada oyulmuş güller. Colleen birini çıkardı. Kararma vardı. Yani ya gümüş kaplama ya da -lütfen Tanrım- gerçek gümüşlerdi. Bir damga bulmayı umarak bakmak için birinin arkasını çevirdi ve işte oradaydı.

Telefonunu çıkardı ve Google'da birkaç değişik tarif arayarak sonunda onu buldu: Schofield Sterling'ten Baltimore Rose, 1905. Tam bir set ya da buna yakın.

Turnayı gözünden vurmuştu.

Kapıyı neredeyse unutarak -bulduğunu alıp mümkün olduğunca çabuk oradan gitmek istiyordu- tezgâhtarın yanına gitti ve satışın kasaya kaydedilip hesap makinesi çıkarılarak yirmi dört

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sentlik verginin hesaplanması görünüşte sonsuza kadar sürerken kalbi çarpmasına rağmen sakin ve hiçbir şey olmamış gibi durmaya çalıştı.

Sonunda fatura uzatıldı ve Colleen dışarıdaki Carolina güneşine fırlayıp derin bir nefes aldı. Alışveriş merkezinin arkasında rüzgârda sallanan ağaçlardan, ağlarından damlalar sızan Japon sarmaşıkları sallanıyordu. Colleen sanki onu tebrik ediyorlarmış gibi hissetti.

Az önce yolculuğun masraflarını on kez çıkarmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Bitty

Geçen gece sıkıntılıydı. Özellikle de Colleen ve Tamara için. Yağmurda mahsur kaldık ve sadece mum ışığı ve birkaç şişe alkollü çırpılmış kremadan başka bir şey olmadan treylerde takılmak zorunda kaldık. Bunların nasıl işe yaradıklarından pek emin değilim, yine de çırpılmış kremanın beni bu kadar hızlı doyurması iyi bir şeydi (lisede gerçekten de Reddi Whip diyetine başlamak gibi bir fikrim vardı çünkü doyurucu ve tatmin ediciydi). Ben hemen hemen hiç içmedim ama bu ikisi kendilerini kaybettiler. Şimdi, bu şeyin bir şişesi, diyelim ki bir şişe şarap ya da iyi bir votka miktarıyla nasıl karşılaştırılır bilmiyorum ama görünüşe göre oldukça güçlü.

Ve bu sabahki hallerine bakılırsa uzun süren bir etkisi var. Sadece şimdi araba hareket ederken arkada iyi olduklarını umuyorum çünkü Colleen'in ihtiyacı olan son şey yeni eşyalarının üstüne kusmak.

Neyse, sonunda direksiyona ben geçtim çünkü Colleen bu yolculuğu bitirmek konusunda çok gergin ve ne kadar fazla kilometre uyursa o kadar iyi. En azından baştaki plan buydu.

Ama işte şu var. Evliliğim ve Blake durumunu maalesef aptalca idare edişim üzerine Colleen'le yaptığımız konuşmaları düşünüyorum. Tanrım, amma da çocukmuşum! Kontrol edilemez, şı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

marık, bencil. Ve devamı da var, onun terk edişi üzerine kendime acımam, karanlıkta yürürken dolandığım bir örümcek ağı gibi üstüme yapışmıştı. Bundan kurtulmak için ne yapacağımı asla bulamadım.

Tabii ki yıllar boyunca onu düşündüm. Çok, çok defa. Seni her zaman şiddetle isteyen, hayatının büyük aşkını dönüp düşünmeden benimki gibi platonik bir evliliğe sahip olamazsın. Blake... Gidene kadar onun tarafından mükemmel şekilde sevildiğimi hissetmiştim. Onun endişeleneceği o kadar ciddi şey varken bunu nasıl da kendi sorunum haline getirmiştim. Colleen bu konuda haklıydı, bana bunu göstermeye çalışmıştı ama ben onu duyacak durumda değildim. O zaman da, şimdi de. Zavallı ben. Düşünebildiğim tek şey buydu.

Sahiden de, sonuç olarak yaşadığım tüm o korkunç endişe ve öfkeyi muhtemelen hak ettim.

Araba kullanırken ve şerit çizgileri arabanın altından akıp giderken kafamda birbirini kovalayan düşünceler bunlardı, ta ki Florida/Georgia şeridinden sonra bir ara, neredeyse Savannah'tayken Blake'le birlikte ailesinin evini ziyarete gittiğimiz ilk ve tek seferden hatırladığım -bu nasıl oluyorsa- çıkışı görene dek.

Hatırladığım kadarıyla ev otoyoldan o kadar da uzak değildi ve yalnızca birkaç dönüş vardı ama yine de o ikisi arkada uyuyorken ve ancak eve çok yaklaşmışken uyandırılmayı beklerken, çıkıştan sapmak çılgınca bir bencillik olurdu.

Ama ne olacaktı ki? Güzel bir gündü, güneş parlıyor ama yakmıyordu, arabanın üstü açıktı, hava berraktı ve bu hayatın fırsatıydı ve hadi kabul edelim, başka hiçbir planım yoktu. Bu

arabadan nerede ineceğimden bile hâlâ emin değildim. Kesinlikle başladığım yerde, Henley'de değildi ama belki bir araba kiralayıp, ne, sinsice beni çoktan persona non grata sayan yere dönebileceğim Lumbarton'da mı?*

Hayır, bir boşanma anlaşmam ve bir nakliye firmam -ki bu da artık tüm dünyanın benim evim olduğu anlamına geliyordu- olmadan Winnington'a dönmek istemiyordum. Araba kullanırken güzlerimi açık tutmam gerekiyordu -gerçek anlamı dışında metaforik olarak da- çünkü yoldaki herhangi bir yer yeni evim olabilirdi. Savannah? Charleston?

Lunville. Blake'in yaşadığı yer orasıydı. Tabela 50 kilometre uzaklıkta olduğunu söylüyordu. Treyleri çok sallamamak için nazikçe kenara çektim ve telefonumdan Google'ı açtım. Onun adını girdim ve işte oradaydı, hatırladığım gibi Akçaağaç Caddesi'nde çünkü biri gerçekten de Akçaağaç Caddesi'nde yaşadığında bunu unutmak zordur.

Bu göze alınacak çok kötü bir riskti. Gerçekten aptalca bir risk. Hiç şüphesiz evlenmişti ve belki de tanınmaz haldeydi. Belki de ben tanınmaz haldeydim. Belki de bu çok büyük ve uygunsuz bir görüşme olacaktı ama buna hazırdım. Bunun inanılması zor olduğunu biliyorum, utanç verici durumlarda asla soğukkanlı olamadığımdan (daha önceki kedi kurtarma fiyaskosunu hatırla) buna ben de inanmazdım ama bu sadece göze alınmaya değer o risklerden biri değildi; sadece öyle yapmam gerektiğini hissediyordum. Bu yüzden, görevimin doğruluğunu sorgulamadan arabayı sürerek ve yol tarifindeki dönüşleri birbiri ardına takip ederek sonunda, belli belirsiz tanıdık gelen, ferah verandalı, koyu

* İstenmeyen kişi anlamındaki Latince tabir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mavi Viktoryen bir evin önünde kenara çektim, ön tarafta büyük, parlak ve siyah bir Ford 150 duruyordu.

Hayır, üniversitede sahip olduğunun aynısı değildi. Ama Blake'e tamamen uyuyordu. Onun olduğunu biliyordum.

Kalbim güm güm atıyordu ve dürüst olmak gerekirse bir yarım dönüp kaçmak istedi. Bu gerçekten de bir aptalın işi olabilirdi. Bunu biliyordum. Ama merak ağır basıyordu. Hiçbir şey olmasa da, bu uyandığında Colleen için iyi bir hikâye olacaktı, günlüğüm için de.

Arabayı park ettim ve bir parça kâğıt bulmak için torpidoyu karıştırdım. Bir çek kopyasının arkasına, "Bu Blake'in evi, birazdan çıkacağım," yazdım ve tabii ki Colleen'in asla eksik olmayacağını bildiğim ilkyardım kutusundan bir yara bandıyla direksiyona yapıştırdım.

Ve kapıya gittim.

İki kez çalmak zorunda kaldım ve neredeyse vazgeçip ayrılmak üzereyken -bir yarım bunu istedi, sanırım- kapı açıldı ve işte oradaydı.

Onu nerede olsa tanırdım diyeceğim bir durum değildi çünkü tıpatıp aynı görünüyordu. Onu tanımamak mümkün değildi. Yine de aynısı benim için de söylenebilir miydi emin değildim. Ve onun şaşkınlığı geçip de konuşana dek, büyük bir güvensizlik ve endişe içinde boğuluyordum.

Ona ne söyleyecektim? "Beni hatırlıyor musun bilmiyorum ama?.." mı diyecektim?

"Yok daha neler!"

"Öyle," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada ne halt ediyorsun sen?"

"Harika soru."

Arkama doğru arabayla treylere baktı ve kaşlarını çattı.

"Bu... Bu senin mi?"

"Şey, hayır, bir arkadaşın. Araba kullanıyordum ve senin şehrinin sapağını gördüm ve şey, seni düşünüyordum ve bir durup nasıl olduğunu görmeyi düşündüm sadece. Bilirsin, hayatın nasıl gidiyor, ne yapıyorsun... Çocukların var mı ya da..."

"İyiyim, tamirciyim, çocuklarım falan yok." Blake gülümsedi. "Ve bir milyon yıl geçse de bunun olacağı aklıma gelmezdi." Arkaya doğru bir adım attı. "Sen, şey, içeri girmek ister misin?"

"Tabii." Arkaya dönüp arabaya baktım. İyilerdi. Kimse onları kaçıracak değildi ya. "Bir dakikalığına gelebilirim sanırım."

Bana yol gösterdi ve su ikram etti çünkü markete gitmesi gerekiyordu ama henüz bunu yapmadığından elinde bir tek bu vardı. Suyu aldım. Şu anda zaten içebileceğim tek şey suydu. Hem bu, onun için de artı bir puandı, tanıdığım birçok zihnen az gelişmiş ama fazla boy atmış üniversite erkeği gibi saat öğleden sonra beşi vurduğunda bira içiyor olmadığı için sevinmiştim. Ya da sanki ona reçetesi yazılmış gibi gün boyu buzsuz Macallan 25 içen Lew gibi.

Kanepeye oturduk ve bilmediğim bir süre boyunca konuştuk, havadan sudan sohbet ettik. Aslında ne kadar az şey söylediğimiz düşünülürse sonsuza dek sürmüş gibiydi. Pazar sabahı haberleri de olabilirdi, bol bol konuşmadaki boşlukları dolduracak konu ve insanları ilgilendirecek hikâyeler ama özde çok bir şey yok.

Bir noktada treylerin kapısının kesin olarak hafifçe kapandığını duyduğumu sandım ama Tanrı'ya şükür kimse eve gelmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen'in bunu yapacağını hayal etmezdim ama dönüş yolundan her şeyi yapacak kadar usanmış da olabilirdi.

Böylece Blake'in hiç evlenmemiş olduğu ortaya çıktı, -kafamda kurduğum eski eş senaryolar iptal- her ne kadar iki yıl boyunca nişanlı kalmış olsa da. Bana hiç benzemeyen bir kadınla. Blake'in bir tipi yoktu ya da bir daha asla benim gibi biriyle birlikte olmak istememişti, bilmiyorum. Herkes gibi o da buluşmalara gitmiş, birkaç iş yaptıktan sonra kurduğu NASCAR bağlantıları sayesinde gerçekten iyi iş yapan kendi tamir ve kaporta dükkânını açmıştı. Erkek kardeşi Blake'in lisedeki sevgilisiyle evlenmişti -listeden çıkarılacak bir hayali senaryo daha- ve şimdi hemen yolun aşağısında oturuyorlardı ama Blake ebeveynlerinin evini almıştı çünkü onu orijinal ihtişamıyla restore etmek istiyordu ve bunu yapacak zamanı ve yeteneği vardı.

Hayır, hiç geri dönüp üniversiteyi bitirmemişti. Yapmış olabilirdi, kabul ediyordu. Hâlâ yapabilirdi. Ama şimdi buna ne gerek vardı ki? Harika bir durumdaydı. Buna ihtiyacı yoktu.

Üniversite pişmanlıklarının eğitimiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Üzgünüm," dedim ona annesinin o döndükten yalnızca üç ay sonra öldüğünü söylediğinde. "Sadece kaybın için değil, bu zaten belli, ama... Doğru olan tek şeyi yaptığın için seni cezalandırarak bu yolculuğu senin adına daha da güçleştirdiğim için üzgünüm."

Yine gerçek insanlar gibi konuşmaya başladığımızda havadan sudan sohbet acı acı haykıran bir duraksamaya ulaşmıştı.

"Seni bu kadar incittiği için üzgünüm."

Bir elimi kaldırdım. Neler yaşadığı belliyken benden hiçbir şey için özür dilemesini kaldıramazdım. "Lütfen. Cidden."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tamam, sen ne dersen, anlamına gelen evrensel işaret olarak kollarını iki yana açtı. Sonra gergin bir sessizlik oldu.

"Şey, sanırım ben gitsem daha iyi olacak," dedim ayağa kalkarak. "Bu çılgınca bir dürtüydü ama gerçekten sadece nasıl olduğunu görmem gerekiyordu. Gerçekten buralardaydım ve garip bir şekilde telefon numaranı değil ama oturduğun yeri biliyordum. Seni... Seni çok düşünmüştüm."

"Ben de." Burnuma dokundu ve bana baktı.

Ve birden tüm o tuhaflık dağılıp gitti. O küçük hareketle eridim. İlk hareketi yapan ben oldum, hiç düşünmeden -ve son zamanlarda hiçbir erkekle yakınlaşmış olmadığımdan tüm deneyimsizliğim ve özgüvensizliğimle- elimi ensesine kaydırdım ve onu öpmek için kendime çektim.

Neyse ki o da aynı şeyi istiyor gibiydi ve inan bana o an âdeta havai fişekler patladı. Cennetteydim. Yıllar boyunca yapılmış tüm hatalar, alınmış tüm kötü kararlar silinip gitmiş, geriye yalnızca sevgi dolu, tek bir gerçek kalmış gibiydi.

"Hadi yatak odasına gidelim," diye fısıldadı.

Yutkundum. "Tamam." Ama hareket etmek istemiyordum. Ellerinin bir saniye bile üzerimden çekilmesini istemiyordum. Dudaklarının benden bir santimden daha fazla uzaklaşmasını istemiyordum.

Başka hiçbir yere gidecek zaman yoktu. Harcanacak bir dakika bile yoktu. Tüm gün, tüm hafta ya da tüm yıl bizim olsa da harcanacak bir dakika bile yoktu. Zaten çok fazla zaman kaybedilmişti.

"Öyle inanılmaz görünüyorsun ki," dedi ve bakışlarını vücudumda gezdirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben..." Bir cevabım yoktu. Bir cevaba ihtiyacım da yoktu çünkü dudakları yine dudaklarımla birleşmişti.

Bunda çok iyiydi. Bunda her zaman gerçekten iyi olmuştu. Her zaman beni mutlu etmek için nasıl öpeceğini, bana nasıl dokunacağını biliyordu.

Bunu özlemiştim.

Ondan başkası yoktu. Ondan başkası asla olmayacaktı. Kimse beni onu kadar mutlu edemezdi. O zamanlar üç ay bekleseydim bu adam, bu mutluluk hep benim olabilirdi ama hayır, bencilliğim ve sabırsızlığım ikimizi de bundan çok uzun zaman uzak tutmuştu.

Şimdi bunu telafi etmeye başlamak için elimden geleni yapacaktım.

Bir erkeği, bir erkekle ilgili herhangi bir şeyi onu istediğim şekilde istememiştim hiç. Onunla her şeyi yapmak istiyordum, onun her istediğini yapan kişi olmak istiyordum. Her şeyin temelinde sanırım ona olan eksiksiz güvenim vardı. Kendimi onunlayken yalnız olduğumdan çok daha güvende hissediyorum. O benim yalnızken düşünmeye asla cesaret edemeyeceğim şeyleri düşünmeme izin veriyor.

Tüm bu düşünceler aklımda hızla yarışıyordu. Yıllardır aklımda olmalarına izin vermediğim düşünceler.

"Buraya gel," demeyi başardım. Başka bir erkekten asla istememiş olduğum bir şey daha. Ama bu erkekle her şeyi istiyordum. Onunla ilgili her şey daha fazla istememe neden oluyordu. Bu hep böyleydi. Kafamda böyle bir düşünce olduğundan değildi, buraya gelirken böyle bir karar vermemiştim ya da onu bir tür süper kahraman olarak hayal etmemiştim. Onun kim olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tam olarak biliyordum -sorunun da buydu, değil mi?- ama birbirimize yaklaştığımızda fiziksel çekim kontrol edilemiyordu.

Ona doyamayacağımı biliyordum.

Elimi uzattım ve bir an için parmaklarımız kenetlendi.

Sanki yoldaşlık gibi bir histi.

Bu işte, bu yolda birlikteydik.

Kollarını yüzümün iki yanına yaslayarak doğruca gözlerime baktı. Bunun üzerine midemde kelebekler uçuştu. Uzandım ve ellerimi yanaklarına koydum, avuçlarıma gelen sakalları sertti ama başparmaklarımın sürtündüğü elmacıkkemiklerinden şakaklarına doğru olan o yer yumuşaktı. O çok yakışıklıydı, buna hiç şüphe yoktu. Bunun hiç farkında değildi. Belki de onu seksi yapan şeylerden biri de buydu. Başka herhangi birinin sıkıcı bulacağı kadar klasik bir adamdı, tam da bir aşk romanından fırlamış gibiydi: köşeli çene, çenesinin ortada belirgin bir çizgi, koyu renk saç ve gözler, çıkık elmacıkkemikleri. Eğer onu tasvir etmeyi burada bırakırsan karşında onlarca benzeri olan bir televizyon yıldızı olurdu.

Ama sadece ona özgü detayları -dudaklarının karşısındaki insana memnun mu yoksa kızgın mı olduğunu söylemeyen kıvrımlı hattı, yorgun olduğunda hafifçe aşağı kıvrılan göz kenarları, kırık olan ama çok da belli olmayan burnu ve yanağının çenesine doğru yaptığı mükemmel açı ile hafif çarpık dişi- ekleyince eşi benzeri olmayan birine dönüşüyor.

Doğru insan onu yıllar önce tespit etmiş olsaydı, bugün muhtemelen bir film yıldızı olabilirdi. Ama hayır, o asla böyle bir şey istemezdi.

Ne kadar zaman geçtiğini söyleyemezdim. Bütün bildiğim bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nun zihnimde tekrar tekrar oynatacağım bir an olduğu ve yapabildiğim kadar uzun süre anın içinde yaşamak istediğimdi. Bunu sonsuza kadar yapabilirdim.

Hayatımda ilk kez kontrolü bıraktığım için mutluydum. Hiçbir şey düşünmüyor, gelecek için endişelenmiyordum.

Sonrayı unut. Şimdi bu kadar iyi hissederken nasıl endişelenebilirdim ki?

Yapacaktım tabii. Bunu daha sonra düşünecektim. Ona yine bu kadar kolay teslim olduğum için utanacaktım. Ama onun buna benden çok daha fazla ihtiyacı olduğundan da şüphelenecektim, hep şüphelenecektim. Hayatının geri kalanında onu dimdik tutan tüm gerginliğe rağmen, sevgime ve rahatlığıma itiraf edeceğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı.

Eğer buna inanmış olmasaydım muhtemelen çekip gitmiş olurdum.

Bunun yerine burada kalmıştım. Tıpkı küçük bir çocukken kuzenimin, yukarıdaki partideki yetişkinlerden ayrı konulduğumuz bodrum katını terk edersem gözüne bir iğne batırmakla tehdit ettiği zaman gibi. Eğer yanlış bir hareket yaparsam kendini inciteceği ve sonra bunun sonsuza kadar benim hatam olacağı endişesiyle kıpırdamaktan korkarak saatlerce orada oturmuştum.

Blake'ten gelen bir tehdit yoktu ama mecburiyet de aynı şeyi hissettiriyordu, bana ihtiyacı vardı. Sevgiye, sıcak bir dokunuşa ve ilgiye ihtiyacı vardı. Hep öyleydi. Ne kadar vahşi olursa olsun içinde sevgiye muhtaç, bunu şiddetle arzulayan küçük bir çocuk vardı.

Onu okumak için hep çalışmam gerekmişti. Bu düşünce ve yorum gerektirirdi ama bunun aksine onun için ben, çözmesi için

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kelimeler bile gerekmeyen açık bir kitap gibiydim. Ben bir çocuk kitabıydım. Düşündüğüm ve hissettiğim her şey, berbat oyuncular tarafından canlandırılabilirdi.

Ama bir zamanlar onun için iyi olduğumu düşündüm.

Haklı mıydım?

Ve eğer öyleyse, hâlâ öyle miydim?

Sonunda elleri yine benimkileri buldu ve kendini üzerime bıraktı. Kalbimin üstünde atan kalbini hissettim, nefeslerimiz kesik kesik ama senkronizeydi.

Bu, diye düşündüm, yıllardır eksikliğini hissettiğim şey bu. Tadı bana mükemmel gelen, mükemmel kokan ve bana mükemmel hissettiren biriyle olmaya ihtiyacım vardı. Başka hiçbir şey bunu yapmayacaktı.

Ve işte Blake oradaydı ama gitmem gerektiğini biliyordum ve bunu yaptığımda belki de tüm bunları yapmamış olmayı dileyecektim.

Balın tadına bakmak hiç bal olmamasından daha kötüydü.

Bu doğru muydu? Onunla olan tüm bu şey bir yeniden uyanış mıydı yoksa sadece uzun zaman önce sahip olabileceğim cenneti gösteren aımasız bir şaka mıydı?

Gelecek hayatında sana bol şans.

Bundan bir ders çıkardığını umuyorum.

Blake ve ben farklı yollara gittiğimizde o da bunu benim kadar özlemiş miydi yoksa bu onun için sıradan mıydı? Belki de ortalamanın da altındaydı, bilmiyordum. Belki o benden çok daha fazla deneyim kazanmıştı. Lew ve benim fiilen etkileşimimiz olmadığına göre neredeyse hiç şüphesiz benden çok daha fazla iyi deneyimi olmuştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İşte tam da burada aklıma izlediğim programlar, Dr. Phil'ler ve Oprah'lar geldi. Her şeyi arkanda bırakman gerek, derlerdi. Temiz bir sayfa aç ve devam et. Geri gidemezsin. Hiç kimse geri gidemez.

Onlara verecek bir cevabım yoktu.

Böylece bu hisleri bastırdım ve parmaklarımı onun sırtında ve bedeninin yan taraflarında gezdirdim. Şu an için bu yeterliydi. Daha sonra olmayacaktı elbette, daha sonra yapmış olduğum her şeyi tekrar düşünecekcektim ve neredeyse kesinlikle tekrar yapmayı düşünüyor olacaktım ama şimdilik, sadece şu anda bu yeterliydi.

***

Sonradan -ki bunun ne kadar sonradan olduğunu bilmiyorum- ona treylerle ilgili gerçeği, Colleen ile yeğeninin orada ve geceden kalma bir şekilde uyuyor olduklarını anlattım.

Çok şaşırdı, bunu söylemeye gerek bile yok. Ama bir yandan da bu çok bariz değil miydi? Blake beni son gördüğünde Colleen'le ben bir elmanın iki yarısı gibiydik ve şimdi yine öyleydik. Ama saat geç oluyordu ve zaten durma zamanımız gelmişti. Neden burada durmuyorduk ki?

Dostum, onları buna ikna edebilmeyi umuyordum.

Treylere gittim ve sabrı çok tükenmiş Tamara ile Colleen'i oturmuş kâğıt oynarken buldum.

"Öyle çok sıkıştım ki artık komik bile değil," dedi Tamara söze girmeye gerek bile duymadan.

Colleen o kadar da tahammülsüz değildi. "Ne <u>oluyor</u>?"

"Blake'in evindeyiz..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Onu anladım."

"O muhteşem, her zamanki gibi inanılmaz, ona âşık olmayı hiç bıraktığımı sanmıyorum." Bundan sonra böyle konuşmaya devam edebilirdim, tüm bunları söylüyor olmak çok iyi gelmişti. "Belki o da benim için aynı şekilde hissediyordur diye düşünüyorum."

"Banyosu var mı?" diye sordu Tamara. "Çünkü aksi takdirde iki dakika içinde evinin önünde çok utanç verici bir sahneye sahip olacak."

"Evet," dedim çabucak. "Banyosu var. İçeri gelin millet. Gece burada kalabileceğimizi söyledi." Colleen'e bir kaşımı kaldırdım. "Bu bize otel parasından tasarruf ettirir."

Colleen ağzının kenarını kıvırıp gözlerini kıstı ve ekledi:

"Ve uzun süredir sorulmayı bekleyen soruları mı cevaplar?"

"Tahmin bile edemezsin."

"O halde varız."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Tamara

Sonunda kendilerini Bitty'nin eski erkek arkadaşının evinde bulmak... Bu Tamara'nın beklemediği bir elişmeydi. Bu olayların bir parçası değildi ve şu anda 1 Numaralı İstenmeyen Kişi'ydi, bu yüzden avcı yeşili duvarlara gömülmek ve kimseyi rahatsız etmemek için elinden geleni yaptı. Sessizce dışarı süzülürken Colleen'in yan gözle bir an ona baktığını fark etti. Gerçi burası çiftlik bölgesiydi. İkisi de Tamara'nın hiçbir yere gidemeyeceğini biliyorlardı. Zaten gidecek falan da değildi. Hayır tabii. O geceden sonra olmazdı.

O zamandan beri Colleen'le işler tam olarak aynı değildi. Hayır, babasının olacağı gibi hep kızgın, derin düşüncelere dalmış ve öfkeli değildi. Konuşmalarını kesmek için bir elini havaya kaldırmıyordu. Uyuzluk yapmıyor ya da ona vaaz vermiyordu. Evet, Colleen başta kendini kaybetmişti ama Tamara bile bunun sebebini anlayabiliyordu.

Bitty, Colleen ve arkadaşları masada sohbet ederlerken o dışarı çıktı. Daha önce hiç çiftliğe gitmemiş ya da kendini kırsal hayatın içine bulmamıştı. Ama şimdi görüyordu ki bu... Bu gerçekten muhteşemdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını kaldırıp gökyüzüne, yıldızları gerçekten de görebildiği yere baktı. Binlercesi vardı. Tamara bunu zaten bilmesine rağmen düşündüğünden daha şaşırtıcıydı. Bir keresinde bir astronomi dersi için bir otobüs onu ve yaklaşık yirmi üç astronomi ile ilgilenmeyen öğrenciyi bir saat uzaklıktaki, daha azı ışık kirliliği olan bir araziye götürmüştü. Ama o bile bununla kıyaslanınca hiçbir şeydi. Tamara, üzerinde incecik ve yarısı yanmayan bir ışık şeridi olan Charlie Brown Noel ağacı ile büyümüş ve bu karşısındaki de Rockefeller Center'daki ağaçmış gibiydi. Sadece Charlie Brown'ın ağacının kendine özgü bir cazibesi varken Catonsville'in iğrenç caddeleri ve denizci mavisi çirkin özel okul formasıyla çekici hiçbir yanı yoktu. Tabii ki orası hayatı boyunca yaşadığı yerdi.

Tamara'nın içinde garip ve ani bir ağlama arzusu oluştu. Bunun nedenini bile bilmiyordu: mutlu muydu? Üzgün, suçlu ya da kızgın? Uzun zaman önce kaybettiği annesini düşündü. Sonra babasını düşündü. Soğuk ve sertti ama yine de babasıydı.

Dudağını ısırdı ve cebine uzanıp telefonunu çıkarırken yanındaki arazideki bir noktaya baktı.

Tam, onun numarasına bastı ve çevrilmesi için bıraktı.

Zır. Zır. Zır.

"Merhaba," öbür uçtan babasının sesi geldi. Telefona hep soğuk bir şekilde cevap verir, "Nasılsın?" bile demezdi. Hiç sıcak bir selamlama olmazdı. Sadece telefonu açtığında söyleyeceğini bildiği şeydi bu. Başkasının konuşma sırası gelmeden önce söylemeye mecbur olduğun şeydi bu.

"Merhaba baba... Şey, n'aber?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özel bir şey söylemek için arıyorsan söyle bana. Beni bir şeyle darmadağın edene kadar lak lak etmek istemiyorum. Ne var?"

"Hayır baba, bir şey yok. Tüm bu yolculuk boyunca... hiç konuşmadığımız için arıyorum sadece."

Başta babası onun arayıp bildirecek vahim bir şeyi olduğunu farz ettiği için kendini gücenmiş ve sinirli hissetti. Ama sonra kendine karşı dürüst olunca normal zamanda muhtemelen bunun için arıyor olacağını fark etti. Ama bu kez öyle değil diye düşündü, öyleyse bunu farz ettiği için lanet olsun ona.

"Ah," dedi babası, sesi hâlâ böyle düşündüğü için üzgün ya da Tamara'ya inanmış gibi bile gelmemişti. "Öyleyse yolculuk nasıl gidiyor?"

"İyi... Sık sık harika yerlerde duruyoruz. Eğlenceli."

"Harika, bu iyi. Colleen'in gezisinin başarılı olmasına sevindim."

Onunla sadece ailesi gibi konuşamaz mıydı? Birbirlerini gerçekten tanıyorlarmış gibi?

Ki, diye düşündü Tamara, belki de gerçekten tanımıyorlardı.

"Bak baba, seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum," dedi ama babası gergin bir şekilde gülüp derin bir nefes alınca, "ama kötü bir şey değil!" diye hızla ekledi.

"Tamam, öyleyse devam et."

Tamara söylemek istediği şey konusunda kendine olan inancını kaybetmeye başlamıştı.

"Şey, bu sadece... Senin için ne kadar zor olduğumu biliyorum. Seni endişelendirdiğim için gerçekten üzgünüm ve aramız-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da sanki sürekli bir mücadele olduğu için üzgünüm. Gerçekten. Eve döndüğümde daha iyi biri olacağım." Babası onu göremese de başını öne arkaya salladı. "Gerçekten. Değişmek istiyorum. Farklı olmak istiyorum. Artık hayatı dağıtmış, hapishane kuşu kız olmak istemiyorum."

"Biliyorsun Tamara..." diye başladı babası.

Tamara aklından onun cümlesini tamamladı. "Biliyorsun Tamara, senden duymaya ihtiyacım olan şey buydu." Ya da belki "Biliyorsun Tamara, zor birkaç yıl geçti ama seni seviyorum. Eğer değişeceksen, haydi bunu birlikte yapalım." Ya da...

"... Tüm bu saçmalığı daha önce de duydum," diye bitirdi babası cümlesini Tamara'nın hayalinde olanları yarıda keserek.

"Hayır, dinle..."

"Hayır, sen dinle Tamara Jane. Bu kadar yeter. Değişmek istemen iyi ve güzel. Senin için harika. Ama ben görene kadar hiçbir şeye inanmayacağım. O zaman bile aynı eski hataları tekrar tekrar yapmayacağın konusunda sana körü körüne inanmayacağım. Beni ilgilendiren tek şey on sekiz yaşına gelene kadar seni hapis dışında tutmak. Sonrasında da kendi başınasın tatlım."

Tamara kendini suratına sert bir tokat yemiş gibi hissetti. Herhangi birinden değil ama babasının her zamanki eli. Bu da sözleri kadar güçlüydü. Aslında sözlerinin daha şiddetli olduğundan emindi. Çünkü bu acı yanağından midesine gitmiyordu. Bu kulaklarından kalbine, şimdi dönen başına ve pelte gibi olmuş dizlerine gidiyordu.

Esas acıtansa sonraki tatlım olmuştu.

"Bu... Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini biliyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen *bana* nasıl hissettirmiş olduğunu biliyor musun?"

"Senin bir şey hissedebildiğini düşünmüyorum!"

Artık konudan sapıyordu. Önemli olan hayatında bir değişiklik yapmak istemesiydi ve bu da ilk adım değil miydi? Ama bunun yerine babasının tüm yaptığı, bunu ona daha fazla bağırabilme fırsatı olarak görmekti.

"Seni bana bağır diye aramadım baba, seni aradım çünkü çok uzun zamandır konuşmamıştık ve ben bir şeyleri değiştirmek *istiyorum*. Tanrım! Eğer aramamış olsaydım ya da etrafta olmasaydım ne yapacaktın? Ben yokken tuvaletlere ve musluklara mı bağırıyorsun? Senin sürekli bağırıp çağırman gerekiyor ve benim de doğru zamanda doğru yerde olmam gerek, bu mudur yani?"

Sessizlik.

"Neyse baba." Tamara titriyordu. "Seni arıyorum ve bir değişiklik yapmak istediğimi söylüyorum ve sen bana bunu destekleyecek iki lanet dakika bile ayıramıyorsun! Ben... Ne... Aah!"

Aramayı sonlandırıp telefonu yere fırlattı. Bu sefer kırılıp kırılmamasını umursamadı. Babasının ne diyebileceğini, yapabileceğini ya da onun hakkında ne düşünebileceğini hiç umursamıyordu.

Bağdaş kurarak yere çöktü, kıvrık kraker oturuşu derlerdi ilkokulda buna. Bu çok uzakta kalmış bir dönemdi; bitkin olmayan iri gözleri, güzel kirpikleriyle, küçük, esmer bir şeydi Tamara. On üç yıl önce pürüzlü ve yassı bir okul halısının üzerinde oturan o Tamara'yla şimdiki Tamara'nın hiç alakası yoktu. Toprak içinde oturan, bir buz dağı kadar soğuk babasıyla beş saniye önce kavga etmiş, annesini kaybetmiş, internetteki uygunsuz bir vide-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onun yıldızı olan, hep kendisine sahip olduğu için şanslı *saydığı* erkek arkadaşını bile elinde tutamamış bu Tamara bambaşkaydı. Ama gerçekten, şanslı olan kimdi? Vince'ın onunla konuşan ve ona hediyeler alan ebeveynlerinin olduğu bir ailesi ve bir arkadaş grubu vardı. Tamara onun arkadaş grubundan hoşlanmasa bile *o* buna sahipti ve bu bile Tamara'nın sahip olduklarından fazlaydı.

Etrafındaki insanlardan daha akıllı olduğunu uzun zamandır biliyordu. Yaptığı seçimlerden daha akıllı olduğunu. Ve tüm bunların farkında olacak kadar akıllı olduğu için yine de iyi bir durumda olduğunu anlamıştı. Gençti. Dağılmış bir ergeni oynuyordu. Yaşayabileceği tüm çılgın tecrübeleri yaşıyordu, üniversiteye gitmeden ve orada... Orada ne?

Aklında başka bir hayali senaryo belirdi. Üniversitedeki kulüplerden birinde. Doğal rengindeki saçı ışıl ışıl parlıyordu. Makyajı az ve zarifti. Cildi de berraktı. Kız arkadaşlarıyla birlikte alkış ve çığlıklarla bir futbol takımını destekledikleri için yüzünde büyük bir coşku. Kendini rahat pijamalar ve bir üniversite tişörtü içinde, atkuyruğu biraz kaymış ve bir finale çalışmak için gece geç saatlere kadar uyanık kaldığı için gözlerinin altında hafif torbalarla gezerken hayal etti.

Kendini zihninde böyle canlandırdı. Ve omuzlarının üstünde düzgün bir kafası olan, hoş bir çocuk için yeterince iyi olarak hayal etti. Ama muhtemelen daha iyi muhakeme yeteneğine rağmen başta ona bir şans vermiş olan Connor, onun gibi bir kız için fazla akıllıydı. Hangi erkek, başka bir erkekle uygunsuz bir videosunu gördüğünde bir kızla konuşmaya devam edecektir?

Gandi'nin anlayışı ve sabrı olmayan kimse.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yani hayır. Tamara davrandığı kadar kötü değildi. Değildi. Ama şimdi öyleydi. Şimdi gerçekten de, sadece hak ettiği için kendine bir dilim çikolatalı pasta ziyafeti çekmek istemek yerine sürekli sigara tüttüren, bir avuç dolusu yanlışı olan ve işler zorlaştığında bir sigara için ölüp biten kızdı. En başından beri sadece hayatını sürdürmek için "-mış gibi yaptığını" düşündüğü her şeyin ta kendisiydi. İyi bir müzik zevki olan, yaşça büyük ve hoş bir çocuğu hak etmiyordu. Babasının vereceği bilmem kaçıncı "ikinci şansı" da hak etmiyordu. Babasına davranışlarından dolayı hak vermiyordu ama onu anlıyordu. Bu babasının ona herhangi bir zamanda gösterebileceği anlayıştan çok daha fazlaydı.

Ve Colleen... Muhtemelen bu yolculuğa Tamara'yı götürmekten, Tamara'nın bu yolculuğa çıkmaktan korktuğu kadar korkan Colleen... Tamara gelmiş ve yolculuğunu mahvetmişti. Kimbilir hakkında neler düşünmüştü. Tamara titredi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Gözyaşlarının bir nehir gibi aktığı ve bunun hiç umurunda olmadığı türden bir ağlama.

"Üzgünüm... Çok üzgünüm. *Kahretsin. Üzgünüm*..." diye mırıldandı kendi kucağına doğru, sesi kıvrılmış kolları ile bacaklarından oluşmuş mağarada yankılandı.

En çok kimden özür dilediğinden emin değildi; babasından, annesinden...

Annesi. Küçük bir çocukken onun için her şey olan kadın. Tamara onun bir dükkândan çıkarken ona elini uzattığını ya da "babacık" uzaktayken gece ona sıkıca sarılıp uyuttuğunu hâlâ hayal meyal hatırlayabiliyordu. Mutfak tezgâhına oturup makarna ve peynirin hazır olmasını beklediğini ve Tamara kendini yorana ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dar şarkı söyleyip konuştuğunda annesinin sabrını anımsıyordu.

Sonra da annesinin kuvvetten düşüşünü... Tamara tam olarak neyin annesini ölüme giden yola sokmuş olacağını bilmek ya da anlamak için fazla küçüktü. Hatırladıklarını bir araya getirdiğinde, babasının -onun kocasının- hal ve tavırları, annesinin reçeteli ilaçlarını artırmasına ve vücudunun bu ilaçlara karşı tolerans oluşturmasına sebep olduğunu anlıyordu. Yüksek tolerans demek daha yüksek doz demekti. Daha yüksek doz ise daha fazla yan etki demekti. Unutulan haplar, sonra çift alınan haplar, sonra da en son yan etki -ki bu onun ölümü değil, âdeta yaşayan bir ölüye dönüşmesiydi.

Yavaş hareket ediyordu, doğru konuşamuyor ve düşünemiyordu. Bazen tanıdığı annesi bir süreliğine geri geliyor ve Tamara'ya o eski güven duygusunu hissettiriyordu ama sonra birden, göz açıp kapayıncaya kadar kafası yine gidiyordu ve siz bunun ne zaman olduğundan bile emin olamıyordunuz. Deli olduğunu bilmediğiniz bir deliyle konuşmak gibiydi bu. Böyle bir durumda önce *siz* deli olduğunuzu düşünürsünüz. Sonra olmadığınızı fark edersiniz. Ve öyle olmayı diler gibi olursunuz. Çünkü en azından bu sizin kontrol edebileceğiniz bir şey olurdu.

Özürlerinden bazıları annesi içindi. Annesinin kendisini farkında bile olmadan mahvedişinin, Tamara'nın kendini mahvetmek için yaptığı her şeye bir açıklama olmasına izin verdiği için. Yıllardır ateşe ateşle karşılık veriyordu. Ve bu işe yaramamıştı. Yaramamıştı işte.

Tamara içten içe çok daha şiddetli ağlarken ve göğsü bu arada alamadığı nefesler yüzünden yanarken, en çok da sınıfta yerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oturan pırıl pırıl gözlü, küçük kızdan özür diliyordu. Işığının daha yaşlı Tamara tarafından böylesine sönükleştirileceği hakkında hiçbir fikri olmayan o kızdan. Bir şarkı kitabına deli gibi gülen o küçük kızın; bir gün, o gülüşün, o gül dudakların daha yaşlı ve aptal Tamara'nın yaptığı kötü seçimlerle lekeleneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Olduğunu düşündüğü dertli genç kız kurtarılmayı hak etmiyordu. Sadece kendini raylara bağlamış ve ona çarpması için trene meydan okuyan, çok fazla siyah göz kalemi sürmüş, aptal bir kızdı.

Hayır. Kurtarılmayacaktı. Ve Colleen gelip onu bulana ya da bir ayı -belki de bir kurt- gelip onu ıstırabından kurtarıncaya dek burada da oturmayacaktı.

Ayağa kalktı ve ellerine toprak yapışmış ve dizleri gözyaşlarından sırılsıklam olmuş bir halde içeri gitti. İçeri böyle girmekten utanıyordu ama birine ihtiyacı vardı. Ve muhtemelen bir dakika için birine sahip olabilirdi... Buna ihtiyacı vardı.

Tamara mutfağa gitti. Masada yalnızca Bitty oturuyordu. Tamara bu ihtimali gerçekten hesaba katmamıştı. Aklındaki yalnızca Colleen'in ya da diğerleriyle birlikte yine Colleen'in olmasıydı.

"Tamara?" Bitty öne eğildi.

"Merhaba..."

"Ne... Sen iyi misin? Belli ki hayır, neler oluyor?"

Tamara kaba davranmak ve Colleen'in nerede olduğunu sormak istemiyordu ama hemen "Eee..." deyişi ve etrafa bakınması Bitty'ye yeterince şey anlatmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Colleen, Blake'le birlikte arkadaki ambarda. Görünüşe göre Blake'in sakladığı ama ne yapacağını bilemediği birçok ilginç parçası varmış. Colleen'i çağırmamı ister misin?"

Tamara burnunu çekti ve başını iki yana sallayarak masaya bir sandalye çekti.

"Ağladığım için üzgünüm."

"Saçmalama," dedi Bitty. "Eğer konuşmak istemiyorsan mecbur değilsin. Ama istersen... Ben buradayım."

Tamara, bir yandan başı ağrırken bir yandan tırnaklarını inceleyerek bir dakika kadar sessizce oturdu. "Olabilecek en kötü seçimleri yaptım. Tekrar ve tekrar. Ve dünyanın benim için üzülmesini falan bekliyor gibiyim. Sanki kazandığımdan daha fazla borcum var gibi ve ben..."-bir başka hıçkırık- "ben bu hayatta hiçbir şey kazanıyor gibi değilim."

Tamara başını masaya uzattığı kollarının üstüne bıraktı.

"Bir telafiyi hak ettiğimi düşündüm ama eğer ben buna layıkmışım gibi davranmazsam kimse bana bunu hak ettiğimi söylemeyecekmiş gibi. Ya da bilmiyorum, anlamlı konuşmuyorum," diye devam etti. "Başka insanları ne kadar suçlarsam suçlayayım, hayatım berbat olmaya devam ediyor ve hiçbir şey değişmiyor çünkü... İşte."

Tamara başını kaldırdı. Bitty'nin kaşları çatılmıştı ve artık kafası karışmış ya da endişeli gözükmüyordu. Tamamen başka bir şey gibi gözüküyordu.

"Bunu fark etmek," dedi yavaşça onu dikkatle değerlendirerek, "buna yol açan her şeyden çok daha önemlidir."

Tamara tekrar burnunu çekti, nefes alışı sonunda sakinleşiyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. İkisi bir an için birbirlerine baktılar. Tamara, Bitty'de gördüğü şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama onun kendisini anladığını biliyordu. Bitty'nin, bu garip, böcek yakalayan, sıska -artık daha az- kadın her kimse; bu korkunç duygunun kesinlikle berbat olduğunu Tamara'dan önce deneyimlemiş biriydi. Ve belki de hep öyle olması gerekmediğini.

Bir an sonra bir kahkaha ve bir gıcırtıyla açılan bir tel kapının sesi duyuldu.

"Değil mi? Tüm bu yerlerde durarak tüm o yolu arabayla gittim ve üçte biri... Tam?! Ne oldu?"

Tıpkı babasının soruları gibi, merak ettiğinden sorulmuş bir soru gibi değil de bir karşılık almak için bir talepti. Ama Colleen bunu yaparken Tamara'ya babası gibi kötü hissettirmemişti.

"Hiçbir şey, iyiyim..."

"Tam, haydi. Blake burada kalmamız gerçekten sorun değilse, onu üst kata götürüyorum." Colleen sıkı ama sıcak elini Tamara'nın omzuna koydu. "Her şey için tekrar teşekkürler. Siz ikinizle sabah görüşürüz."

Bununla birlikte Tamara'yı yetişkinlerden uzağa, üst kata, yatağa götürdü.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tamara

Sabah, Bitty'de iyi geçen bir gecenin parıltısı vardı. Bunun başka açıklaması yoktu. Yanakları pembeydi, gözleri parlıyordu ve az önce Bayan Amerika güzellik yarışmasını falan kazanmış gibi görünüyordu.

Ve fark edilir biçimde yeni gün için giyinik değildi. Elbette çıplak değildi ama büyük bir tişört -belli ki Blake'indi- ve almak için yol üzerindeki bir dükkânda durmalarını gerektiren şu tayt-lardan birini giyiyordu. Ayakkabısı yoktu.

"Şey… Bitty?" Colleen bir kaşını kaldırdı. "Artık gidiyoruz. Hazırlansan iyi olur."

Bitty'nin yanakları -sanki bu mümkünmüş gibi- daha da pembeleşti. "Ben," diyerek Blake'e baktı, "biraz daha burada kalacağım sanırım."

"Hım..." Colleen başını salladı. Anlamıştı. Tamara bile anlamıştı. Bitty'nin gidecek yeri yoktu, kocası pisliğin tekiydi ve Bitty rüzgârda uçuşan bir karahindiba gibiydi. "Gitmeye hazır olduğunda sanırım Blake seni araba kiralama firmalarından birine götürebilir."

"Elbette," dedi Blake hain bir gülümsemeyle ve Colleen'le gözleri buluştu. Eski dostların bildik bakışmalarıydı bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Böylesine yakışıklı bir adamın Bitty'ye bu kadar kapılmış olduğunu hayal etmek zor gibiydi ama neyse. Şanslı kadın. En azından sonunda mutlu olabileceği bir hayatı vardı.

"Peki öyleyse." Colleen, Blake'e doğru gitti ve sıkıca sarıldı. "Seni görmek gerçekten güzeldi Blake. Yakında görüşeceğimizi umuyorum."

"Her zaman, sen ne zaman istersen." Colleen'i yanağından öptü. "Senin yaşlı adama selam söyle."

"Adamım, o bu hikâyeye *inanmayacak* bile. Sanırım bunu anlatmayı onunla yüz yüze gelene kadar erteleyeceğim ki tepkisini görebileyim."

Blake güldü. "Bunu hayal edebiliyorum."

Colleen başını salladı. "Ben de." Gözlerini Bitty'ye çevirdi. "Bizi yolcu etmeye ne dersin?"

"Tabii. Eşyalarım hâlâ arabada." Bitty güldü.

Parlak güneş ışığına çıktılar. Gökyüzü maviydi ve bulutlar öyle alçak ve puf puftu ki peluş oyuncaklara benziyorlardı.

"Ne yaptığından emin misin diye sormayacağım," dedi Colleen. "Çünkü belli ki bunun için çok geç. Ama bunun Lew'a karşı davana hiç zarar vermeyeceğinden emin olmam gerek."

"Yok. Ona sanki bir anlaşmaymış gibi hissedeceği bir şey sunacağım. Benim ona neler yapabileceğimi düşünüp çok korkacak. Bu gerçeği saklamak için uzun zaman uğraştı. Bu bir utanç kaynağı ve dürüst olmak gerekirse ben bunu ifşa edeceğimi düşünmüyorum çünkü asıl utanması gereken şeyin eşcinsel olmak değil, pislik olmak olduğunu düşünüyorum."

Colleen'le Tamara, Bitty'nin bu beklenmedik dobralığına güldüler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bitty, Colleen'e sıkıca sarıldı ve "Birbirimize böyle rastladığımıza hâlâ inanamıyorum," dedi. "Daha önceden kadere inanmıyor olsaydım bile artık inanırdım. Birbirimizle yeniden bağlantı kurduğumuz için öyle mutluyum ki."

"Bu sefere teması kaybetme." Colleen gözündeki bir damla yaşı sildi. "Bu hikâyenin sonunun nasıl olacağını çok merak edeceğimi biliyorsun."

"Ben de," diye ekledi Tamara.

Bitty, Colleen'i bıraktı ve ona doğru gitti. "Senin de temasta kalmanı istiyorum, anladın mı? Sende numaram var mı?"

Tam telefonunu kaldırdı. Evet."

"Peki, en azından arada bir de olsa mesaj at. Bir yarasa kadar kör ve zar zor mesaj yazabiliyor olsam da, cevap vereceğim."

Tam güldü. "Bunu görmek eğlenceli olurdu."

Bitty onu omuzlarından tuttu. "Beni dinle. Şimdi veda ediyoruz, daha sonra Colleen'e de veda edecek ve babana geri döneceksin ama biz senin için *her zaman* burada olacağız, anladın mı? Yalnız değilsin. Benim yaptığım hataların aynılarını yapma. Her şeyi içine atıp kapağını da kapatma. Aç. Bu sanki," etrafına bakındı ve arabayı işaret etti, "üstü açık bir arabada gitmek gibi. Teknik olarak daha savunmasızsın ve herkes başka türlü bir arabada olsan içeride saklı olacak olanı görebiliyor ama bu, etrafında olan her şeyi gerçekten görmenin, hissetmenin ve kokusunu almanın tek yolu. Güneşin, rüzgârın ve *hayatın* keyfini dolu dolu çıkarmanın tek yolu bu. Her şeyi hep kapalı tutmaktan çok daha iyi bu!"

Tamara, Bitty'den gelen bu beklenmedik bilgelik kırıntısına şaşırmıştı ama anlamlıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arabaya bindiler ve Colleen, Tam'den 95'e giden yolu telefonuna programlamasını ve navigasyonu açmasını istedi. Son bir el sallayışla üçüncü silahşörlerine veda ettiler ve kuzeye yöneldiler.

Tamara bundan çok korkuyordu.

***

Geri dönüş sanki uçarcasına geçmiş gibi gelmişti. Tamara zamanın ancak eğlenirken uçarak geçmesi gerektiğini düşünüyordu; acınası bir durumdayken ve eve gitmekten korkarken değil.

Grimsi beyaz duvarları ve iğrenç yaylı yatağıyla, ıssız odasının düşüncesi bile kalbinin sıkışmasına neden oldu. Cidden yatak öyle kötüydü ki üstüne oturduğunuzda sanki üstünde su geçirmez bir naylon varmış gibi bir ses çıkarıyordu. Eğer hiç odasında yatıya kalmış bir arkadaşı olsaydı Tamara ona hayır, ben yatağımı ıslatan biri değilim, diye açıklama yapmak zorunda kalabilirdi.

Dizlerini kendine çekti ve başını emniyet kemerine yasladı. Aklı öyle çok korkuyla ve dökülmemiş dertle doluydu ki ne yapacağını bilmiyordu. Artık düşünemiyordu bile.

"Sen iyi misin Tam?"

Bir nedenden Colleen'in sesi onu şaşırttı. Belki her şeyden çok ihtiyacı olan, ona neyin yanlış gittiğinin sorulmasıydı ve işte şimdi soruluyordu. Kimse ona hiç neyin yanlış olduğunu sormamıştı. Hiç.

"Evet," derken buldu kendini yine de. Hayır. Biriyle konuşmalıydı. Bu seferlik de olsa. Evden yalnızca altı saat uzaklıktaydılar. Gerçeklikten. Gri odasından ve gri yaşamından. "Hayır. Gerçekten iyi değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne oluyor?" Colleen müziğin sesini kıstı. Tamara'nın telefonu arabaya bağlıydı ve The Neighbourhood çalıyordu. Colleen beğendiğini söylemişti ama belki de Colleen bunu sırf Tamara'yı iyi hissettirmek için söylüyordu. Ya da belki de onları gerçekten beğenmişti. İki şekilde de bu çok güzeldi. Şarkıda küfürler de vardı ve yine de bu olduğunda Colleen hiç garipleşmemiş ya da gerilmemişti.

"Tam olarak neyin yanlış olduğunu gerçekten bilmiyorum." Kuru bir sesle güldü. "Pekâlâ," dedi, "biliyorum. Her şey yanlış."

"Hayır, her şey değil. Bunu anlamak için bolca zamana sahipsin."

"Evet ama ayrıldığımda bir erkek arkadaşım ve bir rutinim vardı ve her şey *iyi* gibiydi, biliyor musun? Harika değildi ama yine de. Şimdi aldatıldım, erkek arkadaşım -eski *erkek arkadaşım*- internete asla kaybolmayacak bir video sızdırdı, sanki... Her şey kötü işte. Evim berbat. Babam berbat. Okulum berbat. Her şeye sil baştan başlamak istiyorum ama yapamıyorum. Herkesin benimle ilgili sabit fikirleri var ve okulumdaki çocukların hepsi serseri tipler. Oradaki hiç kimse hiçbir şey için çabalamıyor. Bir spora başlamak için fazla geç, sanki herhangi birinde hiç iyi olmuşum gibi. Sanki şimdi her şeyin farklı olduğunu biliyorum ama aynı da olacak gibi."

Colleen dinledi, sonra düşünceli bir şekilde, "Neden şimdi her şey farklı?" diye sordu.

"Çünkü Vince aşağılığın teki."

"Vince her zaman aşağılığın tekiydi."

"Tamam, doğru ama ben bunu bilmiyordum."

"Gerçekten bilmiyor muydun? O videoyu çektiğinde, ona ta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamen güvenmiştin ve o bu güveni mi sarstı?"

"Hayır. Onun böyle bir şey yapacağından hep korkuyordum. Ya da tam olarak bunu."

"Ona diğer kızlar konusunda güveniyor muydun?"

Tamara kızıl saçlıyı görür görmez harekete geçen içgüdülerini düşündü. "Hayır."

"Tamam, öyleyse Vince'le ilgili olarak, hayatın tepetaklak olmuş falan değil. Sadece sonunda tüm resmi görmüş oldun. Tıpkı bir resmin sadece sekizde birini gördüğün ve bunun ne olduğunu tahmin etmeye çalıştığın şu oyun gibi. Şimdi görüyorsun." Colleen duraksadı. "Fotoğrafın götün tekine ait olduğu ortaya çıktı."

Tamara'nın nefesi kesildi. "Aman Tanrım!"

"Üzgünüm, bu hiç uygun olmadı." Ama Colleen kendinden memnun görünüyordu.

"Ah, sakın özür dileme, bu çok eğlenceliydi. Ve de doğru."

"Peki, ayrıldığın zamana göre başka ne farklı?"

"Sanırım... Sigara içme ya da öyle bir şey yapma isteğim yok. O gece öyle kötüydü ki... Tekrar özür dilerim... Bir daha ona yakın herhangi bir şey hissettiğimi hayal bile edemiyorum."

"O zaman bu iyi."

"Biliyorum. Ve partilere gitmek istiyormuşum gibi de hissetmiyorum. Tanıdığım kimseden hoşlanmıyorum." Bu bütünüyle doğru olmayabilirdi. "Şey, gerçi bir çocuğu beğeniyor gibiyim."

"Ah öyle mi? Kim?"

"Connor. Onu bir süredir tanıyorum ama oradan ayrılmadan hemen önceki geceye kadar onunla hiç tanışmamıştım. Aslında bana videodan bahseden de o. Biri ona yollamış. Şimdi de be-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nimle konuşmak istiyormuş gibi görünmüyor. Ve neden olduğunu anlıyorum."

Colleen omuz silkti. "Şu var ki Tamara, bu bir ebeveynin senin için yapamayacağı bir şey. Bu video gibi bir şey yüzünden *biz* seni cezalandıramayız." Sanki ebeveyn olan kendisiymiş gibi biz dediğini fârk etti ama kendini düzeltmedi. Bu kulağa doğru gelmişti. "Ceza *bu*. Bunun olmasına izin verebileceğin bir şey olmadığını biliyorsun. Şimdi gerçek dünyanın eylemlerinin sonucu olduğunu öğrendin. O videonun orada bir yerde olduğunu bilerek yaşaman gerektiği için üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm. Vince'i neden durdurmadın?"

"Bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

"Bir şeyden korkuyordun yoksa onun bunu yapmasına izin vermezdin. Ona güvendiğin ya da umurunda olmadığı için olmadığı açık."

"Hayır." Colleen devam etmeyince Tamara konuşuncaya kadar tekrar konuşmayacağı belli oldu. "Tamam, sanırım insanları üzme korkusuyla yaşıyorum ve bu tuhaf bir korku. Başka birini rahatsız etmektense ben rahatsız olurum ve bedelini ben öderim."

"Ve? Şu tüyler ürpertici Vince'i geçici bir süreliğine kızdırmak yerine şimdi bedelini ödüyor olmaktan mutlu musun?"

"Hayır, tabii ki hayır." Tamara düşündü. "Hayır, kesinlikle hayır."

Colleen başıyla onayladı. "Üzgünüm tatlım ama bu alınmış bir hayat dersi. Tüm yapabileceğin buna böyle bakmak. Evet,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

berbat. Utanç verici. Ve evet, iğrenç. Ama bunu aş artık. Buna bir zamanlar olduğun insan gibi bak. Hepsine, Tam. Eve gittiğinde artık ona olmayan eski ayakkabılarına sığmaya çalışan o kız gibi hissetmek zorunda değilsin. Bu olaya daha bilge bir gözle ve artık gözlerini devirerek bakabilirsin. Bu olaydan dersini aldın."

Tamara bunu gözünün önüne getirdi. Kendini, en iyi haliyle. Hoş, temiz, en iyi doğal haliyle. Aklı başında ve hayatı hiç dağılmamış. Güvende ve akıllı. Artık orta malı gibi görünmeyen. Bir tür Audrey Hepburn gibi.

"Bu güzel olurdu," dedi.

"*Olacak.* Ciddiyim. Hepimiz hatalar yaptık."

"Benimki çok iğrenç bir hataydı."

"Evet, bunu inkâr edecek değilim, kuşum. Ama artık bitti. Bu çoktan yaşanıp bitti ve bunun değişmeyeceğini biliyorsun."

"Doğru. Yine de, şimdi eve gidiyorum ve tüm bundan kaçınmanın tek yolu her şeyden geri çekilmek. Eskiden konuştuğum hiç kimseyle konuşmamak. Ki bunu yapabilirim, bunu özleyeceğimi ya da takrar herhangi bir şeyin cazibesine kapılacağımı söylemiyorum. Bunun berbat olacağını söylüyorum o kadar. Sadece evde vakit geçirebileceğim, özellikle de herhangi bir şey yaparsam babam çıldırdığı için. Starbucks'a gitmek ve orada bir kitap okumak için de izin alamıyorum çünkü her şeyden önce bana güvenmiyor. Diğer yandan her şey böyle başladı. *Hiçbir şey* yapmama izin vermedi. Böylece yalan söyledim ve her şeyi yaptım."

Colleen derin bir nefes aldı. "Doğru."

"Yani, çirkin aptal odamda takılacağım sadece. İnterneti bile ödemiyor, Colleen. Dizileri bile izleyemiyorum. Çaresiz bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şekilde sıkıntıdan patlayacağım. Sorun hep buydu. Ne yaptığımı beğenmiyor olabilirdim ama en azından *bir şeydi*. Ve başka şeylerle oyalanıp kafayı bulmak en azından zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyordu."

"Sana bundan nasıl kurtulabileceğini söyleyemem gerçekten. Bu saçma bir durum."

"Ev-vet." Tamara tekrar camdan dışarı baktı, anlık umutsuzluğu biraz bastırılmış gibiydi.

"Bir şey bulacağına eminim," dedi Colleen.

"Ben de."

Bir süre sonra başka bir mola yerinde durdular. Colleen'in sık sık ihtiyaç molası vermesi gerekiyordu ama bu kez tuvalete giderken durdu ve telefonunu çıkardı. Tamara uzaktan Colleen'in onun adını söylediğini ve onu eve götürmekten bahsettiğini duyabiliyordu. Muhtemelen kocasına bu zavallıdan kurtulmak, onu eve götürmek, bırakmak ve bir daha hiç onunla uğraşmak zorunda kalmamak için nasıl can attığını anlatıyordu.

Kevin muhtemelen bu değerli vaktini Tamara ile ziyan etmeye razı olduğu için Colleen'e minnettardı.

Tamara telefonunu açtı ve YouTube'a girdi. Bir an sonra "videosu"nun üstüne tıkladı. Hayır. Bunu izlemek istemiyordu. Dağılmış yüzüne bakıyor olmamak için hızla aşağıya indi ve yorumlara bakmaya başladı. Bu, hatasının sonucuna katlanmak gibiydi. Tekrar bu insanların arasına dönmenin ne kadar kötü olacağını görmek gibiydi.

İlk birkaç yorumu daha önce görmüştü. Sanal olarak ona beşlik çakan uyuşuk arkadaşlarından Vince'e tebrikler.

Ama sonra *Sen iğrenç herifin tekisin!*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve *Sen o halinle bundan sonra iyi bir kız arkadaşı zor bulursun. Neden dünyaya bu kadar küçük bir "şeye" sahip olduğunu gösteriyorsun ki?*

Tamara, videonun Vince'e nasıl adamakıllı geri teptiğine şaşırıp, bundan destek alarak okumaya devam etti. Bu muhteşemdi. Bu onun küçük düşürülmüş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu elbette ama Vince'in bu yaptığı için toplum önünde şiddetle eleştirilmesi kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Vince'e bunun yapılması gerekiyordu.

Belki de yorumları görecek ve utanıp videoyu kaldıracaktı. Bu fazla umutlanmak mı oluyordu?

Peki, diyelim ki yapmadı. Tamara'nın yine de yapmış olduğu şeyi üstlenmesi gerekiyordu. Bunu aşması gerekiyordu ya da insanları bunu aştığına, geçmişte bıraktığına inandırması gerekiyordu.

Mesajlaşma uygulamasına gitti ve Connor'ı seçti. *Neden olmasın*, diye sordu kendine. Yapabileceği en kötü şey ne olabilir ki? Beni görmezden gelmek mi? Mesele de buydu. Eğer onu görmezden gelirse Tamara bunun ne anlama geldiğinden asla emin olamayacaktı ama bu, olabilecek en kötü şey değildi.

Hey, diye yazdı. *Yolculuk neredeyse bitti. Evde neler oluyor?* Biraz durdu sonra şansını denedi. *Akademi, Oscar ödülüm için aradı mı?* Derin bir nefes aldı ve bir an telefonu izledi. Hiçbir şey yoktu. Ne küçük noktalar ne de bir cevap.

Bunun için bir milyon neden olabilirdi. Şimdi bunun için ecel teri dökmeye değmezdi. Telefonu kenara koydu ve Colleen'i beklemeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen arabaya geri döndüğünde yüzünde garip bir ifade vardı.

"Sorun ne?" diye sordu Tam, kafasında türlü felaket senaryoları dönerken.

"Hiçbir şey." Colleen dudaklarını büzüp başını iki yana salladı, sonra da arabayı çalıştırıp vitesi takarak binanın arka tarafına ilerlemeye başladı. Çıkışa doğru gitti ve yavaşça otoyola bağlandı, sonra bir nefes alıp bir şey söyleyecek gibi oldu ama yine durdu.

Tamara'nın gerilmeye başlamıştı. Başı belada mıydı? Colleen, babasına Tamara'nın başına neler geldiğini mi anlatmıştı?

"Tam," dedi Colleen sonunda.

"Ne?" Tam çok hızlı karşılık vermişti.

"Senin için bir teklifim var ama cevap vermeden önce dikkatlice düşünmeni istiyorum, tamam mı?"

Bu ne anlama geliyor olabilirdi? Tam'in midesi kasıldı. "Devam et."

"Amcan Kevin ve ben merak ediyorduk da, bir ihtimal, gelip bir süre bizimle kalmak ister misin?"

"Sizinle kalmak mı?"

"Hı-hı," diye onayladı Colleen.

Tamara anlamamıştı. "Nasıl yani? Demek istediğin, bu gece falan mı?"

Colleen ona baktı ve gülümsedi. "Hayır, demek istediğim belki liseyi bizimle bitirirsin."

Sessizlik.

Bu *doğru* muydu?

"Sen ciddi misin?" diye sordu Tam.

"Çok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Babam buna tamam dedi mi?" Babasının onu başından atmak isteyeceğine inanıyordu ama bu yenilgiyi kabul etmek olurdu ki Tamara babasının buna izin vereceğini hayal edemiyordu. Kalbi yerinden çıkacakmışçasına hızlı atıyordu. Fazla hevesli görünmek istemiyordu.

"Dedi," dedi Colleen. "Ve seni istemediği için değil, yani sakın o konulara girme. Gelecek sene çok fazla iş seyahati var ve senin iyi olduğundan emin olması gerek."

Babası onu istemiyordu. Bunu biliyordu. Bunu kişisel alamazdı çünkü babası onu daha tanımadan önce bile istememişti. "Peki ya Jay? Eve biri taşınırsa kızmaz mı?"

Colleen gülümsedi. "İnan bana, ona işkence edecek bir ablaya ihtiyacı var. Onu döve döve şekle sokman için sana *para* bile öderdim."

Tamara kucağındaki elleriyle oynadı. "Bunun için düşünmem gerekli mi?"

Colleen'in yüzü düştü. "Sanırım hayır."

"Çünkü cevap evet. Kesinlikle. Evet, evet, evet! Bunun için bir saniye bile düşünmeme gerek yok."

Ah harika, maskaralı kirpikleri daha fazla gözyaşını kaldıramayacak gibiydi.

Colleen gülümsedi, sonra gülümsemesi daha da yayıldı. "Emin misin?"

"*Sen* emin misin?"

"Hiçbir şeyden daha emin olmamıştım. Deli gibi eğleneceğiz."

Tamara nefesini düzenlemeye çalıştı. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, şimdi bu işi yolumuzdan çektiğimize göre, işte kurallar: sigara yok, uyuşturucu yok, içki yok, alkollü çırpılmış krema kaçamağı yok, Vince yok; Vince *gibi* biri bile yok. Bu kurallarla yaşayabilir misin?"

Tam başıyla onayladı. "Sanırım yapabilirim. Sadece, Noel'de biraz çırpılmış krema belki?"

"Bakarız."

"Anlaştık."

Tamara'nın telefonu bipledi. Connor'dan bir mesaj.

Ha ha, arayan yok. Gerçi yeni bir pizzacı açıldı ve oldukça düzgün. Döndüğünde haber ver, ben ısmarlıyorum. Breaking Bad'in son bölümüyle ilgili konuşmak istiyorum. İnanılmazdı!!

Ve birden her şey çözülüvermişti. En azından Connor meselesinde bir sorun yoktu. Pis, kullanılmış ve rezil olmuş biri de değildi, o hâlâ Tam'di ve Connor onu pizza yemeye götürmek istiyordu.

"Orada neye gülümsüyorsun sen?" diye sordu Colleen.

"Her şeye," dedi Tam. "Kesinlikle her şeye."

Colleen gaza bastı ve Tamara başını arkaya yaslayarak yüzünü güneşe doğru döndü. Bitty kesinlikle haklıydı. Kendini açmaktan ve üstü açık gitmekten daha iyi bir şey yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SONSÖZ

Bir zamanlar, üç mutlu kız varmış; hiçbiri kolay ve sıkıntısız hayatların içine doğmamışlar. Her biri dibi görmüş ama bir şekilde yukarı çıkmayı başarmıştı. Her biri dönüp geçmişteki bazı anlara bakabilir ve o hatıraların bir daha asla gün yüzü görmemelerini umabilirdi ve yine her biri, geçmişteki başka diğer anlara bakıp gülümseyebilir ve mutlu olabilirdi. Her biri hayatlarını iki tarafı çiçeklerle dolu bir yolda yürüyerek geçireceğini hayal etmişti ama bu her zaman böyle olmamıştı. Yine de yoldaki tüm dikenlere rağmen sonunda vardıkları yol onları çok daha iyi bir yere götürmüştü.

İlk olarak Bitty vardı. Araba yolculuğu hayatının yönünü değiştirdiğinden beri o da değişmişti. Şimdi aynaya baktığında kalçalarında veya gözlerinin kenarında gerçekten ilgilenmesi gereken sorunlar görmüyordu. Bunun nedeni artık o sorunlar orada olmadığından değil, artık kendini olduğu gibi gördüğündendi. Artık sadece Bitty'yi görüyordu. Birazcık fazlalık ya da kırışıklık hiç umurunda değildi.

Bu özel cumartesi gününde Bitty, sade siyah tayt ve siyah çizmelerle bir araya getirdiği, en sevdiği bol kırmızı kazağını giyiyordu. Saçı biraz daha uzun ve eskisine göre çok daha doğaldı.

Abartılı modeller yapmayı çoktan bırakmıştı. Öyle ki şimdi neden uzun zamandır öbür şekilde yaptığını merak ediyordu, böylesi çok daha iyi gözüküyordu.

"Hadi bebeğim, eğer o güzel poponu kaldırmazsan kahvaltıyı kaçıracağız," diye bağırdı Blake merdivenlerden yukarı.

Bitty güldü. Gerçek bir gülüştü bu. Sırf birisi bir espri yaptı diye nezaketen değil. Blake her iki şekilde de onu duyamazdı. "Geliyorum!"

"Benim sevdiğim şu taytı mı giyiyorsun?"

Makyajı boş ver, artık mükemmel görünmek için dakikalarca uğraşmak zorunda hissetmiyordu. Odalarından çıktı ve merdivenlerin tepesinde durdu.

"Sevdiğin tayt bu mu?"

Blake başını yana yatırdı ve düşünceli gözüktü. "Öyle olduğundan emin değilim. Benim için etrafında dönebilir misin?"

Bitty güldü ve etrafında döndü.

"Evet, bu o."

Bitty tekrar güldü ve aşağı indi.

Dışarı çıktıklarında Bitty hızla Blake'in kamyonetine gidip yolcu koltuğuna geçti. Blake de içeri atladı ve kahvaltıya doğru yola çıktılar. Sonra bir hırdavatçıda durdular. Blake'in alması gereken bazı aletler vardı ve Bitty de banyoyu boyamak için onu ikna ettiğinden renk örneklerine bakmak için can atıyordu.

Radyoda bir Eagles şarkısı çaldı, Blake ona eşlik ederek şarkı söylüyordu ve kamyonet engebeli zeminde sarsılırken tozlu yolda ilerlediler. Bitty daha mutlu olamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç eyalet kuzeyde ise Colleen mutfaktaydı. Zamanlayıcı çalıyordu, musluk açıktı ve her şey hemen hemen hazırdı.

"Tam, zamanlayıcı kapatabilir misin?"

"Ah, tamam." Tamara hızla geldi, birbiriyle uyumsuz tüylü çorapları onun kayıp neredeyse duvara çarpmasına neden oluyordu. Mikrodalgaya baktı ve bir düğmeye bastı. Fan çalışmaya başlayarak evdeki kargaşaya dahil oldu. Tamara başarana kadar daha fazla düğmeye bastı.

"Tamam, şimdi dışarı çıkıp orada soğumakta olan tepsiyi getirebilir misin?"

"Tamamdır."

Colleen ön kapının açıldığını duydu ve Kevin mutfağa girdi. Zuzu ona sürünürken bütün patileri parkelerin üstündeydi. Kevin, "Merhaba Zuzu, haydi seni dışarı çıkaralım," dedi ve öyle de yaptı.

Bir an sonra Jay arka kapıdan girdi, "Benimle dalga geçme!" diyen Tam'e gülüyordu.

"Geçmiyorum! Tamam, kesinlikle geçiyorum."

Kevin köpeğin arkasından kapıyı çarptı ve musluğu kapattı. "Burası inanılmaz kokuyor."

"Değil mi?" diye ona katıldı Tam. "Bir restoran gibi kokuyor."

"Kokusunu alabildiğim tek şey benim, resmen sokaktaki kediler gibi kokuyorum," dedi Jay.

"İğrenç! Git de duş al pis şey!" Tam hafif bir koku aldıktan sonra, "Ve acele et çünkü yemek için seni beklemiyorum," dedi.

Tamara ona çok ciddi bir ifadeyle baktı. Colleen gülümsedi. Etkileşimleri onu şaşırtmıştı. Tamara "bu zorlu bir sevgi anlamı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na gelse de Jay'in iyiliğinden sorumlu" olduğunu kabullenmişti. Jay de "seni dinlemek zorunda değilim ama bunu yaptığımda senin için iyi oluyor gibi görünüyor, öyleyse yapacağım," der gibi hareket ediyordu ve ne olursa olsun işe yaramıştı.

"Hemen üstümü değiştirip aşağı ineceğim." Kevin çıktı ve Colleen mutfakta yalnız kaldı. Tamam, nihayet her şey yolundaydı, her şey tamamdı.

Bu aralar bazen yaptıkları gibi birlikte sofraya oturdular. Tam'in hoşlandığı bir çocuk vardı, Jay de gerçekten destekleyen bir öğretmenle tanışmıştı ve bunu bozmak istemiyordu. Kevin işte harikaydı. Colleen'in işi onları adlandırdığı şekilde tüm "iç ithalat"larıyla harika gidiyordu.

Yemekten sonra Jay odasına çekildiğinde ve Tam de arkadaşlarıyla -vay canına!- sinemaya gideceği için hazırlanmak üzere üst kata çıktığında Colleen ve Kevin yalnız kaldılar. Colleen eviyede bulaşıkları yıkıyordu.

"Bu yemek inanılmazdı Colleen, her zaman olduğu gibi."

"Teşekkür ederim ve biliyorum, Georgia'dan aldığım şu sos gerçekten de..." Kevin onu ensesinden öptüğünde durdu.

"Colleen sana söylemek istediğim bir şey var."

Colleen arkasını dönerken midesi kasıldı. Yine de endişelenmeyi sürdürmesi ya da korkması bile gerekmedi. Ona baktığında Kevin gülümsüyordu. Elleri Colleen'in arkasındaki tezgâha yaslanmıştı. "Ne oldu Kevin?"

"Satacak neredeyse hiçbir şeyin kalmadığını söylediğini biliyorum. Ve tüm bunlarla ne kadar iyi bir iş yaptığını da biliyorum. Ve... Geçen sefer sana eşlik edemediğim için seni biraz kıskanmıştım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Colleen güldü. "Ah, eminim."

"Hey. Çok iyi vakit geçirdim. Ama tüm bu süre boyunca bir grup adam ve geveze bir genç erkek avcısıyla tıkılıp kalan sen değildin."

Colleen için küçük bir zafer. "Doğru."

"Bu yüzden." Kevin arka cebinden bir zarf çıkardı. "Belki artık evimizde Jay ile ilgilenecek biri de olduğuna göre," Tam'in olduğu üst katı işaret etti, "belki küçük bir *sen ve ben* gezisiyle ilgilenirsin diye düşünüyordum."

"Gerçekten mi?"

Kevin zarfı açtı ve ona uzattı. "Gerçekten."

Colleen içinden iki uçak bileti çıkardı. "Portland'a iki tane tek yön bilet mi?"

Kevin başıyla onayladı. "Belki en tepeden başlayıp diğer kıyıdan aşağı doğru inebiliriz diye düşündüm. Sen oradan bazı şeyler alabilirsin ve birlikte yeni yerler görebiliriz, sonra da uçakla ya da arabayla geri döneriz, canımız nasıl isterse. İkimiz de hiç oralara gitmedik. Bunun oldukça güzel olacağını düşündüm. Üniversitedeyken Kaliforniya'da değerlendirdiğin bir programdan bahsettiğini hatırlıyorum."

"Evet. Bir dakika, dur. P program... Seninle tanışmamdan önceydi."

"Evet, çıkma*ya başlamadan* önce. Ama senin diğer insanlara bundan bahsettiğini hatırlıyorum ve ben de oradaydım. Büyük hayalleri olan o güzel kızı sinsi sinsi izleyip gizlice dinliyordum."

Colleen'i her zaman gülümseten sırıtışıyla ona baktı.

Colleen kollarını ona sardı. "Bu çok heyecan verici. Seni çok seviyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de seni seviyorum."

Evet, akşam yemeği her zamanki gibi bir afet olmuştu. Burası ergenler, bipleyen fırın ve her şeyiyle tam bir tımarhaneydi. Ama Colleen mutluydu. Gerçekten, gerçekten mutlu. Bu tam da kendisi için asla planlayamayacağı türden bir hayattı.

Üst katta Tam'in telefonu arkadaşı Kelly'den gelen bir mesajla aydınlandı.

Hey kızım, ben geldim!

Tmm, hemen çıkıyorum!

Sırf Kyle geliyor diye hazırlanmayı çok uzatmaaaaaa.

Şşş!

Tamara güldü ve ceketini giyip Colleen'le Kevin'ın birbirlerine sarılmış oldukları alt kata indi.

"Size bakmıyorum millet ama gidiyorum, sizi seviyorum, baaay!"

Ön kapıdan çıkarken onların güldüklerini duydu. Colleen arkasından bağırdı. "Oraya vardığında bana mesaj at ve gece yarısını geçirme yoksa seni öldürürüm!"

"Biliyoruuuum!"

Tam artık cart pembe bir anahtarına sahip olduğu kapıyı kapattı ve arabaya bindi. Sinemaya giden yolda Kelly ve Tamara yeni Justin Timberlake albümünü çaldılar ve avazları çıktığı kadar şarkı söylediler. Film için buluşacakları bir grup vardı ama Tam daha çok Kyle'ı göreceği için heyecanlıydı. Ona doğru yürüdüğünde Kyle utangaç bir gülümsemeyle ona bir sinema bileti uzattı ve "Sana bir tane aldım, bu yüzden geldiğine sevindim,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi ve güldü. "Bunu satın alana kadar gelmeem ihtimalin aklıma dahi gelmedi."

Tamara yüzüne yerleştirmek istediği kocaman gülümsemeyi bastırarak dudağını ısırdı. Sonunda hoş kızı oynayabiliyordu. Birinin istediği bir kız olmak. Hep olmak istediği ve gıpta ettiği kız olmak. Koyu, yıpranmış saçlı, içki problemi olan o kız şimdi bir yabancı gibi görünüyordu. Ama o gelmemiş olsaydı üzülecek bir grup arkadaşla sinemaya giren kız, mutlu bir kızdı. Kendini toplamış bir kız. Elinde anahtarla o kuyudan tırmanıp dışarı çıkmış ve kilidi bulmaya koyulmuş bir kız.

